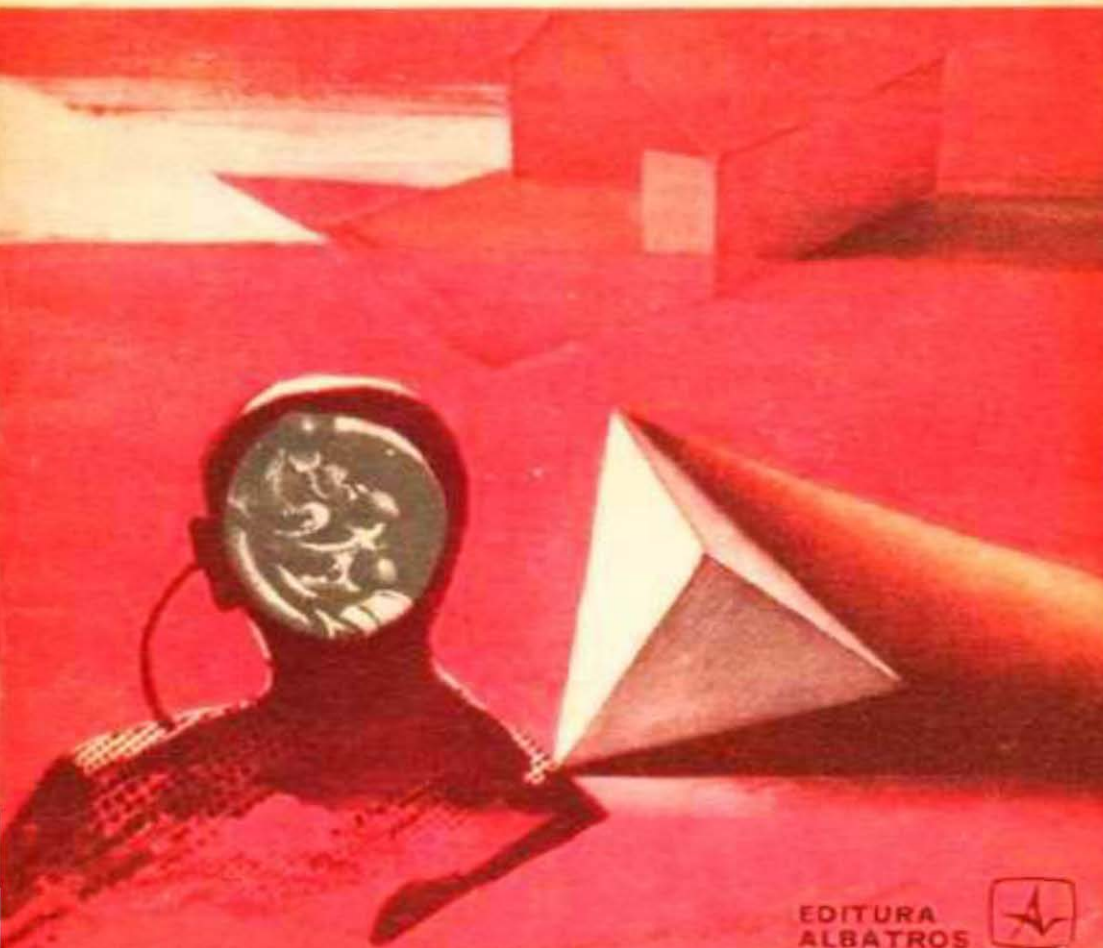

Fantastic
Club

ROMULUS BĂRBULESCU

CATHARSIS

EDITURA
ALBĂTROS

FANTASTIC CLUB

ROMULUS BĂRBULESCU

CATHARSIS

EDITURA ALBATROS • BUCUREȘTI
1983

**Ilustrația copertei:
DAMIAN PETRESCU**

Orice asemănare
cu persoanele aflate în viață
este absolut întâmplătoare.

Autorul

*„Misiunea omului e de a transforma în
conștiință o experiență cît mai cuprinzătoare*

MALRAUX

Liftul urcă lent, silențios, într-o lume a tăcerii depline. Un abur de lumină plutește în cabina cilindrică, degajându-se direct din pereții metalici, cu reflexe albastre. Boarea înmiresmată ce mă învăluie din toate părțile îmi șterge cu delicatețe fruntea fierbinte, mi se prelinge pe sub guler, îmi zvîntă palmele umede. „Sînt emoționat”, reflectez posac. Fracul alb – pe care l-am îmbrăcat pentru a doua oară în ultimii zece ani – mi se pare strîmt, incomod, îmi dă senzația că nu-i al meu și de aceea stau țeapăn. „Manechin ridicol” îmi spun, sub influența nu știu căror gînduri confuze. La drept vorbind, invitația domnului Yamada Hyo Toshiba nu m-a surprins prea mult, cu toate că domnia sa, fiind director general, cu buzunarele doldora de acțiuni, poate fi considerat un ilustru patron modern, iar dacă ne gîndim bine și la faima lui științifică nu ne rămîne decît să ne săltăm pălăria... Pe deasupra, acest ilustru patron a introdus în complexul sportiv Tsunami – pe care-l conduce ferm și abil – o disciplină tipic japoneză. Dar toate astea nu-l împiedică să-și invite din cînd în cînd subalternii la el acasă în virtutea cultivării unor bune relații strict particulare, dovedindu-le astfel respectivilor subalterni onorați nobila sa aversiune pentru acel soi de conformism rigid, jignitor, ce mai dăinuie încă în viața noastră socială. Ca o premisă ori o consecință a acestui democratism elevat, domnul Toshiba aplică tactica spiritului de echipă, înconjurîndu-se de străluciți profesioniști în electronică, bionică, psihologie, psihiatrie, medicină sportivă, biochimie etc, le acordă, adică ne acordă, o deplină încredere, stimulîndu-ne și prin considerabile avantaje de ordin material... Nu mai trecem la socoteală că ne-a pus la dispoziție utilaje ultramoderne, iar noi, „savanții”, am fost tentați să introducem în complexul sportiv Tsunami metode științifice

originale, reflectate, în ultimă instanță, în uimitoarele performanțe ale campionilor antrenați aici... Dar să revenim. Nu m-a frapat deci invitația la un dialog ce se anunță mai mult decît amical – pentru că domnul Yamada Hyo Toshiba excelează în amabilități de tip nipon – iar în privința mea, bănuiesc, nu are de ce să se plîngă, mai ales că a avut de la cine să se informeze asupra capacității mele profesionale. E căsătorit cu Dolle Dinsdag, fostă colegă în anii studenției. Dar, cum invitația a fost trimisă numai în numele lui și se referă numai la persoana mea, înseamnă că patronul s-a gîndit la o discuție între bărbați, doamna fiind exclusă.

Mă rog, pînă aici nimic neobișnuit. Ceea ce mi-a tulburat însă echilibrul interior – echilibrul la care țin nespus – e un fapt aparent nesemnificativ apărut în formularea invitației: „Sînteți așteptat în salonul particular de la etajul XXIV.”

Acestui salon i s-a dus vestea, a ajuns o adevărată legendă. Dar cîte nu trîncănesc oamenii pe seama șefilor! M-am făcut că nu aud nimic. Etica profesională și disciplina nu mi-au permis să fiu prea curios. Un lucru e sigur: în salon n-au pătruns pînă acum decît foarte puțini norocoși și în situații cu totul excepționale.

Realizez – cu tristețe – că au trecut aproape douăzeci de ani, timp în care mi-am dăruit generos, cu pasiune, întreaga capacitate profesională celui mai impresionant complex sportiv din țară: Tsunami; realizez, cu un suspin, că domnul Yamada Hyo Toshiba binevoiește să-mi acorde o tardivă favoare, binevoiește să-și amintească, în sfîrșit, de onestele mele servicii...

— Domnule doctor Van Mennen, vă aflați la etajul XXIV!

La înălțimea ochilor mei plutește stacojiu în aer numărul etajului la care am ajuns. În aceeași ireală tăcere ușa masivă alunecă lent într-o parte. Ies din lift la fel de țeapăn, cu vaga senzație – apărută brusc în subconștient – că sînt în pericol. Neliniștea oscilează undeva în conștiință, o urmăresc pînă dispare. În locul ei s-a furișat teama, o teamă fără obiect,

illogică, pe care o reprim brutal. N-am cum să nu iau în seamă acest firav semnal de alarmă. Îmi propun să fiu cît mai atent și încerc să intru în contact cu universul străin în care mă aflu.

Stau calm pe traversa purpurie, pufoasă, ce se strecoară pe sub peretele din fața mea. Lipsa acelui cadru specific pe care-l numim ușă nu-mi spune mare lucru, după cum nici papucii din mătase roșie descoperiți pe pernuța ovală, violacee, din pata de lumină a cărei sursă îmi este cu neputință s-o descopăr. Nu mă impresionează nici măcar halatul lung, mătăsos, negru, acoperit cu splendide broderii albe și roz – un kimono, după cîte înțeleg în fugă – prins pe tija aurie ce se înalță direct din podea. Numai parfumul lasciv, suav, îmi atrage din prima clipă atenția, un parfum ce mă învăluie ademenitor, îmi tulbură pînă la durere conștiința. Fac un remarcabil efort pentru a-mi aminti de ceva, ceva pierdut în uitare, dar pe care trebuie să-l regăsesc pe plan imaginativ pentru că îl știu acolo, rătăcit în uitare laolaltă cu niște nimicuri dragi odinioară: o crenguță de brad adusă din munți, un bulgăre de zăpadă, rotund, alb prin care secundele mai curg însă printre geometrice iluzii, un pîrîiaș ce alunecă naiv din șoaptă în șoaptă, un glas străin de femeie rostind neînțelese cuvinte... Cobor avid în ființă, rătăcesc șovăielnic din amintire în amintire – vibrația altei lumi, trecute, în care timpul picură cristalizat, secundă după secundă. Parfumul îmi leagănă amintirile. Subtila mireasmă adie ca briza albastră și văd cum, cresc lumini din sunete firave, dar încă nu pricep. Cobor în ființă pînă acolo unde lumina se prelinge pe umbre fără chip, pipăi orb prin geoda timpului și caut o formă fără nume. Prin transparența secunde ascult cum adie subtila mireasmă. Cobor în ființă pînă cînd aud cum dor visele, cum curg în gingașe culori. Le culeg temător, le adun în suflet ca pe niște albe, rotunde iluzii, plămădindu-le astfel înțelesul...

„Irmgard Renate Stern! Parfumul ei din tinerețe!” strigă triumfător un gînd. Brutala descoperire îmi provoacă o adîncă tristețe. „E absurd! Simplă coincidentă” remarc. Inspir

profund, în timp ce năluca dragostei de odinioară se confundă iar cu subtila mireasmă din care s-a născut.

Calota holului sferic se înalță în jurul meu cu pereți translucizi, de un albastru pal. Nervuri argintii cad din boltă ca niște meridiane. Pe suprafața pereților, emulsia luminiscentă degajă uniform superbe irizații de cer senin. E atîta liniște, încît simt cum mă destram în ireala tăcere. Sînt ușor, imponderabil, plutesc prin tăcerea albastră, spălat de orice gînd, împăcat cu mine, cu viața ce palpită încă într-o neverosimilă somnolență. Subita relaxare psiho-somatică îmi readuce echilibrul interior dar și o ciudată bună dispoziție pe care refuz s-o mai interpretez.

Îmi scot pantofii, îi pun în locul papucilor pe pernuța ovală, iau kimonoul, arunc haina de pe mine pe tija aurie, mă înfășor în halat și fac eforturi să-mi aduc aminte cîte ceva din complicatele obiceiuri japoneze. Papucii sînt comozi. „Domnul Toshiba nu dorește să intru în cabinet în ciorapi” îmi spun, gîndindu-mă la principiile curtoaziei nipone. Din cauza asta nici nu observ cum o parte din perete a dispărut lateral.

Stau nemișcat în spuză luminii fluorescente care inundă holul. Traversa purpurie pare acum o potecă îngustă ce se pierde în sala lungă, dreptunghiulară, din fața mea. Pășesc solemn, grav, dar după cîțiva pași rămîn țintuit locului, surprins. Sînt în interiorul unei piramide înalte. Suprafața pereților este acoperită cu un fel de mușchi galben-verzui ce radiază lumina aceea fluorescentă. Aerul rece, pur, bogat în oxigen, miroase ușor a rășină, îmi amintește de pădurile cu brazi bătrîni, învăluiți în promoroacă, din munții unde m-am născut. Impresia este atît de puternică, încît aștept din clipă în clipă să văd cum ninge domol. Nu se întîmplă însă nimic. Doar undă aceea sentimentală îmi învăluie sufletul pînă simt cum ochii mi se umezesc. Am senzația că m-am întors aici de departe.

Privesc înduioșat în jurul meu. Ușa-perete s-a închis la loc. Intrarea în salon – în *kiakuma* după cum îmi aduc aminte –

este marcată de un cadru dreptunghiular din lemn lustruit, negru, abanos poate. Dincolo de prag, pardoseala este acoperită cu celebrele *tatami* – salteluțe verzi și galbene ca lămîia, dreptunghiulare – deasupra cărora au fost aruncate rogojini din împletitură de pai de o remarcabilă finețe. Calc timid peste acest original covor moale, elastic. Pereții salonului pustiu nu au nici uși, nici ferestre. Sînt formați din uriașe panouri dreptunghiulare suprapuse în mod fantezist. Rame de lemn de diferite culori încadrează fiecare panou umplut cu o fină rețea de linii verticale și orizontale și peste care s-a întins o peliculă străvezie ca sticla. Prin acești pereți transparenți pătrunde lumina – abur albicios cald, liniștitor. Din plafonul nu prea înalt coboară două lampioane în formă de pagodă, tapisate în mătase verde. Dragonii aurii, pictați pe mătasea lucitoare, sclipesc în lumina difuză. Salonul nu depășește zece metri în lungime. Pe peretele din fund – învăluit într-o perdea cu irizații portocalii – sînt prinse din loc în loc statuete prelungi, metalice, de femei în costume naționale. De pe umerii lor, de pe brațe se preling ghirlande de flori de glicină. Le recunosc parfumul fin răspîndit în încăpere.

Rămîn nemișcat. Aștept curios să se întîmple ceva. Atenția îmi este atrasă de panoul verde din dreapta mea care glisează fără zgomot, dispare pur și simplu. Prin spațiul îngust ce s-a format intră în salon o femeie tînără. Pășește ușor, plutind parcă pe deasupra saltelelor colorate. Kimonoul lung, din brocart albastru, ornamentat cu nuferi argintii, înfloriți, o acoperă în întregime. Peste kimono poartă o pelerină scurtă pînă la genunchi, vaporeasă, ca un voal țesut din pînză de păianjen, prinsă la piept cu două șnururi din mătase roșie. După panglica lată, trandafirie, ce-i strînge mijlocul și după coafura „shimada” îmi dau seama că am de-a face cu o domnișoară. Fata s-a oprit la cîțiva pași, suride grațioasă, înclinîndu-se adînc în timp ce obsedantul parfum *giako* – parfum specific fiicelor din Țara Soarelui Răsare – îmi tulbură imaginația.

— Domnule doctor Van Mennen, sînteți binevenit în mica noastră insulă, sună din clopoței figurina de porțelan cu ochi migdalați. Vă invităm ca în dimineața aceasta să faceți parte din modesta noastră familie.

— Plăcerea îmi aparține, rostesc simplu, cucerit pe loc, zîmbind fără ocolișuri și privind-o admirativ, pentru că fata este de o stranie frumusețe.

— În curînd, pe meleagurile noastre îndepărtate luna va răsări din apele oceanului, dăruindu-ne și nouă, celor de aici, pacea sufletească și bucuria de a fi împreună, continuă netulburată de privirile mele. Domnul Yamada Hyo Toshiba vă cere scuze. Va întîrzia cincisprezece minute din motive strict particulare. Pînă atunci vă stau la dispoziție.

Se răsuțește ca o balerină, oferindu-mi posibilitatea să-i admir silueta suplă, fragilă, unduitoare, se duce la un panou pe care-l împinge ușor și din firida ce iese la iveală scoate două pernuțe galbene, pătrate, pe care le pune în fața mea. Se îndepărtează din nou – nu-mi pot dezlipi ochii de pe trupul ei zvelt – și revine cu o măsuță scundă, din lemn roșcat, așezînd-o cu atenție între perne.

— Luați loc, vă rog! Susură fata cu ochi migdalați, cu buze roșii ca trandafirii lui Yoshura.

Îngenunchez pe pernă cu picioarele lipite, lăsîndu-mi greutatea trupului pe călcîie.

— Am bucuria să vă invit să așteptăm împreună, îngîn, roșînd pînă în vîrfurile urechilor.

— Sînt fericită dacă vă pot oferi și cea mai neînsemnată plăcere, îmi răspunde, ghemuindu-se în aceeași poziție.

Unda aceea discretă de parfum de mosc sau de geranium îmi răscolește ființa. Cîteva clipe mă pierd în noaptea înstelată a ochilor ei catifelați și simt cum amețesc. Surîsul i s-a accentuat.

Un sunet firav, subțirel se furișează cu gingășie între noi, se prelinge ușor, curge melodios, cristalin. Zburdă zglobiu, ca un fluturaș primăvara, într-o dimineață însorită cînd dau cireșii

în floare. Se destramă apoi în înalt pînă nu-l mai aud. Ascult atent, dar nu se mai întoarce.

Pe masă și-au făcut apariția pachete cu țigări străine, o pipă, o brichetă cu gaz. Nu înțeleg cum a reușit fata să-mi prezinte acest număr de prestidigitație pentru că ochii ei sînt mari, luminoși, adînci ca un cer senin, noaptea, cînd aștepti să vezi cum cad stelele.

— Fumați?

— Cîndva, în anii studenției mi-a plăcut să trag cîte o pipă, mint din politețe, în timp ce lumina se stinge treptat, fiind înlocuită de o alta, albastră, ce pîlpîie acum pe cei doi pereți laterali, devine tot mai densă, fluidă...

Imagini subacvatice prind să se deruleze încet, încet, creîndu-mi senzația că ne scufundăm lent printre peștii colorați ce mișună în jurul nostru. Apa nu e adîncă. Ne oprim pe fundul oceanului lîngă o colonie de corali. Din loc în loc, în nisip, scoici cu valvele deschise, plante necunoscute. Apa se tulbură subit, imaginile dispar. Ne ridicăm la suprafață. Zgomotul furtunii explodează asurzitor. În lumina cenușie valuri uriașe se rostogolesc pe suprafața oceanului, sub cerul plumburiu pe care norii besmetici aleargă, aleargă. Fulgere răzlețe cad printre munții de apă. Vîntul năuc urlă din răspuțeri. Din larg se înalță un val gigantic, gonește înfricoșător spre noi, se curbează deasupra noastră. Spuma albă de pe creasta lui se destramă în fantasme dantelate. Mișcarea valului se oprește subit. Cercul negru – apărut din exterior – restrînge puțin cîte puțin din suprafața imaginii pînă cînd, pe cei doi pereți laterali din salon, nu se mai văd decît două rotunde medalioane. În imaginea nemișcată uriașul val albastru se decupează în relief. Deasupra lui se înalță pe neașteptate un minuscul soare portocaliu, rotund, strălucitor.

— Emblema clubului Tsunami! Exclam bine dispus.

— Efecte electronice! Adaugă fata.

— Splendid, instructiv, original! Îmi joacă festa criza euforică prin care trec.

În aceeași liniște tînăra mea amfitrioană îmi oferă același superb suris. Îmi controlez starea de spirit pe care o găsesc în formă neașteptată, surprinzătoare chiar.

— Ne oferă posibilitatea să ne aventurăm unde dorim. Aveți vreo preferință? Mai sînt șase minute, precizează, uitîndu-se lung în ochii mei, atît de lung, încît nici nu mai respir.

— Preferință? ... Nu, nu, vă mulțumesc! Vă rămîn îndatorat pentru agreabila companie, debitez școlărește, blestemîndu-mi lipsa de inspirație.

— Păcat... Nici nu știți ce amuzant este să-ți urmărești amintirile transformate în imagini.

— Cum ați spus? ... Transformate în imagini?!

— Scepticismul dumneavoastră este firesc. Îmi permiteți să vă conving?

— Desigur... Dacă nu... Vă rog! Îngîn, sub influența celei mai cumplite dintre curiozități.

Luminile din salon se sting ușor. Pe panoul din fața noastră trec umbre cenușii. Se aud zgomote vagi. Silueta unei splendide limuzine „Austin” – galbenă, cu patru locuri – sfîșie brusc imaginea neclară pînă atunci. Mașina rulează agale pe aleea grădinii, mărginită cu bănci de lemn. La volan e fosta mea colegă, buna mea prietenă din anii studenției, prima fată de care m-am îndrăgostit nebunește: Irmgard Renate Stein! ... Privește solemnă înaintea ei. Tresar uimit. Perna de sub genunchi capătă asperități dureroase. Închid ochii. Da, prima noastră escapadă... Amintirile curg domol... Mașina s-a oprit. Cu un gest nervos Irmy a deschis portiera. Aerul rece mirosea a brad proaspăt. „Un regat pentru o șoaptă! spuse, răsucindu-se spre mine. De unde ai venit?” „De prin munți, am îngînat și părul iubitei blonde de odinioară curgea în șuvițe strălucitoare între noi... E un bar prin apropiere. Dacă vrei... Ar fi poate mai vesel.” „Nu. Prefer iarba. Sau o bancă... N-ai mințit. Miroși încă a fîn abia cules și a munți învăluiți în neguri. Dacă te caut, mai ai zăpadă în buzunare. Ai uitat-o acolo din copilărie...” Se prelinse suplă din mașină. Nu mă

puteam mișca. Îmi întinse mîna. „Vino! Pariez că de atîtea emoții ai nasul rece!” ...

Deschid ochii. Privesc emoționat încă la panoul gol din fața noastră. Sub avalanșa amintirilor uit pînă și cum mă cheamă.

— E timpul să ne despărțim, aud glasul micuței japoneze. La revedere, domnule Van Mennen! Vă doresc o zi împodobită numai cu bucurii...

Fata se ridică, se înclină adînc, plutește, se face nevăzută. În urma ei nu mai rămîne decît mireasma blestematului parfum giako.

— La revedere! Spun în șoaptă, și-mi dau seama că sînt singur, trist și singur.

Din adînc își face loc teama. O simt cum alunecă prin conștiință, cum scînteiază, cum dispare într-o fracțiune de secundă.

Picioarele mi-au amortit. Mă ridic anevoie. Fac doi-trei pași șovăitori, îmi controlez atent ținuta – cam șifonată după cum observ, în special pe la genunchi – mă înfășor în kimonoul larg și-mi aduc aminte de pipa de pe măsuță. Revin, o iau între degete, apreciînd-o ca un cunoscător. E din cea mai banală spumă de mare!

— Bună dimineața, domnule Van Mennen! Răsună vocea gravă, politicoasă a domnului Yamada Hyo Toshiba, voce pe care aș recunoaște-o și în somn. Sînt încîntat să vă revăd.

Ridic ochii, surprins. Peretele portocaliu a dispărut în prelungirea cabinetului e o altă încăpere ale cărei dimensiuni nu le pot evalua. De lîngă biroul masiv, alb-gălbui, cu reflexe de fildeș vechi, domnul Toshiba mă privește amical, binevoitor. Kimonoul negru, impecabil croit, îl face de nerecunoscut. Lampa de pe birou împrășteie o lumină stridentă.

— Domnule Director General, am onoarea să vă salut! Spun cît mai limpede, grăbindu-mă să reduc din distanța ce ne desparte.

Neghioabă inspirație! Al treilea tatami îmi este fatal. Piciorul îmi alunecă, sînt gata-gata să cad în nas, pierd un papuc și cu

el în mînă mă prezint în fața patronului. Pe chipul său bronzat a apărut un surîs enigmatic ce face imposibilă orice interpretare.

— Voi, europenii – sau poate cei mai extravaganti – ați simplificat pînă la absurd existența voastră cotidiană, remarcă, trecînd cu eleganță peste episodul jenant. Trista dispariție a elementelor tradiționale din acest oraș reprezintă pentru mine cea mai profundă dezamăgire. Îmi ia papucul din mînă, se apleacă și mi-l pune în picior înainte de a reuși să mai fac vreun gest. Se îndepărtează cîțiva pași, se înclină reverențios și adaugă: Vă sînt recunoscător pentru cinstea ce mi-o acordați de a accepta să fiți alături de mine în acest cuib cam bizar pentru dumneavoastră. Vă rog să vă simțiți ca la dumneavoastră acasă.

Îmi întinde mîna. Se uită direct în ochii mei, sigur pe sine, dotat cu acel echilibru interior caracteristic conducătorului intransigent cu el însuși, energic, dur, cerebral, a cărui experiență de viață îl ajută să-și aleagă fără greșală colaboratorii chiar pentru cîte douăzeci de ani, cum e cazul cu mine. Este evident că domnul Toshiba practică numeroase sporturi. Pe chipul său ars de soare s-a imprimat nota aceea distinctă a unei forțe fizice își psihice ieșite din comun. Suplu, longilin, cu umeri largi, cu părul cărunț tăiat scurt, cu originala expresivitate a fizionomiei sale aristocratice, domnul Toshiba poate fi considerat un demn reprezentant al rasei galbene. Ochii strălucitori, ușor migdalați, îi trădează ascuțita inteligență. Dacă iau în considerație toate aceste trăsături biotipologice – ca și altele surprinse de-a lungul timpului în diversitatea contactelor noastre profesionale – domnul Yamada Hyo Toshiba e un tip extratensiv, după raportul KC sintetizat de H. Rorschach: sociabil, cu bogate resurse afective și cu un evident și periculos spirit practic.

Au trecut secunde, minute de cînd ne scrutăm reciproc?

— Am complexe, domnule director, mă trezesc vorbind cu glas scăzut. Consider prezența mea aici drept o favoare ce

mi-ați acordat-o în mod cu totul exagerat. Vă asigur de profunda mea stimă și recunoștință.

— Vă rog, liniștiți-vă, domnule Van Mennen. Vă subapreciați – cum să mă exprim? – inutil. V-am prețuit întotdeauna capacitatea profesională, spiritul de sacrificiu, modestia, abnegația, impresionanta contribuție științifică pe care ați adus-o pentru gloria acestui complex sportiv. Îmi pare rău că domnul Martin Doga, ca prim-vice-președinte, nu este prezent la această întrevedere, în numele nostru și al Consiliului de administrație, în numele Comitetului științific, precum și în numele Direcției sporturilor de performanță, cu ocazia împlinirii a douăzeci de ani de rodnică, strălucită activitate științifică, vă rugăm să primiți sincerele noastre felicitări. Vă urăm, în același timp, să vă continuați șirul remarcabilelor succese științifice. Sănătate și fericire pînă la adînci bătrînețe. În semn de omagiu, ne-am gîndit să vă oferim un modest cadou.

Domnul Toshiba trece grav la biroul său pe care se află o splendidă cutie îmbrăcată în piele neagră și pe capacul căreia se evidențiază, în linii aurii, celebra siluetă a anticului discobol. Oficiind parcă un ritual divin, domnul Toshiba ridică solemn capacul cutiei, o cuprinde cu amîndouă mîinile, o înalță în aer și mi-o oferă ceremonios, grav, înclinîndu-se adînc. Sînt perplex, neîncrezător, emoționat. Iau cutia și rămîn cu ochii ațintiți pe evantaiul alb-gălbui. Larg deschis, de pe catifeaua purpurie. Pe fiecare lamă de fildeș se întrevăd fine arabescuri și dragoni hiperstilizați. Pe capac, în interior, drept în mijloc a fost prins în chenar auriu un medalion. Piatra prețioasă a medalionului e albastră. Prin inegalabila ei transparentă se vede un minuscul val cu creasta înspumată și deasupra căruia se înalță grăuntele luminos al soarelui portocaliu. Sub medalion, țesut cu fir din mătase neagră, un cuvînt: Tsunami. Iar mai jos, cu litere mici: „Domnului doctor Van Mennen, recunoscători pentru strălucitele servicii științifice aduse pe arena sportului mondial.”

Sînt trist, naiba ştie de ce. Îmi vine să plîng, să-mi arunc papucii din picioare şi să fug undeva departe, singur, absolut singur şi acolo, sub eerul străin, în genunchi, să strig către Nimeni: oamenii sînt nişte caraghioşi, caraghioşi... Şocul emotiv trece pustiitor dintr-o zonă în alta, îmi accelerează bătăile inimii, nu înţeleg ce caută sub tîmpla stîngă unde ciocăne nemilos. Cît gol e în mine, Doamne, cît gol, încît degeaba îndes cu pumnii cuvinte peste cuvinte în acest hău nestatornic, tot neînţeles va rămîne gîndul care le-a zămislit, neînţeles pînă la durere.

— Vă mulţumesc! Scot o şoaptă, în gură cu gustul amar al înfrîngerii. Vă mulţumesc, adaug repede, cuprins de panică. Gestul dumneavoastră m-a emoţionat profund.

Aşez preţioasa cutie pe birou cu delicateţea eroului generos. Simt privirile gazdei aţintite asupra mea.

— În tradiţiile noastre populare – îmi explică tandru domnul Toshiba, al cărui spirit de observaţie nu poate fi înşelat – un evantai deschis oferit în dar simbolizează dorinţa de progres şi prosperitate. Vă rugăm să nu aveţi îndoieli. Aceasta este şi dorinţa noastră, nu, domnule Van Mennen?

— Nu vă contrazic.

— Am trecut în contul băncii Helios un cec în valoare de 50.000. Suma vă stă la dispoziţie.

— Vă sînt profund recunoscător, fac neutru.

— Iertaţi-mă! Sînt cam distrat. E dificil pentru mine să vă înţeleg sentimentele contradictorii. Luaţi loc, vă rog!

Abia acum observ lîngă birou cele două clasice perne pătrate, de un verde crud, mătăsoase, îmbietoare. Îngenunchiez pe pernă, analizînd în ritm sufocant situaţia. Decid instantaneu.

— Vă rog să nu vă simţiţi jignit. Aş fi obligat să vă cer scuze, declar solemn, urmărind acţiunile gazdei care scoate din birou o măsuţă ovală şi îi îndreaptă picioruşele în formă de labe de şopîrlă, sculptate în lemn stacojiu.

Aştept răbdător. Domnul Toshiba pune măsuţa alături,

așează pe ea o tavă din ceramică neagră, două păhărele din cristal fumuriu și o amforetă prelungă din porțelan alb ce seamănă cu gîtul grațios al unei lebede.

— Continuați, vă rog! Mă îndeamnă jovial amfitrionul, cu același surîs enigmatic sub care se destramă gînd după gînd.

În timp ce vorbește ia măsuta cu siguranța unui chelner stilat, o poartă prin aer ca un dansator și o lasă cu gesturi precise între perne. Se înclină în fața mea, ia loc pe perna lui, se înclină a doua oară, ridică amforeta cu două degete și toarnă în pahare. Aroma dulce a caisei coapte se răspîndește în aer.

— Vă rog să mă înțelegeți exact, reiau dialogul, imitîndu-i plecăciunile. M-am adaptat unui sistem moral propriu și care nu violentează prin nimic celelalte principii morale. Recompensa am omis-o însă din calcul. Apreciez gestul dumneavoastră sub raport moral.

— Credeți în Dumnezeu?

— Atît cît îmi dictează conștiința.

— M-am născut acum 62 de ani în Karuizaua. Pînă la Tokyo făceam pe atunci cu trenul cam cinci ore. Bunica avea un adevărat cult pentru caiși. Livada ei era admirată și cunoscută. Nu prea departe de ascest orășel se înalță vulcanul Asama. De milenii fumegă mereu. Uneori, noaptea, văpăi roșii se proiectau pe cer. Copil fiind, îmi plăcea să meditez în livada cu pomi în floare și să privesc la Asama cum fumegă mereu, tenebros. De atunci am rămas fidel acestei băuturi dulci pe care o prepar singur. Vă invit să gustăm din pahare, amintindu-ne de cei dragi, dispăruți pentru totdeauna și păstrîndu-i în suflet pe cei mai buni din viața noastră cea de toate zilele. Sănătate, domnule Van Mennen!

Ridică paharul. Procedez la fel.

— Vă fac aceeași urare!

Ne înclinăm unul în fața celuilalt și ne golim paharele. Băutura tare și parfumată e delicioasă.

— Mai doriți?

— Nu vă refuz.

Gazda toarnă din nou.

— Sînt adept al șintoismului, domnule doctor, curent religios predominant în Japonia contemporană. Unul dintre iluștri părinți spirituali al șintoismului a fost Motoori. Cunoașteți cele două argumente ale lui Motoori în favoarea șintoismului?

— Cu toata sinceritatea, nu.

— Șintoismul nu are morală pentru bunul motiv că japonezii n-au nevoie de ea; europenii, fiind prin natura lor imorali, au nevoie în religiile lor de principii morale.

Zîmbesc indulgent în timp ce patronul izbucnește în rîs.

— Aș fi curios să cunosc, totuși, și părerea dumneavoastră, îl provoc pe amfitrion, cu dorința expresă de a-i fi pe plac.

— Nu sînt convins dacă modesta mea opinie vă va satisface curiozitatea, domnule Van Mennen, declară liniștit interlocutorul cu mîinile strînse cucernic pe genunchi. Fiind sub profunda influență a culturii europene, vă va fi imposibil să înțelegeți paradoxala aventură spirituală a poporului japonez, a cărui istorie se pierde în timpuri străvechi. Admirabilele legende din cronicile *Kogiki* și *Nihongi* s-au cristalizat pe baza arhaicelor practici liturgice și rugăciuni ce s-au transmis din generație în generație prin viu grai. Aceste rugăciuni numite *norito* ne-au furnizat prețioase informații despre viața populațiilor din trecut. Existau pe atunci 33.333 de zei! Pentru a ne amuza, vă informez că în prezent sînt peste opt milioane! Au trecut milenii. În Japonia contemporană descoperim patru religii: șintoismul autohton, budismul venit din India, confucianismul din China și creștinismul răspîndit de misionarii europeni. Partea stranie însă, și cu totul neînțeleasă pentru europeni, e că japonezul, departe de a fi exclusivist, fidel, pătimaș în credințele religioase, are, dimpotrivă, curioasa particularitate de a suprapune religii cu totul opuse. Adesea budismul și șintoismul autohton sînt amestecate. În aceste condiții indiferent dacă veți accepta sau

nu, vă declar că japonezii nu sînt religioși. Se duc rar la temple, sau deloc, se roagă puțin și rareori din convingere. Nu țin în secret ateismul lor, ci o mărturisesc sincer la prima ocazie. Cu toate astea morala e la un nivel foarte evoluat pentru orice cetățean japonez. Absurd sau nu, acesta este adevărul! Oscilînd între cult și superstiție, între real și reprezentare mitologică, între modern și tradițional, Japonia evoluează pe o cale proprie, originală, impresionantă.

În țara mea, arta de a trăi, de a gîndi, de a munci sau de a lupta se confundă cu arta de a iubi natura. *Sakura*, floarea de cireș – regina primăverii – s-a născut din cenușa vulcanilor în erupție, iar crizantema, admirabila și plăpînda crizantemă, mai înnobilează încă simbolic truda mulțimii de pe acest pămînt insular bîntuit de cutremure. Să nu vă mire astfel că tragicele contraste din viața socială a Japoniei sînt acceptate cu stoicism. Profunda înțelegere a veșnicei confruntări dintre bine și rău nu reflectă altceva decît o strălucită demonstrație ce ne ajută să interpretăm esența fenomenelor din viața poporului japonez. Simplificînd foarte mult problema, ne putem referi la coechilibrarea dinamică și care, în traducere liberă, sună cam așa: tendința de a aborda și a reduce necunoscutul la cunoscut, de a asimila situațiile noi. Saltul calitativ s-a produs de la sine...

Am plecat de mult din țara unde florile nu mor niciodată, unde matematica, fizica și chimia au devenit componente vitale ale condiției umane, unde informatica și microprocesoarele din generația a V-a au dezvăluit cîte ceva din minunile inteligenței artificiale sau a amuzantelor jocuri pentru copii... Dar sufletul meu mai tînjește încă după fumegosul Asama, după caișii din livada buncii. Sînt ca un samurai bătrîn care-și trece în revistă neuitatele iubiri...

Domnul Yamada Hyo Toshiba zîmbește melancolic, în timp ce liniștea ne învăluie pe amîndoi. „Cam sentimental pentru vîrsta lui, pentru profilul său cerebral” remarc, fără convingere însă.

— Cîndva m-au pasionat studiile neurociberneticienilor japonezi, intervin politicos. Mi-a atras atenția, în special, prodigioasa lor competență, uriașul volum de experiențe.

— Mai întîi să ne golim paharele, hotărăște amabila gazdă, înclinîndu-se iar în fața mea.

Nu aștept să mă îndemne a doua oară. Sorb alene, apreciind pînă la extaz, în tăcere, calitatea deliciosului rachiu.

— Japonia a dăruit omenirii remarcabile personalități științifice, declar convins, după o lungă pauză.

— Misterul ni se relevă în sufletul acestui minunat popor, în spiritul său inventiv, în uimitoarea sa tenacitate, calități izvorîte din obsesiva idee de a rămîne el însuși în credințe sau idealuri. Dacă nu mă înșel, am alunecat pe panta unui patriotism desuet. În orice caz, străinii n-au cum să ne înțeleagă sufletul, esența lui cristalizată din iluzia miturilor și cruda confruntare cu o realitate istorică ce ne dezavantajează... Sînt cam confuz.

— Nicidecum, reacționez spontan, prins într-adevăr de neașteptata confesiune a domnului Toshiba.

— Sporovăiala mea nu vă poate convinge, domnule Van Mennen. Îmi permiteți să vă ofer un exemplu concret?

— Vă stau la dispoziție.

Patronul se ridică suplu, face cîțiva pași și se oprește în fața peretelui din apropiere. Ca la o comandă cerebrală, o parte din panou dispăre, lăsînd să se vadă o nișă prelungă, dreptunghiulară. Molcoma spuză luminoasă din interior o scoate în evidență.

— Vă rog! Se întoarce gazda spre mine, invitîndu-mă.

Înfășor cît mai strîns halatul, pășesc atent și ajung lîngă patron, care așteaptă într-o atitudine evlavioasă, cu capul plecat și mîinile strînse pe piept.

— Acesta e altarul celor defuncți, murmură gazda. Cultul pentru cei morți e un principiu sacru moștenit prin tradiții populare ce se pierd în istoria arhaică. Firida se construiește în același timp cu locuința, adăpostind pe plăcuțe de lemn

numele morților din familie. Scrierea japoneză s-a născut din alfabetul chinez. După cum vedeți, pe aceste opt plăcuțe din lemn de cedru au fost sculptate pe verticală numele celor 28 de membri din familie decedați în ultimii 117 ani. Peretele din fundul firidei este acoperit întotdeauna cu o pânză pictată. Ea este de patru ori mai lungă decât înălțimea lăcașului. Ceea ce observați aici este o reproducere în ulei după opera lui Ghekko: Izanami și Izanaghi, cei doi zei – soră și frate – care au primit cândva ordin să creeze lumea.

Admir în liniște pictura delicată, în culori pastelate. Femeia se pierde într-o togă albă ce o acoperă în întregime. Bărbatul – cu barbă lungă, neagră, e înfășurat de sus pînă jos într-o pânză de culoare vișinie. Amîndoi stau pe malul unui lac din care a sărit un pește mititel.

— După cîte am înțeles, fac șovăielnic, fiecare familie apelează la alte divinități.

— Fantezia populară a creat milioane! Familia mea a rămas fidelă acestor două divinități, creatorii lumii, după legendă... De pe un pod arcuit în cer, Izanami și Izanaghi au împlîntat în ocean o lance acoperită cu pietre prețioase. Cînd au ridicat-o, bucăți de spumă de mare s-au desprins de pe lance, s-au solidificat și căzînd în ocean au format primele insule ale Japoniei. Naivă, duioasă, ridicolă, legenda m-a impresionat. În limba japoneză firida pentru defuncți se numește *nikonoma*. Pe vremea studenției, în cămăruța unde am pătruns în tainele biociberneticii și ale altor discipline științifice, mi-am construit în zid firida pentru defuncți. Pe atunci nu eram un tip prea sociabil. Colegii m-au poreclit „Zeul din firidă!”

— *Nikonoma kami*... Din acest exemplu, ca și din eele ce v-am, expus anterior, aș dori să înțelegeți că eliptica noastră biologică, destinul nostru lumesc și, în special, cutezanța gîndirii noastre științifice, nu pot fi influențate de aceste naive reprezentări care, în fond, au fost create tot de noi înșine cînd spaima ne gonia pe planeta care ne-a născut. De aceea noi, japonezii, am schimbat mitologia în istorie și o apărăm cu un

argument paradoxal: „Cine ar fi inventat o istorie așa de ridicolă, așa de necrezut, dacă n-ar fi fost adevărată. Am aflat târziu că pe drumul tragic al cunoașterii, în cutezanța gândirii noastre științifice îl înfruntăm, de fapt, pe Dumnezeu. Dar cine crede fără a cerceta, cine se înfricoșează de puterea Lui e un învins prin Spirit, acel Spirit care face parte din Universul infinit al materiei.

Domnul Yamada Hyo Toshiba, Directorul General, savantul, Președintele Consiliului de Administrație, patronul milionar stăpîn pe o parte din oraș s-a făcut nevăzut, a devenit o vagă amintire, n-am cum să-l mai recunosc în acest omuleț răzvrătit, strîns în kimono, profilat ca o umbră pe firida celor defuncți și pe care-l simt acum egal cu mine, pășind exact pe același drum al unicei și scurtei noastre vieți de pe Terra. Impresia este atît de puternică, încît îl privesc admirativ, poate și recunoscător.

— Mi-ați citit gândurile, domnule Toshiba, reușesc să articulez.

— Faceți parte dintre puținii oameni pe care-i respect, domnule Van Mennen. Pentru clarviziunea cu care ați structurat principiile metodei de investigare a ființei omenеști și din care ați exclus orice motivație de ordin divin. V-am studiat metoda ani îndelungați.

Îmi întinde mîna pe care i-o strîng cu emoție.

— Vă mulțumesc!

— Performanțele Clubului sportiv Tsunami nu le vom putea reedita în anii care vin fără participarea unor capacități științifice creatoare. Antrenamentele sportivilor s-au diversificat enorm. În cel mai scurt timp va trebui să angajăm numeroase cadre specializate în diferite domenii medicale. Sîntem informați că în oraș a sosit doamna Irmgard Renate Stein, cunoscută atît în țară cît și în străinătate pentru studiile întreprinse în psihologie și psihiatrie. Nu comit nici o indiscreție dacă afirm că sînteți buni prieteni încă de pe băncile facultății. Vă rugăm să-i transmiteți la prima întîlnire

că sîntem gata să-i oferim postul de director al secției de psihologie sportivă din cadrul clubului Tsunami. Sînt convins că veți putea colabora cu rezultate strălucite.

Propunerea domnului Toshiba îmi provoacă o reală surpriză. Doamna Irmgard Renate Stein mai trecuse în ultimii ani prin oraș...

— Voi face tot ce-i posibil ca s-o conving. Vă promit! Debitez ca un automat, în timp ce bucuria revederii cu Irmmy explodează în mine cu nebănuită putere.

— Vă mulțumesc pentru intenție, declară solemn patronul. Plăcuta noastră întrevvedere a luat sfîrșit, domnule Van Mennen. Vă promit că ne vom mai întîlni.

— Voi aștepta nerăbdător invitația.

Domnul Yamada Hyo Toshiba închide capacul cutiei de pe birou și cu același zîmbet enigmatic mi-o întinde. Iau cutia, o pun sub braț și însoțit de patron pornesc spre lift

Ușa coliviei cilindrice s-a închis. Liftul coboară lent, silențios, într-o lume a tăcerii depline. Gîndul revederii cu Irmmy îmi înfrumusețează viața, îmi șterge din memorie tot ce s-a petrecut.

2

M-am obișnuit să mai lenevesc dimineața în pat cîteva minute cu ochii închiși, urmărind cum mi se destramă în conștiință dulcea toropeală a somnului. Capriciu de om în vîrstă, care află în felul acesta cum bate bătrînețea la ușă, discret și implacabil. Recunosc asta fără ipocrizie, fără amărăciune, fără să mă alarmez din cale-afară. Senescența e fenomen biologic ereditar. Împotriva ei nu s-a ajuns să se facă mare lucru. După ce ai trecut peste pragul celor 48 de ani asemenea gînduri îți aduc un soi de liniște Înțeleaptă, liniște necesară pentru acel echilibru interior după care tînjim toată

viața ca besmeticii.

Aparenta lenevie nu mă neliniștește. O altă obișnuință mă cam îngrijorează. Plăcerea diabolică pe care o am de a mă plasa din nou în realitate numai cu ajutorul simțurilor și al fanteziei! Am refuzat și refuz orice intervenție de ordin tehnic, așa cum ar fi gălăgia prelungită a unui clopot de catedrală, gama șocurilor electrice – dispuse alandala pe tălpi – jeturile cu aer polar sau declanșarea unui strănut exploziv, capabil să te trezească chiar dacă ai fi și surd! Așa și acum, când știu că dimineața mă alungă fără milă din pat, mă îndeamnă să fug după treburi, mă încăpăținez să nu deschid ochii, efectuînd rapid operații intelectuale, deschise atît spre lume cît și spre mine însumi. Și n-aș avea decît să deschid un singur ochi pentru a cerceta multiplele date apărute pe ecranul cenușiu din perete – ecran sub a cărui banală aparență se ascunde, de fapt, un modern automat. Puse alături de acest monstru tehnic străvechile orologii s-ar opri din mers sub imperiul complexelor de inferioritate!

Dar nu fac nimic. Rămîn cu ochii închiși, hotărît să mă respect, cu strania satisfacție că mă redescopăr în viață, conjugînd la nivelul conștiinței cîmpurile perceptive și tematice.

Știu însă că e tîrziu, trecut de șase, iar dimineața asta mă întîmpină calmă, cu un cer senin și cu un soare voios, a cărui efervescență luminoasă pătrunde lacomă în încăpere prin fereastra larg deschisă. Toate astea le aflu pentru că sub pleoape mi-au apărut două pete galbene, intense, în timp ce pe față și pe piept căldura luminii solare îmi împrăștie o senzație plăcută, accelerîndu-mi bătăile inimii. Simt, în același timp, plutind în juru-mi mireasma subtilă, fină, a trandafirilor înfloriți. Probabil că vara care asaltează orașul din toate părțile a ajuns și în grădinița din fața casei noastre, unde, pe un petec de pămînt, Elsa crește trandafiri galbeni și roșii. Elsa! ... Nu, nu trebuie să-mi întind mîna în căutarea ei. Elsa a. Plecat de mult la piață, după cumpărături. Obicei poate arhaic, dar care

o caracterizează integral – este o vajnică luptătoare împotriva sedentarismului. Dar culmea virtuozității în materie de combativitate o atinge în discuțiile pe teme profesionale. Atacă pe oricine, acasă și pe stradă – nici eu nu scap, în special eu – dirijînd, transformînd orice dialog oricît de banal într-o sclipitoare și academică pledoarie despre ecosisteme. O dată ajunsă aici, se lansează, cu argumente ilustrate prin zeci de exemple veridice, în teorii asupra ecosistemelor – netăgăduita ei pasiune cu privire la această problemă majoră reușind astfel să se manifeste obsesiv... „Era tehnocratică a dereglat echilibrul ecologic” „conchide ea peste tot, cu atîta vehemență, încît, după ani și ani, s-a transformat într-o veritabilă spaimă pentru orice om cu vederi moderate. Sînt convins că unii se roagă în taină ca problema să se rezolve cît mai repede numai pentru a scăpa de insistențele doamnei Elsa!

O muscă sau altă insectă mi s-a așezat pe nas. Încerc s-o îndepărtez cu palma. În urechi mi se strecoară vag acordurile unei melodii cunoscute. Recunosc vocea interpretului: May Way, cel care ne asasinează în ultima vreme cu melodiile lui marine. Compoziția îmi place... Elsa trebuie să fi uitat aparatul deschis. Cîntecul se întrerupe brusc. O voce bărbătească intervine grosolan, anunțînd ca la circ: „Ieri seară, într-un antrenament de rutină, suedezul Lund Swenborg a atins 948 de kilometri pe oră conducînd o limuzină – Super-Posse A 25 – Condor. Această viteză n-ar fi realizat-o dacă nu întrebuița noile pneuri „Hochdruck”! ... Atingeți viteza ideală folosind numai pneurile „Hochdruck” ; Rețineți: pneurile „Hochdruck”! ... Nu uitați: „Hochdruck”! ... Și iar începe să cînte May Way! ... Nu mai pot să sufăr reclamele. Cu ochii închiși îmi smulg perna de sub cap și o arunc în direcția aparatului. Muzica încetează... Am pierdut șirul gîndurilor. A, da! Konrad, fiul meu, în vîrstă de 14 ani... La ora asta nu pot să-l caut decît în bucătărie, unde, sînguincios și perseverent, pregătește micul dejun pentru întreaga familie. Evident, civilizația nu s-a dispensat încă de

bucătării, la fel cum n-a renunțat nici la papuci. Am certitudinea că papucii au și ajuns în picioarele lui Konrad. Într-o zi, puștiul îmi mărturisise, cu toată discreția cuvenită, că dragostea părintească o poți găsi și în căldura papucilor! ... Mai e ceva, trebuie să mai fie ceva... Doamna Irmgard Renate Stein n-a dat nici un semn de viață.

„Gata! Îmi spun. Ajunge cu lenevia.” Am deschis ochii. Lumina puternică mă obligă să clilesc repede. Mă ridic, așezîndu-mă cu grijă pe marginea patului, somnoros, puțin obosit. În jurul meu nu s-a schimbat nimic. Dar în mine? ... Toate sînt în același loc, și în liniștea aceasta feerică, amețită parcă de parfumul trandafirilor, îmi este dintr-o dată teamă să mai și gîndesc, fiind convins că pînă și gîndurile ar putea face un tărăboi groaznic. Îmi caut din priviri papucii, pentru a mă convinge că nu m-am înșelat. Ochii mi se opresc pe cadrul ferestrei deschise de care s-a agățat o eșarfă albastră de cer. Și iar clilesc repede, încercînd să-mi revin. Pe birou strălucește în plină lumină statueta aceea africană, cioplită cu măiestrie în abanos. Fetișcana, cu trupul gol și zvelt, stă cu mîinile întinse deasupra capului dat ge spate, cu buzele arcuite într-un surîs triumfător, dăruindu-se parcă toată soarelui și dimineții. Alături am pus cadoul primit cu o zi înainte de la romanticul meu patron domnul Yamada Hyo Toshiba. Cutia are capacul deschis.

— Konrad! Strig tare, întorcîndu-mă cu băgare de seamă spre ușa întredeschisă. Adu-mi papucii!

Nu primesc nici un răspuns. În schimb, pătrund pînă la mine șuvițe albastre de fum. Miroase a lapte ars! ... Fug repede în bucătărie. Konrad nicăieri. Pe plita mașinii electrice laptele s-a revărsat din cratiță, scoțînd din funcțiune aparatul. Zăresc pe masă omleta cu șuncă, împărțită frumos în două porții egale, franzela albă și roșiile întregi, abia spălate. Dintr-odată mă simt bine dispus. Cînd ultimul dintre copii are numai 14 ani, tot ce se întîmplă cu el pare firesc. Aseară s-a întors acasă foarte tîrziu după orele 23, flămînd și cu bluza learcă de

transpirație. Abia se mai ținea pe picioare. Mi-a spus că făcuse un splendid antrenament nocturn cu bicicleta, pe pista din jurul lacului, în compania unui domn care l-a învățat cum să ajungă mare campion... N-a mai reușit să-mi deșire toată povestea. Elsa i-a lungit urechile și l-a trimis direct în baie, A adormit în cadă..., Abia acum realizez că fereastra bucătăriei e închisă. O deschid larg și rămân nemișcat, cu ochii ținți la ceea ce se întâmplă în curte. Numai în chiloți, călare pe bicicletă, Konrad pedalează de zor, mișcându-se într-un cerc perfect. Apa curge șiroaie pe el. Din când în când fredonează, cu glas subțire și fals, un cântec. Nu înțeleg nimic.

— Konrad! Strig cu asprime revenindu-mi. Vino să mănânci!

— Gata! ... Vin, îmi răspunde. Dar nu se oprește din pedalat. Gîfîie... Nu reușesc! Domnul Hay mi-a vîndut castraveți!

— Ce nu reușești?

— Să-mi dublez viteza. Uite, fii atent! Acum ar trebui să ating 68 de kilometri pe oră! Atît a atins domnul Hay aseară.

Pedalează nebunește. Și cîntă în gura mare:

*Cînd fermecate valurile-și sparg
tăcerile adînci și-i Lună plină,
Amoeba-albastră unduie în larg;
Năluca ei se naște din lumină...*

Nu înțeleg nimic. Urmăresc cercurile pe care le face Konrad. Pînă la urmă, amețit, am impresia că bicicleta de curse e o minge strălucitoare care se învîrtește nebună. Cînd îmi revin, Konrad e lîngă mine. Își șterge brațele și bustul cu un prosop uriaș, portocaliu. Răsufală zgomotos.

— Vrei să-mi explici și mie ce-i cu toată mascarada asta? Articulez greoi, cercetîndu-l posac și circumspect.

Konrad îmi aruncă prosopul pe umăr, sare pe un scaun și începe să înfulece din omleta cu șuncă.

— Mi-e o foame de lup! Bolborosește, între două înghițituri.

Mă uit la el din ce în ce mai intrigat Termină ce are în farfurie, ia și porția mea și cît ai bate din palme o termină la fel de hămesit. Nu e nici o mascaradă, se întoarce spre mine, ștergîndu-și gura cu dosul palmei. „Uf! Bine că nu-i Elsa acasă să-l vadă ce maniere are”, îmi trece prin minte... Îmi făceam antrenamentele pe pista din jurul lacului, continuă el. În" parcul sportiv. La ora opt fix am luat o pauză de zece minute. Lăsasem bicicleta pe iarbă. La un moment dat văd că se apropie de bicicletă un domn. Cum să-ți spun? ... Cam slab, înalt, chel și nebărbierit. Se uită la bicicletă, o ridică într-o mînă și văzînd-o cîte e de ușoară scoate un fluierat admirativ. Fug repede lîngă el să văd ce vrea să facă. „A ta e, puștiule? Mă întreabă, zîmbind... Tată, ochii îi străluceau atît de tare în fundul capului, încît mi s-a făcut frică. „Un cadou. De la mama. După ce s-a întors din Anglia” i-am răspuns timid, strîngînd mîna pe ghidonul bicicletei. „Strașnică piesă! ... Hai, nu te speria! Nu sînt un om rău... Și m-a mîngîiat ușor pe păr. Vrei să ajungi campion! ... Eu am fost. Mondial. Ești prea mititel ca să-ți amintești de mine. Mă cheamă Hay, George Hay... Pe tine?” „Konrad... Konrad Van Mennen” i-am răspuns fericit. Stăteam de vorbă cu un campion. „Uite, Konrad, mi-a spus, bătîndu-mă cu palma pe umăr și uitîndu-se împrejur. Dacă vrei să ajungi campion, îți vînd un secret. Pe gratis! Pentru asta trebuie să știi doar un cîntec. Eu nu-l mai țin minte pe tot. L-am uitat. Dar cred că e de-ajuns cît mai știi din el.” Băieții din grupa mea începuseră să plece spre casă. Am rămas singuri, eu și el. Și domnul Hay s-a apucat să cînte:

*Cînd fermecate, valurile-și sparg
tăcerile adînci și-i Lună plină,
Amoeba-albastră unduie în larg;
Năluca ei se naște din lumină.*

„Vrei să-l înveți? ...” m-a întrebat pe urmă. Am dat din cap uimit. „Atunci, zice, trage cu urechea la mine!” A repetat

cîntecul de cinci-şase ori la rînd. După aceea m-a pus la încercare. Am ureche muzicală, doar ştii, tată. Am redat cîntecul cu exactitate. „Cînd intri în cursă, nu trebuie să-l cînţi în gura mare, m-a lămurit domnul Hay. Doar în gînd. Uite, așa...” A închis gura şi s-a uitat în sus. Tată... Am crezut că e nebun. Cum era să-l cred? Dar el a simţit că nu-l cred. Zîmbea. Cum să-ţi spun? ... Trist, foarte trist şi cu lacrimi în ochi. „Nu-i așa că nu crezi? A izbucnit deodată. Dă-mi bicicleta. Ai un ceas? Fă-mi un semn cînd trebuie să pornesc...” Era foarte hotărît. M-am uitat la secundarul ceasului de la mîină şi cînd am făcut semn... Tăticule, pista are un kilometru. După 48 de secunde domnul Hay sărea de pe bicicletă în faţa mea! Rîdea ca un copil. „Straşnică piesă, mi-a spus. Am atins 60-70 pe oră...!” Apoi şi-a adus parcă aminte de ceva. Se uita îngrijorat în toate părţile. Eu nu ştiam pe ce lume mă aflu... „Să nu uiţi cîntecul! Ai s-ajungi mare campion!” M-a mîngîiat repede pe creştet şi s-a îndepărtat grăbit. M-am uitat după el pînă cînd a dispărut printre copaci...

Privesc la Konrad ca un prost.

— Găseşte şi tu o scuză mai verosimilă, îmi revin, cercetîndu-i reacţiile. Fel de fel de bănuieli îmi trec prin cap. Poate nu-i decît o simplă insolaţie... Te-am rugat întotdeauna să ne spui adevărul. Unde ai fost pînă la ora unsprezece?

— Tăticule... Pe cuvînt de onoare! Am văzut cu ochii mei! E adevărul-adevărat. M-am chinuit după aia două ceasuri. Am făcut exact cum mi-a spus domnul Hay. Mai întîi cîntecul. În gînd... Dar n-am atins nici 40 pe oră. Dimineaţa am... am... Ai văzut şi tu. Înseamnă că domnul Hay e un mincinos! Iar eu un nătărău!

Revolta lui Konrad e categorică. Mă face să şi zîmbesc.

— Nu te supăra! Caut să-l îmbunez. Domnul Hay a glumit. Ca să-ţi faci antrenamentele cu seriozitate.

— Nu se glumeşte așa cu un copil! Ripostează Konrad, vehement. Sare de pe scaun şi rămîne cu ochii ţintă la ceasul

electronic de pe perete. Tăticule, s-a făcut șase și douăzeci și cinci! Ține papucii!

Îmi introduc picioarele în papuci și rămân ținut locului.. „George Hay... George Hay, cotrobăi prin memorie, încercînd să-mi aduc aminte. L-am cunoscut parcă undeva... Cum naiba am putut să-l uit? E limpede! Clubul sportiv Tsunami...” Cu patru sau cinci ani în urmă Levin, technicianul, mă chemase pentru niște testări de rutină. Cîțiva pugiliști tineri... Ploua cu găleata. Tocmai traversasem stadionul în drum spre pavilion. Pe pista acoperită cu zgură neagră pedala nebunește un sportiv în maieu roșu, ghemuit pe bicicleta lui subțire, fără să acorde vreo atenție torentelor ce se revărsau de sus. M-a ajuns din urmă. M-am oprit, lăsîndu-l să treacă, chinuîndu-mă să trag pe frunte gluga pelerinei. Atletul pedala în forță. Mi-a aruncat o scurtă privire, a frînat brusc – mai, mai să se dea peste cap – a făcut o buclă strînsă și s-a întors, tăindu-mi calea. „Doctorul Van Mennen? Strigă, sărind de pe bicicletă. Vă cer scuze. Sînt George Hay... Vă salut! Am auzit că mirosiți campionii mondiali după o schemă medicală proprie. Vreau să ajung campion mondial. Ce spuneți? Aveți puțin timp și pentru mine? Vă stau la dispoziție. Mă puteți întoarce și pe față, și pe dos, ca pe un ciorap. Numai să aflu dacă e ceva de capul meu” ... Înalt, zvelt, cu umeri largi, băiatul mă privea cu încredere. În ochii lui albaștri, limpezi, mari, străluceau toate candorile tinereții. „Nu se știe niciodată, i-am răspuns fără ezitare. Treci după-amiază pe la cabinet.” Pe chipul lui bărbătesc, dur, apa curgea șiroaie. A zîmbit larg, dezvelindu-și dinții albi, puternici, de animal tînăr. „O.K. Doctore! ...” În scurt timp ataca titlul mondial, 5.000 – viteză, pe velodrom, cu start de pe loc. După aceea... după aceea... A, da! A dispărut în condiții bizare. Vilva din oraș... Tresar. George Hay îmi zboară din cap. Am întîrziat! Din clipa asta, cu sau fără papuci, trebuie să calculez riguros cum trec secunde, să mă mișc dintr-o dată într-un spațiu devenit aproape de nerecunoscut, fiindcă așa se întîmplă cînd te

grăbești, nimic nu se mai află la locul lui. Apelez la autosugestie, repetînd mereu: „La ora șapte voi ajunge la clinică! ... La ora șapte voi ajunge la clinică!” Și trec direct la acțiune, întrebîndu-mă, în același timp, ce mă mai poate salva. Exista o dialectică a împrejurărilor cînd și în cea mai deplină certitudine se strecoară o parșivă doză de îndoială. Asta nu mă împiedică să arunc, cît ai bate din palme, pijama de pe mine și numai în chiloți să alerg spre garaj. „Mașina! ... Să controlez dacă mai e la locul ei!”

De unde a apărut gîndul ăsta stupid nu știu, dar el mă aruncă într-o stare de alarmă total nejustificată. Ca și cum bătrîna mea Susy – o Sussey 004-1500 – model cam învechit, motor cu hidrogen lichid, decapotabilă, foarte bună pentru orice teren, rezistentă și care nu mi-a dat bătaie de cap pînă acum, ar fi putut să dispară peste noapte, sau să facă explozie, sau să rămînă fără roți. Cîte și mai cîte nu mi-au trecut prin minte pînă am ajuns la garaj, răsuflînd din greu. Uf! ... Suzy e aici, strălucind de curățenie, încă frumoasă pentru vîrsta ei. O mîngii puțin, ca un îndrăgostit... Și biata Elsa care aleargă în fiecare dimineață atîția kilometri pe jos! Cu o frumusețe ca asta în garaj și ea să meargă pe jos, ca și cum un asemenea splendid exemplu personal ar fi exact ceea ce ne lipsește pentru recîștigarea echilibrului ecologic... Gîndul mi se pare cam ipocrit... pentru că...

„Vei ajunge la timp la clinică!” bombăne alt gînd, obligîndu-mă să cred că mi-am făcut probleme degeaba. Și buna dispoziție începe să-mi dea tîrcoale. Mai întîi, un surîs adresat blîndeii Suzy, apoi recunoștință tuturor luptătorilor împotriva sedentarismului... Dar tocmai atunci, un al treilea gînd, apărut nu se știe de unde, îmi spulberă cu perfidie liniștea abia cîștigată. Gîndul mi se strecoară viclean în conștiință. Credeam că-l pot respinge cu ușurință, însă mereu se întoarce, îndărătnic, insinuant, făcîndu-mă să-l accept așa cum e, absurd, prea absurd pentru ca în prima clipa să-i dau crezare. „Pneurile ți-au cam dat de furcă în ultima săptămînă.

Mai ales la roțile din spate. Dacă tocmai astăzi... o defecțiune tehnică la roți... Cum mai ajungi la ora șapte la clinică? ... Schimbă roțile! ... Schimbă roțile!”

Nehotărît, dau vina pe intuiție. Cum să mă las convins de...? Încep să cercetez cu atenție starea tehnică a roților din spate. Am suficiente cunoștințe tehnice pentru a descoperi o defecțiune. După cîteva secunde, transpir. Dar gîndul apare din nou, insistent, căutînd să mă convingă să schimb roțile. Încă ezit, ca și cum voința și rațiunea mea s-ar opune din răspuțeri unei alte voințe și unei alte rațiuni, mai puternice. Mă trezesc, făcînd un calcul lapidar: cinci minute pentru fiecare roată... asta înseamnă zece, adică să renunț la micul dejun! Alternativă nu există, dacă doresc să ajung la ora șapte la biroul meu din Clinica de psihiatrie.

Mă consider încă om serios. Sper că așa mă consideră și alții. Aș fi incapabil să comit un cît de mic act de indisciplină, mai ales în materie de punctualitate... Alerg să mă conving dacă Elsa s-a întors de la piață și-l anunț pe Konrad – care-și mănîncă liniștit roșiile cu pîine – că roțile din spate ale mașinii trebuie înlocuite. Nu aștept să văd ce efect a produs asupra lui această veste și mă întorc la garaj unde, hotărît, mă apuc de treabă. Cu toată tevatura am pierdut numai opt minute!

Strîng al treilea bulon la prima roată cînd micul Konrad vine să mă anunțe vesel că în simulacrul nostru de grădină au înflorit și lalelele. Mi-o dovedește pe loc, arătîndu-mi o floare roșie, mare, pe care o fixează în marginea parbrizului cu o clamă găsită aiurea. Mă cuprinde o discretă duioșie. La vîrsta mea, o consider normală. Sînt un părinte ușor sentimental, ușor pasiv, dar foarte lucid de importanța ce trebuie acordată vieții afective a copilului. Colegii spun, mai în glumă, mai în serios, că sînt „timofil”, dar nu-i iau în seamă și-l cam răsfaț pe Konrad, așa cum se întîmplă peste tot cu cel mai mic dintre copii. Fetele, Anje și Inna au plecat să studieze prin alte orașe. Nu se mai întorc pe acasă decît ca să ne sărute pe amîndoi obrazii, să ne aducă și să ne recomande de fiecare dată niște

tineri arătoși, iar după un timp să ne spună „La revedere!” ...

În sfârșit, amîndouă roțile sînt schimbate.

— Konrad, fug să mă spăl pe mîini, să mă-mbrac și plecăm! Ți-ai luat merele și pîinea cu unt?

Nu aud ce mi-a răspuns. Cînd mă întorc, Konrad stă la volan și ambalează ușor motorul.

— Sa nu te superi! Mi-o ia înainte. Sîntem în întîrziere!

Trece alături, mă urc și eu și ies în stradă, demarînd violent. Mai am la dispoziție încă 15 minute. Pe Konrad trebuie să-l las la școală. De acolo încă șase kilometri pînă la Clinica centrală.

Strada nu e aglomerată. Accelerez la maximum. Mi se pare că o zăresc pe Elsa încremenită pe trotuar, privind uimită la bolidul cunoscut care se năpustește spre oraș.

— Tată! Strigă deodată Konrad. Nu trecem prin grădina botanică să vedem cum au înflorit cactușii!?

Frînez cît pot intrînd pe Bulevardul „Bătrinelor Doamne” cu peste 100 la oră. Dincolo de biserica protestantă ating 135. Culoar liber. Automatele de la intersecții n-au decît să înregistreze excesul de viteză și să-mi transmită la birou amenziile cuvenite. Depășesc neregulamentar autobuzul ce se îndreaptă spre Observatorul astronomic și mă trezesc răspunzîndu-i lui Konrad:

— Bine! Dar numai un minut.

Rezervația florei tropicale e împărțită în figuri geometrice precise. Plante stranii, verticale, tîrîtoare, pe pămînt, prin aer, amestecîndu-se în culori fanteziste, etalează în lumina soarelui tot felul de spiculi negri, roșii sau albi. Flori puține. În starea de spirit în care mă găsesc nu prea am chef să-mi formulez impresiile. Briza oceanului, molcomă, aduce în mașină miresme ciudate. Mă trezesc fixînd îndărătnic ceasul de bord, urmărind cum trece afurisit de încet acel minut pe care-l pusesem la dispoziția lui Konrad.

—...164 de specii... sînt și cactuși negri... Tată, privește! Cactusul acela l-am văzut și la ferma unchiului Johann.

Și Konrad continuă să turuie despre tot felul de nimicuri,

bine dispus, tentat să analizeze pînă la nivel celular lumea aceea fascinantă. Urmează o pauză neașteptată. Număr ultimele secunde.

— Ce legătură există între spațiu-timp și viteza luminii?

Tresar. Întrebarea mă buimăcește. Privesc morocănos spre copil.

— Ce te-a apucat?

— Am citit într-un articol. Mi-am adus aminte tocmai acum. Mai scria acolo... „ne aparținem nouă înșine din ce în ce mai puțin” ... Cum vine asta?

În conștiința mea se produce o monstruoasă explozie. Speriate, gândurile o iau razna care-ncotro, unduindu-se toate într-un singur sistem asemănător cu fuga galaxiilor!

— Dragul meu, încep timid, căutîndu-mi cuvintele. Totul e foarte simplu... Tehnica se poate asemui cu un uragan care a clătinat planeta din temelii... Oamenii s-au schimbat pentru că spațiu-timpul, din cauza vitezei cîștigate... Nu, ei au cîștigat timp și bani în același spațiu în care viteza... Noi înșine...

Un gînd aiurit se strecoară cu abilitate, închizîndu-mi gura. Pierd contactul cu realitatea.

— Tată, în dimineața asta nu ești în formă... Au trecut patru minute. Nu mergem?

Konrad mă trage de mîneca hainei. Mă privește cu ochii larg deschiși.

— Dragul meu... Da, să mergem.

— Îți mulțumesc. Ai fost foarte înțeleghător cu mine.

Demarez lent.

— Ți-a plăcut? îl întreb într-o doară.

— Chiar ești convins că domnul Hay m-a mințit?

Tac. Nu găsesc decît gînduri. Accelerez la maximum. Trebuie să cîștig din timpul pierdut. Țîșnesc pe bulevard, sperîind o bătrînă care înfulecă flămîndă dintr-un corn mare și alb. Am avut impresia că i-a căzut ceva din gură pe corn, sau cornul din mînă. N-ar fi fost imposibil să se întîmple și invers. Dacă rămîi cu gura căscată, poți să te muști de mînă și nu

altfel, căutîndu-ți cornul în gură! La viteza pe care am atins-o, gîndul n-are timp să se cristalizeze.

Pe Konrad l-am depus teafăr la școală. Ne-am despărțit ca niște buni prieteni, strîngîndu-ne în brațe, el sărutîndu-mă pe amîndoi obrajii, eu observînd că i-au mai apărut pe nas cîțiva pistrui, el profitînd de moment ca să-mi șoptească:

— Atenție! ... Barba! E cazul să te razi.

Mai flutură încă mîna deasupra capului cînd dispar după colțul străzii. Și mai fixează încă oglinda retrovizoare cînd sînt cît pe ce să ucid o tînără. A căzut pe asfalt cu bicicleta deasupra.

Nu știu cum străbat o parte din oraș. Ajuns pe locul de parcare din spatele clinicii răsuflu adînc. Nu doresc altceva decît să-mi recapăt echilibrul interior. Sînt convins că am coborît calm din mașină. Cu certitudinea că am în cap cel mai perfect vid.

— Van I... Măi, băiete! Aud că mă strigă cineva. Distrat mai ești în dimineața asta!

Mă răsucesc pe călcîie și dau cu ochii de o Pezzoli-Deimler de toată frumusețea, argintie, prelungă și zveltă, ultimul tip. Prin portiera deschisă un bărbat corpulent, în cămașa albă, se chinuie să coboare.

— Noël! îngîn aiurit, repezindu-mă către el.

Ne îmbrățișăm, ne sărutăm pe amîndoi obrajii, ne strîngem mîinile.

— N-am mai urcat în birou. Portarul mi-a spus că trebuie să pici din clipă în clipă, turuie Noël Adamovici, fostul meu coleg de facultate, băiat simpatic, plin de viață, mare colecționar de anecdote celebre și care mi-a spus cel dintîi... Van!

— Cu ce ocazie? Îmi revin din surpriză.

— Afaceri cu fructe. Import-export. La naiba! N-aveam ce căuta în știință! Am trecut să te văd. Știi că sînt opt luni de cînd...

— O cafea?

— Mulțumesc! Dimineața numai citronadă. Capăt proporții... Tu?

Rîde cu voie bună, destins, ca orice om căruia viața îi merge din plin. Precis are milioane.

— Tala-vala! Recunosc în doi peri. Fac și eu ce pot. Ce nu, mai las și pentru alții.

— Eisa? ... Konrad? Fetele?

— În ordine, în ordine... Și totuși, insist, nu bem o cafea împreună? Te rog!

— Nimic. Nu te supăra! Absolut nimic. De altfel ești în timpul programului. Cu altă ocazie. Apropo, ce-ai mai auzit de Irmgard Renate Stein? Fosta noastră colegă... Erați în relații cordiale.

— Habar n-am. Circulă.

— Sînt informat că e prin oraș. Nu te duci s-o vezi? Dacă o întilnești spune-i c-o sărut!

— Dacă mă invită, de ce nu? Pînă în clipa asta n-am nici o veste din partea ei.

— Nu te uită Irmy... Hai, pa, te sărut! Toate cele bune! O pup și pe Esla! O să te anunț cînd mai trec pe aici.

Ne îmbrățișăm, se urcă în mașină, demarează, fluturîndu-și mîna prin geamul deschis.

Noël! Ce apariție neașteptată! ... Și Irmy să nu-mi dea încă nici un semn... Opacă, nesuferită, proasta dispoziție mă învăluie din nou. Constat cu stupefație că am o întîrziere de numai 18 minute. O adevărată performanță!

Mut, orb și surd, ca și cum aș străbate singur un uriaș pustiu, mă grăbesc să pătrund în clădire pentru a ajunge, în sfîrșit, în biroul meu. Distinsa doamnă O.B.C. Turner, fidela și buna mea secretară, mă așteaptă. Are, ca de obicei, o ținută impecabilă, demnă, impunînd respect. Uniforma albă, sclipitor de albă, excesiv de albă, închisă la gît, nu prezintă nici o cută în plus, nici o cută în minus, iar doamna Turner, înaltă și dreaptă, puțin rigidă, mai palidă ca niciodată dar la fel de slabă, cu buze subțiri, mă scrutează dojenitoare din spatele imenșilor ochelari cu lentile groase și rame negre. În timp ce caut să mă așez în fotoliu cît mai firesc cu putință, ea își trece

mîna stîngă prin părul cărunt, tuns scurt, băiețește.

— Bună dimineața, doamnă Turner! Îmi aduc, în sfîrșit, aminte.

— Domnule Van Mennen, bună dimineața! Ați întîrziat 18 minute!

Glasul îi tremură.

— Da, 18...

Pe birou dosare, hîrtii, prea multe hîrtii. Și tava nichelată, cu farfurioară și ceșcuță roșie. Cafeaua s-a răcit.

— Prima întîrziere din ultimii ani. De cînd sînteți director.

— Da, prima... Ceva nou?

— Vi s-au comunicat acum cîteva... amenzile. Suma totală e de 780... Exces de viteză, depășiri neregulamentare, atentat la viața unei tinere femei. Gaby Paillon.

Spune totul din memorie. Are o memorie prodigioasă.

— Bine! 780...

Scot din sertarul biroului un carnet de cecuri, semnez unul, îl rup din cotor și îl împing pe marginea suprafeței lucioase.

—Dar puteați să vă pierdeți viața! izbucnește doamna Turner, a cărei voce devine vibrantă.

— Evident, viața!

Tușește ușor, ca pentru a-și reveni. O privesc scurt, întrebător, în vreme ce-mi lipesc palmele de cristalul rece de pe birou.

— Caz urgent! Salonul 104. Vă solicită doctor Borow... Inspectorul șef Joop K.G. Va fi prezent aici la ora opt, opt și ceva pentru clarificări în legătură cu decesul survenit azi-noapte în salonul 8.

— Cine? ... Patrik?

— Da. Aveți în mapa galbenă certificatul de deces... Sinucidere. Substanțe chimice.

— Idiotul! ... Cine l-a semnat? Adjunctul?

— Fără-ndoială! Nu uitați să semnați conturile cu rente și actul pentru achiziționarea medicamentelor. Încă ceva.

Scoate de sub braț mapa verde. Din mapă saltă cu două

degete un plic albastru. Face trei pași și mi-l întinde.

Din plic extrag o carte de vizită. Îmi pun ochelarii – sînt presbit, 1,25 – și citesc: Irmgard Renate Stein – CI. Psy 43. Proprietatea particulară – Cod 324.897. Videofon: M.P.L. 605.

Pe verso sînt bătute la mașină următoarele cuvinte: „Dragă Van, te aștept la ora 14. Nimic banal. Irmy.” Clipesc des, cuprins de o ușoară emoție. „A avut dreptate patronul... Ca și Noel de altfel” îmi spun, întorcînd bucățica de carton pe o parte și alta, pentru a mă convinge parcă de realitatea acestui tulburător mesaj.

— O veche prietenă. Contramandați audiențele de la ora 14. Pentru... pentru ora 17. Căutați o justificare. Mă bazez pe fantezia dumneavoastră.

Mă ridic, îndreptîndu-mă spre ușa care face legătura cu pavilioanele clinicii.

— Halatul, vă rog!

Doamna Turner se grăbește să mi-l aducă din cabinetul steril.

— Mulțumesc!

— Beți cafeaua mai tîrziu?

— Da. Și vă rog, fierbinte!

— Stați! Nu plecați Încă. Azi nu v-ați bărbierit. Dar puteți măcar un pieptene să vă treceți prin păr!

Îmi întinde pieptenele, scos dintr-un buzunar.

— Crezi că mai are vreo importanță?

Doamna Turner zîmbește într-un fel anume, și tolerantă, și ironică, și drăgăstoasă.

— Neglijența nu e scuzabilă la vîrsta dumneavoastră!

Îmi încheie și un nasture de la halat în vreme ce eu mă prefac discret că-mi arunc pe spate părul rar, albit.

— Acum sînt altul! ... Mai puțin urît, mai academic, mai norocos!

Surîd. Îi înapoiez pieptenele. O las cîteva secunde să mă măsoare cu atenție.

— Ah! Cum era să uit! Izbucnește doamna Turner, total

nefericită. Maurice și băieții lui!

— Maurice?! ... Ce băieți?

— Control pentru nu știu ce surse energetice. Această aripă a clădirii, camera sterilă, cabinetul dumneavoastră particular, liftul, salonul de operații..., mă rog, sînt foarte... Au lucrat toată noaptea. Da – adaugă după o scurtă ezitare – o echipă de trei băieți simpatici. Maurice, dacă nu mă înșel, mai este încă în...

— Ați controlat? Dispoziție oficială? Parcă s-a mai făcut un control cu puțin timp în urmă. Nici două săptămîni..

— Mie nimic nu-mi scapă, domnule director. Ordin scris, ștampile, semnături... Ni s-a cerut chiar să le oferim și o cameră la subsol. Vor face de gardă zi și noapte.

— Cine suportă salariile?

— Consiliul municipal.

— Bine. Să-mi prezentați actele acestor indivizi.

După ce mă înclin ușor, mă întorc și ies pe coridorul îngust, obscur din cauza ferestrelor mici, zăbrelite. „Ne aparținem nouă înșine din ce în ce mai puțin”, aud ca de departe vocea lui Konrad. O neliniște vagă, străină, se strecoară în gîndurile mele. Cu senzația că mi-a sărit cineva în spinare rămîn în fața ușii de la lift. Întind un deget și ating ușor butonul cu reflexe metalice. În aceeași secundă îmi dau seama că, de fapt, liftul coboară.

Ușa liftului se deschide violent și dau nas în nas cu un tip caraghios, la nici 30 de ani, cu basca lăsată pe frunte. Salopeta cenușie îi atîrnă în dezordine pe trupul firav. Mutra de cinocefal¹, ochii mici, îi dau un aer șugubăț, dar și de tîmpenie crasă. Cîteva genți colorate îi atîrnă pe umeri și pe brațe. Mă salută reverențios, zîmbește cu gura larg deschisă și-mi face loc.

— Să trăiți! Domnule doctor Van Mennen.

— Bună! Dau să trec mai departe, și nu-mi aduc aminte

¹ Maimuță africană cu bot ascuțit ca de cîine (n.a)

unde l-am cunoscut pe acest individ antipatic.

— Sînt Maurice, domnule doctor, îmi șoptește cu glas subțire.

— Mda! ... M-a pus la curent secretara.

— Am lucrat pe cinste! Nu vă faceți griji.

— Griji? Mă încrunt.

— O informație, vă rog!.

— Poftim!.

— Intrați în clinică numai pe la poarta principală?

— Evident.

— Perfect... Mulțumesc. Vă salut!

Pleacă. Stau nedumerit și mă uit în urma lui. „Cine naiba mi l-a trimis și pe ăsta?” ... Intru în lift.

3

Cu douăzeci de secunde înainte de ora opt deschid cu precauție ușa propriului meu birou. Inspectorul șef Joop R.G. s-a și instalat ca la el acasă, în cel mai confortabil fotoliu. Răsfoiește febril o revistă. În alte împrejurări mi-ar fi atras atenția profilul său dur, asimetric, bărbie ușor voluntară, fizionomia ascetică, pentru care orice endocrinolog l-ar fi suspectat de hipertiroidism. Acum însă nu-i remarc decît costumul de culoarea paiului de orez, costum a cărui linie impecabilă l-ar impresiona pînă și pe cel mai distins maestru în arta modei. Ne cunoaștem de peste 15 ani. N-am reușit să-i descifrez niciodată taina acestei pasiuni pentru eleganța vestimentară. Nu-mi mai aduc bine aminte cu ce prilej mi-a spus în treacăt că universul în care „mișună” pune întotdeauna preț nu pe ce are în *el*, ci pe *el*! Mă rog!... Un parfum subtil, străin pesemne, plutește în birou. Plăcut, bărbătesc. Prefăcîndu-se că nu observă prezența mea, Joop își vede liniștit de treabă. Ne-am obișnuit unul cu celălalt. Ne respectăm reciproc defectele, ciudățeniile. Deci nu mi se pare nimic jignitor în faptul că inspectorul șef mă tratează ca pe o

mobilă oarecare. Trec la birou. Actul de deces al celui ce a fost Patrik Schliemdeig se află deasupra mapei de lucru. Nu-mi fac probleme. Bolnavul - internat cu patru luni în urmă în condiții încă nelămurite pe deplin - a prezentat stări depresive cronice. Violența crizei din noaptea trecută n-a surprins pe nimeni. Cum a reușit să intre în camera de gardă și să fure 100 de pastile de Folltimex nu e treaba mea. S-a dus după aceea în baie. L-au găsit mort în cadă.

— Ai pe aici o substanță psihotropă? bombăne fără veste.

— Ești cam confuz.

— Pastilă, casetă, praf, lichid... Poate să fie cu efect hipnotic sau neuroleptic. Ceva care să-mi reducă pentru o zi activitatea intelectuală și să-mi aplatizeze stările emoționale.

— Nu mai e nevoie. La ce ți-ar folosi? Constat că prezinți o diminuare serioasă a activității mentale...

— La ora 11 punct am o ședință în cadrul Consiliului municipal. Pe ordinea de zi o singură problemă: profilaxia socială. La ședință participă și Ingebrigtsen Seel. El susține referatul. De câte ori îl întîlnesc în ultima vreme, simt că ar trebui să-i modific puțin structura oaselor faciale... Din cîțiva pumni. Mi-e teamă că acum o să-mi realizez dorința în public. Dă-mi măcar o linguriță cu sirop! Mai am patru ani pînă la pensie, pricepi?

— Stare hiperagresivă! Ai devenit periculos.

— Ticălosul! Îi mut fălcile! Șoptește Joop, ridicînd în aer revista pe care tocmai o frunzărise.

— Altceva mai plăcut n-ai ce face? mormăi taciturn, văzîndu-i mutra prelungă schimonosită de furie și ochelarii cu lentile groase care m-au agasat întotdeauna.

— Să lăsăm gluma! Pentru început îi aplic o amendă. 5.000. Ulterior îl acuz... Habar n-ai ce se întîmplă în elegantul lui bar. Știi ce-i asta?

Flutură revista cu un gest dramatic.

— Rețete pentru prăjituri cu margarină?

— Maculatură indecentă. Am găsit-o în dimineața asta în

camera nepoatei mele, singura rudă din oraș. N-a împlinit 16 ani. Îmi aruncă revista pe birou fără să se miște din fotoliu. Seel patronează editura din umbră. Crede-mă! Și tocmai el ține referate despre profilaxia socială!

— E inutil să-ți faci probleme. Fiicele mele și-au consolidat cultura cu literatura asta. La dracu! Ne pierdem timpul aiurea.

— Lasă demagogia! mîrîie Joop, scoțîndu-și ochelarii de pe nasul subțire și neregulat. Pe fruntea înaltă, împînzită cu riduri, i-au apărut broboane de sudoare. Se ridică din fotoliu și străbate camera cu pași repezi. Lîngă fereastră se oprește, cu umerii largi căzuți înaintea, își pune ochelarii la loc. Am probe împotriva a cel puțin 15 indivizi în frunte cu Seel. Pînă în noaptea asta eram hotărît să-i înfund pe toți cît mai repede... Pînă în clipa cînd am auzit de moartea lui Patrik. De atunci n-am mai închis ochii. Tîrfa aia nu m-a lăsat să dorm...

Cînd se întoarce către mine e calm, Buzele subțiri i-au ajuns ca două linii. Știu cît e de ambițios.

— De cînd sînt implicat în afacerile tale tenebroase? Și de cînd sînt paratrăznet pentru aceste descărcări... nevrotice?

— Și ce te faci dacă într-o noapte de insomnie începi să-ți pui singur întrebări?

Cuvintele lui Joop mă iau prin surprindere. Dar polițistul mă privește mohorît, înțeleg că nu-i arde de glume.

— Depinde, răspund în doi peri. Dacă sînt convins că merită osteneala, mă duc să fac un duș. Nu te poți prezenta în fața conștiinței decît gol și curat, mai ales la bătrînețe!

Joop K.G. Rînjește nespus de trist.

— Se vede că ești abia începător.

Ridic din umeri.

— Ce vrei, în fond?

Inspectorul se strecoară într-un fotoliu, clipește cu ochii pierduți la cine știe ce amintiri – ceea ce nu-l împiedică să pescuiască dintr-un buzunar o hîrtie frumos împăturită.

— Porcăria asta cu Seel mi-a adus în minte o alta... hm! din tinerețe. Ești convins că am avut și eu o tinerețe, nu?

— Păi sigur, ripostez. Ai găsit și momentul, și locul să te spovedești!

— Nu-i așa? replică el. Avusesem de gînd să trec pe la biserică, dar m-am gîndit că la auzul confesiunii or să fugă toți sfinții!

Înghit în sec, cu resemnare.

— Bine, dă-i drumul!

— Ai auzit vreodată de scandalul cu Rita Schäffer?

— Fosta campioană mondială la probele alpine... Numai de ea.

— Eram un începător, cum ești tu acum. Abia ajunseseam în poliție. Șef era pe atunci unul ambițios, lipsit de scrupule și uns cu toate alifiile: Gerald Callman. Zdravăn, roșu la față, cu nas turtit, de boxer după un K.O. fatal. Dacă-l vedeai o dată, nu te mai dădeai în vînt să-l reîntîlnești – dacă înțelegi ce vreau să spun. Dar deștept al dracului; umbla vorba că are pe undeva un fișier unde îngrămădisise informații detaliate despre toți grangurii orașului și despre numeroși alți indivizi cu biografii interesante. Genul de informații care îți deschid toate ușile la orice oră și în orice problemă. La patru săptămîni după ce mă angajasem m-a chemat la raport. Stătea răsturnat în fotoliu, dar pe mine m-a ținut mereu în poziție verticală. „Știi ce? au fost primele lui cuvinte. Omul e slab prin ceea ce ascunde. Am aici dosarul dumitale oficial.” „Să trăiți!” am răspuns ca prostul. „Recomandări excelente ale școlii de poliție” a continuat el. „Da, domnule!” i-am dat înainte. „Las-o moartă, m-a repezit Callman, că știu bine cît respect îmi porți. Și mai știu o grămadă de alte chestii despre dumneata. Care nu sînt scrise aici.” A bătut în dosar eu un deget roșu, umflat ca un hamburger și m-a privit cam ca pe un șvaiter cu prea multe găuri. Mă simțeam ca un liliac în poziție de repaos, atîrnat cu picioarele de tavan – și mă opresc aici cu toate comparațiile. „Eu, să trăiți...” am îngînat. „Las-o baltă, omule, a repetat el, plictisit, nu ești aici ca să-ți spui părerea, pentru dumneata jocurile au fost făcute de mult. Cum dracu nu

pricepi atîta lucru? Pentru oricare dintre noi jocurile se fac mai înainte, în alte părți, nu ne rămîne decît să ne supunem. Și, la o adică, să ne apărăm pielea. Ori să ne-o vindem cît mai scump, cînd e vorba să fim goniți de la masă. Ascultă un sfat, dacă vrei să supraviețuiești: de-aici încolo tratează-ți conștiința ca pe o tîrfă. Pricepi cum vine asta? Apelezi la ea numai cînd ai absolută nevoie de un anume serviciu, în în rest o tratezi cu lovituri peste bot.” „Domnule inspector-șef...” am îndrăznit, dar el s-a strîmbat amenințător, și pînă să-mi dau seama că de fapt zîmbise, m-am speriat și am tăcut. „Vrei să întrebi de ce-ți țin toată predica asta? Pentru că, repet, știu ce slăbiciune ascunzi, domnule Joop. Și asta nu se poate, cel puțin pînă o să ajungi la vîrsta și poziția mea. Dacă o să ajungi. Ai auzit despre Rita Schäffer?” „Da, domnule!” m-am grăbit să răspund. Gloria sportivă a orașului. „O glorie, m-a întrerupt el, care n-a împiedicat-o să ajungă prin manevre încă nelămurite, moștenitoarea vestitei milionare Clelia Filipeppoli. După care a divorțat rapid de un soț nereprezentativ și a asediat - pentru puțin timp - inima ostenită a industriașului Paul Schliemdeig; și fiindcă îi rămăsese o rezervă de combativitate, s-a încurcat discret cu un tînăr cibernetician obscur de la baza sportivă Tsunami. De la această dată, milioanele strînse cu atîta sudoare de gloria noastră au început să se împruțineze și tare aș vrea să știu cine o ajută să sărăcească. Misiunea dumitale, ai priceput? Scormonești tot, orice gunoaie, de orice fel. Indiferent cît ai să strîmbi din nas. Scotocește și prin programul zilnic al ramolitului de Schliemdeig. Vezi că a mirosit legătura dintre Rita și cibernetică. Raportezi zilnic.” „Am înțeles, domnule inspector.” „Și încă ceva, Joop, m-a oprit el. Eu sînt pe ducă, băiete. O să afli altădată cauza. Am strîns un morman de polițe pe care plănuiam să le plătesc. Adică trebuia să le plătesc, eram silit, altfel tîrfa mea, pe care am tot plesnit-o pînă acuma, ar fi profitat că sînt bătrîn și ar fi prins glas, făcîndu-mi un iad din anii de pensie. Așa că, dacă într-o bună zi o să primești cheile

unei arhive, să știi că acolo zac datoriile mele. Te blestem să mi le plătești dumneata. O să-ți ofer dealtfel și posibilitatea s-o faci." Am plecat din biroul lui Callman fără să fi priceput mai nimic. Așa cum, bănuiesc, nici tu nu pricepi acuma.

— Foarte judicioasă bănuială!

— Ai răbdare, că n-am isprăvit!

— Mă și miram să fii expeditiv.

— La două zile după convorbirea cu șeful, l-am găsit pe Schliemdeig în mașina lui, cu un glonte în ceafă. Rita Schäffer avea un alibi inatacabil, pe care însă Callman l-a demontat cu două expertize truate și o mărturie falsă. Când a fost condamnată la închisoare pe viață avea, după cum s-a dovedit, veniturile unei văduve de război. Milioanele primite de la Clelia Filipeppoli dispăruseră fără urmă. Adică în buzunarul lui Martin Doga... Bătrînul fusese însă ceva mai precaut – lăsase averea unui nepot, Patrik Schliemdeig...

— Stai, stai, moară stricată! Care Martin Doga? ... Te referi la actualul vice-președinte de la Tsunami?

— Nu cumva ți s-a deșteptat interesul? Acum douăzeci de ani, numitul Doga era un cibernetician obscur al unei baze sportive pricăjite – cum foarte bine știi...

— Da, știu... Iar șeful tău s-a pensionat și a dispărut.

— Versiunea oficială. S-a pensionat cu o săptămână înainte de moarte. Cancer. Și a avut bunul simț să-și aleagă pentru afacerea asta un loc în afara orașului. Nu fără să-mi lase scaunul lui și cifrul arhivei secrete. Și o moștenire insuportabilă: intențiile lui de răzbunare. Iar pe deasupra... caută la tine în birou.

— Eu?

— Tu. Ia caută.

Deschid sertarul. Hîrtia fluturată adineauri de Joop a ajuns, nu știu prin ce tur de prestidigitație, între hîrțiile mele. O iau, o privesc. E un cec la purtător, în valoare de 100.000.

— O donație? întreb aiurea. De care nu te-ai atins.

— Am primit cecul prin poștă. Într-un plic. Fără numele

expeditorului. În chiar ziua cînd bietul Callman își lua tîlpășița.

— Crezi că el? ...

— Și azi mă obsedează gîndul că poate Rita Schäffer a fost nevinovată. Callman nu-și alegea metodele, nici nu există altele într-o lume ca a noastră. Cu o condiție – să fii infailibil.

— Și așa ți-a cumpărat tăcerea?

— Poate. Poate altcineva, adevăratul asasin. Poate un al treilea l-a plătit pe Callman. Un singur lucru nu vezi - cecul e neatins.

— Văd. Și mi-l pasezi mie?

— Exact. Să ai și tu la ce visa noaptea, sau despre ce vorbi singur, cînd te asaltează insomniile.

— Mi-e teamă că nu înțeleg.

— De aici înainte ai intrat în joc, dragul meu. Un joc făcut de alții și încheiat între ei... Ai avut un deces azi-noapte la clinică?

— Da... răspund greu, nedumerit.

— Patrik Schliemdeig. Moștenitorul industriașului.

— Da...

— Un moștenitor sărac. Și milioanele lui au dispărut.

— Nu se poate.

— Ai să schimbi actul de deces. Stop cardiac, în loc de sinucidere. Altfel sar pe noi dulăii din presă. Și cine știe ce hazna începe să duhnească.

— Ești nebun?

— Cercul s-a închis, Van. După două decenii..

— Frumos cadou primesc din partea celui mai bun prieten acum cînd împlinesc douăzeci de ani de reale servicii aduse clubului sportiv Tsunami!

— He, he! Face Joop sarcastic. Vezi mai bine ce faci cu tîrfa aia a ta. Dă-i peste bot, dacă vrei să te mai bucuri de dragostea Elsei încă o săptămînă. Cine l-a descoperit în baie pe Patrik?

— Sora Vivienne.

— Tînără? ... Necăsătorită?

— 19 ani. Iubitul 34. Industriaș.

— 25 000. Cecul îl primește azi. Să-și țină gura. Autopsia?

— De gardă era doctorul Borow. Tot el a făcut și...

— Cine e acest Borow? ... Slăbiciuni, defecte, vicii.

— Orgolios, 28 de ani, îi plac blondele. Și cîinii lupi, alsacieni. Viciu de bază: inteligență sclipitoare.

— Strașnic! Joop își freacă mîinile ca un samsar. Paradoxala lui obișnuință de a poza în atitudini grotești, de a se exprima ca un zugrav, pentru a-și ascunde adevăratele gînduri. Seel are în bar o blondă cu pretenții. Director comercial, contabil tehnic și expert în materie de distracții dubioase. Paravan. Inteligentă. Cultură solidă. Sceptică. Temperament nordic. Pasiuni sporadice pentru înot, tenis și pisici. Ultima relație masculină cu chiar Martin Doga în persoană... Unde e călcîiul lui Achile? Nutrește simpatii discrete pentru bărbații spiritualizați. Aș crede mai degrabă pentru bărbații sentimentali. Borow are calități masculine? E agreabil și puțin sentimental?

— N-am fost niciodată... blondă!

Joop surîde. Zîmbetul îi strălucește în colțul buzelor, transformîndu-se cît ai bate din palme în rînjet.

— Mi-l prezinți. Lasă-l pe mîna mea. Curs intensiv cu metode proprii. Trebuie să reușim să-l strecurăm în bîrlogul lui Seel. Drumurile toate trec prin inima blondei... dacă vrem să aflăm ce mai învîrtește Martin Doga. Ce ghinion! Oamenii mei sînt prea cunoscuți. Unii n-au rezistat corupției. Cum stă Borow cu situația financiară?

— Prost, mormăi, părăindu-mi-se că alunec pe o gheață lucioasă și sînt gata-gata să-mi rup gîtul.

— Mîine îl avansezi. Dispun și eu de anumite fonduri secrete. Unde e în clipa asta?

— În clinică... Un medic valoros, un doctor strălucit să-și rateze viitorul fiindcă va fi racolat în mod rușinos. Și cu asentimentul meu!

— Gîndești arhaic... La naiba! Uit mereu că ești un biet

începător... Borow și mai cum?

— Grabowichek sau Rabogriwicz, înghit în sec, puțin speriat. Dar nu sînt sigur... Copoi afurisit ce ești! Exclam, prost dispus. M-ai compromis pentru eternitate!

— Brrr! ... se sperie blonda! Ne-ar trebui ceva mai... Mda! Angel Galium! Ce zici?

— Operetă! Bufă!

— Ești acru ca o lămîie necoaptă! Hai, condu-mă la Borow.

Joop a pornit iute spre ușa, înalt și zvelt, cu mișcări încă suple. Mă ridic de la birou, blestemîndu-mi zilele ... „Biata doamnă Turner! Îmi trece prin cap. Încă o cafea ratată!”

— A și-nceput scleroza, bombăne din prag. Unde e revista?

— Stai cuminte! E la mine. Aș fi fost un idiot s-o las pe birou. Ți dai seama ce-ar însemna s-o descopere doamna Turner? Și-ar da demisia pe loc!

— Te interesează? Poți s-o păstrezi!

Surîd. Cinismul lui Joop nu mă mai deranjează. M-am obișnuit cu el. De parcă mi-ar fi descifrat gîndurile, Joop mă lovește cu cotul.

— Cînd ajungi să cunoști oamenii ești tentat să spui că nu le semeni. Eroare fatală, abject scormonitor de suflete!

Dau să închid ușa în urma mea și exact în aceeași clipă îmi aduc aminte de George Hay.

— Bătrîne! Strig după inspector, care se întoarce, făcînd o piruetă caraghioasă. Te mai rețin încă zece minute.

Reintru în birou fără să mai aștept acordul lui. Acesta vine după mine, închide ușa și mă privește curios.

— Ți-a căzut vreo idee din buzunar?

— Acum doi sau trei ani a dispărut de la Tsunami un ciclist pe nume George Hay! Atac fără nici o introducere.

— Asta-i bună! I-ai găsit bicicleta? ... Că noi nici în ziua de azi n-am reușit să aflăm cum s-a evaporat.

Îi povestesc în goană tot ceea ce aflasem de la Konrad. În timpul relatării Joop K.G. devine mai întii atent, apoi serios și, în cele din urmă, grav.

— Amoeba-albastră! Face el, uitîndu-se chiorîș la pantofii mei. Cam îndoielnic.

— Și eu l-am suspectat pe Konrad. M-a convins că spune adevărul.

— Ce aștepti de la poliție? strigă, iritat la culme, bunul meu prieten. Să-l roage pe Hay să nu mai stea ascuns? Să-l bărbierească? Să ți-l aducă plocon pentru ca tu să-l întrebi pe unde mai înoată amoeba-albastră?

— Dacă tu crezi că tipul nu merită nici o atenție...! adaug, plin de candoare, sublim de indiferent.

Pentru o secundă privirile îi alunecă într-o parte. Semn sigur că George Hay îl interesează. Dar de ce juca în fața mea acest teatru stupid?

— Încurcă-lume ce ești! își revine Joop K.G. Scuză-mă! O să-i ordon lui Marc Palladio Deuteriu să scotocească prin oraș... Azi nu mai ajung la Borow... dacă-ți mai trec prin cap asemenea povești. Ia stai! face deodată, zîmbind triumfător. La ce oră te duci la doamna Irmgard Renate Stein? La două?

Privesc zăpăcit la inspector.

— Ce dracu'! Explodez. Toată lumea se interesează de doamna Irmgard Renate Stein? Și cum îți permiți să-mi controlezi corespondența? ... La două, adaug imediat, stăpînindu-mi reacția nervoasă.

— Așa, băiete! Învață bine lecția, altfel sîntem pierduți... Te sfătuiesc să-i aduci la cunoștință apariția lui George Hay. Cine știe ce mai iese și de aici!

Deschide ușa și pornește iute pe coridor. Abia reușesc să alerg după el. În cap mi se bat o sută de gînduri.

4

Peste citeva ceasuri pătrund în birou pentru a opta oară. M-am jurat să nu mai plec pînă nu beau în liniște o cafea. Nu mai reușesc să mă gîndesc la nimic altceva decît la o cafea.

Trec repede în micul meu „purgatoriu”, acolo unde, ca

într-un fel de criptă medicală, barbara tehnică mă împroașcă din plin cu invizibile raze, reușind să ucidă tot ce trebuie să fie ucis, pînă și plăcerea de a zburda gol sub un duș rece. Halatul alb l-am aruncat neglijent sub lentila specială, lăsîndu-l în seama automatului, să-l dezinfecteze cu ce vrea și cît o vrea. Gestul acesta a ajuns reflex. Îl repet obsesiv chiar dacă aș intra în birou și de 15 ori pe zi.

Nu-mi mai rămîne decît să pun haina pe mine și totul va fi în regulă. Scot din dulap sacoul tip sport, cu gaică la mijloc, grăbindu-mă să-l îmbrac. Mă așez în fotoliu. Pot să și jur că în clipa asta ușa se va deschide, pentru că niciodată nu voi fi în măsură să aflu cum reușește doamna Turner – buna și blînda doamnă Turner! – să știe cu exactitate clipa cînd pot începe să-mi beau cafeaua! Da, pînă să întind mîna, prefăcîndu-mă că așez pe birou o bagatelă, ușa masivă s-a deschis și doamna Turner își face apariția, pășind demnă și gravă ca și cum ar oficia un ritual sacru, a cărui importanță covîrșitoare scapă profanilor laicizați. După cîtiva pași se oprește, privindu-mă sever din spatele ochelarilor imenși, cu ramă neagră. Doamna Turner obișnuiește să intre fără să bată la ușă, fără să mă anunțe în prealabil, sfidînd orice principiu elementar și de protocol existent între un director și secretara sa. Această aparentă familiaritate nu este altceva decît încrederea pe care i-am acordat-o de-a lungul celor peste 12 ani de cînd se află în clinica noastră.

— Dacă n-o beți fierbinte, îmi dau demisia!

Mă ridic în picioare. Doamna Turnir dispune de o voce timbrată, cu inflexiuni joase, de fată bătrînă, modelînd cu artă și precizie cuvintele, ea reușind întotdeauna, mulțumită vocii, să-și impună punctul de vedere personal, fără drept de apel.

— Am s-o beau fierbinte, răspund cu blîndețe, privind-o îndatoritor cum se apropie și cum așează atentă pe birou, tava metalică ce poartă cu stoicism amprenta deceniilor care au trecut de cînd se află cu acte în regulă în dotarea clinicii.

Din ceșcuța roșie se înalță aburi, și aroma plăcută a cafelei

se împrăştie în încăpere.

— Ea patra pe care v-am făcut-o, rosteşte politicoasă, şi numai o ureche fină ca a mea poate sesiza blîndul ei reproş.

— Iartaţi-mă! Am avut în dimineaţa asta numai sîcîieli. Mulţumesc!

Rămîn cu privirile aţintite asupra ramelor negre ale ochelarilor pe care-i poartă doamna Turner. Din cele două cercuri fin cizelate încep să crească monstruos alte două, la început informe, difuze, dar treptat, treptat, ajungînd la densităţi şi volume bine definite. Ca într-un fenomen *eidetic*, reprezentările mintale îmi sînt excepţional de vii şi de complete, ca şi cum obiectele ar fi virtual percepute de mine, dar fără perturbarea numită halucinaţie. Imaginile sînt limpezi, pregnanţa detaliilor uimitoare.

Mă aşez în fotoliu. Trag tava lîngă mine, cu băgare de seamă, pentru ca nici o picătură să nu se verse pe farfurioara subţire.

— Azi n-aţi luat micul dejun. Sînteţi mai palid ca de obicei.

Îmi trec palma prin barba nerasă şi mă uit cu coada ochiului la ochelarii doamnei Turner. Stau cuminţi pe nasul secretarei. Ramele negre au dimensiunile dintotdeauna. Iar imaginile pneurilor – căci cele două imagini create de imaginaţia mea nu au fost altceva decît două pneuri – au dispărut.

— Ce să fac? Ridic din umeri. Am să mănînc astăzi ceva în plus.

Am răspuns indiferent, preocupat să găsesc o justificare, trebuie să fie una, ascunsă în forţa tensională a subconştientului. Roţile bătrînei Suzy, schimbate dimineaţa în garaj, acasă? ... De ce nu? Şoc emotiv, păstrat undeva în zonele subcorticale, declanşarea subită, a vibraţiei cerebrale prin analogie directă şi simbolică...

— V-aş sfătui s-o faceţi neîntîrziat!

— Poftim?

Domna Turner trece în cealaltă parte a încăperii. Pe o

măsuță joasă se află mapa verde cu corespondența primită azi. Din mapă scoate un plic îngust, lung și albastru, pe care mi-l întinde zîmbind.

— Mi-a fost adus în jurul orei 11. Curier special.

— Da?! ... Sper să nu fie ceva urgent.

Iau plicul în mînă fără să mă uit la el. Îl pun pe birou cu o totală indiferență.

— Bine, bine, o întrerup. Nu te alarma. Să vedem ce e.

Adresa de pe plic a fost scrisă cu pastă neagră, de genul celor care se întrebuintează numai în situații oficiale. Caracterul uniform și energic al literelor denotă mîna fermă a unei persoane cu un echilibru psihic perfect. Toate acestea le deduc dintr-o singură privire în timp ce din plic scot un cartonaș alb, lucios, la fel de prelung și de îngust. Răsucesc între degete cartonașul. Pe verso, aceeași mînă a scris cu litere minuscule:

Hallo, Van!

Ți-am mai trimis cîteva rînduri. „O iubire fără margini e mai obișnuită decît o prietenie perfectă!” (...?) Am nevoie de un vechi prieten ca tine. Nu uita! Te aștept la orele 14. Nimic banal!

Irmy

Irmy! ... Au trecut parcă secole de cînd nu ne-am mai întîlnit. Clipesc repede, uitîndu-rnă la doamna Turner ca un copil vinovat după ce face o boroboață.

— „Inima are rațiuni pe care rațiunea nu le cunoaște”, intervine ea cu voce caldă, aproape de nerecunoscut. Asta a spus-o Blaise Pascal și eu mă declar de acord cu el. Nu trebuie să vă jenați. Numai o femeie poate emoționa un bărbat ca dumneavoastră.

— Nu cred că...

— Vă rog! V-ați înroșit ca un rac fiert! ...Să fim discreți și practici. E ora 12 și cincizeci de minute. Mai întîi vă dați jos barba. Lavandă cît mai puțină. După aceea „o friptură în plus” la „Picardia”, restaurantul dumneavoastră preferat. Vă mai rămîn aproximativ treizeci de minute ca să ajungeți la doamna

Irmgard Renate Stein, Cartierul de est, strada Aleutine numărul 7. Clinica de psihiatrie 43 este proprietate particulară. Aparține integral doamnei, care nu-i căsătorită... Nu vă uitați la mine ca la o minune! Regulamentul mă obligă să vă pun la dispoziție aceste mici informații. Curierul m-a rugat să vă transmit personal plicul. Cît despre audiențele de la ora 17 nu vă faceți griji. Trei persoane. Cazuri banale. Le-am amînat pentru mîine la aceeași oră. Cînd vă întîlniți cu o veche prietenă, nu știți niciodată ce poate interveni. Și acum la treabă!

Docil, fără să scot un cuvînt, trec în „purgatoriu”. După zece minute revin în birou. Doamna Turner mă așteaptă cu un uriaș buchet de trandafiri imperiali, într-o strălucitoare cutie transparentă. Mi-i întinde, surîzînd.

— Vă rog!

Cu trandafirii în brațe mă înclin ceremonios, simțindu-mă ca un licean care pleacă nerăbdător la prima lui întîlnire de dragoste.

– Vă mulțumesc! Lîngă ușă mă opresc și mă întorc. Încă ceva, doamnă Turner. Transmiteți, vă rog, la „Sussex – Service” că aș dori un minuțios control la roțile din spate ale mașinii. Ca și la pneuri. Aștept un specialist la clinică sau acasă. De preferință mîine dimineață. La revedere, doamnă Turner.

Doamna Turner dă din cap, scotocind cu amîndouă mîinile prin buzunarele halatului alb. Scoate, în sfîrșit, o batistă vaporosă cu care-și șterge zgomotos nasul, după care încremenește, privind stupefiată la cafeaua nebăută de pe birou.

5

Cartierul de est se întinde pe două din cele mai cunoscute coline ale orașului: colina Donnei Alba și colina Urșilor. Aceste dealuri prelungi, orientate de la nord-est spre sud-vest, nu

depășesc 180 de metri înălțime. Pe firul văii dintre ele serpuiește un mic pîriu pierdut între maluri înalte, zidite în piatră. Localnicii i-au spus dintotdeauna Moulou cel Leneș pentru că abia mai curge obosit la vale, aducînd tot mai puțină apă în lacul de acumulare, lac modest, transformat în bază nautică.

Pe aici se înălțau cîndva păduri străvechi de cedri, pini și stejari, întîlniți acum doar ca monumente ale naturii, monumente răzlețe, apărînd nostalgic dintre albi ploi canadieni sau printre livezile cu palmieri. Tot pe aici mai întîlneai în trecut și niște nuci bătrîni, cu uriașe coroane, gutui și pruni și meri rotați din fructele cărora se făcea un cidru gustos. Căprioare zvelte, porumbei și fazani zburdau pretutindeni, însoțind fără teamă oamenii pe poteci sau prin celebrele vii așezate simetric, în terase.

Pînă în timpul celui de-al doilea război mondial întreaga zonă a fost protejată, înființîndu-se grădini și parcuri, cabane și complexe turistice. Pe coasta abruptă a colinei Donna Alba s-a ridicat Monumentul Eroilor. Ca să ajungi acolo trebuie să urci 86 de trepte cioplite în granit cenușiu. Sus se înalță un obelisc negru pe care tronează un vultur cu aripile întinse. În spatele obeliscului există minusculele cimitir de cruci dispuse în semicerc. În modesta capelă se află placa memorială.

Pe la sfîrșitul războiului s-a construit în gradina Anthurium un spital pentru combatanții întorși acasă mai puțin întregi decît pleaseră. Ulterior, în cartier au dat buzna arhitecții și constructorii. După cîțiva ani au apărut ca din pămînt numeroase școli, clinici, institute științifice, complexe sportive, stații-releu pentru televiziune, localuri de lux, un hotel internațional, observatorul astronomic, vile particulare, baze nautice, iar printre toate serpuiesc tot mai pretențios modernele artere de circulație.

În strategia autorităților marile industrii n-au avut acces în acest cartier, cartierul cu cel mai scăzut coeficient de poluare atmosferică, cu cea mai blîndă climă. În aceste condiții

favorabile, horticultura și silvicultura au trecut la un asalt impetuos. După cinci decenii, zona a ajuns o o impresionantă grădină botanică. Spații largi au fost cucerite și dincolo de marginea orașului. Proprietarii de pământuri și vile au început să se concureze, flora autohtonă fiind înlocuită în cele din urmă cu livezi de palmieri aclimatizați, cu plop canadieni, cu mesteceni din tundra siberiană sau cu o luxuriantă vegetație ecuatorială. Sere, acvarii și grădini policrome au împânzit spațiu după spațiu. Miresme stranie plutesc pînă departe împrejurul cartierului. Știința și tehnica au intervenit cu promptitudine. Descoperiri uimitoare vin să confirme din cînd în cînd teza mutațiilor genetice. Nimic nu mai pare imposibil: unii au încercat să facă experiențe pentru a determina algele marine *Laminaria* și *Macrocystis* să producă pepeni iar alții au ajuns la concluzia că nucile de cocos sînt un excelent mediu nutritiv pentru orhidee!

Cum e și firesc, din tumultul exacerbat al gingașelor pasiuni s-a născut cea mai rapidă ascensiune din întreaga istorie a produselor cosmetice. Moda feminină s-a îmbogățit cu ornamente noi de ordine vegetală.

În acest univers amețitor de miresme și culori, convulsia colectivă generează patimi ascunse, psihoze. Ce mai scandal a stîrnit de pildă „epidemia clorofiliană”!

Sînt ani de-atunci. Cineva din consiliul orașului propusese organizarea unei suite de concursuri și expoziții ale așa-numitelor flori tămăduitoare. Pînă să se adopte o hotărîre oficială, Leman, grafician *en vogue*, trădînd arta computerizată, a și creat un inedit simbol al bizarei idei: o frunză de plantă tropicală pe suprafața căreia alunecau boabe de rouă și în fiecare picătură strălucea cîte un minuscul soare portocaliu.

Nimeni nu și-a imaginat însă ce va urma.

În scurt timp, au început să se vîndă acțiuni. S-au deschis bănci și laboratoare, s-au angajat celebrități științifice, achiziționîndu-se tehnologii ultramoderne pe sume uriașe.

Pașnica horticultură individuală a evoluat spre noi forme, cea mai rentabilă fiind afacerea la nivel industrial. Reclame delirante lansau cu promptitudine orice produs nou descoperit. Aveai impresia că orășenii vor pieri inexorabil fără pastila „Vorax”, fără trandafirii hinduși sau fără așchia de lemn „Tonabetin” ale cărei efecte miraculoase nu fuseseră cunoscute pînă atunci în reumatism!

Populația orașului aștepta perioada marilor confruntări din expoziții așa cum altădată se aștepta un meci de fotbal în finala cupei mondiale! Organizarea expozițiilor a fost însoțită de o atmosferă de carnaval sud-american. Minunat prilej pentru ca tainele florei terestre să se destrame una cîte una și pentru ca oamenii să se bucure de ceea ce natura le-a dăruit cu generozitate!

Pare straniu, dar titanica muncă științifică nu are valoare decît prin rezultatul ei final. Pînă la cunoașterea acestui rezultat final anumite etape din evoluția descoperirilor științifice ne-au oferit surprize paradoxale, erori, ba chiar farse de prost gust. Profitînd de împrejurări, firme anonime au introdus pe piață produse necontrolate suficient. Opinia publică a reacționat violent. Firmele respective au fost date în judecată, plătind amenzi uriașe. Scandalurile s-au petrecut cu puțin timp înaintea ultimului concurs, concursul rămas celebru prin finalul său inedit. Pentru marele premiu s-au confruntat două flori: „Trista orhidee” și romanița „Zanny”.

„Trista orhidee”, cu petale de un negru intens, împrăștia în jurul ei o aromă fină, persistentă, provocînd aproape instantaneu nebănuite melancolii, tristeți vagi, însoțite de lascive amintiri. Plăpînda și grațioasa romanița „Zanny” – creată în laboratoarele lui Lew Zannety, celebru industriaș – secreta un remarcabil antibiotic.

După opt ore de dezbateri, comisia centrală a dat cîștig de cauză orhideei, de unde se vede treaba că oamenii sînt dispuși să renunțe pînă și la sănătate de dragul unor sentimente frumoase!

În cea mai splendidă noapte a primăverii, când ecourile finalei nu se destrămaseră încă, o bătrână pe nume Olivia Haller a sucombat. Avea 70 de ani. Primele constatări au indicat un stop cardiac. La puțin timp după deces, pielea defunctei începu să se coloreze în verde. Ciudata reacție cutanee a pus în stare de alarmă întreaga familie, în special pe Ludovic Haller, soțul, și cunoscut botanist, premiat cu ani în urmă pentru coagulanții descoperiți din seva unor palmieri pitici.

La cererea soțului, autoritățile au intervenit. O comisie formată din medici, avînd în frunte pe chimiștii A. Riech și D. Cassel, a început treaba cu tact și pricepere. Analizele de laborator n-au dus nicăieri. Cauza rămînea încă ascunsă. Autoritățile au reușit să-i convingă pe membrii familiei să depună cadavrul într-un container din secția de criogenie a Spitalului Municipal. Urma ca, în funcție de concluzia finală a cercetărilor, să se elibereze și autorizația de înhumare. Pentru eventualele curiozități ale presei s-au confecționat o serie de argumente stupide. Deruta părea deplină.

Chimiștii și doctorii nu s-au dat bătăuți, reușind să depisteze în pielea defunctei urmele unei substanțe asemănătoare cu clorofila. Descoperirea a produs vîlvă. Această substanță a determinat stopul cardiac? Să fi existat o relație între încetarea funcțiilor biologice ale organismului și apariția pigmentului verde? Alarmați, specialiștii au năvălit în cartfer, adunînd aer în fiole, apă în seringi și țărînă sub microscop. S-a cerut chiar analiza unor esențe și parfumuri extrase din flora locală. Virusologii au alarmat cu teste hematologice întreaga populație adultă, în diferite publicații continuau să apară articole fanteziste. Autoritățile au fost asaltate cu întrebări. Pasionanta vînătoare de toxine, viruși, și misterioase bacterii s-a prelungit săptămîni în șir. Comisia medicală complexă analiza zilnic rezultatele.

Viața continua să se desfășoare în aceleași canoane cunoscute. În plin uragan de ipoteze și nedumeriri, soprana

Evelynne Wallflower moare subit, la 29 de ani, fără să cunoască altă glorie decât aceea de a aduce o nouă probă *sui generis*: fenomene identice cu ale Oliviei Heller!

Scandalul nu mai putea fi oprit. Evelynne fusese nepoata bătrânei Haller și cel mai agreat personaj feminin din familia acesteia.

Jean Doberman, ziarist celebru, publică un articol intitulat „Epidemia clorofiliană”. Făcînd o analogie între cele două decese el insistă asupra „fenomenului clorofilian” a cărui natură răminea învăluită în mister. Solicitînd intervenția urgentă a specialiștilor, Doberman nu se dă în lături să facă și unele aprecieri sumbre în legătură cu viitorul populației din oraș.

Alertată, opinia publică a reacționat violent. Autoritățile n-au avut încotro și-au dat declarații peste declarații, la radio și la televiziune, anunțînd un amplu program de măsuri profilactice. Din fericire panica a putut fi stăvilită.

În dimineața aceea citisem întîmplător articolul lui Doberman. Noaptea, tîrziu, Joop K. G. m-a chemat urgent la Inspectoratul Poliției. Nu mi s-a părut nimic anormal.

La el în birou se afla Ludovic Haller, prăbușit într-un fotoliu, cu chipul descompus de emoții, trist, privind în gol. Transpirase din abundență. Strîngea în pumn o batistă udă. Nu mi-a răspuns la salut. Era un om mic de statură, rubicond, blînd și calm, stimat pretutindeni. Moartea soției îl afectase profund. L-am privit compătimator, în timp ce inspectorul-șef îmi făcea prin aer un gest neprecis, ca și cum mîna lui mi-ar fi indicat să mă așez oriunde, chiar și pe lustra din tavan!

— Dați-mi voie să fac prezentările, ni se adresă gazda, cu ton neutru, privindu-ne pe rînd. Domnul Ludovic Haller, eminent om de știință. Domnul Van Mennen, psihiatru,

M-am înclinat ceremonios. Domnul Haller mă privi pieziș, ridicînd în aer pumnul în care strîngea batista.

— E cum nu se poate mai nimerit! bîgui bietul om, cu voce stinsă, scuturîndu-și capul ca pentru a-și limpezi gîndurile.

— Domnul Haller, se întoarse Joop către mine, a făcut o declarație surprinzătoare. După lege am nevoie de un martor de specialitate care să confirme că domnul Haller este lucid, într-o stare apropiată de limitele normale și că a venit aici din proprie voință.

— Da, da, șopti domnul Haller, clătinînd din cap, și tamponîndu-și fruntea cu batista făcută ghem. Am crezut de cuviință... mi-ar fi fost imposibil să nu declar autorităților adevărul... Moartea Evelyni m-a... Privea în gol. O lacrimă se strecura grăbită pe obrazul său palid și lucios. Credeți că mai e nevoie să repet declarația? Se adresă inspectorului, fără să-l privească.

— Nu, nu, interveni Joop K.G. Cu blîndețe. Am imprimat-o. Vrei s-o ascuți? Se răsuci spre mine.

„Vulpe bătrînă!” am apreciat, în gînd, lipsa de logică a întrebării. Și cu voce tare:

— Dacă domnul Haller nu are nimic împotrivă!

Acesta mă privi dezorientat, cu ochi tulburi, încă umezi.

— Domnule Van Mennen, replică sec inspectorul. La propunerea mea, domnul Haller a fost de acord să fii chemat pentru a asculta declarația și pentru a semna formularele. Mai sînt trei fotolii libere, domnule Van Mennen!

Asta însemna că trebuie, să iau loc și să mă supun jocului exagerat de amabilități impus de Joop. Am găsit un fotoliu lîngă perete. Lampa aprinsă de pe birou împrăștia o lumină molcomă.

— Îmi dați voie să fumez o țigară? Ne imploră bătrînul.

— Vă rugăm! insinuă îngăduitor inspectorul, și începu să cotrobăie zgomotos prin birou după o scrumieră.

Haller scăpă batista lîngă fotoliu. Mîinile îi tremurau. Scoase un pachet de țigări, bricheta cu gaz și-și aprinse țigara. Se ridică și puse pachetul pe birou, așteptînd liniștit în picioare pînă cînd Joop îi oferi scrumiera găsită într-un sertar. Se reaseză în fotoliu, cam nesigur. Fuma ca un novice. Tuși zgomotos după primele fumuri trase în piept. Joop întîrzia

declanșarea minusculului aparat de lângă lampă. „Agitație psiho-somatică extremă. Concentrare nervoasă redusă”, bîzîi scurt computerul meu cerebral, incapabil să mai adauge ceva. Situația era prea limpede.

— Gata, domnilor! Declanșez, interveni protocolar inspectorul, atingînd cu un deget cutiuța metalică de pe birou. Mai întîi se auzi o tuse ușoară... „Mă numesc Ludovic Haller, botanist, fost profesor universitar. Am predat Științele naturii în Facultatea de biologie timp de 32 de ani... Soția mea, Olivia Haller a decedat cu puțină vreme în urmă. Era... era chimistă. Aici a intervenit o pauză. Glasul domnului Haller era grav. M-am prezentat în fața dumneavoastră din proprie inițiativă, nesilit de nimeni... Consider că sînt lucid, în deplinătatea facultăților mintale. Conștiința mă obligă să spun adevărul și numai adevărul. Olivia Haller și-a dedicat întreaga viață studiilor și cercetărilor din vaste domenii ale chimiei. În ultimii 15 ani a pasionat-o fotosinteza. Vă amintiți și dumneavoastră, desigur, ce înseamnă sinteza unor substanțe cu ajutorul luminii... Pe soția mea o pasiona o problemă... cum să vă spun fără să-i jignesc amintirea, o problemă nebunească la prima vedere, o idee utopică, un vis. Oare suprafața cutanee a organismului uman nu s-ar putea transforma într-o uriașă uzină care să sintetizeze la nivel molecular substanțe necesare materiei noesice, materiei cerebrale? Olivia susținea că acest plus de anumite substanțe ar fi înzecit forța de creație umană. Pentru sinteză, plantele dispun de clorofilă. Olivia a descoperit o altă substanță asemănătoare... Odissea acestor cercetări, experiențele efectuate, rezultatele finale au fost consemnate de ea în peste o mie cinci sute de pagini... În dimineața de după moartea ei le-am distrus. Le-am ars. Pe toate. Ultima experiență trebuise efectuată pe un organism uman. Olivia a convins-o și pe Evelynne. Timp îndelungat amîndouă s-au supus unui tratament complex cu anumite substanțe. Aceste substanțe modifică la nivel cutaneu structura celulară... N-am putut interveni. S-au sinucis... Peste o săptămînă părăsesc

oraşul. Am un văr în Australia... V-aş ruga... această declaraţie să nu devină publică...”

Inspectorul şef aşeză palma deasupra aparatului care amuţise.

— Consideraţi declaraţia satisfăcătoare? şopti, în cele din urmă, bătrînul Haller, tăcerea din birou părăindu-i-se, probabil, de nesuportat. Aruncă în scrumieră ţigara stinsă între degete.

Joop K. G. privi gînditor în direcţia lui:

— Da... Cel puţin pentru această etapă. În cazul cînd vor fi necesare şi ale declaraţiei, vă vom anunţa. În orice caz, noi vă mulţumim, domnule Haller. Puteţi conta pe discreţia noastră. Sînteţi liber. Vă dorim o călătorie plăcută...

Amabil, aproape jovial, inspectorul se îndreptă cu mîna întinsă spre bătrîn, ajutîndu-l să se ridice din fotoliu. Acesta îi căută mîna pe care i-o strînsese bărbăteşte. După ce se înclină timid în direcţia mea, domnul Haller părăsi cu repeziciune biroul. Uitase să-şi mai ia batista şi pachetul cu ţigări.

— Am rămas fără scrumieră, bombăni Joop. A băgat-o în buzunar. Trebuia să-i lăsăm şi noi o amintire, nu? ... Am să-i trimit miine fleacurile astea. Ce stai şi mă priveşti aşa, ca pe o fantomă?

În capul meu se produsese o încîlceală de nedescris.

— O poveste ca asta poate deregla o minte şi mai solidă decît a noastră! răbufni glasul meu, cam nesigur din cauza confuziei în care mă bălăceam. Unde sînt formularele? ... Şi te-aş ruga să mă laşi în pace!

Violenţa replicii nu-l clătină pe Joop. Se duse la uşă, o deschise larg şi privi îndelung pe condorul slab luminat. Trînti uşa, aprinse toate luminile, ridică batista cu două degete, luă pachetul cu ţigări, aruncîndu-le într-un sertar deschis.

— Mîine seară vei primi la clinică vizita lui Haller. Dimineaţa va intra în posesia unei invitaţii oficiale... Îl întorci pe faţă şi pe dos! Patru sau cinci ceasuri... Cam atît îmi trebuie să răscolesc o vilă din pod pînă în subsol. Avem noroc. Haller are

o vilă modestă, înconjurată de o uriașă grădină... Stătea lângă birou, cu mâinile înfundate în buzunare, zgribulit, ca și cum prin cameră ar fi trecut pe neașteptate un curent de aer polar. Vezi, lucrează cu atenție. Am nevoie de o fișă completă, minuțioasă, exactă. Când deschizi un dosar ca ăsta, nu știi niciodată cine te poate plesni peste bot!

Mi-ar fi fost imposibil să-l contrazic. După cum tot imposibil mi-ar fi fost să-i cer explicații. Joop demonstrase de-a lungul anilor o uimitoare forță de analiză, intuise cu precizie unde trebuie să-și bage nasul și unde nu.

— Deci... cazul Haller! Bietul om!

— Dacă vrei! Olivia Haller nu era femeia care să-și permită gafe în ajunul unei descoperiri senzaționale. Atît. Mai departe nu gîndesc. Somn ușor! ... Formularele le vei semna peste o săptămînă.

Îmi întoarse spatele. Am dat buzna în stradă, inspirînd lacom aerul rece și curat al nopții.

Peste o săptămînă, Ludovic Haller a plecat sănătos spre Australia. A doua zi după plecarea lui, inspectorul șef Joop K. G. a trecut „întimplător” pe la clinică.

— Haller m-a rugat să-ți transmit salutări! îmi strigă, intrînd bine dispus în birou.

— Ai un talent grozav să mă deranjezi cu tot felul de fleacuri, i-am replicat, deși întîmplările bătrînului nu mă lăsaseră chiar atît de indiferent.

— L-am condus pînă la avion. Mi-a făcut impresia unui om pentru care viața nu mai valorează nici doi bani.

— M-aș mira să ai muștrări de conștiință... Și cu dosarul lui ce vrei să faci?

— La vilă n-am descoperit nimic... Nici cea mai neînsemnată hîrtiuță, nici cea mai banală formulă. Defunctele au luat cu ele tot. Cu o grijă diabolică de a nu mai lăsa nimic palpabil și care să încurce zilele celor rămași în viață! Bătrînul Haller le-a completat opera. A făcut ordine și curățenie. Laboratorul semăna cu o spălătorie pe unde nu trecuse încă nici măcar o

vaporoasă batistă de damă. Performanță unică! Grija perfectă de a nu lăsa urme poate ului și pe cel mai neghiob chimist. Pe unul ca mine îl poate obliga să fluiera admirativ. Lipsa de probe este atât de evidentă, încît pe ultima pagină albă din dosarul în cauză voi scrie cu majuscule: CAZ NEÎNȚELES! Și dosarul va trece să îmbogățească arhiva personală a celui de față... Clorofila asta reprezintă a opta enigmă nerezolvată din viața mea. Să nu mă înțelegi greșit. Dosarul va rămîne deschis. Ca și toate celelalte. Chiar dacă o lume întreagă mi se va împotrivi.

Torentul acela verbal mă cam strivise în fotoliu. L-am privit pe Joop cu suficiente rezerve, departe de a mă lăsa influențat de pledoaria lui cam confuză..

— După cîte înțeleg, crezi că această experiență științifică ar mai fi putut interesa și alte persoane?

— Nu știu. Încă nu știu. Nu mă pot bizui decît pe timp. Sau pe șansă... Dar ne-am luat cu vorba și am uitat să-ți spun ceea ce era mai important. Vila și laboratorul au fost donate de Haller unei doamne cu care ai întreținut cindva anumite relații: Irmgard Renate Stein.

6

Au trecut de atunci niște ani. Experiențele Oliviei Haller au fost date uitării. Clorofila își continuă opera sa binefăcătoare în viața cartierului de est, în timp ce eu rulez, cu viteză redusă, pe șoseaua principală a acestei întinse zone din oraș. Bătrîna mea Suzy mîrîie nemulțumită sub soarele torid. Miresme parfumate mă învăluie din loc în loc și sub năvala atîtor amintiri șoseaua nu poate fi decît pustie.

Clinica particulară de psihiatrie, condusă de Irmgard Renate Stein, se află dincolo de Colina Urșilor, în fostul parc Poney. Gîndul că o voi revedea pe Irmy îmi dă o stare de spirit ambiguă, bucuria reîntîlnirii cu o veche prietenă fiind umbrită de inefabile tristeți. Fac un efort s-o revăd în închipuire așa

cum arăta atunci, la 22 de ani. Imaginea i se decupează limpede din amintiri, capătă contur în fața parbrizului și apoi vine lîngă mine, înfiorîndu-mă cu prezența ei. „Ne leagă încă din institut o prietenie solidă, dragă Irmý” șoptește nesigur un gînd. Mă întorc s-o privesc. Imaginea a dispărut.

Reduc și mai mult motorul, furișîndu-mă vinovat în lumea plină de farmec'a trecutului, fără să mă împotrivesc amintirilor care mă ademenesc mereu cu glasuri confuze Cînd am cunoscut-o, purta pantaloni albaștri, strîmți, mulați pe coapsele înguste și pe picioarele lungi, de săritoare în înălțime. Bluza galbenă, fără mînci, îi scotea în evidență umerii largi, rotunzi, și brațele admirabile, cu pielea cafenie, arsă de soare. Ne-am ciocnit unul de altul pe un cordior, neatenți amîndoi pe unde călcăm. Mi-am cerut scuze. A făcut cîtiva pași... S-a întors apoi, privindu-mă curioasă și calmă. „Nu e bine să treci mai departe fără să știi ce lași în urmă! rosti sec, melodios, întinzîndu-mi mîna. Sîntem viitori colegi. Îmi dai voie să ți-o iau înainte? Irmgard Renate Stein!” Francheța cu care mă abordase era dezarmantă. „Van Mennen” mi-am revenit, scrutîndu-i chipul. Avea ochii mari, înnoptați, cu gene grele. Bărbia voluntară și nasul mic i-ar fi dat o notă de austeritate dacă n-ar fi fost gura cu buze pline, roșii, trădînd o sensibilitate fascinantă. O priveam, încă ușor nedumerit, cînd o pufni rîsul. Rîdea copios, cu un amuzament lipsit de orice intenție jignitoare. Redeveni la fel de repede serioasă. „Sînt o fată ca toate celelalte. Nici frivolă, dar nici prea gravă, nici romantică, dar nici platonice-idealistă... Mă supun vieții. Ea îmi dictează ce trebuie să fac. Să nu ți se pară că aș putea fi altfel... Nu vrei să ne plimbăm pe undeva? Azi sîntem liberi.” Scurt și ferm îmi luă mîna și mă trase după dînsa... Poseda o splendidă mașină „Austin”, galbenă, cu patru locuri, parcată în spatele institutului. Mi-a deschis portiera, s-a urcat la volan și fără să mai adauge ceva a demarat violent. Conducea elegant, cu siguranța femeii care și-a luat carnetul, de conducere la 16 ani. Pe traseu nu mi-a acordat atenție, de

parcă ar fi avut alături o geamandură.

Nu reușisem să-mi închei rodajul social. Eram conștient că viața mă întâmpină cu asprime, capricioasă, iar oamenii trec pe lângă mine indiferenți. Contradicții tulburătoare îmi clătinau universul afectiv. Dragostea mai reprezenta încă pentru mine un tărîm fabulos care mă fascina. Cîndva, o blondă, naivă și cuminte îmi înlănțuise cu amîndouă brațele gîtul și se rostogolise în existența mea cu șoapte și uitări de sine. Am purtat-o pe brațe pînă cînd ne-am despărțit. Orășelul de la poalele munților rămăsese de-atunci pustiu. Ce căuta acum lângă mine fata aceea străină? ... Irmgard Renate Stein! Un simplu capriciu? Dorințe confuze? Nevoia unei prietenii? ... Mi-am alungat gîndurile. Ajunsesem pe aleea unei grădini. Noua mea cunoștință părea că nu se gîndește la nimic. Cu un gest nervos a deschis portiera. Aerul rece mirosea a brad proaspăt. „Un regat pentru o șoaptă! strigă, răsucindu-se spre mine. De unde ai venit?” „De prin munți, am îngînat, și părul blond al iubitei de odinioară curgea în șuvițe strălucitoare între noi... E un bar prin apropiere. Dacă vrei... Ar fi poate mai vesel.” „Nu. Prefer iarba. Sau o bancă. De lemn... N-ai mințit. Miroși încă a fin abia cules și a munți învăluiți în neguri. Dacă te cauți, mai ai zăpadă în buzunare. Ai uitat-o acolo din copilărie... Se prelinse suplă din mașină. Nu mă puteam mișca. Îmi întinse mîna. Vino! Pariez că de atîtea emoții ai nasul rece!”

Am găsit banca. Pe aproape susura un pîrîiaș, săltînd anevoie din piatră în piatră. Umbrele serii începuseră să se adune pe sub copacii bătrîni. Fata luase din mașină o poșetă mică, neagră. O deschise. Îmi căutam lângă ea un gînd. „Nu fumezi?” mă întrebă, clipind rar. „Mulțumesc! Nu m-am putut obișnui.” Mă simțeam ca gîndacul pus sub lentila microscopului. Și-a aprins țigara cu gesturi domoale. După ce a aruncat bricheta în poșetă m-a privit îndelung. Întunecimi delicate îi pluteau sub arcadele fine ale ochilor. Din adîncul ființei mele se înălța, timidă uimirea... „Tu crezi în intuiție?”

șopti dintr-o dată, serioasă, urmărind șuvița fumului care se dăstrăma lent. „O să am timp să aflu, dacă n-am făcut-o pînă acum”, am răspuns evaziv, banal și surprins. „Intuiția a avut pentru mine rolul unui sfetnic, reluă gînditoare. Nu mă refer la clasica intuiție feminină. Altfel.” Aruncă țigara pe alee. Se sculă și o stinse sub talpă. Se așeză din nou lîngă mine. „N-ai simțit niciodată cum te cheamă o amintire? ... Pornești domol după ea, plutind ca într-o apă somnoroasă. Nu trebuie să te întrebi de unde și de cînd e amintirea. Important e că se transformă în imagini. Străine sau cunoscute. Tu ești o amintire străină.” Tăcu. Am încercat s-o înțeleg. „Subconștient? Funcții senzoriale nedefinite? ... Fenomen oniric imprevizibil? ... Poate lipsa mea de experiență...” Nu găseam ieșire din impas. Gîndurile refuzau să prindă contur. „Van, dă-mi voie să-ți spun așa, susură glasul ei, pierzîndu-se parcă în celălalt susur, al micului pîrîiaș ce aluneca șovăelnic din piatră în piatră, nu semeni cu nici unul dintre bărbații pe care i-am cunoscut.” „De unde știi?” „Intuiția!” „Te poți înșela!” „Plutești la suprafață. Toți m-au dorit fizic. Unul singur m-a iubit cu pasiune. Și nu mi-a cerut să trec prin patul lui. Am alergat după el ca o nebună... Idealismul în dragoste e catastrofal!” Cîteva clipe am tăcut, simțîndu-i tristețea din glas. „Viața afectivă înobilează condiția umană, m-am grăbit să declar. Mai sînt și principiile. Nu toți bărbații...” „Te rog! mă întrerupse. Mentalitățile voastre masculine au un profund caracter comercial.” „Te contrazic! am protestat nu prea convins. Cred în iubire. E singura certitudine a drumului nostru spre...” „Spre ce? mă ironiză ea. Spre cine? Vezi că nu știi?” „Ce cauți în Institutul de Psihologie cu astfel de idei?” „Vreau să învăț să cunosc oamenii, Van! Nu i-am înțeles pînă acum. Singurătatea e dezgustătoare, mă sperie. Am crescut fără mamă. Tata, un celebru fabricant de echipamente spațiale, n-a găsit timp.. Ce prostie! Uite, îmi tremură glasul! ... Am avut o prietenă bună. A plecat în Anglia. Sînt mereu singură. Ți-ai imaginat vreodată cît de tristă e singurătatea

unei femei? ..." Și-a aprins altă țigară. Seara foșnea nevăzută pe lângă noi. Niște păsări filfiiră zgomotos. Îi auzeam respirația. „Ți-am înțeles ochii. Porți în ei atîta lumină! ... Nu mă înțelege greșit. N-am atins pragul exaltărilor. Doar un simplu dezechilibru afectiv. Fenomen tranzitoriu... Crezi în destin? ... Al meu... Sînt ca o dună de nisip mișcător. Zile și nopți vin și trec, modelînd-o mereu, schimbîndu-i forma, făcînd-o de nerecunoscut. N-am cum să evaderez. Sînt prizoniera acestei lumi. Mă întorc la ea mereu. Și mă simt străină... Într-o lume străină. Mi-e teamă să mai cutreier singură singurătățile...” Liniștea căzu brutală între noi, ca o sfîșiere neauzită de ape, despărțindu-ne.

O priveam curios, abia reușind să-i descopăr umbra, să-i recunosc chipul, simțind că trebuie să-i întind mîna și s-o opresc, să nu piară pentru totdeauna în adîncul nopții. Mi s-a făcut frig. Parcă aș fi pătruns pe neașteptate într-o peșteră. Mîna mi-a rămas inertă. „Ai predilecție pentru expresia poetică, îmi auzii glasul. Dominanta afectivă... Nu mă pricep la... E o reacție firească a personalității tale. În angrenajul social dur...” Confuzia propriilor idei ajunsese să mă exaspereze. De ce mă ambiționam proteste să-i vorbesc? Ce rost aveau cuvintele? ... Căuta un bărbat, sperînd ca în felul acesta să-și umple cu ceva imaginarul „gol sufletesc?” „Domnișoară Irmgard Renate Stein, făcui timid, uneori viața ne apare ca un labirint fără ieșire. Tendința spre solitudine e accidentală și firească, dacă ne gîndim la dificultățile ce intervin în adaptarea la condițiile externe...” „Ipocrizie pedantă! izbucni, întrerupîndu-mă. Mă clatin! Am nevoie de forța ta. O intuiesc!” Privi la țigara stinsă, O aruncă. „De ce nu apelezi atunci la experiența unui academician?” reacționai spontan. „Vrei să mă ajuți?” șopti, cu voce tremurătoare, învînsă parcă de propria dorință de a mă convinge. Spaima urca în mine, blocîndu-mi gîndurile. Brutalitatea destăinuirii, aparenta lipsă de logică, dorința finală, toate la un loc se respingeau, atrăgîndu-se. De ce eu? ... Tocmai eu? „Sufletele

oamenilor au mai multe taine decît există între cer și pămînt” îmi trecu anapoda prin cap... Cum să aplic formula SPR? — stimuli, personalitate, reacție... Ce complicată e viața! „Domnișoară, sînt nepregătît. Cred mai degrabă că e vorba de lipsa cristalizării afective, vreau să spun... mă refer la fenomenul de transfigurare, de integrare progresivă a sentimentelor pe plan social...” M-am întors. Banca era goală. Domnișoara Irmgard Renate Stein considerase necesar să se retragă, să fugă, nedorind să mai afle cît de subtilă e arta de a călca în străchini!

Mi-a atras atenția podul zvelt și alb. Ajunsesem pe firul văii. Toropit, subțirel, Moulou cel Leneș curgea somnoros între digurile înalte de piatră. În scurt timp urcam pe serpentinele largi ale pantei. Un suflu răcoros venea dinspre pădure. Din sens invers apărură niște cicliști. În urma lor rulau trei mașini burdușite cu arbitri. Deasupra coloanei își face apariția un elicopter. Zboară la mică înălțime, grațios ca o libelulă.

De după prima curbă îmi iese în cale un ciclist, rătăcit pesemne din pluton. Poartă maieu roșu. Pedalează nebunește, întins peste ghidon. Se îndreaptă direct spre mine. Claxonez cît pot, frînele mașinii scrișnesc ascutit. Sportivul își înalță capul și trece fantomatic, fluturîndu-și mîna deasupra capului, recunoscător. Tresar! „Cu cine semăna, Doamne, cu cine? ... Cu George Hay!”

Respir profund. Demarez nesigur din marginea șoselei. „În fond, mă trezesc gîndind, sportul a adus adevărata faimă a orașului nostru. Nu trebuie să negăm, desigur, nici faima expozițiilor horticole. Dar cine și-ar fi închipuit odinioară că în numai trei decenii vom dispune de 60 de complexe sportive și că numeroși atleți și atlete vor cîștiga titluri olimpice sau mondiale? ... Și parcă gloria profesională de unde ni se trage? Nu tot din sport?”

Trecutul mă cheamă din nou. Răscolesc prin amintiri... Revăd cu limpezime dimineata însorită în care m-am prezentat la Tsunami. M-a primit chiar domnul Yamada Hyo Toshiba —

pe atunci șeful comisiei tehnice. Mi-a propus cu dezinvoltură să-i testez atleții și să-i recomand selectiv pe eventualii campioni! Propunerea mi s-a părut aberantă. Am acceptat-o, totuși, din rațiuni cam confuze. După minuțioase investigații am ales 15 sportivi, descoperind metode originale pentru testarea lor. Unsprezece au ajuns campioni. În scurt timp am fost numit șeful clinicii de psihiatrie din oraș. Gloria profesională mi-a bătut la ușă. M-am făcut că n-o bag în seamă, așa cum nici pînă în ziua de azi nu dau doi bani pe ea.

Irmy reapare subit, își face loc printre obsedantele amintiri.

Ne-am revăzut în curtea facultății. M-am oprit în fața ei fără să scot un cuvînt, privind-o cu seriozitate. Sub ochi avea cearcâne adînci. A încercat să surîdă, obosită. „Hallo, Van!” mi-a spus, întinzîndu-mi mîna. „Hallo, Irmy!” i-am răspuns, ca și cum ne cunoșteam de secole. „N-am dormit. Nu mai am putere” adăugă, ocolindu-mi privirile. Și-a mutat geanta colorată pe celălalt umăr... „Cu ce te pot ajuta?” am spus simplu, descoperind în clipa aceea că eram trist, foarte trist. „Mai ai puțină zăpadă în buzunare? Fă-mi un bulgăre...” șopti, încruntîndu-se. „E o farmacie pe bulevard. Dacă vrei...” Nu mi-a răspuns. Am ieșit împreună pe poarta facultății, tăcuți, simțindu-ne parcă jenați că sîntem alături. Bulevardul era cenușiu și fierbinte. Nu reușeam să mă gîndesc la ceva anume. „Lasă-mă singură, Van!... Ne vom vedea mîine. Deschise portiera mașinii și aruncă geanta înăuntru. În seara asta plec la munți. Aici simt că mă înăbuș. Mă privea cercetător, oarecum neliniștită. Am să-ți aduc mîine dimineață o crenguță de brad. Te voi aștepta în parc. La revedere!”

Frînez brusc. Simt nevoia să înghit un uriaș bulgăre de gheață. Și să inspir adînc. Și să rup crengile din toți brazil orașului. O mașină lungă, fumurie, trece val-vîrtej, claxonînd puternic. Am oprit în pantă!... În dimineața aceea de neuitat am reîntîlnit-o.

Pe aleea pietruită din parc se opri o broască țestoasă. Lumina soarelui turna printre arbori coloane strălucitoare.

Irmy îmi așezase pe umărul stîng crenguța de brad adusă din munți. Stăteam unul în fața celuiilalt, privindu-se neliniștiți. „O noapte albă trece mai repede decît una cu vise” am făcut, cu voce stinsă, prima observație. „Nimic din ceea ce e omenesc nu mi-e străin!” mi-a răspuns, și a surîs trist. „Nu te-am înțeles încă...” „Mă vei iubi, Van. Mai devreme sau mai tîrziu. Te voi iubi.” Mîna îi alunecă pe lîngă trup, lipsită de puteri. Pierzîndu-și echilibrul, creanga de brad se rostogoli pe pietriș. Broscuța veni s-o cerceteze... „Ne vom întîlni mereu și nu ne-o vom spune niciodată. Prietenia nu e rațiunea supremă a existenței...”

O rîndunică în zbor desenează deasupra șoselei volute grațioase. O ajung din urmă. Țîșnește pe verticală, pierzîndu-se în albastru. O liniște nefirească se întinde pînă departe în jurul meu, o liniște adîncă, densă. Și pe care nici mormăiala bătrînei mele Suzy nu o destramă. Plutesc parcă prin oceanul acela de tăceri imagine, fiindu-mi teamă să n-o pierd din amintiri pe Irmy, surprins pînă la uimire de violența reacțiilor subconștiente. „Tensiunile emoționale ale trecutului, cîmpul K” îmi spun, respingînd însă orice tendință de analiză sau autocontrol. Alunec în trecut cu voluptate.

La sfîrșitul primului an de studii Irmy ajunsese o studentă strălucită, severă cu ea însăși și cu ceilalți. Dotată cu un temperament tonico-energetic și cu o prodigioasă memorie, reușise să se impună. Impresionantul ei volum de cunoștințe științifice, profunzimea observațiilor i-a obligat pe toți s-o considere, încă de pe atunci, o reală speranță în complexul domeniu al psihologiei.

Cum era și firesc, prietenia noastră avusese și faze critice, determinate, în mare măsură, de dorința mea de a-i cunoaște sentimentele intime. Inteligența cu care a reușit să nu și le trădeze a rămas pentru mine o enigmă, învăluită de regrete și tristeți. Arta cu care mi-a temperat elanurile afective a fost atît de desăvîrșită încît, în cele din urmă, mă obligase s-o respect și s-o admir în același timp, fără să mai trec prin chinuitoarele

complexe ale orgoliului masculin jignit.

După cel de al doilea an de studii, personalitatea ei s-a cristalizat. Atrăgîndu-i atenția, în special, recrudescența maladiilor psihice, organizase în paralel cu învățătura, investigații și cercetări cu caracter particular. Își cumpărase în cartierul de est o vilă modestă, cu un singur etaj, pe care a utilat-o de sus pînă jos cu aparatură științifică. Începusem s-o cunosc foarte bine. Nu prea avea obiceiul să-și trădeze intențiile, nici chiar în fața celui mai bun prieten. În afara unor vagi informații, nu găsisese de cuviință să-mi spună cîtă încredere acorda acestor cercetări. Mai mult, vreme îndelungată accesul la vilă mi-a rămas interzis.

În al treilea an de studii, Irmy mi-a oferit noi surprize, manifestînd un profund interes pentru anumite aspecte din biochimia moleculară, din electronică și cibernetică. În perioada aceea am întîlnit-o tot mai des în compania unei studente care urma cursurile facultății de cibernetică, Emilia Krestel.

Pe această Emilia Krestel o cunoscusem în cu totul alte împrejurări, cu ocazia unor concerte date la clubul studenților. Admirabila ei voce, cultivată prin studii muzicale, cîntecele interpretate cu delicatețe și gust artistic o impuseseră atenției unanime. În mod paradoxal, aceste aptitudini, care-i aduseseră recunoașterea specialiștilor și admirația publicului, n-o interesau. „Capricii trecătoare pe portativul înșelător al tinereții” obișnuia să spună, mai în glumă, mai în serios, ori de cîte ori vreo somitate muzicală încerca s-o convingă să părăsească studiile științifice pentru a se dedica muzicii.

Prietenia dintre Emilia Krestel și Irmy se transformase însă pe negîndite și într-o importantă problemă pentru viitoarea mea profesiune. Practica medicală din clinicile sau spitalele unde aveam acces nu reușise să mă satisfacă pe deplin. Încă de pe atunci, mă pasionase *psihologia conduitei*, ale cărei principii îmi dăduseră cheia înțelegerii și pătrunderii în

tainicul univers uman. Dar mult mai târziu aveam să descopăr labirintul ascuns în simplitatea unei definiții: „... *studiul omului în raport cu universul și mai ales în raporturile sale cu ceilalți oameni*”. Căutasem înfrigurat subiecte pentru studii și observații, pînă în clipa cînd am revăzut-o pe Emilia Krestel, clipă în care mi-am spus: ecce homo!

Numai așa aș fi putut să-mi explic irezistibila dorință ce m-a împins să-i urmăresc evoluția, pornind, evident, de la banala întocmire a unei și mai banale fișe...

Emilia Krestel împlinise 24 de ani. Natura o hărăzise cu remarcabile calități: creolă, grațioasă, fizic desăvîrșit, simetrii fizionomice pline de farmec, temperament meridional – personalitatea ei feminină fiind dublată și de o profundă inteligență. Extravaganta explozie genetică avusese la origine pe Wolf Krestel, olandez, tehnician electronist la Tsunami, Julia Krestel, triplă campioană mondială în patinajul artistic și care se trăgea dintr-o modestă familie de spanioli. Deși încă din copilărie Emilia demonstrase superbe calități vocale, maică-sa visa s-o lanseze în arena patinajului artistic mondial. Antrenamentele sportive sistematice, epuizante, îi umbriseră ani la rînd viața. În marile competiții, totuși, Emilia n-a reușit să se urce pe podium. Situație descurajantă, pe fondul unor relații tot mai încordate cu romantica sa mamă. Din cauza acestor eșecuri, în pragul adolescenței – atunci cînd toată lumea rămăsese convinsă că fata vai porni pe drumul sigur al unei strălucite cariere artistice – Emilia și-a manifestat dorința de a studia electronica și cibernetica! Tatăl s-a supus acestei dorințe. Emilia și-a început cu pasiune studiile. Pentru a nu-și dezamăgi familia și prietenii, se angajase să cînte de două ori pe săptămînă în barul de noapte Puk. Cîntecele ei populare – în special cele olandeze – făcuseră faima barului. Idealul sportiv părea abandonat pentru totdeauna.

Emilia Krestel moștenise din partea mamei un temperament exploziv, nu lipsit de inerente pericole. Între 18 și 21 de ani fusese implicată în cîteva scandaluri amoroase, scandaluri

amplificate în oraș. De pe urma lor Emilia s-a ales cu aura unei distinse celebrități!

Frumusețea, exuberanța și tinerețea ei – ca și toate celelalte la un loc – îl tentaseră pe un bunic din partea tatălui, fost luptător în rezistența olandeză în timpul celui de-al doilea război mondial, să-i găsească o poreclă justificată: Dolle Dinsdag! (Marțea nebună!). În cele din urmă porecla i se transformase în pseudonim!

Cam așa stătuseră lucrurile în primăvara anului trei, pe cînd Emilia reușise să se împrietenească fulgerător cu Irmy. Discreția desăvîrșită a bunei mele prietene nu mă împiedicase totuși să fac fel de fel de presupuneri, toate plauzibile. În fond, prietenia lor ar fi putut izvorî din pasiuni științifice comune, chiar dacă viitoarele lor activități nu s-ar fi condiționat reciproc. Pe de altă parte, Irmy manifestase un interes deosebit pentru biochimie și cibernetică și nu s-ar fi împiedicat de nimeni și de nimic pentru a-i solicita Emiliei ajutorul. Oricum, ideea apelului la aceste discipline științifice mi s-a părut mai mult decît promițătoare. Singura dilemă, asupra căreia nu avusesem timp să reflectez, se născuse din constatarea că cele două bune prietene aveau structuri psihice total diferite... Probabil că Irmy sesizase „cumplita” mea curiozitate. Pe la sfîrșitul primăverii, într-o seară splendidă, mi-a prepus s-o vizitez. Am ajuns la vilă după ora 21. În laborator, împreună cu Irmy, se aflau încă două persoane: doamna Olivia Haller și Emilia Krestel. După ce am fost recomandat, doamna Haller s-a retras, sub pretextul orei înaintate. Fetele îmi pregătiseră o cafea și gustări. Amîndouă erau mai tăcute ca de obicei, poate chiar grave. Am atacat cu poftă ce s-a servit, sporovăind ba de una, ba de alta, remarcînd parcă pentru prima dată uriașa diferență dintre posibilitățile materiale ale bunei prietene și modesta mea situația. Numai aparatura ultramodernă din laborator ar fi scos din minți un academician! Tocmai sorbisem din cafeaua fierbinte cînd Irmy s-a hotărît să tragă mai aproape fotoliul, așezîndu-se în așa

fel, încît să mă poată privi direct în ochi. „Emilia, controlează, te rog, securitatea laboratorului!” Aceasta trecu în liniște lîngă un aparat scund, cenușiu, care semăna perfect cu o veche orgă electronică. Plimbîndu-și degetele pe claviatura albă, Emilia urmărea anumite impulsuri luminoase pe ecranul montat la pupitru. Lumina din laborator s-a stins pînă la limita unui semiîntuneric plăcut și intim. Dolle Dinsdag rămăsese în picioare, privindu-ne glacial. Halatul alb, închis pînă sub bărbie, îi dădea o notă austeră, iar în lumina difuză chipul ei ars de soare părea șlefuit în abanos.

Măsurile drastice de prevedere mă surprinseseră profund, nereușind să înțeleg la ce folosesc. Totul semăna cu o farsă. Le-am privit contrariat, pe rînd, în așteptarea unei explicații. Irmy a surîs enigmatic, oferindu-mi chiar unica șansă de a mă enerva. Poate cealaltă prezență, a Emiliei, neașteptată pentru mine în seara aceea, să-mi fi produs subtila și persistenta surescitare. Oricum, în generoasa ei atitudine, Irmy îmi oferise întotdeauna prilejul de a rămîne singur... „Dragă Van, mă trezi la realitate glasul ei, blînd și ocrotitor, în discuția noastră din această seară sentimentele se exclud. Nimic nu este aberant în măsurile de precauție pe care le luăm. Aici, în spațiul acesta pitoresc, original dacă vrei, stă ascunsă ideea unei descoperiri științifice îndrăznețe. Ideea îmi aparține. Ea mi-a ucis adolescența... Datorită ei am venit în institutul de psihologie. În ultimii ani am întreprins numeroase studii și cercetări care mi-au facilitat înțelegerea în profuzime a unor fenomene, confirmîndu-mi pe deplin suita ipotezelor teoretice. Am fost însă obligată să apelez și la virtuțile ciberneticii. Emily mi-a acordat ajutorul necesar, cu toate că nu cunoaște decît parțial problematica descoperirii. Prin cercetările efectuate de doamna Olivia Haller în domeniul biochimiei, cercetări rămase în suspensie, o nouă ipoteză îmbogățește radical ideea mea inițială... Irmy se întrerupse, privindu-mă insistent, gravă, prea gravă pentru declarația făcută. „M-ai făcut curios” am replicat calm, fără nuanțe, cu dorința intimă de a rămîne în

expectativă, știindu-mă cât sînt de vulnerabil în fața ei. Apoi m-am întors, căutînd-o din priviri pe Emilia, pentru a mă convinge parcă dacă participă și ea la discuție. Fata își aprinsese între timp o țigară.

Pe Irmy o pufni rîsul. Rîdea ca odinioară, sincer, cu acel copios amuzament interior, reușind ca prin farmec să mă tulbure. „Dragul meu, pledoaria ta a avut valoarea unui discurs academic! spuse ea, dar redeveni imediat serioasă. Important e să mă ascuți pînă la capăt... Orice descoperire include, în primul rînd, profunda etică a creatorului ei. Orice act științific este, înainte de toate, un act moral. Conștiința mă obligă să-ți declar cu franchețe că această descoperire – sub aspect moral – mi-a ridicat multiple dileme. Mi-am imaginat... Îmi imaginez, totuși, ce posibilități va deschide pe tărîm social sau... Van, îți cunosc valoarea morală, intuiesc viitoarea ta capacitate științifică. Te-am chemat să-ți propun colaborarea!”

Liniștea se prăbușise dintr-o dată peste mine, apăsătoare, de nesuportat. Laboratorul căpătase proporții nefirești, dilatîndu-se în toate direcțiile, pierzîndu-se într-un întuneric opac străin și rece și din care numai ochii ei – ochi imenși strălumiți din adîncuri – iradiau tainice efluvii. Altundeva trebuie să fi țipat bucuria, undeva departe, acolo unde nici gîndul n-ar fi ajuns, pentru a mă lăsa copleșit de tainica lor lumină. N-aveam decît visul cum să-l cuprind, minuscul, rotund și alb ca o minge de ping-pong. „Te iubesc, Irmy, te iubesc, susura visul. Am alergat încoace sperînd într-o minune. Dar totul este inutil, inutil...” Am făcut un uriaș efort pentru a nu-mi trăda dezamăgirea. „Îți mulțumesc pentru propunere, explodă glasul meu. N-am cum să cred că ți-aș putea fi colaborator. Am alte planuri după absolvire. Asta nu ne va împiedica să rămînem prieteni. Cît despre descoperire... vă felicit și vă doresc succes!... Contați pe discreția mea.”

Pe la sfîrșitul anului trei, din cauze obscure, relațiile dintre Emilia și Irmy încetaseră. După încheierea cursurilor am aflat surprins că Irmy își vînduse vila, aparatura expediind-o spre o

destinație necunoscută. În vacanța de vară Irmy mă anunțase printr-o laconică scrisoare despre hotărîrea ei de a păsări institutul și de a pleca în America unde, la dorința expresă a tatălui, va încerca să-și termine studiile.

Multă vreme nu ne-am mai văzut. Corespondența a rămas unica noastră relație. A revenit în oraș după 11 ani. Eu ajunsesem medic psihiatru. Publicasem și câteva volume de studii complexe asupra comportamentului uman. Elsa născuse primii copii. Am aflat că după absolvire Irmy făcuse practica medicală în numeroase clinici americane, ca și în alte părți ale lumii. Asupra vieții ei intime păstrase o discreție absolută. Nu considerase necesar să se mărite.

Urmărisem de-a lungul timpului orice informație privitoare la activitatea ei științifică, în speranța că nu abandonase cercetările începute cîndva alături de Emilia Krestel, motiv pentru care, nu de puține ori, am și încercat să-i aflu intențiile. Spre surpriza mea, Irmy a ocolit cu grijă orice discuție asupra acestui delicat subiect, ca și cum niciodată nu fusese vorba despre așa ceva.

Iar într-o bună zi ne-a adus la cunoștință că revine acasă pentru a construi o clinică de psihiatrie, o clinică ultramodernă. Moștenise, după moartea tatălui, o impresionantă avere. Evident, ne-a consultat și pe noi. Elsa i-a propus să-și aleagă terenul în cartierul de est, cartier unde poseda și modesta vilă primită în dar de la defuncta Olivia Haller.

Trecuseră de atunci opt ani. Irmy practicasă medicina mai mult prin străinătate. Ne scrisese foarte rar, anunțîndu-ne din cînd în cînd despre mersul lucrărilor, sau rugîndu-mă să-i recomand specialiști pentru viitoarea ei clinică. Întîmplătoarele reveniri în oraș se soldaseră cu sporadice contacte și mai întotdeauna Irmy insistase să nu i se cunoască prezența. Datorită acestor capricii, revederile noastre căpătaseră amploarea unor desăvîrșite surprize.

Acum însă am aflat de la alții că s-a întors! Neașteptata

invitație, bucuria reîntîlnirii se completeau reciproc, provocîndu-mi, în același timp, o vagă neliniște. Pentru prima oară mă trezesc gîndind la faptul că mai există și o altă doamnă Irmgard Renate Stein, o femeie străină, total necunoscută, care a acționat și continuă să acționeze după un plan riguros întocmit. Nu l-ar schimba decît dacă ar interveni cine știe ce eveniment neprevăzut...

În această stare ambiguă pătrund cu viteză redusă pe strada unde se află Cl. Psy. 43. Un zid înalt, din cărămidă gălbuie, înconjoară uriașul parc abia bănuît dacă nu cunoști zona. Deasupra zidului se întind, dispuse paralel, panglici metalice albicioase, susținute din loc în loc de tije subțiri, cenușii, ce au în vîrf minuscule sfere. Acest sistem completează, probabil, sofisticatele dispozitive întrebuițate pentru securitatea clinicii. Sistemul mi se pare cam anacronic. Imprimă ansamblului o notă discordantă, austeră, amintindu-mi cu neplăcere de anumite instituții cu caracter militar.

Poarta principală, după cît îmi pot da seama, se află exact la jumătatea distanței dintre extremități. Nu e altceva decît o uriașă placă de oțel și aluminiu special, nedepășind în lățime șase metri. În stînga și dreapta porții străjuiesc pîlcuri de brazi argintii, canadieni. Lateral, poarta e susținută de doi stîlpi cilindrici, masivi din oțel inoxidabil și care au la mijloc mici fante orizontale dispuse paralel. Pe placa porții – un basorelief, executat cu finețe. Recunosc opera sculptorului american Richard Hunt, „Construcția eroică”. Reproducerea amintește în linii esențiale de fascinanta devenire a organismului uman, amestec bizar de elemente naturale și proteze metalice, de amputări și transplanturi hidoase, organism mutilat în războaie, cîrpit, păstrîndu-și însă, cu încăpăținare, structura inițială, rezistînd eroic în spațiul acesta mirific al Terrei. Cu senzația că m-am întors acasă după multă vreme, și nu mă mai recunoaște nimeni, aștept neliniștit să se petreacă ceva. Am oprit mașina în dreptul liniei albe care marchează distanța

maximă regulamentară, de unde trebuie să pornesc pentru a intra în clinică. Cine știe ce sisteme electronice complexe îmi analizează limuzina și pe mine însumi, transmițând instantaneu imaginile centrului de calcul. Dispecerul de serviciu le supune unui riguros control și numai după aceea se comandă deschiderea porții. Așa se și întâmplă.

Pătrund pe aleea asfaltată. Poarta s-a închis fără zomot în urmă. Rulez foarte încet. Liniște profundă. Coloane de palmieri pitici stau ca la paradă de-a lungul aleii înguste. Din loc în loc se înalță statui albe: nimfele pădurii în atitudini cât mai grațioase. În luminișuri largi și rotunde, abundența florală, ca și arta combinării culorilor capătă valori și dimensiuni imprevizibile. Bătrîna mea Suzy mîriie admirativ, oprindu-se fără veste... Pornesc iar. Aleea face o curbă elegantă, răsucindu-se parcă printre pinii bătrîni, subțirei și înalți. Păsări nevăzute țipă strident.

Dincolo de pădurice alunec pe sub bolta croită artistic prin haotica și debordanta floră tropicală. Hățișul lianelor se repede monstruos în sus, înlănțuind arbori imposibil de recunoscut. Zid verde, rareori pătruns de lumină. Frunzele mari lucesc ireal.

Cînd lumina puternică mă obligă să clipesc din nou, văd nu departe pavilionul central al clinicii. Bloc pătrat, cu șase etaje. Beton, sticlă și aluminiu. Domină culoarea galbenă. Grădina hexagonală ce-l înconjură are alei radiale. Acoperite cu pietriș alb. Celelalte pavilioane, numai cu trei etaje, se zăresc printre copacii împrăștiați anapoda peste tot. Aceste mici pavilioane au culori diferite. Grădina pare pustie.

Am parcat mașina lîngă intrare, pe peronul circular, acoperit cu dale negre de piatră. Cu buchetul de trandafiri în brațe mă grăbesc să urc cele patru trepte. Ușa masivă, metalică, s-a deschis singură. După zece pași, făcuți pe un coridor îngust, cu pereți luminoși, mă aflu în fața altei uși – placă omogenă de cristal fumuriu.

— Sînteți amabil să vă spuneți numele? răsună o voce

feminină, melodioasă.

— Van Mennen... răspund, conformîndu-mă uzanțelor instaurate în clinică.

— Sînteți așteptat. Etajul al II-lea, camera 204.

— Mulțumesc.

— Sîntem informați că nu obișnuiți să urcați cu ajutorul liftului. Trei etaje. Dacă deschideți prima ușă pe dreapta, în hol, scara interioară vă stă la dispoziție! La revedere, domnule Van Mennen!.

— La revedere, domnișoară-robot! Nu mă pot abține să nu închei astfel acest mic dialog protocolar.

Ușa se deschide automat. În hol mă învăluie o lumină difuză, odihnitoare. Încăperea spațioasă frapează prin simplitate și gust. Un covor persan uriaș, în tonuri vișinii, patru fotolii negre dispuse în jurul unei mese scunde pe care se află reviste și ziare, iar în fiecare colț al holului cîte o vază prelungă, din ceramică roșie, în stil antic. Florile tropicale din vase împrăstie miresme fine. Pe pereții albi, în rame subțiri, cîteva peisaje marine. Acuarele. Lumina se stinge subit. În zidul din fața mea, între cele două panouri ale lifturilor, a apărut o nișă adîncă, semi-rotundă, feeric luminată. Pe un soclu oval de lazurit tronează sculptura lui Richard Hunt, „Construcția eroică”, reprodusă la dimensiuni modeste. Unele elemente ale sculpturii au fost construite din materiale extrem de ușoare, policrome.

Lumina din hol s-a reaprins. Aceeași neliniște vagă îmi tulbură conștiința. Îmi aduc aminte de nișa pentru defuncți din apartamentul domnului Yamada Hyo Toshiba. N-am timp să reflectez asupra ciudatelor interpretări ce se desprind din cele două frapante simboluri. Mă grăbesc să deschid prima ușă pe dreapta și să urc scările în goană. Irmy mă așteaptă pe coridorul larg, inundat de lumina soarelui ce se revarsă prin ferestrele mari. Mă opresc dinaintea ei, respirînd iute.

— Hallo, Van! șoptește, zîmbind cu tristețe.

— Hallo, Irmy! îi răspund, întinzîndu-i trandafirii.

Mîinile noastre s-au întîlnit pe sub buchet.

— Nu mă săruți? ... Măcar pe obraji, îngînă tulburată.

Mă aplec, sărutînd-o tandru pe amîndoi obraji. Simt că roșesc.

— Să-ți fie rușine! Sînt femeie bătrînă, Van!

Se uită la mine cu blîndețe și înțelegere. Am priceput instantaneu cît de brutal sună adevărul. E căruntă. Părul, tăiat scurt, îi scoate în relief trăsăturile severe ale fizionomiei, imprimînd farmecului și frumuseții ei o notă originală. Riduri fine i-au apărut pe frunte și sub ochi. Nu se fardează. Obrajii, arși de soare, netezi, arată că se bucură încă de o robustă sănătate. În ochi are aceleași profunde întunecimi și aceleași tainici străluciri, trădîndu-i forța spirituală. Ah, dacă n-ar fi nota discordantă a tristeții...

— Nu încerca să mă minți! Replîc zgomotos. Tu și bătrînă!

— Te-ai schimbat și tu. Ești parcă mai... Înțelept! Eu – puțin mai răutăcioasă. Hai, să-ți arăt cabinetul! Clinica o vom vizita cu altă ocazie.

Îmi ia trandafirii din brațe. Pornește înainte. Merge repede, cu mișcări suple, ca o femeie care mai face încă sport. Halatul alb, croit cu eleganță, îi scoate în relief liniile zvelte și armonioase ale trupului. Camera 204 nu e departe. Irmy deschide ușa, invitîndu-mă, cu un gest rotund, să intru. Mobila din camera spațioasă e albă. În afara covorului plușat, albastru, a perdelei de aceeași culoare – ce cade din tavan pînă jos – și a videofonului miniatural de culoarea zmeurei crude, totul e alb. Perdeaua a fost trasă într-o parte. Prin uriașa fereastră se vede frunzișul neliniștit al unui plop argintiu.

— Nu crezi că ar cam trebui să închizi și ușa, cavaliere? strigă Irmy cu voce bună, scoțînd din biroul masiv o vază roșie, înaltă, acoperită cu ornamente aurii.

Am închis ușa. Mă întorc, privind uimit la fotografia în ramă metalică de pe birou. Elsa!... Elsa, tînără și fermecătoare ne zîmbește amîndurora...

— Așa... arăta cam cu... acum 15 ani! mă bîlbîi,

nerevenindu-mi încă din uimire.

— Evident! E o femeie deșteaptă foc, dacă a acceptat să se mărite cu tine! Spune gazda, dispărînd cu vaza în cabinetul alăturat. Nu crezi că merită puțină recunoștință? adaugă, revenind după o vreme și așezînd vasul cu flori pe birou.

— Dar ce legătură are Elsa cu...

— Are! Mă întrerupe Irmy. Acesta e viitorul tău cabinet. Acolo este un dulăpior unde vei găsi cele mai moderne și costisitoare ustensile medicale din cîte există. Ți le dăruiesc. Dincoace e o mică bibliotecă. Numai cărți de specialitate. Sper că te vor încînta. Alături e microuzina. Clinica dispune de utilaje care au înghițit pînă în prezent aproape zece milioane de dolari. În ultimii ani m-am străduit să angajez o parte din cei mai buni specialiști din țară. În toate domeniile. De la medici la tehnicieni. Ai să te convingi... Pentru a merita să conduc o astfel de instituție și astfel de oameni m-am pregătit aproape 20 de ani. Am profesat și studiat, după cum bine știi, alături de numeroși savanți ai lumii. Calcule riguroase mă obligă să cred că singură... Sînt singură, Van! Îți ofer postul de director principal în clinica mea. Deschiderea oficială va avea loc peste cîteva luni... Nu te rog să-mi răspunzi acum. Eu mă duc să fac la repezeală o cafea.

Așezați cumînți în fotolii, cu ceșcuțele de cafea la îndemînă, ne privim în tăcere. Pe Irmy o pufnește rîsul.

— Semenii cu un cîine ud, bun de dus la coafat!

— Propunerea ta mi se pare paradoxală... Ai reușit să mă indispui.

— Crezi? ... Destinele noastre au o lume comună: noosfera, lumea spiritului și a gîndirii. Nu în sens idealist. Ne includem în aceleași sisteme informative, cognitive, pe coordonate valorice bine definite.

— Sub raport etic și moral, aparțin orașului.

— Să subînțeleg că și afectiv?

— Cum vrei. O activitate independentă nu mi-ar surîde.

Irmy soarbe calmă din cafea. Cutele de pe frunte i se

adîncesc.

— Cafeaua e delicioasă. Rețetă proprie. N-o onorezi?

— Iartă-mă! Mi-e teamă că nu înțelegi... Uite, am s-o beau toată. Altfel mi-aș fi închipuit revederea noastră.

— Ai muncit ani îndelungați alături de oameni cu calități deosebite? insistă ea cu precauție, fără să mai țină cont de ultima remarcă și așa destul de echivocă.

— Da... Cafeaua e prea fierbinte ca să-i simt gustul. Pun ceașca la loc. Îi stimez. Cînd nu-i mai întîlnesc, mă surpind uneori că le duc lipsa. Plecarea mea ar semăna cu o trădare.

— Ce complicată e conștiința! oftează Irmy, ironică. Erai cîndva de acord cu mine asupra unui lucru: cînd nu cunoști prea multe despre un bărbat, întoarce-i buzunarele pe dos. Descoperi cum a reușit în viață!

— Eu mi-am cusut buzunarele și am rămas întors pe dos!

— Van, dragul meu, să nu vulgarizăm! Irmy se ridică din fotoliu, așează ceșcuța pe birou, se apropie de mine și-mi pune mîna pe umăr. Două luni îți ajung? ... Te rog! Sfătuiește-te și cu Elsa... Sentimentele strălucesc atît de tare, încît au darul să ne orbească.

Mă scol în picioare, contrariat, luîndu-i mîna cu delicatețe, privind-o dojenitor.

— Ce-ar mai putea interveni?

— În două luni? ... Chiar și într-o zi... Ce mă fac cu tine? Își trase mîna încet, zîmbind parcă unui gînd ascuns. Trece lîngă birou. N-ai băut cafeaua. Păcat! S-a răcit.

— Iartă-mă! Ai ajuns să mă zăpăcești.

Am luat ceașca, sorbindu-i conținutul pînă la fund. Irmy tresare. Se întoarce, uitîndu-se curioasă la mine.

— Atît de tîrziu? ... Știi să ghicești în cafea? Ar fi nostim!

— Debitezi numai fleacuri... Dar tu ghicești ce propunere ți-a făcut domnul Yamada Hyo Toshiba?

— Domnul Yamada Hyo Toshiba, repetă Irmy, care nici nu clipește. Mă faci curioasă. Sper că nu dorește să-i ghicesc viitorul.

— Îți oferă postul de director al secției de psihologie sportivă. M-a rugat insistent să-ți transmit dorința lui. În condițiile actuale, răspunsul tău nu poate fi decît negativ.

— Nu te grăbi... Te rog să-i transmiți că propunerea îmi surîde. În cel mult șase zile va primi răspunsul meu.

— Bine, dar îți complici în mod inutil existența ! Treaba ta. Îi voi transmite. În ceea ce mă privește, sper că nu ai de gînd să-i bați la cap și pe cei din consiliul de administrație. Ar ieși un scandal monstru. Joop K.G. ar fi capabil să descarce în mine toate gloanțele din propriul său revolver!

— Și cum nu vor ajunge, va apela și la ajutorul colegilor! Irmy zîmbește vag. O.K., Van! Discreție totală !

Videofonul de pe birou bîzîie prelung, melodios. Gazda întinde mîna. Micul ecran se luminează. Chipul unui bărbat slab, cu ochii adînciți în orbite, apare dintr-o parte.

— Doamnă Stein, vorbește bărbatul cu glas surprinzător de profund, puteți urca. Nimic alarmant. Evoluție satisfăcătoare.

— Mulțumesc, Silver. În cel mai scurt timp am ajuns. Ecranul se stinge. Serioasă, dacă nu gravă, Irmy se uită la mine îndelung, gîndindu-se la ceva. Deși clinica se va deschide oficial abia peste cîteva luni, mi se adresează, în cursul acestei dimineți am fost obligată să accept cel dintîi compromis. În urma unei intervenții. Fără avizul autorităților, prima bolnavă a sosit în clinică. Ești dispus să mă însoțești? ... Alături sînt niște halate. Pe măsura ta, evident... A! Să nu uit. Cu acest aparat se poate obține legătura cu orice rezervă din pavilioanele clinicii.

Rezerva 512 se află la etajul cinci. Nici o rază de soare nu pătrunde prin fereastra acoperită cu storuri negre. O bizară lumină portocalie plutește peste tot, transformînd pereții de culori diferite și complicata aparatură din jur într-un univers suprarealist.

Bărbatul înalt și slab care ne întîmpină este cel apărut pe ecran.

E atît de slab, încît am impresia că poartă halatul direct pe

schelet. Ochii vii și fruntea enormă îl recomandă ca pe un tip care are mult mai mult creier în comparație cu ceilalți muritori, de unde și totala lui indiferență pentru mușchi!

— Doctor Van Mennen..., doctor Silver Copenhout, își face datoria Irmy, vorbind în șoaptă.

Silver Copenhout scoate mai întâi niște sunete abisale, hotărîndu-se după aceea să apeleze și la cuvinte, cuvinte care ajung în urechile noastre ca din profunzimea unei misterioase peșteri:

— Catamneza ² incompletă. Electrodinamica relevă modificări funcționale E.E.G ³. Indice crescut de alfa cu desincronizări profunde. Bufeuri slabe de tetha. Catatonía⁴ psiho-motorie în descreștere. Cord normal. Variații metabolice constante. Lipsa leziunilor subcorticale este evidentă. Tratamentul efectuat a diminuat, în parte, starea de anxietate.

Silver se înclină fantomatic. Trece în fața ecranului multicolor pe care oscilează linii, bucle și curbe strălucitoare în permanentă variație. Aparatul ocupă un spațiu restrîns. Trebuie să fie o adevărată bijuterie tehnică. Investighează și înregistrează activitatea bioelectrică a organismului uman. Cabluri subțiri, policrome, dispar în centrul încăperii sub un podium metalic. Deasupra acestui podium, sprijinită în două țije, telescopice, se află o stranie carcasă cilindrică, cu pereți transparenți, ușor înclinată. Alături, pe suprafața verticală a altui aparat, se decupează un ecran lung, opalescent. Cifre, simboluri și formule de strictă specialitate se înșiră unele sub altele din secundă în secundă. Irmy îmi face semn cu mîna să mă apropiu. În cilindru, pe salteaua pneumatică specială, se

² catamneze=oprreție de sinteză și reorganizare a datelor privind evoluția bolnavului și a maladiei (n.a.).

³ E.E.G.=electroencefalograma (n.a.).

⁴ Catatonie=sindrom complex de ordin psiho-motor implicînd forma inerției (apropiat de catalepsie) (n.a.).

află trupul gol al unei tinere fete. Pielea cafenie strălucește vag. Electrozi minusculi îi înconjură cutia craniană, brațele și picioarele. Trupul sculptural ar părea cuprins de o profundă relaxare dacă n-ar fi ochii imenși, larg deschiși, care exprimă o spaimă inumană. Ca o mască rigidă, trăsăturile feței au încremenit sub violența indicibilei suferințe. Gura întredeschisă mai păstrează încă acel rictus specific strigăturii de ajutor.

— Yvette! murmur, destul de uimit. I-am făcut testările cu doi ani în urmă... la Tsunami... Nefiind majoră, cei de la clubul sportiv școlar au refuzat s-o cedeze clubului Tsunami...

— Da, Yvette Delao Gan, șoptește Irmy. 17 ani. Elevă, sportivă de mare talent. Excelează la proba de 800 metri plat. În primăvara acestui an a înregistrat cel mai bun timp pe plan mondial. Azi-dimineață, în jurul orei patru și treizeci de minute, a fost găsită într-o cameră de lux din hotelul Flashing. Alarma au dat-o părinții fetei. În toată povestea, nimic senzațional. Pe parcurs au apărut unele neclarități. Aș dori să le discutăm împreună. Dar nu aici. Scuză-mă, te rog, un moment. Trece iute lângă Silver. Cine te schimbă pentru tura de noapte?

— Doamna Enay. La ora 21.

— Voi rămîne ca de obicei în clinică. Dacă intervin modificări, mă anunțați. La revedere, Silver!

— La revedere, doamnă!

Nu reușesc să-mi întorc privirile de la chipul fetei închise în container. Când Irmy mă atinge ușor pe braț tresar violent.

— Să trecem în camera de alături, murmură ea.

Aici domnește o intimă atmosferă feminină. Culorile pastelate variază între verdele cald, veronez, și acel galben inimitabil al fildeşului vechi. Mobila liliput, pernele rotunde de pe covor, veioza conică, oglinda ovală și perdeaua grea, de brocart argintiu, arată cu prisosință că în acest spațiu reconfortant își va petrece o parte din timp tînăra Yvette. Cazul ei mi se pare nebulos, nefiind în posesia unor informații

complete. Aștept nerăbdător explicațiile amfitrioanei.

Buna mea prietenă nu se grăbește însă. Adună mai întâi niște foi albe de hîrtie împrăștiate pe un fotoliu, ia de pe măsuta din colț un carnet copertat în negru, hotărîndu-se, în cele din urmă, să vină lîngă mine.

— Părinții fetei sînt arhitecți, își începe ea explicațiile. Au o situație materială excelentă. Mătușa Yvettei este o fostă colegă. A intervenit să-i îngrijesc nepoata. Aș fi refuzat dacă... Acum fii atent! Din cercetările poliției reiese că Yvette și-a achitat camera la hotel încă de ieri dimineața prin intermediul unui amic. Din declarația recepționerei de serviciu rezultă că fata a pătruns în hotel în jurul orei 19, neînsoțită. Purta o bluză albă, fără mîneci, și o fustă lungă, în carouri albastre. Pe umăr îi atîrna o geantă roșie, tip sport, cu numeroase fermoare. Frumusețea fetei a atras atenția tinerei recepționere care, de altfel, a și recunoscut-o. Pesemne după numeroasele fotografii apărute în revistele cu profil sportiv sau din seria emisiunilor prezentate la televiziune. Și-a amintit că Yvette locuiește în oraș. Prezența ei în hotel nu se justifică oricum. Ipoteza unei escapade amoroase a apărut de la sine. Orice recepționeră are o etică profesională bine definită. Discreția e o lege. Dar de data asta recepționeră n-a rezistat curiozității. Dorind să afle cine e bărbatul cu care se va întîlni Yvette, a fost „cu ochii în patru”, după cum a declarat ea însăși. Ca să fie sigură l-a atenționat și pe lift-boy care, la rîndul său a vorbit cu femeia de serviciu de la etajul respectiv. Din acest complot al supraveghetorilor a apărut o dovadă tulburătoare, capabilă să clatine orice eșafodaj rațional... Dar mai întâi citește aceste însemnări. Apartin Yvettei. Carnetul a fost găsit pe noptirea din camera ei.

Nu scot un cuvînt. Iau carnetul, trag fotoliul lîngă fereastră și-mi pun ochelarii pe nas. Literele energice, uniforme, îmi facilitează lectura.

11 iunie

Stadionul „Inka”. Bazinul olimpic – ora 9 dimineața.

În sfîrșit! Prima veste de la tine. Corespondența dactilografiată îmi displace. E impersonală ca un parbriz. De ce nu mi-ai scris cu propria ta mîină? Aș vrea să-ți cunosc scrisul. Cuvintele scrise n-au cum să trădeze, nici să mintă. N-ai cum să ascunzi în scris pulsația unei emoții, gingășia privirilor, surîsul cald topit în vocale, mîngîierile din singura paranteză neînchisă!... Exagerez! Mor de curiozitate să știu dacă-ți tremură mîina cînd îmi scrii! Mi-a spus o colegă, care are experiență, că un om în vîrstă, așa cum ești tu, nu e bărbat dacă nu-i tremură mîina cînd scrie unei tinere fete... Poemul este amețitor! ... De ce nu mi-ai spus că ai și un copil? Și de ce-ai semnat Shinji?! Cînd te-am cunoscut pe plajă aveai toate atributele unei întregi seminții nordice... Mi-ai dat voie să-ți spun oricum. De aceea tu ești pentru mine Tu!

Să știi că sînt furioasă! Paginile bătute la mașină le-am distrus, le-am călcat în picioare. Nu te speria! După ce am copiat cuvînt cu cuvînt poemul tău...

12 iunie

(Bazinul olimpic.)

Nu-mi mai aparțin. E chinuitor. Nu înțeleg tot ce ne unește și tot ce ne desparte în același timp. Nu voi avea curajul să-mi fac însemnările zilnice. Sînt clipe cînd mi-e rușine de ceea ce simt. Dragostea e brutală și lipsită de pudoare... Ah! Trebuie să mă duc să-mi fac antrenamentul. Apa e rece. N-am chef. În ultimele zile antrenorul m-a bătut la cap că-mi pierd forma fizică. Mi-a cerut urgent un test psihologic și o bioritmogramă. Prostul! Sufletele noastre nu sînt prinse în piulițe... Ne despărțim. La revedere, Tu!

14 iunie

Cabana noastră de pe munte – ora 8 dimineața

Ar trebui să strig: sufăr! Ar trebui să plîng...Ar trebui să mă simt atît de părăsită încît să mă sperii c-am rămas singură pe lume. Dar nu e așa. După plecarea ta m-a cuprins o incredibilă ușurare. Ca și cum aș fi trecut prin neștiute pericole și aș fi scăpat ca prin urechile acului. Ce pericole puteau să mă amenințe lîngă tine? Te-ai purtat cu atîta delicatețe! ... Și știi care-i partea cea mai nostimă? Nu-mi amintesc aproape nimic din ceea ce s-a petrecut între noi. Singura amintire mai clară e legală de momentul cînd ai venit pe marginea patului și cînd mi-ai spus duios: „Yvette, e o nebunie!” ... Tu te-ai ferit să mă săruți. Mi s-a părut chiar că nici nu te interesează. Îmi mîngîiai numai degetele, șoptînd mereu: „Yvette! ... Mica mea Yvette”! ... Erai cam caraghios! Am un metru și optzeci și patru de centimetri înălțime! ... După ce ai stîns lumina am închis ochii. Îți auzeam glasul în întuneric și m-a cuprins o dulce amețală. Parcă pluteam pe un ocean cu fața în sus și valurile domoale mă legănau... Crezi că am adormit înainte ca tu să vii lîngă mine? ... Mi-e ciudă! Cum e posibil să nu-mi amintesc nimic din ce s-a petrecut în timpul nopții? ... Dimineața m-am trezit cu o migrenă insuportabilă. Lumina zorilor se strecura cu perfidie în cameră. Pledul alunecase de pe mine. Fereastra rămăsese deschisă. Cu ochii larg deschiși mi-am privit singurătatea. Ai fugit ca un laș! .. Plîng. Pe creanga bradului din dreptul ferestrei stă o veveriță și privește curioasa la mine.

Yvette

21 iunie

Plaja Scoicilor albe” – ora cinci dimineața

Viața nu mai înseamnă pentru mine decât trecut, un șir modest de amintiri dragi printre care rătăcesc adeseori simțind cum mă cuprinde oboseala și indiferența. Pe unele le caut cu spaima că le-am pierdut pentru totdeauna. Mă întorc prin zile și nu mai știu unde să mă opresc. Așa se întâmplă și acum când vreau să te revăd. Pentru că trebuie să te revăd și tu nu mi-ai mai dat nici un semn de viață. De atunci, de la cabană... Te-ai îmbolnăvit? Ai făcut un guturai?... În noaptea aceea a fost cam răcoare.

Amintirea ta mă însoțește pretutindeni. Am ajuns cîtcodată să-mi închipui că ne întâlnim cu adevărat. M-am obișnuit să-ți dau întâlniri dimineața; Plecăm împreună pe malul oceanului, ținîndu-ne de mînă. Îmi place să mă plimb prin nisip în picioarele goale, pe acolo pe unde te-am cunoscut. Sau să mă întind obosită pe plajă în lumina fierbinte... Ultima oară cînd le-am întâlnit pe plajă m-ai rugat să te acopăr cu nisip cald. Te-am acoperit pînă cînd ai dispărut sub pulberea sticloasă. N-ai mai vrut să ieși de acolo. Am stat de veghe pînă noaptea tîrziu lîngă amintirea ta îngropată în nisip... Soarele n-a răsărit încă. M-am grăbit să ajung pe plajă ca să dau nisipul la o parte și să te rog să bei o cafea cu mine. Am adus un termos întreg...

Azi o să-l caut pe Lucky, băiețașul cu care mi-ai trimis poemul. O să-l rog să te anunțe că în seara zilei de 25 te aștept la hotelul Flashing, camera 119... zorile sînt cenușii. Am scris la lumina lanternei.

25 iunie

Hotel Flashing – ora 23

Te-am așteptat să vii. Teama care crește în mine are ceva dureros, insuportabil. Lucky mi-a promis că te va anunța. Mincinosul!... Am deconectat toate aparatele din cameră.

Atît de singură n-am fost niciodată.

Ora unu

Stau la pîndă. Tresar ori de cîte ori aud cîte un zgomot. Migrena îmi torturează nervii... Mereu mi se pare că se deschide uşa şi umbra ta pluteşte, pluteşte prin aerul încăperii, dizolvîndu-se lin în lumina palidă a veiozei. N-am pus siguranţa la uşă. Mă împotrivesc somnului. Am să rezist? Dacă adorm te voi simţi cînd ai să vii? ... Oboseala mi-a amorţit pîndă şi mîna. Parcă am degete de piatră... Nu mai am putere să mai gîndesc şi să scriu...

Ora trei

M-a furat somnul. M-am trezit neliniştită. Tremur. Tot singură. Mi-e frică... De cine şi de ce? ... Florile din vază tu le-ai adus? ... Înseamnă că ai venit. Unde eşti? Unde te-ai ascuns? ... E ciudat! Vreau să te strig şi nu reuşesc să articulez cuvintele. Uşa de la balcon e deschisă... Spaima... dacă nu... tîmplele... ţip...

Literele ultimelor cuvinte sînt inegale, tremurătoare. Yvette făcuse un uriaş efort înaintea declanşării durerosului şoc afectiv. „Autocontrol inconştient într-un univers presărat cu iluzii” îmi spun, şi închid carnetul încet, cu grijă, ca şi cum între paginile lui s-ar mai zbate încă sufletul necăjit al fetei.

— În camera de la hotel n-a intrat nimeni, intervine Irmy, cu voce scăzută. Declaraţiile sînt categorice. Recepţionera, băiatul de la lift şi femeia de serviciu. Starea de anxietate, această „teamă fără obiect” care apare la Yvette în ultimă instanţă, o putem justifica prin tulburarea profundă a afectivităţii. Dialogul cu ea însăşi şi cu celălalt – bărbatul în vîrstă, reflectă în însemnări tocmai latura permanent contradictorie a unor sentimente neîmplinite, însoţite de

perturbații fiziologice normale. „Jocul iluziilor” din camera de la hotel este și el firesc. Așteptare febrilă, oboseala tensiunii nervoase din ultima săptămână, trecere somn-veghe și veghe-somn, în sfârșit, toată suita proceselor reflectorii. Dar... Există un „dar” categoric, Van. Violența șocului afectiv, manifestările care l-au însoțit. Aceste fenomene m-au intrigat și continuă să mă intrigue.

— Ce vrei să spui?

— Ipoteza cea mai plauzibilă este de domeniul absurdului. A cunoscut vreodată Yvette un băiețuș cu numele de Lucky? Dar un bărbat în vîrstă, cu attribute nordice și de care s-a îndrăgostit? ...

— Fantazăm, draga mea. Orice băiețuș și orice bărbat blond întîlnit aiurea se pot transforma în simboluri pe parcursul crizei intrată în faza acută. Îmi este imposibil să accept ipoteza ta.

— Urmărește-mi, te rog, ideea. În cursul dimineții am primit copia fișei medicale întocmită de comisia Centrului sportiv școlar. Echilibru psiho-somatic perfect. Opt ani de antrenamente psihotonice extrem de variate. Din punct de vedere fiziologic, tulburări nesemnificative, atît în perioada pubertății cît și ulterior. Apariția unei deficiențe grave într-o relație de tip emoțional sau afectiv este, de aceea, improbabilă. Și iată că, în plină cristalizare a unei forme sportive strălucite, intervine acest straniu accident afectiv al cărui final dramatic a produs vîlvă. Pe data de 1 iulie Yvette urma să atace recordul mondial deținut de kenyană Bandalgo... Aceste criterii obiective nu ne oferă nici cel mai palid indiciu asupra eventualelor posibilități de apariție a crizei Singurul argument justificativ ar fi de natură externă. Acest dezechilibru neuro-psihic a fost prea rapid, chiar șocant pentru a-l analiza numai pe baza unor criterii patologice...

— Ai spus „de natură externă”? L.. La ce te referi?

— Cum îți explici apariția poemului? ... Dacă acceptăm ideea că bărbatul există, consideri ca logică reacția bărbatului

care se adresează unei tinere fete?

— Poți conta pe un *nu*, dar *nu* categoric!

— Atunci bărbatul poate fi un produs al imaginației ei?

— Nu este exclus!

— Fără jurnal n-am fi reușit niciodată să descoperim că bărbatul în vîrstă ajunge să se confunde cu o ficțiune! Cu o ficțiune, Van! Prin urmare poemul este creația fetei!

— Imposibil! Reacționez tulburat. Cultura și imaginația Yvettei nu pot înlocui autenticele *trăiri* determinate de impactul cu viața – experiența vieții. Poemul cristalizează idei și sentimente specifice numai omului cu o profundă, matură experiență... Deci poemul a fost scris de altcineva și preluat de fată în acest dialog imaginativ.

— Admirabil! Exclamă Irmy, triumfătoare. Sîntem de acord deci că bărbatul – element sugestiv de natură externă! — a intervenit brutal în viața tinerei noastre sportive, în discordanță cu stările ei de tip emoțional sau afectiv, modificîndu-le pînă la absurd.

— Sînt gata să-ți accept ipoteza. Cu o singură condiție: explică-mi, te rog, metoda întrebuițată de sadicul nostru necunoscut. Cum i-a transmis *intențiile* lui? Evoluția fenomenelor atestă logica permanent contradictorie a unui proces cu motivații psihice și fiziologice evidente, irealul din realitate transformîndu-se în real pe plan imaginativ.

— Nu-mi cere imposibilul, Van! Avem șanse minime de a descoperi cauza inițială, obiectivă. Singura posibilitate ne este oferită de analiza mediului ambiant.

— Analiza asta presupune păcătoase investigații. Pentru a-l descoperi pe Lucky sau pe bătrînul nostru maniac nu putem apela decît la serviciile lui Joop K. G. Și la brigada lui de strictă specialitate... La drept vorbind, ca să căutăm acul în carul cu...

— În caz extrem, vom apela și la serviciile lui. Eu am însă altă propunere. Spune-mi, te rog, concluziile testărilor efectuate de tine la Tsunami – după metoda Van Mennen, o

recomandau pe Yvette ca pe o strălucită speranță a sportului mondial?

— După cîte îmi amintesc, da... Se pare că da.

— Ai o evidență a acestor testări?

— Dispun la clinică de un clasor ultramodern cu o capacitate de 5.000 de dosare. În două minute pot obține orice informație despre orice sportiv testat. Fotografii, cronici, performanțe la zi, control medical periodic, evoluție și altele.

— Îmi imaginez că fiecare sportiv își completează personal fișa, în afara diferitelor teste la care este supus.

— Asta-i bună! Cunoști metoda. Evident, metoda mea e puțin mai sofisticată... Subiectul trebuie să răspundă la diverse întrebări derutante. De cînd a înghițit prima macaroană și pînă la complexul lui Oedip! N-am cum să-ți explic.

— Miine te rog să-mi aduci fișa completată de Yvette.. Cine mai are acces la clasor?

— Conducerea clubului Tsunami. Antrenorii și medicii loturilor respective numai cu aviz special.

— Clasorul poate fi dereglat, distrus?

— Da... Cred că da. Ar fi inutil însă. În clasor nu se găsesc decît copiile testărilor finale. *Originalele concluziilor* sînt depozitate într-un dispozitiv special. Securitate absolută.

— Îmi aduci *originalul* fetei?

— Va trebui să cer conducerii.

— Fără aviz! insistă hotărîtă Irmy.

— E... necesar? Întreb cam proteste, nereușind să-i descopăr intențiile.

— Aceste declarații ne vor ajuta să cîștigăm timp, să ne formulăm o imagine cît mai obiectivă asupra ambianței familiare și sociale în care a trăit. De altfel Yvette își va reveni. A avut șanse minime, dar își va reveni. Dispunem de suficiente procedee pentru a ajunge să cunoaștem adevărul... Chiar dacă nu-și va mai aminti nimic din ce s-a petrecut.

— Dacă dispui de atîtea procedee, atunci va trebui să te

ocupi și de Konrad. Azi-dimineată m-a convins că și adevărul poate fi vulnerabil și contradictoriu. Chiar de neînțeles.

— Ce vrei să spui? Zîmbește amuzată Irmy, observînd lipsa de logică a afirmației mele.

— Sub ochii mei a încercat să atingă cu bicicleta 60-70 la oră, bazîndu-se însă pe un cîntec pe care-l fredona în gura mare. Acesta este adevărul. A crezut în el, deși tentativa lui a eșuat. La prima vedere, putem justifica întîmplarea prin prodigioasa fantezie a copilului, declanșată de factori necunoscuți. Dar cînd același copil pe care-l cunoști foarte bine, fiind propriul tău copil – mai are curajul să-ți declare că aceeași demonstrație fusese făcută într-un parc din oraș de un anume George Hay, om în vîrstă, și că demonstrația reușise, te cam cuprinde îndoiala în ceea ce crezi că este purul adevăr. Konrad n-a mințit. Dar nici George Hay n-a mințit. Deci ce legătură poate exista între un cîntec și o performanță sportivă? ... Imposibil de răspuns. Întorcîndu-ne la Yvette, ne punem aceeași întrebare: ce relație există între complexitatea fenomenului afectiv și dorința irezistibilă a fetei de a întocmi un „jurnal”? Aparent, și numai aparent...

— Vorbești serios!? Mă întrerupe Irmy care devine gravă. Povestea lui Konrad e... reală?

Tonul cu care rostește cuvintele mă obligă s-o privesc mai cu luare aminte. O paloare neobișnuită îi acoperă obrazii.

— Declarația copilului este categorică.

— Te-ai mai consultat cu cineva?

— Cu Joop K. G. L-am rugat să-l caute pe George Hay. Individul a dispărut acum cîțiva ani din arena sportivă în condiții cam neclare. Îți mai amintești de el?

— Vag, foarte vag... Interesant. Va trebui să-l consult și pe Konrad. Dar, pentru că ai amintit de inspectorul șef Joop K. G., ia spune-mi, cum se mai descurcă? L-am cunoscut în treacăt. E un om destul de original. Ți-a promis că-l va căuta pe George Hay?

- Draga mea, trăiesc o zi plină de surprize în compania unei

misterioase prietene, remarc malițios, încercînd să surîd cît mai agreabil cu putință. L-ai cunoscut deci și pe Joop K. G.! Nu intru în amănunte... Ce să-ți spun? După întrevederea noastră de azi-dimineață, inspectorul șef Joop K.G. mi-a lăsat impresia că gîndește cam periculos pentru zilele noastre. Atît. În rest, nimic neobișnuit. Viața merge înainte, oferindu-ne generoasă tot felul de întîmplări neobișnuite. Ca să nu ne plictisim. Joop mi-a promis că va încerca să dea de urma lui George Hay. Crezi că e important?

— Dacă tu consideri că povestea lui Konrad e banală, George Hay nu mai are nici o importanță. Roagă-l, totuși, să-l găsească... Ah! Să nu uit! Din motive strict personale, începînd cu data de astăzi nu voi mai părăsi clinica. Mă vei găsi la orice oră din zi și din noapte. Cît despre Yvette... Va trebui s-o salvăm. Îți voi comunica zilnic tot ce voi crede de cuviință... Bine, dar ai ajuns sîcîitor, dragul meu! Mă privești ca și cum în clipa asta m-ai descoperi!

— E și firesc, mormăi, prost dispus. Konrad, George Hay, Joop, Yvette... Ne-am obișnuit să ne dăruim celorlalți... Dar pentru noi cînd mai găsim timp, Irmy? Îmi dai voie, totuși, să te întreb: ce ai de gînd să faci? Te rog, nu riposta! Viața ne readus unul lîngă celălalt. Destin? Fie, să-l numim așa. Te-am cunoscut atît cît mi-a fost îngăduit... Cîndva m-ai sacrificat pentru o descoperire științifică pe care ai abandonat-o.

— Atît ai înțeles? șoptește Irmy, și nu reușesc să descopăr din tonul ei dacă e numai dezolată sau dacă nu încearcă să-și domine cu eleganță tristețea.

— Am înțeles atît cît trebuie.

— Superb pentru o destăinuire!

Ne scrutăm din priviri. Își domină cu autoritate sentimentele. Doar ochii îi trădează o anumită crispăre lăuntrică.

— Am rămas prieteni, spun domol, atent la unda neliniștii ce tremură în adînc. Azi simt că e necesar să te întreb așa cum nu te-am întrebat niciodată: de ce ai abandonat-o?

— Van, băiete, ce importanță mai are? ... A fost un vis, o dorință utopică, o criză a personalității mele științifice. N-am avut curaj s-o duc pînă la capăt. În fond, descoperirea ne-ar fi interesat doar pe noi... amîndoi. Tu ai refuzat... Ai refuzat! Am întrerupt cercetările. Am rugat-o pe Dolle Dinsdag să-și trăiască viața așa cum o concepe ea. Ceea ce a și făcut. S-a măritat, după cum bine știi, cu Yamada Hyo Toshiba, eminența cenușie a clubului sportiv Tsunami. Gloria i-a surîs ca și în alte împrejurări, a ajuns campioană națională în patinajul artistic și viața i-a oferit altceva decît niște deșarte ambiții științifice...

Cuvintele i se sting pe buze. Clipește descumpănită, cu ochii aburiți. Lumina tremură la fereastră, explodează în irizații multicolore. Nu găsesc puterea nici să respir. O simt cum se apropie, cum se oprește lîngă mine. Un parfum subtil mă învăluie. Îmi trece mîna prin păr ca pentru a mă îmbuna. Sînt ca un copil nefericit sub blînda mîngîiere a zînei din povestea bunicii.

— Iartă-mă! îngîn abia auzit. Am fost poate... La naiba! Viața e un neîntrerupt șir de întrebări chinuitoare.

Irmy se îndepărtează. Mă întorc. O descopăr lîngă fereastră. Privește în gol.

— Viața, în esență, e o aventură destul de agreabilă, nu crezi?

Se răsuțește spre mine. E relaxată, calmă.

— Da, viața...

— Nu uita să-l rogi pe Joop K. G. să ne ajute. Poate ar trebui să-l invit chiar aici.

Ochii ei mă imploră cu luciri nostalgice. O neliniște vagă urcă în conștiința mea, nu o iau în seamă și îmi spun că femeia din fața ferestrei nu mai e cea de altădată. Gîndul trece fulgerător. Încerc să zîmbesc pentru a para unda de tristețe ce vibrează molcom, pe care o simt cum îmi leagănă amintirile vagi, pierdute.

— Ți-am promis doar!

În clipa aceea videofonul sună prelung.

— O comunicare urgentă pentru domnul doctor Van Mennen! Se aude vocea melodioasă a dispecerei.

Pe ecran apare chipul sever al doamnei Turner.

— Vă ascult! rostesc, apropiindu-mă de aparat.

— Domnul Aby Ta-o-tou vă roagă insistent să-i acordați o întrevedere. Domnia-sa vă propune ora 20. Vă atrag atenția că...

— Vă rog să-i comunicați că sînt de acord. Îl voi aștepta la clinică în cabinetul meu particular.

— Îmi permiteți să transmit și familiei dumneavoastră schimbarea intervenită?

— Dacă sînteți amabilă... Vă mulțumesc, doamnă Turner. La revedere! ... Un moment, vă rog! Anunțați-l și pe doctorul de serviciu unde mă poate găsi.

— Bineînțeles, domnule Van Mennen! ... La revedere!

— Nu vrei să studiem puțin datele electrodiagnozei? Întreabă Irmey, privindu-mă calmă, poate prea calmă.

— Sînt gata să te urmez! Surîd fermecătoarei gazde.

7

— Nu prea știu ce mă aduce la tine... Joop K. G. a insistat să trec și să-ți „filfi” pe la nas întreaga poveste.

— Joop K. G.?! exclam, sincer nedumerit. De cînd manifestă inspectorul șef pasiuni pentru performanțele sportive?

Aby Ta-o-tou nu-mi răspunde. A rămas în picioare într-o atitudine ciudată, cu umerii căzuți și brațele atîrnîndu-i inerte de-a lungul corpului. Mă privește insistent și grav. Ochiul larg deschis, albaștri, neobișnuit de limpezi, marcați de gene arcuite și negre, par acum străini pentru chipul său de o incredibilă simetrie. I-aș recunoaște ochii și la adînci bătrînețe. Nu pentru forma și culoarea lor, pentru ceea ce exprimă întotdeauna: o anumită candoare adolescentină, cu atît mai frapantă la un bărbat ca el, înalt, athletic, viguros. Din

proprie experiență știu că asemenea ochi sînt caracteristici oamenilor timizi. Aby nu reușește să-și ascundă timiditatea. I-am remarcat-o încă de la primele noastre întîlniri, cu ani în urmă. Părul creț, pieptănat altădată cu grijă, îi atîrnă pe frunte în neorînduială. Arsă de soare și vînt, pielea obrajilor poartă culoarea aramei învechite.

— Important e că ai venit, remarc volubil. E o plăcere pentru mine să mai stăm la taclale.

Nu mint. Ne strîngem mîinile bărbătește.

— Sper să nu-ți dau peste cap programul serii, Van!

— Lasă-te de prostii! îi reproșez, zîmbind. După cum văd, nu prea ești în apele tale.

— E o întregă poveste, spune nehotărît, lăsîndu-mi impresia că se gîndește la cu totul altceva. Pe la două m-am trezit cu Joop acasă. Nu închisese ochii. Eram cam prost dispus. „Am trecut să văd cum te simți”, mi-a zis. Dar nu *asta* era. După aceea m-a supus unui adevărat interogatoriu... Curios individ! Aflase tot. Îl interesau amănuntele..

Nu înțeleg nimic. Aștept cu răbdare. Se îndepărtează tăcut, evitînd cu grijă fotoliul, oprindu-se din nou. Se uită grav la mine. În ochi îi apar niște licăriri metalice. Unde îi mai văzusem această expresie a ochilor? ... A, da! Acum patru ani, la clinică. Într-o dimineață Aby se prezentase la mine cu o carte de vizită. Benedict Owen, directorul Centrului sportiv oceanic, mîzgălise pe ea cîteva cuvinte; „Test psihologic/ antrenamente pentru combinata Masser-Glincka-Young. Te rog! Cu drag, B. Owen.”

— De ce nu stai?

Îl împing ușor în fotoliu. Se așează greoi, fără convingere.

— Zău, să mă ia naiba dacă știu pentru ce am venit! N-am nici o dovadă. I-am spus-o și lui Joop. El nu și nu, să trec pe la tine.

Îmi ocolește privirile. Apoi își aduce parcă aminte de ceva, își desface repede toți nasturii de la haină, trage încet de nodul cravatei și-și aranjează cu grijă dunga impecabilă a

pantalonilor.

... în dimineața aceea, l-am supus unor teste complexe. I-am făcut și electroencefalograma. Printre altele trebuia să-i verific și „unda electrică de așteptare”. Unda ia naștere în creier. Ea nu diferă prea mult de la individ la individ, dar se manifestă într-o formă și cu anumite caracteristici care o diferențiază total față de celelalte fenomene electrice ale creierului. Exercițiul era simplu. L-am avertizat pe Aby că în curînd se va produce ceva. Tensiunea așteptării urma să declanșeze în creierul său unda electrică. Unda electrică, apărută ulterior pe ecranul aparatului, avea caracteristici atît de particulare, încît am fost obligat să recunosc forța de concentrare nervoasă ieșită din comun a sportivului. Dacă nu era cumva chiar unică... Atunci i-am văzut ochii. Aceleași licăriri metalice pluteau în albastrul lor copilăresc. Ce aștepta Aby?

— De ce taci? mă întreabă într-o doară.

— Ai remarcat?

— Cînd vei reuși să nu mai fii observator?

— Adică?

— Mereu crezi că există ceva și dincolo de aparențe.

Ezit să-i răspund. Vocea îi este limpede, ușor marcată, parcă lui însuși îi face plăcere să-și audă cuvintele exprimate cursiv și rotund într-o limbă fără cusur.

— Obişnuință profesională. Nu mai reuşesc să mă controlez.

— Azi-noapte am ratat doborîrea recordului mondial, face senin, uitîndu-se cu atenție spre colivia în care Ly îşi ciuguleşte de zor penele zbîrlite... Acasă, în Pacific, am avut și eu un papagal. Galben.

Surîde imperceptibil.

— Ce-ai zice de o cafea braziliană? Aroma ei te înviorează. Mă pricep! „Deci asta era?!”

— Fără zahăr.

— Fără... Am fost prins cu niște treburi. Toată dimineața. Și

toată după-amiaza... Sînt năuc! Am o fiolă de „Martell”. Bătrîn. Am primit-o cadou. Ne prinde bine la amîndoi. Ai să vezi... Și puțin suc de portocale, rece... Mă încercă un soi de amărăciune. Regretam sincer insuccesul lui. Vrei și puțină gheață la coniac?

— Treaba ta. Și nu mai face atîta gălăgie.

— Îți mai amintești ce ți-am spus după testările alea psiho-somatice? ... Cînd te-a trimis la mine Owen...

— De azi-dimineață nu-mi mai aduc aminte de nimic.

— „Ești o adevărată performanță a naturii umane! Atlet perfect!” Asta ți-am spus, turui, repede și vesel. Știi cum ai reacționat? Ai surîs, nici trist, nici bine dispus. Și mi-ai răspuns enigmatic: „Pe mine m-a crescut oceanul, domnule doctor! Oceanul nu greșește niciodată cu fiii lui!” M-am gîndit o săptămînă la răspunsul tău...

— De ce nu taci?

Parcă sînt surd.

— Gata! ... Domnilor, cafelele sînt servite! Caut să imit vocea gravă a unui *maître* care servește la o reuniune diplomatică.

Mă grăbesc să reintru în cameră, împingînd măsuta joasă, cu roțile. Amfora grațioasă, opalescentă, cu „orangejuice” e aburită. Peste tot se împrăstie aroma plăcută a cafelei fierbinți.

— În ordine, Van! Ești o gazdă ideală.

— Stai! Mai întîi coniacul...

Umplu paharele înalte, turnînd pînă la refuz din lichidul auriu. Ciocnim scurt.

— Pentru viitorul tău record mondial, Aby!

— Pentru prietenie, Van!

Trag o dușcă zdravănă. Mă strîmb ca de obicei. El bea într-o doară, așezînd paharul la loc, pe măsută, cu o mișcare lentă. Pipăie după aceea cu mîna prin aer, ca și cum ar intenționa să soarbă și din paharul cu suc de portocale. Se răzgîndește, trecîndu-și mîna prin păr, clipind des, fără să mă mai bage în seamă.

— E delicios! îmi vine la întîmplare să spun. Mint. Nu m-am

priceput niciodată la băuturi. Îmi aduc aminte că la coniac nu se servește gheață și nici pahare înalte.

Bunul meu prieten pare oarecum surprins.

—Am stat în cantonament patru luni. Pe ocean antrenamentele sînt dure, cu regim aspru. N-am băut pînă azi... Ei, bine, puțin vin! De cînd te-ai obișnuit să tragi cîte un păhărel?

— Vîrsta, băiete! parez cam stîngaci. Mai adaug la asta și o banală hipotensiune. Evident, în împrejurări ca...

— Te deplîng! Ai ajuns într-o stare de formalism cronic! ... Nu crezi, totuși, că introducerea e cam lungă? Ce-ar fi să treci la birou și să mă ascuți.

— S-a făcut! exclam docil. Duc pe birou paharul și ceașca. Dacă vrei, sporovăim pînă dimineată. Elsei i-a părut rău că nu te-am invitat acasă. Konrad ar fi fost fericit să te vadă..

Îmi aleg în fotoliu o poziție cît mai comodă. Cu paharul de coniac în mîină aștept, sorbind alene cîte o înghițitură.

Uitînd cu desăvîrșire de prezența mea, cu ochii ațintiți în gol, Aby își adună gîndurile. Posedă ca nimeni altul această artă a izolării, fapt pentru care i s-a dus vestea că este mult mai elocvent atunci cînd tace! Adevărul trebuie căutat în aversiunea sa pentru publicitate. „N-am dorit să ajung campion pentru a mă face cunoscut, declarase el unor reporteri în nu știu ce împrejurare, ci pentru a-mi dovedi mie însumi ca sînt cel mai bun! Performanța sportivă rămîne singura mea declarație!” în fața acestei atitudini, cei mai nemulțumiți au rămas întotdeauna ziariștii și reprezentanții posturilor de radio și televiziune. A existat, totuși, și o întîmplare cînd Aby și-a dezvăluit adevărata fire. După terminarea unui concurs dificil pe care-l cîștigase, Aby s-a urcat pe dig. Apa șiroia încă pe el. Reporterii, ca de obicei, dăduseră buzna, învîrtindu-se în jurul lui ca niște fluturi de noapte zăpăciți de scînteietoarele lumini ale aparatelor. Lumina rece a dimineții mai plutea cenușie pe ocean. Briza, însoțită de pescăruși, se tîra spre larg. Mici elicoptere zburau

la joasă înălțime. Veliere și zvelte ambarcații cu motor se grăbeau să acosteze prin apropiere. Un puști blond, zgribulit și somnoros, care fugise de acasă să-l vadă pe Aby, reușise chiar din primele minute după sosire să ajungă lângă el. „Domnule, strigase băiețașul, trăgându-l de mână, nu ți-a fost frică să stai noaptea sub apă?” Aby a zîmbit amuzat și, ghemuindu-se alături, a început să-i povestească ce frumuseți ascunde oceanul și pentru ce nu i-a fost frică. Surprinși, reporterii au înregistrat scena, retransmițînd-o prin sateliți lumii întregi. De atunci popularitatea lui a crescut enorm... Trecuseră ani. N-aș putea spune cînd ne-am împrietenit. Ne simțeam, pur și simplu, bine împreună. Zgîrcit cu destăinuirile, neplăcîndu-i să vorbească despre el însuși, Aby rămăsese în parte o enigmă pentru mine. După ani și ani, reușisem să mai aflu cîte ceva din viața lui. Se născuse și crescuse pe o insulă din Pacific. Dezvoltîndu-se într-un mediu în care civilizația nu pătrunsese total, cu brutalitate, manifesta în subconștient o vagă aversiune față de universul citadin, impregnat cu sumedenia elementelor nocive.

Absolvent al Facultății de Geografie din oraș, iubea natura ca nimeni altul. În relațiile sociale manifesta însă multiple rezerve, francheța sa bărbătească fiind interpretată în fel și chip. Avea succese impresionante la femei, tulburătoarea sa frumusețe polineziană impunîndu-se spontan. Dar, în mod paradoxal, femeile nu l-au interesat prea mult.

Evita cu înțelepciune orice relație dubioasă, avînd o profundă oroare pentru frivolitate. Fusesse prieten bun cu o fată de la agronomie, pe nume Gwendolyn Mills. După absolvirea institutului, proaspăta ingineră a fost angajată undeva prin Africa. Din cauza carierei sportive, Aby a evitat s-o însoțească. S-au despărțit cu greu. Mult timp după acest dureros eveniment nu l-am mai văzut. Într-o zi, pe neașteptate, m-am trezit cu el la clinică. „Iartă-mă, mi-a spus, strîngîndu-mi mîna. E dificil să rămîi singur. Doly, fata de la agronomie, nu mi-a mai dat nici un semn de viață”. Nu l-am

întrebat nimic. Mi-a propus să tragem o raită pe ocean... La bordul unui cuter cu vele ne-am pierdut urma în larg. Ne-am întors spre miezul nopții. Am ajuns acasă împreună. Pînă dimineața am golit trei sticle. De atunci ne-am căutat reciproc măcar pentru a ne zîmbi în tăcere. Aby era în perioada cînd își consolida personalitatea sportivă.

Această întîmplare mi-a oferit ocazia să pătrund în universul lui lăuntric și să descopăr structura unei sensibilități profunde. Numai taina legăturilor sale afective cu oceanul a rămas pentru mine nepătrunsă.

— Îl cunoști pe Ben Ossoli? Îi aud ca de departe vocea.

— Ossoli? ... Pilotul?

Aby se înfundă în fotoliu, sprijinindu-și coatele de genunchi, aplecat puțin înainte. Se uită, dus pe gînduri, la covor, ca și cum ar studia cu atenție complicata lui țesătură.

— Ben Ossoli a zburat pe deasupra oceanului încă de pe cînd nu i se uscase cașul la gură, dar se lăuda – fac prinsoare! — că i-au crescut cinci tulle sub nas! Taică'su făcuse parte din celebra formație a lui Philippe Lapeile, zis și „Merçi bien”, cel care a năucit lumea acum vreo 15 ani, dacă-ți mai aduci aminte, cu parașutiștii ăia trăsniți, de le umbla vestea că nu mai au instinct de conservare nici în aer, nici pe pămînt. Philippe lansa campionii mondiali așa cum lansezi bărcuțele la apă. Strașnic antrenor! Pe lava din Kilaula dacă exagerez! A turnat în aur cam două duzini de săritori cu parașuta, la punct fix, punct mobil, pe uscat, pe apă, în condiții omenеști sau vitrege. Pentru astfel de performanțe trebuie să ai piloți, ce mai vorbă, mai ales de cînd parașutismul a ajuns să se complice, incluzînd și alte discipline sportive. Combinata Masser-Glincka-Young e o astfel de complicație. Am atacat azi-noapte recordul mondial al acestei... Naiba s-o ia!

Face un efort să-și regăsească ideea, lăsîndu-se pe spate, cu ochii larg deschiși. Oboseala fizică și nervoasă, controlată îndelung, stăpînită pînă atunci, pare să-l învingă. O grimasă de nemulțumire vine și trece fulgerător, umbrindu-i chipul.

— De ce nu guști din suc? Spun, nu prea convins că mă aude.

— Afurisit pilot a fost tatăl lui Ben! — reluă firul întrerupt, vorbind rar și dominîndu-se cu încăpăținare. Pe luminile peștilor abisali dacă te mint! Se juca, nu alta, cu orice tip de elicopter „Foll-Fy” ... Executa în văzduh un fel de dans ritual, ca vrăjitorii melanezieni chiar și atunci cînd furtuna mătura oceanul. Era mai uscat decît arboretul unei pirogi papuașe, dar veșnic pus pe hartă, cu mutra boțită și neagră. Și ce mutră! Toată ziua mirosea a motor încins. L-a iubit pe Ben ca pe ochii din cap. Asta nu l-a împiedicat să se poarte cu el ca un zezec... Cît despre „Merçi bien” ... Bătrîn impunător, masiv, cam lăudăros. Îi plăcea să sporovăiască la un păhăruț de coniac. Parcă-l aud cum spunea că orice aparat în mîna lui era mai docil decît un bebeluș care sugă țîță! Și tot el adăuga, scuipînd printre dinți niște înjurături succulente: „Atunci cînd te lansezi cu parașuta nu există noroc. Totul se bazează numai pe inteligență și pe experiența anilor blestemați din trecut cînd nu se poate să nu fi văzut măcar o dată moartea cu ochii și să nu fi aflat că viața mai face, oricum, două parale...” Pesemne că taică-su l-a chinuit pe Ben ani în șir la bordul elicopterelor pentru a-i băga în cap toate tainele descifrate de el pe cărările nevăzute ale cerului. Din Ben a ieșit un as în materie. Pe bătrîn nu l-a împiedicat însă nimeni să moară în timp ce culegea nuci în grădina din spatele casei. A căzut de pe scară și și-a frînt gîtul. Împlinise 72 de ani. Nu, nu pot să-mi explic de ce-ți povestesc toate astea!

Se răsucesce în fotoliu, prinzîndu-și mîna stîngă de reverul hainei. Se uită mohorît în direcția mea. Agitația lui reflectă un început de stare depresivă, aparent nejustificată prin rezultatul concursului. Face parte din acea categorie de sportivi care știu să și piardă...

— Ai dormit azi?

Întrebare formală, cu efect liniștitor, prin disociere.

— N-am închis ochii! ... Nu reușesc să mă relaxez și treaba

mă cam agasează. Caut chiar să nu mă relaxez, ca să nu pierd... În fine, nu ține cont!

— Prostii! ... Continuă! Cum te pricepi.

— Înaintea fiecărui concurs, organismul meu se scufundă cu plăcere într-un fel de liniște. E impropriu s-o numesc așa. E o stare de relaxare complexă, condiționată prin autosugestie după ani îndelungați de antrenamente psiho-tonice. Să nu te amuzi. Cunoști metoda. Dar pentru mine această stare e ca o plutire imaterială, ca un zbor în afara gravitației... Ieri după-amiază, cu aproximativ patru ceasuri înainte de concurs, adîncă mea liniște prin care pluteam a fost tulburată de niște amintiri. Explicația e foarte dificilă. Aceste amintiri, apărute ca din senin, erau în notă discordantă cu... nu făceau parte din... idioată treabă! Cum să-ți explic? Am acasă un album de familie. Zeci și sute de fotografii. De la străbunici la nepoți. N-are importanță. Important e că acest album mi-a apărut dintr-o dată în memorie, mi-am amintit de el, brusc, fără nici o legătură cu nimic. Îl vedeam cu ochii închiși. M-am trezit cu irezistibila dorință de a-l răsfoi. Imaginativ, firește. Trezite din adîncul memoriei, din tainica lume a uitării, imagini și întîmplări trecute mi se perindau pe dinaintea ochilor. Amintirile mi-au produs... nu, mi-au răscolit sentimentele. Am făcut un uriaș efort. Am închis albumul. Dar, degeaba, anii copilăriei au năvălit peste mine.

Aby tace, încruntîndu-se. Se uită mohorît spre paharul cu coniac, clatină dezaprobat din cap ca și cum ar răspunde. Unui gînd apărut pe neașteptate, se răsucește în fotoliu, pentru ca, în cele din urmă să apuce cu un gest violent paharul cu toată palma și să-i bea conținutul dintr-o singură înghițitură. Cu paharul gol în mînă respiră îndelung, zgomotos, reușind să-și domine reacția organică produsă de alcool.

— După cîte înțeleg, intervin, pentru a-l ajuta să treacă peste criza emotivă, fotografiile albumului ți-au declanșat...

— Exact! Mă întrerupe. Fiecare fotografie în parte mi-a

declanșat o amintire sau mai multe. Amintirile erau... diafane și vii. Tremurau luminoase pînă cînd piereau, făcînd loc altora. Trebuie să înțelegi că amintirile nu erau haotice. Respectau o neînțeleasă ordine matematică, aș zice, înșiruindu-se parcă în ordinea fotografiilor din album. Știi, începuse să-mi placă... Afurisit lucru! Să te trezești așa, pe nepusă masă, spectator al propriei tale vieți!

Zîmbește jenat și pune paharul la locul lui.

— Nu-ți face probleme. Dă-i drumul mai departe.

— Din acest noian de amintiri s-a detașat o întîmplare petrecută cu tata... Istoria e veche. Încă din copilărie am făcut antrenamente de scufundare sub supravegherea tatei. Trebuia, de exemplu, să iau un obiect de pe faleză și să-l ascund pe fundul oceanului, undeva. După cîteva săptămîni reveneam pentru a-l găsi și readuce pe țarm. Învățam astfel să mă orientez sub apă. Tata obișnuia să mute obiectul în altă parte, pentru a mă obliga să-l caut, dezvoltîndu-mi în paralel fantezia, perspicacitatea. Cu ocazia unui antrenament n-am mai găsit obiectul ascuns pe fundul oceanului. Uitînd de rezervele de oxigen din butelii, m-am ambiționat să-l caut. Era să mă înec. M-a salvat, tata... Aceasta a fost întîmplarea reală. În amintirea de ieri mai întîi a apărut oceanul. Verde-albastru. A apărut fără să mă gîndesc la el... Sau poate... Ce mai! Valuri prelungi, domoale se revărsau pe faleza unei insule. Cer senin. Soare strălucitor. Pe faleza pustie se afla albumul. În rest, doar nisip auriu. Eu eram copil. Cu buteliile de oxigen în spate am luat albumul și am pornit spre larg, gîndindu-mă mereu unde să-l ascund. În zona insulei, fundul oceanului cobora brusc. Am înotat laolaltă cu peștii care nu se mai speriau de prezența mea. Cîteodata mă opream, întindeam mîna și mișcam degetele. Peștișorii se apropiau și se uitau curioși la degetele mele. Joaca noastră a continuat mult timp. Cînd mi-am amintit de album – pus în sacul special și prins de cureaua care-mi înconjura mijlocul – era prea tîrziu. Îl pierdusem pe undeva. M-am întors să-l caut, încercînd să ating fundul

oceanului. Înotam spre adînc fără teamă. Lumina devenea tot mai difuză. Resipram greu, ca și cum rezerva de oxigen ar fi fost pe sfîrșite sau masca defectă. Și atunci, din adîncul apelor și-a făcut apariția tata. Purta în mînă albumul. A ajuns lingă mine și m-a împins cu brutalitate spre suprafață. Nu-mi mai amintesc decît de explozia luminii, dureroasă, zbătîndu-mi-se frenetică în ochi...

După aceea m-am lăsat furat de o altă amintire.

Stăteam întins pe punte, cu fața în sus. Ne întorceam de la pescuit. Tata și eu. Soarele cobora spre apus. La orizont cerul începuse să se coloreze. Motorul cutterului mormăia înăbușit. Tata cumpărase un cutter alb, zvelt, de producție japoneză. Stoluri de pescăruși ne dădeau tîrcoale, asurzindu-ne cu țipetele lor ascuțite. Tata - celebru pescar și vînatör subacvatic - trebuia în cabina timonei. Pînă acasă mai aveam cîteva ceasuri bune. Insula nu apăruse la orizont. Fusesse o zi fericită. Tata pescuise numeroase dorade, caracatițe comestibile și patru rechini tineri. Oceanul era calm. Apele lui mai purtau încă reflexe metalice. Mă obișnuisem cu aceste lungi drumuri alături de tata. Deși nu împlinisem nici 12 ani, oceanul nu mă mai înspăimînta. Cunoșteam multe din tainele pescuitului subacvatic. Tata m-a supus în copilărie unei severe educații. Încă de pe vremea aceea eram în stare să înot la suprafață și sub apă ore în șir... Echipamentul de scufundător îmi devenise la fel de familiar ca și geanta cu care mergeam la școală. Înțelegeam oceanul după culoarea cerului, după cum goneau alizeele sau după cum își schimba el dispoziția în funcție de fuga curenților calzi și reci.

Pe punte, la pupa, se făcuse cald, foarte cald. Pescărușii dispăruseră. M-am ridicat, cu intenția să mă sprijin de balustradă. Aerul era atît de fierbinte, încît nici mișcarea cutterului nu reușea să producă alți curenți mai răcoroși. Pe ocean plutea o liniște ireală. Am privit la apa ce se învoldura în urma noastră, apoi la cerul senin. Doar departe, spre sud, mi s-a părut că zăresc o pată neagră - nu mai mare decît ecranul

radarului de navigație. Motorul funcționa la turația maximă. Știam asta după zgomot și după vibrația simțită sub tălpile goale. Și când o altă liniște se așternu în preajma mea n-am înțeles din prima clipă ce s-a întâmplat. Ulterior mi-am dat seama că încetase zgomotul motorului! M-am trezit cu tata lingă mine. Tata ora un tip zdravăn, dur, cu umerii neobișnuit de largi, tăcut ca statuile din insula Paștelui. Cu glas monoton mi-a spus să trag cămașa pe mine și să trec în cabina timonei. Pînă să-i răspund, dispăruse sub punte...

În zona unde ne aflam noaptea se lăsa repede. Te trezeai cu ea pe cap ca și cum te-ar fi aruncat cineva într-un sac. Așteptîndu-l în întuneric pe tata m-a cuprins teama. După lungi minute motorul a început din nou să mîrie. Dar nu mai era același. Tata pusese în funcțiune motorul de rezervă. Întors în cabină, tata s-a apucat să controleze luminile de poziție ale vasului, manevrînd nu mai știu ce la pupitrul de comandă. Abia după aceea mi-a spus în treacăt că motorul principal s-a defectat și că vom naviga cu numai șase mile la oră... La un moment dat, stația automată de radio din cabină s-a pornit să scoată apeluri sonore nervoase. Tata a intervenit în legătură cu cei de pe insulă. Cineva de la centrul meteorologic ne-a ordonat să pornim cu toată viteza spre bază. Un nucleu ciclonic se dezvolta impetuos undeva la sud-vest și înainta cu repeziciune în direcția insulei. Tata le-a adus la cunoștință defecțiunea motorului principal, rugîndu-i să ni se trimită o navă rapidă pentru a fi remorcați. Am primit asigurări peste asigurări....

După această convorbire tata m-a strîns lingă el. „O să avem puțină bătaie de cap, băiete! Vine furtuna! Să nu-ți fie frică. Vîntul o să ne împingă spre casă... M-a mîngîiat domol pe creștet, scrutînd întunericul nopții. Avea mîinile pline de unsoare. În nări mi-a năvălit un miros pătrunzător de petrol și transpirație. A ieșit posomorît din cabină. Mi-am imaginat că s-a dus pe punte să controleze cele două tambuchiuri și barca de salvare.

Nu înfruntasem încă pe ocean un taifun. Pe insulă circulau povești cumplite. Cu mulți ani în urmă insula fusese devastată... Aerul fierbinte ne-a lovit din pupa. Ma-o-mi, zvelta noastră navă, a intrat în ruliu. Ușa cabinei s-a trântit cu zgomot. Mi-am pierdut echilibrul. Instinctiv m-am prins de ceva. Prin geamurile cabinei am văzut departe, pe cer, cum scăpărau fulgerele. Farul de poziție de pe catarg arunca înaintea o dîră subțire de lumină, înghițită la numai cîțiva zeci de metri de bezna uleioasă. Tata s-a întors zîmbitor. „Să nu-ți fie teamă, mi-a spus cu blîndețe. Pe noi ne-a crescut oceanul. Oceanul nu greșește niciodată cu fiii lui!”

Aceste cuvinte mi-au zguduit copilăria... Apoi oceanul s-a pus în mișcare. Valuri nevăzute ne purtau în tangaj, în ruliu, ne clătinau ca pe o banană. Vîntul șuiera de-a lungul punții. Tata a luat din nou legătura cu cei de pe insulă. Un elicopter fusese trimis în direcția noastră. Îmi mai amintesc doar că taifunul nu se declanșase în toată grozăvia lui cînd elicopterul a ajuns la noi. Începuse să plouă în rafale. Din elicopter a fost aruncată o scară specială. Tata m-a îmbrățișat, mi-a spus să mă agăț de capătul scării și în timp ce mă legănam prin aer l-am auzit strigînd: „Noroc, băiete! ...” El a rămas la bordul cuterului. Nu s-a mai întors pe insulă.

— Noroc, băiete! cîrîie Ly, din colivia sa.

Aby face o mișcare violentă și se întoarce, uitîndu-se posomorît la papagal.

— Tac! strig cu asprime. Culcă-te! E tîrziu.

— Noapte bună, domnilor! țipă strident Ly, și-și ascunde capul sub aripa zbîrlită.

— Nu-l lua în seamă. E prost crescut, remarc, simțind cum mă îneacă emoția.

Ca să nu mă trădez, sorb puțin din pahar, plec din fotoliu și iau colivia pe care o duc în cealaltă cameră. Revin în același loc, privindu-mi cu atenție musafirul.

— Așa s-a dus tata, murmură Aby. Ca fiu credincios al oceanului, i-a dăruit și sufletul, înfrățindu-se cu el pentru

veșnicie... Și acum n-ai decît să-ți imaginezi și singur ce s-a petrecut cu mine ieri după-amiază.

— Te-ai aflat sub influența amintirilor pînă în clipa cînd ai luat startul?

— Nu. Sau nu direct. Pentru că... La naiba! Și cele mai simple lucruri sînt foarte complicate cînd trebuie să le explici. Știi și tu că în combinata Masser-Glincka-Young startul are loc printr-o lansare cu parașuta. Pe timp de furtună. Furtuna, după regulament, trebuie să atingă între patru și cinci grade. Îți mai amintești, desigur că în urma unor experimente la nivel planetar cei de la Global Atmospheric Research Programme au instalat în largul coastelor o platformă specială cu intenția de a construi pe ea o stație meteorologică. Prin nu știu ce intervenții, platforma și stația s-au transformat în centru meteorologic, dezvoltîndu-se pînă la dimensiunile unei insule artificiale. E vorba de „Eolina”, cum a fost numită. Pe insulă și în zonă au avut loc fel de fel de experiențe științifice. Ani la rînd fenomenele care au însoțit aceste experiențe n-au atras atenția decît specialiștilor. Ploi din cer senin, furtuni dirijate pe canale aeriene, minuscule trombe marine, curcubeie care perturbau emisiunile televiziunii, sau banchize de gheață care se topeau învăluite în aburi. Cea mai spectaculoasă experiență s-a produs însă odată cu apariția uraganului „Bella”, acum doi ani. „Magii de pe Eolina” – cum le spunem noi – s-au făcut luntre și punte și au deviat uraganul în larg. Experiența n-a fost comentată. Cu cîteva zile înainte de concurs m-a chemat Guy Lopez, șeful centrului sportiv suboceanic aducîndu-mi la cunoștință un fapt neprevăzut: uraganul „Poldy”! După toate calculele, acesta ar fi urmat să se apropie de coastă pînă la aproximativ 100 de kilometri – în jurul orei 18. Ca să înțelegi, în jurul orei fixate pentru start! „Băieții de pe „Eolina” vor încerca să-l devieze în larg, mi-a mai spus Lopez, morocănos, adăugînd: Nu riști nimic. Profită de ocazie”. Îți închipui ce splendid prilej pentru a doborî un record mondial mi s-a oferit, ce zici? ... Și coincidența asta stranie! Amintirile despre tata,

moartea lui, uraganul...

— Nu e nimic surprinzător, intervin cu blîndețe. Cunoșteai condițiile startului. Uraganul „Poldy” a produs în subcoștientul tău o reacție, o sensibilizare a memoriei. Acest proces a înlesnit apariția celui alt eveniment din amintire, a celui alt uragan în care ți-ai pierdut părintele. Relația este fără echivoc. Mult mai important ar fi pentru mine să știu ce influență au avut în viața ta, ce sensuri, cuvintele rostite de tatăl tău la despărțirea de pe cuter, cuvinte ce ți-au influențat, sînt convins, starea psihică în orice concurs mai important.

— „Pe noi ne-a crescut oceanul. Oceanul nu greșește niciodată cu fiii lui!” murmură el, cuprins pe neașteptate de o profundă tristețe... Testament cu valoare morală, deviză înscrisă în universul meu spiritual prin care mă oblig să păstrez pentru totdeauna legătura cu oceanul, cu acest ocean – părinte, prieten și dușman, frate necunoscut încă, și care, cu aceeași dragoste, în lumea lui nepătrunsă mă primește și mă va primi în viață și moarte deopotrivă... În orice cursă, cuvintele tatei îmi sună în urechi ca un avertisment trimis de destin. M-am hotărît să-l înfrunt, mereu și mereu, ca singură și supremă cunoaștere a condiției mele umane.

Liniștea cade tremurătoare între noi. Celălalt Aby, nevăzut, se pierde în această stranie tăcere și trebuie să fac un efort pentru a-l regăsi așa cum e în realitate. Mă privește fără să mă vadă, stîmjenit.

— Continuă, șoptesc.

— Mai aveam pînă la start două ceasuri. Amintirile mă obosiseră. Am căzut într-un somn adînc. După 30 de minute m-am trezit complet refăcut... Ți-am mai spus că în combinata Masser-Glinca-Young lansarea parașutistului nu are loc decît atunci cînd furtuna atinge patru sau cinci grade. Pentru a evita orice risc, lansarea se face de la mică înălțime, în cădere liberă. Parașuta o deschizi cît mai aproape de suprafața apei, calculînd unghiul de cădere în așa fel, încît să te scufunzi în apă în interiorul cercului alb, plutitor, care nu depășește în

diametru 60 de metri. Ai înțeles acum ce importanță se acordă pilotului la lansare. Totul depinde de el.

Pentru această tentativă arbitrii din comisia centrală nu și-au dat avizul cu una, cu două. Limita maxima mi-a fost admisă la 100 de kilometri de țărm. Distanța îmi convenea. Mac Feller doborîse recordul pe aceeași distanță. Ne despărțeau numai 8'15" 09. O nimica toată, fie vorba între noi! ...

Ca întotdeauna, dintr-o serie întreagă de variante, riguros calculate, mi s-a propus una singură: să decolăm de la Volnoir în jurul orei 18, urmînd să facem joncțiunea cu frontul de înaintare al uraganului la distanța prevăzută. Pentru o treabă mizerabilă ca asta trebuia să-mi aleg cel mai bun pilot. L-am ales pe Ren Ossoli, prieten, om dintr-o bucată, înfrățit, ca și mine, cu cerul și oceanul. Arbitrul la bord a fost trimis Hans Gunther, ăla cu fața rotundă și ciupită de vărsat. Cunoști elicopterele de tip Morgan? Sînt aparate solide, cam greoaie, dar rezistente la furtună. Ben și-a pus la punct un astfel de aparat.

Cînd am decolat, Hans, care e catolic, și-a făcut mai multe cruci. Ben, zgîrcit la vorbă, s-a întors spre mine, ridicînd în sus degetul cel mare de la mîna dreaptă... Mica pistă de la Volnoir se află în afara radei portuare. Dacă nu mă înșel ai mai trecut și tu pe acolo. Sub noi, faleza îngustă, altădată veselă și multicoloră, era acum pustie din cauza alarmei pricinuite de uragan. La ora 18 și cîteva minute ajunsesem deasupra oceanului. Ambarcațiile de securitate ne-o luaseră înainte. Vase mari și mici părăseau portul pentru a fi ancorate în larg. Apropierea uraganului crease o animație ieșită din comun.

Am trecut ca de obicei lîngă trapa de lansare, din podeaua cabinei. M-am obișnuit să-mi controlez cu atenție, pînă în ultima clipă, costumul etanș, de scafandru autonom, husa parașutei, buteliile cu oxigen, masca și numeroasele aparate ale costumului. Toate păreau să fie în ordine. Am aprins și am stins de cîteva ori chiar și farul montat la cască, deasupra

frunții. Hans se ghemuise în apropierea unui hublou. Privea neliniștit la cerul amenințător dinspre sud-vest. Soarele cobora spre apus. Forme monstruoase de nori se buluceau pe orizont. Îmi aduc foarte bine aminte că ultima rază de soare a săgetat cabina, învăluindu-l pe Hans. Aparatele de la bord investigau suprafața oceanului. Mi-au atras atenția imaginile intermitente care apăreau pe micul ecran din centrul pupitrului de comandă. Un nor cenușiu, cu forme monstruoase, brăzdat de fulgere, se rostogolea nebunește deasupra apelor, grăbit să ne întâmpine, dominînd, în cele din urmă, tot ecranul... Ne-am pierdut în întuneric. Prima rafală de vînt ne-a lovit dintr-o parte. Lumina roșie s-a aprins cu întârziere în tavan. Aparatul s-a clătinat puternic. Ben sta aplecat înainte și casca lui de pilot avea sclipiri metalice. Un fulger orbitor despică bezna și strălucirile stranii plutiră prin cabină. Auzeam în căști cum înjură Ben, monoton și prelung. Hans a strigat ceva, chinuindu-se să-și prindă centura de siguranță. După aceea și-a tras casca pe cap. Eu strîngeam în palmă maneta trapei. „Începe dansul, băiete”! m-a avertizat Ben. Vocea lui răsuna straniu în căști. Lumina verde a țîșnit cu violență, izbindu-mă în ochi. Am împins maneta pînă la refuz. Trapa s-a deschis. Am trecut în cilindrul de lansare. M-am răsucit cu fața în jos, lipindu-mi tălpile de discul catapultei, așteptînd startul. Cronometrul fosforescent din cilindru indica ora 18 și 42 de minute. Abia la ora 18 și 45 l-am auzit pe Ben strigîndu-mi: „O.K., Aby!” ... N-am simțit șocul lansării. Am plutit prin spațiu, orb și surd. După 12 secunde plonjam în apa oceanului... Mi-am desfăcut cu gesturi reflexe centura specială pentru a mă elibera de parașuta devenită stingheritoare și mi-am prins etichete de gîscă. În minutul următor înotam liniștit. Lumina farului de la cască se împlînta ca o lamă rotundă în apa limpede, prietenoasă, prin care înotau pești argintii. Am zărit în față plasa metalică, albicioasă, prinsă la suprafața oceanului de cercul plutitor. Plasa se curba într-o parte și alta. Pentru a putea porni pe

traseu trebuia să mă scufund de-a lungul plasei și, printr-un anumit loc, să trec dincolo. Locul nu era ales la întâmplare. Există un punct de control dotat cu camere de luat vederi și aparate speciale care înregistrau exactitatea operației. Am găsit punctul, am făcut trei tururi prin fața aparatelor – după regulament – și conștiincios am înotat spre baliza roșie, luminoasă, care marca zona unde trebuia să iau legătura cu GUI.

Trecerea pe traseu e păcătoasă. Poți pierde sau câștiga minute prețioase. Din cauza delfinului însoțitor... Pe traseu n-am voie să folosesc aparatele de orientare. În schimb am la dispoziție un delfin cu care trebuie să iau legătura după ce am fost parașutat. Acest delfin are sarcini multiple. El e ghidul meu permanent și tot el mă ajută să rezolv pe parcurs unele probleme neprevăzute. În combinata Maseer-Glinka-Young fără delfin ești un om mort. La naiba! Îți spun toate astea de parcă ai fi un novice!

L-am cunoscut pe Gill acum trei ani. Delfin tânăr, din rezervația bătrînului Vehel. Lui Vehel i-a mers vestea că a descoperit limbajul delfinilor. E un adevărat vrăjitor în materie de dresaj. Umblă zvonul că printre delfini se simte tot atît de bine ca și în sînul familiei, dacă nu mai mult, pentru că și-a obligat prin testament nevasta și copiii să-l îngroape în rezervație, pe fundul oceanului... Mai toarnă-mi puțin coniac. Simt că-mi pleznește capul! ... Nu te-am plictisit cu vorbăria asta?

— Ce-ți veni? fac, grăbindu-mă să umplu paharele. Povestești fluent, captivant, fără pretenții. Unele lucruri le-am uitat. Faci foarte bine că nu treci peste detalii. Sînt necesare. Aceste detalii au declanșat, în ultimă instanță, anumite reacții psihice, au creat particularitățile stării tale de spirit... Lasă fasoanele și continuă! Noroc!

Aby ridică tăcut paharul și soarbe alene. Se strîmbă nemulțumit, așază paharul exact în același loc, după care se întoarce, privindu-mă neîncrezător.

— Nu zău, ce naiba găsești captivant în...? Nu vezi că mă încurc în cuvinte? ... Își revine, considerînd disputa ca lipsită de sens. Bine, reia pe alt ton. Numai să nu te-apeuce sila de... concursuri. Ne-am înțeles și ne înțelegem admirabil. Inteligent, dotat cu o memorie prodigioasă, suplu, puternic, spontan, ușor sentimental, Gill e de neînlocuit. Nu exagerez cînd afirm că mă iubește... În perioada ultimelor antrenamente m-a uluit cu cîtă siguranță se orientează pe orice traseu. Are însă și un defect: nu-i place să stea prea mult în același loc, nu-i place să mă aștepte, e nervos. Pentru a-i corija acest defect am apelat la forma și culoarea balizei subacvatice, reper unic pentru întîlnirile noastre. În reflexele lui condiționate, baliza reprezintă punctul unde mă poate găsi la anumite ore din timpul zilei. E prea complicat să intru în amănunte. Cred că mă recunoaște și după chip...

În ziua concursului, din obișnuință, Gill mă aștepta în jurul orei 18. Eu întîrziaseam însă peste 50 de minute. În timp ce înotam spre baliza roșie mă tot gîndeam la delfin. A avut sau nu răbdare să mă aștepte? ... Gill a fost politicos. M-a așteptat. A țîșnit din întunericul apelor vesel că mă întîlnește, s-a răsucit în jurul meu de nenumărate ori, lipindu-și apoi botul de vizorul căștii, fixîndu-mă din priviri. Gill are ochii rotunzi, negri și expresivi. Privirile lui sînt omenești. Nu te mint... L-am îmbrățișat, l-am mîngiat – amabilități impuse prin dresaj – oferindu-i la urmă peștele scos din buzunarul special. Din dipa aceea intrasem amîndoi în cursă. Umbra lui s-a pierdut în bezna fluidă.

Prima parte a cursei măsoară 15 mile. Traseul este întotdeauna neprevăzut, sinuos, marcat cu balize luminescente din 500 în 500 de metri. Aceste puncte de control au la bord sisteme electronice speciale, fiecare baliză transmițînd celeilalte trecerea concurentului pe traseu și timpul înregistrat. Fără declanșarea semnalelor în lanț, după șase mile părăsești cursa învins prin descalificare... GUI trebuia să le descopere, să se întoarcă și să mă conducă pe

traseu.

Totul a decurs normal. Înotul subacvatic nu strălucește prin viteză, ci prin rezistență. Minutele trec chinuitor de încet. Ai mereu senzația că stai pe loc. Acțiunea fizică intră sub tutela subconștientului... M-am lăsat furat de anumite gânduri. Amintirile care mă asaltaseră înainte de concurs nu-mi dădeau nici acum pace, trezind în memorie alte și alte imagini. Chipul tatei revenea mereu. La un moment dat am revăzut albumul. Filele se întorceau singure, ca bătute de vânt. Tata a apărut ulterior. S-a aplecat deasupra albumului pentru a privi cu atenție o fotografie pe care am îndrăgit-o toată viața: eu, copil, și tata lângă mine, înlănțuindu-mi umerii subțirei cu brațul său puternic. Fotografia fusese făcută la bordul cutterului de care ți-am amintit... Împotriva voinței mele. Șuvoiul amintirilor m-a tîrît spre același moment dramatic, re trăit înainte de concurs: momentul despărțirii de tata. Am înotat din baliză în baliză fără să pot scăpa de aceste obsesive imagini din trecut.

La capătul celor 15 mile marine ne aștepta ca întotdeauna, „Labirintul lui Young”, construcție nebunească, din tuburi cilindrice, prin interiorul cărora trebuie să înoți pînă găsești singura ieșire posibilă. Invenția ne-a scos peri albi în orice concurs. GUI s-a întrecut pe el însuși și de data asta. A găsit cu precizie drumul, cîștigînd astfel 11 minute din cele 30 cîte le aveam la dispoziție prin regulament.

La ieșirea din labirint se află punctul de aprovizionare. Gill și-a primit porția de zahăr iar eu mi-am schimbat buteliile epuizate. De acolo trebuia să străbat traseul la bordul unui submersibil special pe care noi l-am botezat, mai în glumă, mai în serios, „trotineta lui Pluton”. Acest aparat nu depășește patru metri în lungime, avînd structura metalică foarte simplă, alungită, cu prova fină, subțire, fiind decapotabil, ca să mă exprim așa. Viteza maximă, opt noduri. Orice depășire este exclusă prin regulament.

A doua parte a cursei se desfășoară în linie dreaptă. Are ca

scop testarea sportivului la cote maxime de adîncime. În aceste condiții ultimul meu record n-a depășit 132 de metri. Cota maximă urma s-o ating acum după aproximativ 20 de mile de coborîre lină, unghiul de înclinație fiindu-mi asigurat de automatele de la bord. Gill trebuia sa supravegheze mediul înconjurător și să intervină prompt în caz de accident, cînd urma să mă scoată la suprafață. După efectuarea controlului tehnic am aprins și am stins de trei ori la rînd proiectorul – semnale luminoase care marcau startul. Cu viteză maximă am pornit la drum. Gill dispăruse în întunericul apelor...

În spatele parbrizului transparent nu simțeam curentul apei. Pentru a para efectele negative ale oboselii nervoase m-am obișnuit să privesc înainte, urmărind doar un spațiu restrîns, atent cum cîștig metru cu metru, secundă cu secundă. Gill se rotea vigilent în jurul meu, prieten credincios în oceanul de liniște și singurătate.

Cum e și firesc, în asemenea situații te fură gîndurile. Vin și trec alandala. Aș fi vrut să nu mă mai las prins în hora amintirilor. Orice rețînire îmi consuma o parte din energia psihică... Degeaba. Aveam încă ochii larg deschiși – te rog să mă crezi! — cînd o explozie orbitoare de lumină m-a obligat să-i închid. Pînă să-mi revin trecuseră minute bune. Îți dai seama că treaba mă cam zăpăcise... N-am cum să-ți explic. Am deschis ochii buimac. Apele oceanului străluceau calme în lumina puternică a unui soare ecuatorial. Mă afluam într-o barcă lungă și îngustă, ceva între pirogă și skif. Noga-o-te, bunicul meu, gol pînă la brîu, moțăia pe niște pînze murdare în mijlocul bărcii, cu pălăria de paie trasă pe ochi. În dreapta noastră, din apele limpezi, se repezeau în sus niște colți stîncoși de origine vulcanică. Era foarte cald. Eu – să tot fi avut vreo 14 ani – numai în slip, fără să-mi pese de soarele nemilos, mă chinuiam să-mi prind de mijlocul trupului o saulă subțire la capătul căreia atîrna un sacușor plin cu nisip. Colții stîncoși purtau numele unui monstru marin, Wy-y-ko, monstru care în timpuri imemorabile n-avusese altceva mai bun de făcut și

scufundase bărci și corăbii... După moartea tatei, în special vara, bătrînul mă aducea pînă acolo, antrenîndu-mă în fiecare zi, visînd că voi ajunge cel mai remarcabil scufundător... La baza stîncilor, la peste 30 de metri adîncime, se afla o colonie de corali. Bătrînul îşi pusese în cap să mă antreneze pînă voi reuși să ating coralii. Pe bunicul l-am iubit ca și pe tata. S-a purtat sever cu mine, neîndurător, gîndindu-se să facă din nepot cel mai puternic bărbat, cel mai iubit fiu al oceanului...

Saula îmi strîngea mijlocul. Am strigat bătrînului că sînt gata. S-a tirît pînă la mine, mi-a controlat saula cu nod special și m-a bătut încurajator cu palma pe spate. După cîteva respirații lungi am sărit în apă...

Cădeam vertiginos spre adîncuri. Înotam cu suplețe, privind la coralii albi-roșcați ce se apropiiau. Lumina solară pătrundea prin apa limpede pînă la mari adîncimi. Presiunea apei creștea. O simțeam cum îmi apasă pînă la durere timpanele. Cu senzația că-mi explodează plămîinii am atins cu amîndouă mîinile blocul calcaros, am smuls cîteva fire de iarbă marină și m-am întors spre suprafață, desfăcînd de la mijloc sacul cu nisip. Am țîșnit din apă lîngă barcă. Am inspirat adînc, lacom, aerul fierbinte. Saula, de care trăgea bătrînul, m-a smuls din loc. Cînd bătrînul mi-a întins mîna să mă urc în barcă, mi-am pierdut cunoștința...

Respiram încă greu, scrutînd neliniștit raza de lumină din față, bezna lăaturalnică, nereușind să înțeleg imediat unde mă aflu. Gill se mișca nervos în jurul aparatului. În cele din urmă mă lovi cu botul în umăr, ca pentru a se convinge dacă mai trăiesc... Zăream tabloul de bord ca prin ceață... 156 de metri adîncime! Am tresărit involuntar. Dincolo de această adîncime m-aș fi aflat în pericol. Cu gesturi reflexe am împins manșa înainte. Am înțeles abia în acel moment că motorul nu mai funcționa. L-am repus în funcțiune nedumerit, fără să reușesc să-mi aduc aminte cît timp am stat pe loc...

Efectele presiunii! Mi-am revenit cu greu. Bătăile cordului și respirația produceau în cască zgomote ciudate.

În cele din urmă am înțeles. Urcam în pantă lină spre suprafață. Gill înota paralel cu mine. Bancuri de pești se zbenguiau în fața noastră.

Aby tace. Își duce mîna la frunte. Se încruntă și continuă să vorbească monoton:

— M-am hotărît să păstrez viteza maximă, fără să mă mai gîndesc la riscuri. După cronometrul meu aveam, deja 18 minute întîrziere. Aceste minute trebuia să le recîștig în ultima parte a cursei. Vag, foarte vag, mi s-a conturat și imaginea eșecului, dar, în plină cursă, acest gînd se elimină de la sine.

În zona unde am ieșit la suprafață se afla și ultimul punct de control, construit pe o platformă metalică. Mica insulă artificială strălucea în lumina farurilor de poziție. Mi-am scos casca și am inspirat lacom din aerul rece și calm. O liniște absurdă plutea peste tot. Rar, foarte rar, cîte un val lung, cu creasta domoală, lovea în bordurile ovale ale insulei, legănînd-o ușor. Surprins, am privit în sus. Cer senin... Tipii de pe „Eolina” reușiseră să devieze uraganul în larg!

După regulament aveam la dispoziție zece minute. Am dus ambarcația la locul ei, m-am cățărat pe platformă, m-am debarasat de buteliile cu oxigen și am băut două kilograme de lichide vitaminizate. M-am supus docil rapidului control medical – efectuat de cel mai păcătos computer din cîte există – pentru a obține fișa specială fără de care ar fi trebuit să mă duc să mă culc... Cu fișa în mînă m-am prezentat în fața „Bătrînului fante”, cum îi spuneam noi robotului de arbitraj. Acesta mi-a aruncat în obraz luminile verzi ale ochilor săi strălucitori, semnal ce-mi asigura continuarea traseului. M-am grăbit să ajung pe platforma de start. Am sărit în apă hotărît să recîștig din timpul pierdut. Gill m-a întîmpinat cu frenezie, învîrtindu-se în jurul meu ca o nălucă.

Ultima parte a cursei măsoară 10 mile. Trebuia să le străbat la suprafața apei. Linia precisă de înaintare spre țarm mi-o asigura Gill. La un moment dat mi s-a părut că luminile orașului erau foarte aproape. Uitasem însă de amintiri.

La început au fost difuze, vagi, lipsite de logică, neînțelese. Apoi s-au năpustit asupra mea – avalanșă de umbre și lumini. Albumul, blestematul de album s-a rostogolit prin văzduh împins parcă de forța nevăzută a unui ciclon. Fotografii, zeci de fotografii luminoase cădeau din el, împrăștiindu-se haotic pe suprafața apei. Fotografiile – sau aceste imagini ale lor – pluteau pe apă. Le spărgeam cu brațele, spulberîndu-le pe moment, dar alte umbre, și alte lumini, și alte chipuri se regroupau mereu și mereu în jurul meu... După aceea pe apă s-a conturat imaginea unei insulițe, acoperită cu o bogată vegetație tropicală. Un copil cu desăvîrșire gol alerga pe faleza îngustă. Am continuat să înot, apropiindu-mă de acest țărm tainic și totuși cunoscut. Soarele răsărise brusc la orizont. Lumina lui se difuza din zare în zare. Eu alergam pe plajă, pentru că puștiul acela eram eu!... Din clipa aceea n-am mai reușit să mă dedublez. Amintirea m-a furat vicleană cu ea, obligîndu-mă să re trăiesc o întâmplare petrecută în copilărie...

Goneam singur în bătaia soarelui, cu intenția să ajung în celălalt capăt al insulei unde-mi lăsasem barca. Alergam neobosit cînd un zgomot asurzitor se prăvăli peste insulă. Nisipul de sub mine se clătina. M-am întors speriat să văd ce se petrece. Zidul verde al junglei se pusese în mișcare. Am alergat spre ocean și am sărit în apă. Pădurea m-a ajuns din urmă...

Mă zbăteam nebunește să evadez dintre liane, ierburi și trunchiuri de copaci. Se făcuse întuneric. Pluteam pe apă și spaima mă îndemna să mișc brațele, să le-arunc înainte, să înot, apărât acum de oceanul cel mare și puternic... M-am lovit de Gill, revenindu-mi. Mi-am adus aminte că mă aflu în cursă. Gill plutea pe apă fără să se miște. Cum încercam să înaintez mi se așeza în cale. Am vrut atunci să-l ocolesc. Degeaba. Gill se încapățîna să mă oprească din drum. Am înțeles că ceva nu e în ordine. M-am sprijinit cu brațul drept de Gill și am privit curios în toate părțile. Noaptea calmă plutea pe ape. M-am uitat spre țărm. Ar fi fost normal să zăresc luminile orașului.

Ei, bine, dispăruseră. M-am întors intrigat:, privind și în partea cealaltă. Abia acolo le-am revăzut, în spatele meu, în sensul invers al direcției mele de înaintare. „Gill, băiatule – am mormăit, îmbrățișându-l – fără tine m-aș fi întors de unde am plecat!” ... Mi-a fost imposibil să-mi explic... Probabil că în timp ce mă bălăceam printre amintiri făcusem calea-ntoarsă.

Cam asta e tot, dragă Van! Când am ajuns la linia de sosire aveam 48 de minute întârziere... Un eșec de zile mari... Rușinos! Și să mă ia naiba! Acum sînt mai nedumerit decît înainte. Pe cuvînt!

Mă uit la Aby cum se întinde, lăsîndu-se pe spate în fotoliu, sprijinindu-și capul de spătarul înalt și moale.

— Cafeaua s-a răcit? articulează greoi, fără să se miște, închizînd ochii.

— Nu vrei să te culci? îl întreb prosteste, convins că nu mai rezistă.

— Bună idee! Noapte bună!

Îmi amortiseră picioarele. Mă ridic încet. Aud cum îmi trosnesc încheieturile genunchilor. Mă simt de parcă aș fi făcut un duș cu apă rece complet îmbrăcat. Și acum aștept să mă usuc. Nu îndrăznesc să mă mișc. La urma urmei ar trebui să caut ceva, să aflu ceva, să descopăr ceva. Dar ce? ... Aby Ta-o-tou doarme tun. În cap n-am nimic. Găsesc totuși un gînd salvator care mă îndeamnă să deschid larg fereastra. Ceea ce și fac. Din adîncul nopții dau năvală în cameră tot felul de zgomote. Și puțin aer. De aer am nevoie. Inspir profund, în speranța că mi-aș mai putea limpezi o parte din gînduri. Fără rezultat. Sting lumina. Același vid sub frunte. Trec în camera de alături, pășind ca pe sîrmă. Caut comutatorul pe care nu-l găsesc. În sfîrșit! Lumina e groaznică. Ochii mă dor. Doamna Turner lipsește. Nu are obligații de serviciu pînă la ora asta... Ce obligații? Ar fi avut una singură: să-mi servească o cafea! Poate mai multe... Niște cafele care nu se beau... Cafeaua doamnei Turner declanșează în memorie o amintire din care cafelele nu lipsesc. Fenomen asociativ... La Aby, albumul a

declanșat toate amintirile copilăriei. Uraganul îi aduce aminte de un alt uragan. Suita amintirilor e spontană. Celelalte reproduceri ale unor fapte memorate s-au manifestat însă ca o sistematică explorare a memoriei... Sistem... sistematic... sistematică... sistemul sistemelor...

Un apelativ sonor, arhicunoscut, mă face să tresar. Trec lingă aparat și casc de-mi trosnesc fălcile.

— Bună, dragul meu!

— O.K., Elsa! ... Cum se simte Konrad?

— Doarme. A venit vesel și liniștit de la școală. A făcut rost de un trei la muzică...În catalog...

— Rost? ... Trei? ... La muzică?

— Ce te miri? Nu i-ai promis că dacă face rost de un trei în catalog va intra în posesia altei biciclete? ... Arta ta psiholo...

— Nu-mi amintesc. Dar, dacă spune el...

— Ce faci? Multă bătaie de cap?

— Aby... Eșecul din ultima lui cursă... Asta îmi complică...

— Am înțeles... Dacă vii târziu, nu aprinde lumina. Pa!

— Noapte bună, dragă!

Biata Elsa! ... Trei la muzică... Întîmplare demnă pentru vîrsta amintirilor... Amintiri... Prin urmare un uragan... Albumul... Nu, catalogul... Altă amintire... Albumul.. Albumul... Dacă stau singur în fața albumului... Alt apelativ sonor.

— Ce doriți, doamnă?

— Iertați-mă! Nu vorbesc cu domnul Van Mennen?

— Ba da, doamnă Turner! Vă ascult.

— Eram îngrijorată.

— De ce, doamnă Turner?

— Ați băut cafelele? '

— Nu. Din cauza asta bunul meu prieten Aby a adormit în fotoliu.

— Vai! ... Să nu-și piardă din forma sportivă. E groaznic și incomod. Ar fi trebuit să-și desfacă măcar șireturile de la pantofi...

— Nu vă alarmați. N-are șireturi la pantofi.
— Sînteți convins că doarme?
— Pentru orice eventualitate am comandat un dormitor cu două paturi suprapuse...

— Cu... La ora asta? Trebuia să-l invitați în dormitorul din...
Pic de somn. Aștept paturile din moment în moment.

— Noapte bună, domnule director!

— Noapte bună, doamnă Turner!

Stau în mijlocul încăperii și mă uit prostește pe pereți. Lumina mă agasează. O sting. Pipăi după fotoliu. Mă prăbușesc în el. Trag întunericul peste mine și nu mai vreau decît să dorm. Iar dacă vreo amintire... Îi crăp țeasta...

8

Sînt tot în fotoliu. Strîmb, amorțit, cu bărbia în piept. Am gura uscată și mă doare ceafa. Mi-e teamă să mă mișc. Nu-mi simt picioarele. Probabil că mai sînt încă în posesia lor. Din zona videofonului ajung pînă la mine o serie întreagă de sunete stridente care mă trezesc de-a binelea. Întind mîna, pipăi aparatul și apăs la întîmplare pe primul buton.

— Băiete, felicitări! Dormi ca un tăietor de lemne din epoca elisabetană ! Nu-mi dai și mie rețeta?

„Doamne! ... Joop! Și ce voce catifelată! Parcă ar toarce un motan... Cînd îmi vorbește așa sînt în pericol!”

— Rețeta?! În sfîrșit, îndrăznesc să mă mișc. Îmi frec ceafa amorțită cu palma. Întunericul din cameră mi se pare străin. Mă holbez la ceasul cu cadran fosforescent de pe birou. Unu și patru minute! ... La naiba! strig. Nu pot să am și eu o noapte liniștită? ... Aprind veioza. Mă uit cu cruzime la interlocutor. Nici asta nu-l sperie. Brutalitatea cu care intervii în viața pașnică a unui om e... e sinistră!

— Iartă-mă! Regret sincer... Eu nu mai ajung să dorm decît pe covor, cu pantofii sub cap. Oribil! O adevărată tortură! ... Tu cum reușești să dormi în fotoliu? Elsa îți cunoaște metoda?

... Dacă nu e secretă, poate mi-o împrumuți... Acum mi-ar prinde bine. N-am închis încă ochii. Mă plictisesc singur. Ce-ar fi să ne plictisim în doi? Tu în fotoliu și eu pe covor...

— Dacă nu mă lași să dorm, chem poliția ! Ce mai vrei?

— O plimbare prin aerul nopții e un tonic excelent. Pînă la mine pierzi 12 minute. Te așteaptă în schimb o splendidă distracție. Am uitat cum se dansează tango-ul nocturn! Te pricepi la dans?

— Blestematule! urlu și trag cîțiva pumni prin aer.

— O.K., băiețuș! Ești în formă. Mi-ai turtit nasul! By!

Clic! ... Mă uit furios prin cameră. Sar în sus. Sînt în cămașă. Mi-e frig. Alerg în vîrfurile picioarelor. Simt cum mi se înfig în tălpi patru mii cinci sute douăzeci și trei de ace. Plus cîte patru cuie în fiecare călcîi.

Sînt iar în formă. Am chiar puterea să deschid ușa care mă desparte de Aby. Zîmbesc. Bunul meu prieten doarme pe covor cu hainele sub cap. Doarme dus, fără să-i pese că mai sînt și alte nenorociri pe lumea asta! Să pleci, de exemplu, în toiul nopții cu mașina pentru că ești invitat la dans!

Închid la repezeală fereastra în timp ce un gînd sadic mă amuză copios. Cum se va comporta doamna Turner dimineata cînd va descoperi musafirul de pe covor? Greu de imaginat... Sînt într-o dispoziție nebună. Îmi vine să fluier. Descopăr că o porție de somn în fotoliu îți dă o altă perspectivă asupra vieții. Îmi caut haina. O găsesc lîngă birou. Aby e totuși într-o situație delicată. Cu certitudine se va trezi în jurul prînzului. Va trebui să mă întorc pînă atunci ca să bem împreună o cafea tare. Și va trebui s-o aștept pe doamna Turner care-și va prezenta a 35-a demisie!

Sting lumina, închid prima ușa, o închid și pe a doua și cobor în curte. Trec pe la portar, anunțîndu-l că domnul Aby va lucra toată noaptea în birou. Raport urgent! Tipul e pe jumătate adormit și nu înțelege nimic.

Bătrîna mea Suzy mă primește somnoroasă. Mi se pare că la ora asta motorul mîrii nepoliticos. Ies în stradă în plină

viteză. Nu mă sinchisesc de nimeni și accelerez mereu. Arterele orașului sînt pustii. Mă înfund pe străzile înguste și mă surprind că fredonez un tango la modă: „Remember my”.

Vila. Modestă, cu două etaje, acoperită cu iederă de jos pînă sus, seamănă cu o cazemată care în timp de pace a ajuns azil de bătrîni. Parchez pe peronul larg, printre mașinile de intervenție ale căror echipaje dorm pe undeva, în fața intrării e o mașină portocalie, Inzi – Mitzura – 2800, a cărei linie elegantă îmi taie respirația. Are portierele deschise. Bătrînul locotenent Eduard Finster se foiește în jurul ei cu un minuscul aparat în mînă.

— Salut, don' doctor! bombăne, ridicînd două degete la chipiu.

E morocănos. Uniforma albastră plesnește pe el, în special în zona abdominală. În baia de lumină pare respingător.

— Vezi ce faci cu gîlma aia! Te paște congestia cerebrală!

— Floare la ureche pe lîngă scrînteala lui Cliff! îmi răspunde, apelînd la același limbaj colorat cu care mă obișnuise. A fost ogar de nădejde. Dacă vă pică în mînă, aruncați-l în infernul unde sînteți șef și puneți-i roțițele la loc.

Cu un gest caraghios se pocnește cu aparatul din mînă în creștetul capului. Devin subit atent și-l întreb fără să-mi pot controla reacția surprizei:

— Oldmimd Cliff? Sergentul? Mi-a făcut întotdeauna o impresie excelentă! Născut pentru poliție...

— E sus. D-aia v-a chemat șefu', să-l scoateți din flegmă... În poliție nu e sănătos s-o faci pe căposul! Eu i-am spus: atenție la cutia de viteze, cîrlănașule!

Depășesc în goană scara de la intrare. Pătrund în pas alergător pe culoarul îngust, luminat feeric. Un tînăr ofițer de serviciu se uită somnoros la mine și sare ca ars din fotoliu, bătînd din călcîie. Valuri de fum de țigară mă întîmpină peste tot. Urc neobosit încă 22 de trepte. La etaj dau buzna în camera spațioasă a cărei ușă e deschisă. Cei patru bărbați din încăpere nu se prea sinchisesc de prezența mea. Din cauza

fumului gros, cu miros acru, dezgustător, abia mai respir. Tîmpenia lui Joop care nu suportă ferestre deschise cînd face cercetări! Mă uit pe rînd la toți. Stau nemișcați și privesc în aceeași direcție: videofonul masiv de pe biroul șefului. În mod reflex rămîn pe loc, cu ochii țintă pe ecranul cenușiu, fără imagine. Joop K. G. e în picioare, în cămașă, cu cravata desfăcută la gît. Cînd cu mîna dreaptă, cînd cu mîna stîngă trage de bretelele roșii și acestea scot sunete seci, lovind cămașa udă de transpirație, întinsă, sub care se văd pectoralii bine reliefați. Singura lampă aprinsă de pe birou împrăștie puțină lumină gălbuie, dar cele mai îndepărtate colțuri ale încăperii zac în întuneric. Pe celelalte mese stau aruncate scrumiere ticsite cu rămășițe de țigări, cești încă pline și chipiurile ascunse printre hîrtii și mape în culori.

Mai întîi îl descopăr pe Marc Palladio Deuteriu, șeful brigăzilor de urmărire, bondoc, sobru, pierdut în fotoliu, ștergîndu-și fața unsuroasă cu celebra lui batistă neagră. Uniforma impecabilă îl incomodează vizibil, îl chinuie, pentru că apa curge șiroaie pe el, i se revarsă peste guler, dar rabdă cu stoicism, fiind îmbibat pînă în hematii cu disciplina militară. La pupitrul său metalic, printre forme aerodinamice, moțâie indiferent bătrînul Cen Li Huang, în maieu, gata să intervină în orice moment cu aparatura lui sofisticată, misterioasă, care analizează din secundă în secundă pe cel chemat pentru interogatoriu, pentru declarații, pentru cine știe ce informație, eliberînd la ordin fișa lui psihologică, sau pagini dactilo sub care se va pune semnătura, sau banda pe care auzi pînă și zgomotul produs de metabolism, sau pelicula foto cu radiografia stărilor emoționale pe baza căroră se caută cu consecvență adevărul și numai adevărul. Și, în sfîrșit, dau și peste Cliff. Zace inert într-un fotoliu de lîngă perete. Nu-i zăresc decît chica originală, cu păr negru și creț, pentru că stă ghemuit, cu bărbia căzută în piept; ori poate doarme, deși atitudinea sa fizică e alta, de abandon total, cu țigara aprinsă uitată între degete, de parcă s-ar fi pierdut într-o noapte

ploioasă de octombrie și acum ascultă cum îi plîng în urechi tristețile toamnei.

— Cine l-a numit pe idiotul ăsta medic legist? se întoarce Joop către mine, și întrebarea lui calmă mi se pare foarte firească în toată harababura asta din care nu înțeleg mai nimic.

— Depinde la cine te referi, răspund, așezîndu-mă pe cel mai apropiat colț de birou.

— Clim! ... Ne obligă să-i așteptăm rezultatul autopsiei de parcă... Se întrerupe brusc și zbiară: Aerul condiționat funcționează?

— La maximum, răspunde cu voce subțire Cen Li.

— Unde putem face o cură de dezintoxicare? aruncă mios, zîmbindu-mi cam anapoda. Cliff! Deschide, te rog, fereastra!

— Po... poftim? Care fereastră? se bîlbiie bietul sergent, sărind din fotoliu.

— Deschide fereastra, băiete! În noaptea asta avem nevoie de aer. Aer care să ne oxigeneze conștiința.

— Am înțeles! Fereastra!

Cliff execută ordinul cu exactitate. Îi văd chipul colțuros, tuciuriu, bărbătesc, aspru, ochii înfundați în orbite — de parcă n-ar fi dormit o săptămînă — barba nerasă și-mi dau seama că mișcările sale fizice sînt ca ale unui automat. Doar cîteva secunde ochii noștri se întîlnesc și remarc alarmat că nu mă recunoaște. Rămîne în picioare și așa mi se arată și mai înalt, și mai athletic, deși umerii largi îi cad înainte ca după un efort epuizant.

— Cine mai scoate fum îl arunc în iad! amenință Joop, trîntindu-se zgomotos în fotoliu. Van, ciulește din urechi! O s-avem de furcă... Ai auzit de Alvin Brüg Reissenauer?

— Treci pe bulevard! mormăi, intrînd în atmosferă.

— Aseară l-a pus naiba să sară cu prăjina 8,78 metri! Nou record mondial. Pe stadionul Mondena. 35.000 de spectatori. Mondena aparține de clubul sportiv Tsunami. Alvin, membru al aceluiasi club. După triumf au intervenit niște porcării

drăguțe... Te-am chemat să...

— Brigada a IV-a raportează! intervine Cen Li.

— Ascult! bombăne Joop, prost dispus.

— „În tot cartierul de nord nu există vagabond cu semnalmente primite. Locotenent Diaz” ... Nici o literă în plus, adaugă Cen Li.

— Domnul Van Mennen ne-a pus pe drumuri, remarcă Joop, uitându-se pieziș la mine..

— Se caută un om, nu o pisică! intervin bătos, și în fața ochilor îmi apare chipul bieteii Yvette.

— Pentru un vagabond psihopat care trăiește *à la belle étoile*?⁵ continuă sarcastic inspectorul.

— Te rog! mormăi cu subînțelesuri.

— Evident, ne ghidăm după anumite principii umaniste, se dă bătut Joop, înghițind în sec... Prin urmare te-am chemat să ne ajuți. Noi ne-am spart capetele pînă acum. Fără rezultat. Cliff a avut fericirea să fie martor principal. Dar mai întîi ascultă declarațiile unor indivizi care... Dacă nu intri pe fir, întreabă-ne fără mofturi. Bătrîne, ești gata?

— Gata, domnule inspector!

În secunde următoare plutiră printre noi tainice șoapte, țipete de copii speriați și un straniu filfiit de aripi, „Orga misterioasă” dirijată de Cen Li ne prezenta preludiul. Marc flutură prin aer celebra lui batistă neagră în timp ce imaginația mă aruncă nemiloasă lîngă acel teribil corb îndrăgit de Allan Poe.

Robot: „Declarația domnului Daniel Tief – răsună vocea metalică – reporter la revista Sport. Declarația a fost luată de agent M.P.O. 29 în jurul orei 21 și 14 minute în incinta barului Hindus. Banda originală. Lipsă ambianța sonoră din local.

Prima întrebare – agent M.P.O. 29: „Ați fost prezent pe stadionul Mondena cînd Alvin Brüg Reissenauer a doborît

⁵ Sub cerul liber. (n.a.)

recordul mondial?”

Primul răspuns – Daniel Tief: „Da. L-am urmărit cu sufletul la gură!”

A doua întrebare – agent M.P.O. 29: „Ce impresie v-a produs doborîrea recordului?”

Al doilea răspuns – Daniel Tief: „Recordul lui Alvin este incredibil, stupefiant, inuman! El depășește cu 60 de centimetri vechiul record!”

A treia întrebare – agent M.P.O. 29: „Ce declarații a făcut Alvin Brüg după concurs?”

Al treilea răspuns – Daniel Tief: „Concursul s-a încheiat în jurul orei 17 și 45 de minute. Alvin a refuzat să facă declarații. Părea chiar că recordul l-a dezamăgit profund... Nătărăul!”

Robot: Celelalte întrebări și răspunsuri inoperante pentru anchetă. Declarațiile continuă.

După opt secunde.

Robot: Declarația domnului Iosif Edelstein, tehnician secund, specialist în echipamente sportive. Declarația a fost luată de agent A.Q.S. 88 în apartamentul domnului Edelstein de pe strada Orfeu 45 în jurul orei 22. Banda originală. Lipsă vocea fetei care dorește să intre în baia ocupată de alt membru din familie.

Prima întrebare – agent A.Q.S. 88: „Aveți observații deosebite în privința comportamentului său din perioada antrenamentelor cotidiene efectuate înainte de concurs?”

Primul răspuns – Iosif Edelstein: „În ajunul concursului, în plin antrenament, Alvin a început să fredoneze pînă la obsesie un cîntec. Îi plăcea muzica. Putea fi considerat meloman. Dar niciodată în trecut nu l-am mai auzit manifestîndu-se atît de curios.”

A doua întrebare – agent A.Q.S. 88: „Cîntecul vă era cunoscut?”

Al doilea răspuns – Iosif Edelstein: „Nu. Total necunoscut. Mi-a atras atenția ciudățenia textului dedicat unei amoebe albastre! ... Mă rog, nu-mi place muzica ușoară. Întîmplător

am memorat și două versuri... Amoeba-albastră unduie în larg. /Năluca ei se... se naște din lumină. Metafora este evidentă.”

A treia întrebare – agent A.Q.S. 88: „Ce ne puteți spune despre evoluția performanțelor sale sportive?”

Al treilea răspuns – Iosif Edelstein: „Ascensiunea lui Alvin a fost fulgerătoare. Nici patru luni de antrenament pentru atacarea recordului mondial.”

Robot: Celelalte întrebări și răspunsuri inoperante pentru anchetă. Declarațiile continuă.

— Stop! Strigă Cen Li. Brigada a II-a raportează!

— Ascultăm, bătrîne! Mormăie Joop.

— „În cartierul de sud vagabonzii în creștere cu 3%... George Hay nu răspunde la apel! Epaminonda.” Semnul exclamării după apel, intervine Cen Li.

— Dragă Marc, băieții tăi urmează și cursuri literare? întreabă malițios inspectorul șef.

— E un fantezist notoriu. L-a plictisit stereotipia formulelor regulamentare, răspunde acesta, fluturînd deasupra capului batista neagră în speranța formării unor curenți de aer ceva mai răcoroși.

— Cen! Declarațiile! ... Fantezist! De mîine îi ordoni să prezinte raportul în versuri! Clar?

— Excelentă idee! fandează Marc, uitîndu-se posomorît la comandant. Sonetul ar fi forma cea mai potrivită...

Robot: Declarația domnișoarei Carnea Ponny Colmans, medic fiziolog stagiar, angajată a secției de igienă sportivă din cadrul complexului Tsunami. Declarația a fost luată de agent G.I.T. 37 în camera de gardă a spitalului de fiziologie experimentală în jurul orei 23 și 11 minute. Banda originală.

A șasea întrebare – agent G.I.T. 37: „După concurs Alvin Brüg s-a supus controlului medical?”

Al șaselea răspuns – Carnea Ponny Colmans: Da. În

general, controlul se efectuează după baie și masaj. Alvin a manifestat o stare nervoasă neobișnuită. Din cauza asta l-am examinat formal. În clipa cînd a părăsit cabinetul l-am surprins făcînd o declarație ciudată: „Recordul nu-mi aparține! Sînt un impostor!”

Robot: Celelalte întrebări și răspunsuri inoperante pentru anchetă. Declarațiile continuă.

— Marc! Strigă inspectorul șef. Am ajuns să văd negru înaintea ochilor! Înghite batista, dă-i foc sau apelează cu încredere la batistele noastre.

Robot: Declarația domnului Aimir Gonzal Simbala, maseur de culoare, fost luptător. Declarația a fost luată de agentul L.O.L. 73 din stația de metrou Olimp. Lipsă ambianța sonoră.

A noua întrebare – agent L.O.L. 73: „Ce ne puteți spune despre familia lui Alvin?”

Al nouălea răspuns – Aimir Gonzal Simbala: „S-a căsătorit în urmă cu patru ani. Nu și-a iubit nevasta. N-a avut copii. S-a încurcat cu o dansatoare pe nume Edith. Fata își cîștiga pîinea dansînd prin barurile de noapte din oraș.”

A zecea întrebare – agenta L.O.L. 73: „Alvin a fost un băiat de viață?”

Al zecelea răspuns – Aimir Gonzal Simbala: „Îi plăcea să bea după fiecare concurs. Contrar obiceiului, a părăsit complexul sportiv foarte repede. După aproximativ 40 de minute. Părea, cum să vă spun, în pragul disperării. Își cumpărase o limuzină nouă. Splendidă jucărie! A dispărut în plină viteză, lăsîndu-i pe toți în derută. Sînt convins că s-a dus la Edith să toarne pe gît o sticlă de coniac vechi.”

Robot: Celelalte întrebări și răspunsuri inoperante pentru anchetă. Ascultați în continuare...

— Stop! Brigada I-a raportează! intervine din nou bătrînul chinez cu glas pițigăiat.

— Sîntem mai mult urechi decît ochi, dragă Li!

— „Cartierul de vest. Ora două și un minut. Individul în cauză dispărut fără urmă. Loyd.”

— Ne învîrtim în jurul cozii! bombăne Joop, scărpinîndu-se cu delicatețe pe piept și smulgîndu-și un fir de păr la care se uită admirativ. Dragă Van, mi se adresează condescendent, nu ți-au amorțit fesele pe birou? Vino lîngă mine! Ai aici un fotoliu comod. Am nevoie de capul tău limpede.

— Mai aveți și alte surprize? întreb cu tonul cel mai banal din lume; simt cum mi se învrtește capul și mă las cu băgare de seamă în fotoliu.

— Bătrîne, sună alarma la parter! strigă inspectorul șef, ridicîndu-se brusc din jilț și întinzîndu-se fără jenă. Comandă lichide reci, cafele tari și puțin coniac. Băieți, afumați-vă în voie! ... Viața e frumoasă oricum, schimbă el tonul. Și nu lipsită de surprize, dragă Van! Scurt pe doi! Antrenorul lui Alvin a refuzat să facă declarații. În schimb maică-sa ne-a adus la cunoștință că fiul ei a fost bun prieten cu George Hay! N-ai nimic de zis?

Ridic din umeri impasibil în vreme ce-mi spun: „unde naiba vrea să ajungă?” Dar mă răzgîndesc și, răsucindu-mă în fotoliu, mă uit la el întrebător:

— Nu înțeleg!

— Te-am căutat acasă. Tîrziu, după miezul nopții. Am stat de vorbă cu Elsa... Ba de una, ba de alta. Mi-a spus o groază de povești. Una am auzit-o chiar de la tine.

„Deci asta era!”

— Te referi la întîmplarea lui Konrad? mimez uimirea.

— Dar la care alta? se îngrozește inspectorul. Să ne gîndim puțin la ceea ce s-a întîmplat. Deci Konrad, fiul tău, îl cunoaște întîmplător pe George Hay. Acesta îi divulgă „taina” cum poate ajunge campion. Și taina strălucește nevinovată avînd drept muză o amoebă albastră! Ce păcat că n-avem și partitura!

Se face liniște. Marc nu mai poate rezista. Batista lui neagră

filfie prin aer prevestitoare de rele, oprindu-se sub propriul său nas pe care curg picături fine de apă. Cliff aprinde altă țigară. Cen Li se întoarce și îi văd ochii oblici, pomeții lucioși ai obrazilor și mustața care se curbează elegant într-o parte și alta a gurii. Inspir adânc. Simt cum mă copleşte emoția.

— Confirmarea Elsei era necesară? îl atac brutal. Să lăsăm prostiile... După câte am înțeles, Alvin... De altfel, dacă n-ar fi intervenit acest episod dramatic... Pe dracu?! N-am dat importanță întâmplării lui Konrad. O simplă explozie imaginativă frecventă la vîrsta pe care o are. Alvin a fredonat același cîntec. Într-adevăr, relația e stranie.

— Numai aparent, remarcă Joop cu gravitate. Maică-sa a recunoscut că Alvin l-a întâlnit pe George Hay dimineața. Unde, n-are importanță. În plopul din spatele casei! ... Prin urmare. George Hay este acel heruvim care poartă cheia succesorilor! I-a pasat amoeba!

— Vrei să spui că George Hay a trădat taina și bunului său prieten încurajându-l pentru concurs!

— În acest moment știu că nu știu nimic! O ipoteză.

— Splendidă ipoteză!

Tac. Tace și el. Simt forfota gîndurilor. Intervin energic. Puțină ordine nu strică. Îl revăd pe Aby. Doarme tun! „De ce naiba mă gîndesc la Aby? Asta e problema”.

— Ia spune-mi, de ce l-ai trimis pe Aby la mine?

Joop K. G. se întoarce brusc, de parcă aș fi scos o armă primejdioasă din buzunar.

— Aby? ... Ca să se liniștească, bătrîne! Cu amintirile lui neroade crede că poate justifica o înfrîngere? L-ai dădăcit cum trebuie?

„Minte ca un porc! Îmi spun. Dar cum minte un porc?”

— Povestea lui e cît se poate de încîlcită, remarc anapoda, și sub frunte mi se cască un gol imens, atît de imens, încît mi se face teamă...

Trei polițiști purtînd în mîini tăvi metalice se grăbesc să pătrundă în cameră.

— Băieți, mai întâi faceți puțină curățenie, ordonă grijuliu comandantul.

Subalternii pun tăvile pe birou, ies și revin zeloși și după cinci-șase minute ne servesc din cele aduse: cești, pahare, sticle aburite și sticlute. La fel de tăcuți dispar pe ușa deschisă.

Medităm în tăcere, sorbind din băuturile reci. Cafelele sînt încă prea fierbinți.

— Recunosc, alte probe nu avem, reia discuția Joop. Nu-ți fac imputări, Van! Oricare dintre noi ar fi gîndit la fel... Și pentru că tot sîntem în pauză iar doctorul Clim a uitat cu desăvîrșire de noi, ce-ar fi, dragul meu, să ne povestești încă o dată întîmplarea lui Konrad...

„Ca s-o imprime, măgarul!” îmi spun.

Relatez pe scurt cum s-a întîlnit fiul meu cu George Hay. Nu pomenesc nimic despre pneuri..

— În sfîrșit, cartierul de est! izbucnește zelos Cen. Brigada raportează!

— Ce naiba mai aștepți? Intervine nerăbdător Joop.

— „Nicăieri de aproape! Lulu.”

— Țsta e raport, dragă Marc? întrebă șeful după o lungă tăcere amenințătoare.

— Rebus... Cifru secret! Aruncă șeful brigăzilor de urmărire, tamponîndu-și nervos fruntea înaltă și palidă.

— Perfect! Ne ocupăm de o treabă atît de secretă, încît nici noi nu mai reușim să aflăm ce facem! Zîmbește sarcastic Joop. Superb pseudonim! Lulu! ... Ce spui că e ăsta? Rebusist?

— Nu. Locotenent.

— Ia să-i arzi o amendă pentru indisciplină! Ai înțeles?

— Am înțeles. Poate rămînem fără ofițeri, mîriie Marc Palladio Deuteriu, înfruntîndu-l cu demnitate pe șef.

Joop dă din cap reprobator, considerînd discuția încheiată și fără să mai acorde atenție replicii primite. Mă obișnuisem cu aceste treceri rapide de la o idee la alta

— Semn distinctiv al unui dinamism spiritual neobișnuit –

dar care la Joop K. G. se transformase în metodă, scurtele dialoguri adiacente nefiind altceva decît „pauze de concentrare”. Foarte puțini subalterni rezistaseră acestui ritm de gîndire aparent haotic, impus în același timp cu „principiul competenței”, principiu pe care inspectorul șef l-a aplicat cu cruzime. Bazîndu-se pe „infailibile criterii de selecție” el a reușit să strîngă în jurul său numai oameni cu convingeri ferme, străluciți profesioniști.

Fin analist, neîntrecut tactician, Joop K. G. a mai înțeles însă că fără o impecabilă organizare, fără disciplină, întreaga „mașinărie” riscă să prezinte grave slăbiciuni. Pentru a-și atinge obiectivele nu s-a dat în lături de la nimic, n-a uitat nimic. Forța instituției pe care o comandă a rămas, în același timp, suficient de ignorată. După ani îndelungați, chiar și Consiliul municipal era departe de a înțelege ce ascunde „mașina de creiere vii” existentă în dotarea poliției locale.

Sînt la capătul puterilor. Toate îmi trec alandala prin cap. Încerc să mă gîndesc la situația în care mă aflu. Nu descopăr nimic alarmant. Întîmplarea lui Konrad s-ar putea să fie „pista falsă” exploatată de Joop.

— Așadar, magii din cele patru vînturi ne-au dezamăgit! psalmodiază inspectorul șef, ridicîndu-și mîna în aer. Van, ce-mi recomanzi pentru pleoapele lipite?

— Somn! răspund morocănos, fără ironie.

— Nu. Cafeaua e singura noastră salvare! Atenție! Drepti! comandă vesel. Goliți ceștile! Cafeaua ne va alunga somnul, ne va aduce speranțe!

Ne supunem cu plăcere ordinului, urmărindu-l pe șef cum își golește ceașca dintr-o singură înghițitură.

— Sînt cam neliniștit în privința lui Clim, remarcă Palladio, uitîndu-se lung în ceașca golită. Această întîrziere, dacă-mi permiteți, mă cam calcă pe nervi!

— Clim face parte din categoria mieilor pedanți, intervine șeful. Pînă nu face bucățele un cadavru nu-și pune semnătura pe certificat. Una e decesul și alta autopsia și înhumarea. Să

nu ne grăbim, dragă Marc! ... Sergent Cliff, stinge țigara! Prezintă-ți scheciul! Și fără trac! Nu-l ai spectator decât pe doctorul Van Mennen. Noi va trebui să ne gândim ce facem cu tine și, în special, cu presa. Intrăm la apă dacă nu căscăm bine ochii!

Oldmund Cliff se scoală în picioare, stinge țigara în grămada de chiștoace din scrumieră și privește în direcția mea, încercînd să suridă. Grimasa lui e dureroasă. O compătimesc înainte de a afla despre ce e vorba.

— Sînt la dispoziția dumneavoastră, domnule doctor! Mi se adresează, înclinîndu-se stîngaci.

— Poți să stai în fotoliu, îi recomand plăcut surprins, cunoscîndu-mi-se oroarea pe care o am pentru disciplina militară instaurată în poliție.

— Cum doriți. Vă mulțumesc! Și rămîne nemișcat, uitîndu-se țintă la comandant.

— Anarhie civilă! bombăne Joop, frecîndu-și ochii cu amîndouă mîinile. Sergent, lasă mofturile!

— Am înțeles! se grăbește Cliff, relaxîndu-se în fotoliu... Cum să vă spun? continuă nehotărit. Pentru noi tura de noapte începe în jurul orei 18. Ieri seara, ca de obicei la ora aceea, mă și aflu la volanul mașinii în piațeta din fața Facultății de ergonomie. Avem în dotare automobile Holl-Fress MEP-001. Am pornit cuminte pe traseu. Forfota din pragul seriei vă este cunoscută. Aglomerația mașinilor, oameni în mișcarea lor imprevizibilă, copii, cîini și pisici. Coeficientul întîmplării crește vertiginos pe metru pătrat, indiferent dacă te afli în stare de repaus sau gonești cu viteze nepermise. Sînteți la curent cu munca noastră. Explicațiile vi se par, probabil, caraghioase... Trebuia să străbat bulevardul îndrăgostiților, să mă înscriu pe artera Nord – ZO 41 și, depășind stațiunea cu ape minerale Stromb, să pătrund pînă la kilometrul 835 în zona viticolă „La Pointe du jour”.

Psihoza relaxării, obsesia stress-ului cotidian pompează mereu în direcția asta, din întreaga țară și din străinătate,

oameni transformați în turiști, în bolnavi, în alpiniști, pescari, pierde-vară, oameni mai mult sau mai puțin întregi la cap, la trup sau la suflet, oameni gata să creadă în iubirea eternă, în frumos, în minciună, în adevăr, în Dumnezeu, în revoluție, în orice, numai să creadă în ceva, și ceilalți, oamenii care nu mai cred în nimic, oamenii care vin în viteză, care trec în viteză, dornici să nu vadă nimic, să nu audă nimic și care nu mai simt cît de pașnică poate fi natura, cît de darnică în comparație cu zăpăcita specie umană... Și toți acești oameni sînt gata să finanțeze poliția pentru a li se asigura liniștea; toți acești oameni cred că poliția e plătită să nu se mai ciocnească între ei, să nu se rostogolească în șanț, peste parapet sau în rîu și tuturora li s-a băgat în cap că noi trebuie să le păzim viața și punga.

N-are importanță dacă sînteți sau nu de acord cu cele ce v-am debitat. Ieri seara însă întreg eșafodajul a sărit în aer! M-am surprins gîndind exact invers! De ce? ... Întrebarea asta mi-am pus-o și eu. Dați-mi voie să ridic frumușel din umeri: nu știu! Cert e că aș fi dorit să nu fiu observat, să mă pierd necunoscut pe bulevard, strecurîndu-mă anonim printre oameni și mașini. Alunecasem într-o stare confuză cînd cu plăcere aș fi dat dracului uniformă, automobilul și blestemata asta de meserie care mă obliga să alerg după cetățeni pentru a-i pedepsi cînd greșeau. Închipuiți-vă prin ce criză am trecut! Aș fi fost capabil să-mi schimb limuzina cu cel mai banal cărucior pentru sugari numai să mi se piardă urma. Cu cîtă cinică salvare mi l-am și imaginat pe celălalt Cliff, pașnic, între ouă răscoapte, meditănd cu pipa în gură, în maieu și în chiloți, asupra ordinii publice!

Mi-am revenit în preajma barului Nuhiva. O fetișcană blondă, subțire ca o trestie, elegantă și fermecătoare îmi făcea semne disperate cu mîna. Am frînat, oprindu-mă regulamentar în marginea bordurii. Geamurile erau deschise. Am salutat-o politicos. „Ce s-a întîmplat, domnișoară? ... „Domnule polițist, a gungurit fetița zîmbindu-mi ademenitor.

La ora asta am voie să beau coniac Martell? Aș prefera simplu. Nu-mi place zahărul! Am demarat indiferent și tăcut. „Stare civilă neclară, mi-am spus. Salt în absurd într-o existență absurdă!” Mi s-ar fi permis să-i trag două perechi de palme și s-o trimit acasă? Nu. Ar fi fost un act imoral!

Am șerpuit prost dispus printre mașini, oameni și animale scoase la plimbare, puse pe joacă.

Șansa a fost poate de partea mea. Atît la dus cît și la întors n-am avut necazuri. La orele 19,35 am parcat în fața Facultății de ergonomie. Aveam la dispoziție o pauză de zece minute. Am ascultat muzică și numeroasele comentarii făcute pe marginea senzaționalului record stabilit de Alvin Brüg Reissenauer. Ca orice tînăr polițist sînt și sportiv amator. Am realizat cîteva performanțe în natație. Recordul lui Alvin m-a surprins și m-a încîntat în același timp.

Mă pregăteam să reintru pe traseu cînd am primit o comunicare urgentă: „Atențiune G.A.D. 159! Spre artera ZO-41 se întreaptă limuzină Puma-Ford 001-2800. Indicativ 3266, culoare albă. Viteză neregulamentară periculoasă. La avertismentele automatelor a refuzat să oprească. Solicităm control pentru consum de băuturi alcoolice. Conducc Alvin Brüg Reissenauer!”

Ar fi necinstit dacă v-aș declara că am plecat pe urmele lui Alvin cu plăcere sau tulburat de anumite curiozități și emoții. M-am supus ordinului sub imperiul acelui automatism care face cinste oricărui profesionist. Aglomerația de pe bulevard m-a obligat să apelez la sirenă, element dezgustător care înainte îți deschide cale liberă și în urmă seamănă teama. Nu străbătusem nici opt kilometri și mă trezesc în spate cu Gee Harrison, pușlamaua cu mutră de șoricar obez, jurnalist de duzină pus pe căpătuială despre care s-a bîrfit că are proptele zdravene în redacția lui Cervi, alt ticălos ce manevrează afaceri dubioase. Pe Harrison pusesem ochii încă de pe vremea scandalului Gongo – scandal cu stupefiante, șase morți și 18 milioane fraudă – cînd javra asta a făcut declarații false si

bătrînul locotenent Ronny a înfundat pușcăria pe cinci ani. Pesemne aflate încotro gonesc și accelerase nebunește, cu gîndul să intre în plasă, cum s-ar spune, de unde n-ar mai fi reușit să mă piardă. L-am lăsat să-și facă treaba. Limuzina lui, o Lambda serie '87, parcă zbura, nu alta! Privindu-l prin oglinda retrovizoare mi-am spus că ar cam fi momentul să scap orașul de el... în arhiva noastră zace un dosar voluminos căruia îi vom da curs după ce vom strînge toate probele posibile și imposibile. Printre cei urmăriți se afla și Harrison, fie-i țărîna ușoară! Poate ar fi meritat să se chinuie în pușcărie, dar soarta nedreaptă a locotenentului Ronny, două participări la crime și alte porcării au fost probele evidente care mi-au liniștit conștiința.,.

Gee Harrison se afla cam la 40 de metri în urma mea. Se proptise zdravăn în volan, sigur pe el, conducînd cu precizie mașina cu motor electric. Am accelerat pînă la 140. Ca de obicei stopurile fuseseră blocate. Orice mașină circula pe banda din dreapta... Depășisem Parcul parașutiștilor. La capătul parcului am intrat în curba aceea periculoasă care se termină în piațeta obeliscului alb. Cu puțin înainte de obelisc am frînat brusc, oprindu-mă în diagonală pe cele două benzi, dar numai trei secunde, după care am țîșnit în drumul meu. Gee n-a avut altă alternativă. În dreapta șoselei, pe ambele benzi circulau mașini în lanț. Singura posibilitate de salvare i se oferea pe culoarul îngust din stînga, între obelisc și mașina mea. Deși a frînat la timp, încercînd să mă ocolească, n-a mai reușit să redreseze. S-a făcut praf în blocul de calcar!

Vă reamintesc, domnule doctor, că pe acest traseu, după orele 19, nu se circulă decît cu 60 la oră. Cu toate că Harrison beneficia de un permis special de circulație, în zona respectivă permisul nu avea valoare. Excepția nu a fost admisă decît pentru polițiști și în anumite cazuri grave și pentru alte organe de stat. Se mai ridică problema pentru ce n-am intervenit în clipa constatării ilegalității comise de jurnalist. Oricărui polițist aflat în misiune i se interzice prin regulament să

intervină în alte cazuri care nu au legătură cu misiunea primită. Chiar și în accidente tragice. Singura obligație rămîne aceea de a anunța centrala. Ceea ce am și făcut în timp ce goneam după campion.

Pe Alvin l-am prins din urmă cu șase kilometri înainte de a intra în stațiunea Stromb. Purta o cămașă albă. Din cauza geamurilor deschise ale mașinii părul blond îi flutura în dezordine pe cap. Depășise 140. Prin diferite semnale și comunicări radio l-am avertizat să oprească. A mărit viteza. Teribilă mașină! La peste 200 pe oră l-am pierdut din vedere pe serpentinele din zona viticolă. La apusul soarelui pe asfalt apar umbre și lumini înșelătoare iar la viteza pe care o atinsesem jocul lor era năucitor, primejdios. Am redus din viteză și m-am hotărît să nu-l mai urmăresc decît 25-30 de kilometri. „În definitiv, mi-am spus, a băut în cinstea recordului! Tot în cinstea acestui record merită să plătească amenda maximă: 15.000”. Nu trebuia să fiu prea pesimist pentru a gîndi că la cea mai mică neatenție orice accident i-ar fi fost fatal. La drept vorbind, goana lui Alvin mi s-a părut nefirească, lipsită de sens, chiar dacă băuse un pahar în plus, pahar ipotetic pînă la proba concludentă. Euforia succesului? Dar care nătărău își pune viața în pericol, așa din pură distracție? Mai mult, nici o clipă pe parcurs nu mi-a făcut impresia că n-ar fi fost stăpîn pe sine, pe volan. Să nu-mi luați în nume de rău, dar sînt situații cînd din instinct, din intuiție, subconștient, spuneți-i cum vă place, îl simți pe omul pe care îl urmărești, îl analizezi, faci cunoștință cu el fără să-l ai aproape, fără să-l fi întîlnit vreodată, îi descoperi anumite calități și defecte, pătrunzi în lumea lui neînțeleasă pînă atunci și tremuri la gîndul că spaima care-l strînge de gît ar putea fi propria ta spaimă, curajul său obligîndu-te să-l admiri, ura provocîndu-ți aceeași ură... Cu Alvin s-a întîmplat la fel. L-am simțit cum gonește cuprins de furie, hotărît, cu un scop precis. Refuz să accept ipoteza băuturilor alcoolice.

Am trecut cu bine de cabana Uruk, intrînd cu peste 90 în

bucla strînsă ce anunță panta periculoasă a dealului Colhilda. Umbrele nopții apăruseră pe neașteptate. Stejarii bătrîni care străjuiau șoseaua își împreunau deasupra mea coroanele lor uriașe. Imediat după curbă se află poiana Căprioarei. Pe pajiște, la 30-40 de metri de șosea, răsturnată, zăcea limuzina lui Alvin. Am frînat cît am putut și m-am întors, concentrînd luminile farurilor pe locul accidentului. Alvin pierduse controlul mașinii? Întrebare și răspuns în același timp. Mai mult decît probabil că nu avusese timp nici să frîneze. Pe asfalt nu erau urme de pneuri! Am pornit să urc în pas alergător panta lină. Porțiunea de teren fusese defrișată cîndva. Iarbă, flori sălbatice și tufe de ferigă. Mai aveam poate 15 metri pînă la limuzina răsturnată cînd aceasta a dispărut, a dispărut fără urmă! Am continuat să alerg în virtutea inerției și m-am oprit chiar pe locul unde fusese mașina, cu senzația că plutesc deasupra pămîntului și din clipă în clipă ar fi trebuit să se petreacă și o altă minune, tot sub ochii mei uimiți de neînțelegere, dar știam că gîndul neîncrezător o va goni înainte să apară în preajmă sau sub tălpile mele, în iarba strivită. Secunda, minutul acela a avut darul să mă dezmeticească, să mă arunce din nou în contact cu o situație neîndoielnică: limuzina se evaporase! Iarba verde strălucea în lumina farurilor, un roi de țîțari năvăliseră lacomi pe urechile mele iar logica de netăgăduit a întîmplării m-a readus pe pămînt. „Iluzie optică! Halucinație!” Am reușit să-mi păstrez calmul. În pas alergător am revenit pe șosea. O cucoană în vîrstă la volanul unei mașini elegante, se opri se curioasă, așteptîndu-mă cu portiera larg deschisă. „Sînt urși în pădure?” m-a întrebat de parcă mă cunoștea de cînd lumea. „Sînt! i-am răspuns grosolan. Dar la ora asta dorm în copaci!” ... Am țîșnit înverșunat pe urmele lui Alvin. Asupra crizei nervoase urma să meditez la întoarcerea din misiune.

După opt kilometri l-am găsit pe Alvin în mașina răsturnată lîngă șosea. Sucombuse la volan, ținîndu-și cu amîndouă miinile capul, ca și cum în craniu îi explodase ceva. M-a

impresionat spaima de pe chipul său împietrit. Am luat legătura cu centrala. În 12 minute un elicopter ateriza la locul accidentului. La orele 20 și 30 de minute 115 agenți porneau după toți cei ce veniseră în contact cu fostul campion Alvin Brüg Reissenauer. Înainte și după concurs.

Nu mai am nimic de adăugat. Tot ceea ce vă rog, domnule doctor, e să-mi spuneți dacă mai sînt apt pentru profesiune. Sînt gata să mă supun oricăror examene medicale.

— Fereastră e deschisă? întreb în șoaptă, fără să clipesc și fără să mă mișc din fotoliu, nereușind să-mi smulg ochii de pe chipul sergentului Cliff.

Nu-mi răspunde nimeni. Au adormit? ... Oboseala chinuitoare din mine picură laolaltă cu apa sărată, cu toxinele eliminate, se evaporă prin porii epidermei, eliberîndu-mi gîndurile ce au acum transparența cristalelor de siliciu. Chipul întunecat al sergentului Cliff se confundă cu o mască rigidă din care viața s-a scurs. Doar ochii – într-un splendid și ultim efort de voință – doar ochii i-au mai rămas larg deschiși, ca în așteptarea clipei supreme cînd îi va fi fost dat să afle taina celor știute și neștiute, îl simt răsucit în el însuși, blînd și dîrz în același timp, gata să înfrunte cu demnitate și curaj lumea, la vîrsta cînd în ochi i s-au aprins lucirile tăioase ale urii împotriva celor nedrepti, împotriva celor care nu iubesc adevărul. Privesc în ochii lui Cliff cu curiozitatea unui înțelept, a înțeleptului căzut în uimire și ale cărui palme bătucite au pipăit sufletele oamenilor, pătrunzîndu-le înțelesul, dar nu mă încumet să deschid gura, speriat de ceea ce se petrece în mine, în teama stupidă de a nu rosti cuvinte fără noimă. „Criză sentimentală!” îmi șoptește amical un gînd. Îl dau dracului fără remușcări. „Exaltare! Lipsă de control în comportament!” năvălește un altul.,. Ia lăsați-mă în pace! Nu vă e rușine? Cliff ăsta e un om strașnic!” răspund ursuz, cerînd ajutor altui gînd, ceva mai isteț....

Pierdut contactul cu realitatea. Unda exaltării trece ca o boare fierbinte. Mă strecor năuc printre scheme științifice.

Formule cu iz academic, principii și canoane sofisticate. Ochii lui Cliff ard în găvane, strălucitori. Mă cufund liniștit în lumina lor și pipăi cu miini nevăzute strania frumusețe a sufletului său!

— Băiete, s-o lăsăm baltă! Murmură domol Joop. K.G., apărut parcă dintr-o altă lume, cuminte și pașnică. Nu ești primul care se holbează la cai verzi pe pereți! Doctorul Van Mennen o poate confirma. Pînă și celebrul Aby Ta-o-tou s-a rătăcit printre ele... Cît despre Gee Harrison... Inspectorul șef se ridică anevoie din fotoliu, vine lîngă birou și punîndu-și amîndouă palmele pe suprafața lucie ne privește grav, îndurerat pe neașteptate. Domnilor, face cu glas vibrant, în urma unui tragic accident, moartea, nemiloasa și cruda moarte a smuls dintre noi pentru totdeauna pe cel mai strălucit reprezentant al presei locale, pe Gee Harrison. A pierit fulgerător, în floarea vîrstei, în plină și rodnică activitate. Profund îndurerați, cu regrete eterne, să păstrăm un moment de reculegere în amintirea celui care a fost Gee Harrison!

La fel de grav Joop K.G. își pleacă fruntea. Marc Palladio și Cen Li îi urmează pilda, ridicîndu-se posomorîți în picioare. Cliff se uită la șef cu admirație. Trăsnaia inspectorului mă cam derutează. N-am încotro și trec la verticală cu privirile în podea. „Orga cu minuni” a bătrînului chinez începe să cîrîie nervoasă. Nimeni nu îndrăznește să se miște. În cele din urmă Joop K.G. oftează zgomotos și se aruncă în fotoliu. Cen Li se repede să descifreze luminile policrome apărute pe ecrane și avalanșa semnelor. Cad în fotoliu cu senzația că axa Terrei își caută o nouă înclinație.

— Marc! S-au descurcat băieții din redacție? Sper că articolele noastre au ajuns la timp în tipografii?

— La ora asta au și fost tipărite pe prima pagină. Trei cotidiane și Buletinul criminalistic vor deplînge academic soarta lui Harrison.

— Cervi va face fețe-fețe, ce zici? ... Porcul! ... Iartă-mă, dragă Van! Tactica unei bătălii nevăzute. Ne scoate peri albi!

Dacă nu mă-nșel, așteptam din partea ta o confirmare. Cliff!

— La prima vedere arată ca o simplă tulburare a percepției... Apariția unei imagini de tip perceptiv, domnule Cliff, noi o numim percepție fără obiect. Efectul supratensiunii nervoase în care te găseai. Nu-ți face griji! Ești sănătos, normal, om de nădejde. Poliția are nevoie de asemenea oameni. Somn, mâncare bună și... treci la treabă... Vei fi un excelent profesionist.

Cliff nu se dă însă bătut cu una, cu două!

— Mașina răsturnată din timpul halucinației avea exact aceeași poziție cu limuzina în care l-am găsit pe Alvin! insistă hotărît.

— Pură întâmplare! remarc domol și mă trezesc făcînd o relație stupidă între acest fenomen și celelalte, petrecute în aceeași perioadă: pneurile bătrînei mele Suzy, George Hay, Yvette, Aby... „Să existe vreo legătură între ele?”

— Sergent Cliff, intervine Joop cu glas schimbat, îți cedez camera mea. Duș fierbinte, mâncare și odihnă. La șase te prezinți la ordin... Stai! Nu-ți dai jos barba.

— Am înțeles! La șase la ordin. Nu-mi dau jos barba. Cu țigara aprinsă între degete, sergentul Cliff își ia chipiul de pe birou, se înclină în fața noastră și dispare.

— Băiat de viitor! face Marc, uitîndu-se după el. Ce naiba e cu medicul legist? adaugă, parcă fără nici o intenție.

— M-am săturat! Bătrîne, legătura cu spitalul!

— Nu mai e nevoie, răspunde Cen Li. Aveți legătura! Joop K.G. sare ca ars din fotoliu, ca și cum oboseala i-ar fi dispărut cît ai bate din palme. Videofonul bîzîie îndelung. În cele din urmă se hotărăște să se aprindă. Pe ecran, cu spatele la noi, apare un bărbat pirpiriu, în halat alb, gesticulînd nervos. Hălăciuga de păr negru, tăiat scurt, i s-a zbîrlit pe creștet. Se întoarce și dă cu ochii de Joop. Pe figura sa prelungă, ascetică, cu buze subțiri, ies în evidență niște ochelari imenși. Nu pare deloc încîntat că-l zărește pe inspector.

— Sînt dezolat, domnule comandant, zice, trecîndu-și mîna

prin părul răvășit, cu atitudinea omului care are în față un perete. Mi-a fost imposibil să semnez certificatul de deces și înhumare fără efectuarea autopsiei. Cadavrul lui Alvin Brüg a dispărut din morgă!

— A dispărut! repetă Joop, mușcându-și buzele.

— Se pare că dispariția lui a intervenit după ce specialiștii dumneavoastră l-au depus în incinta spitalului, continuă să peroreze Clim imperturbabil. Am întreprins personal cercetări minuțioase. Evident, cu toată discreția. E în joc onoarea noastră!

— Mă... pe onoarea voastră! se dezlănțuie inspectorul șef, furios la culme.

— Vă privește! ... Am întors pe față și pe dos 135 de oameni, copii, femei, tineri și bătrâni. I-am deranjat din somnul lor veșnic! Sacrilegiu! O adevărată rușine!

În fața unui asemenea argument Joop K.G. se calmează pe loc.

— Sper că le-ai cerut scuze și în numele poliției locale? Vorbește grav, frecîndu-și cu două degete nasul subțire.

— Amănuț nesemnificativ, domnule inspector! Mai păstrăm încă destule relații cu aceste suflete, chiar dacă unele au și ajuns în iad! Nu doresc să fiu bîrfit și pe lumea cealaltă! Mi-ajunge bîrfa din spital...

— Și cu sufletul lui Alvin n-ai luat legătura ca să aflăm pe unde zace ca pămîntean? intră în jocul celuiilalt, Joop.

— Nu. Și n-o voi face. A fost nepoliticos. În locul său mi-a lăsat un bărbat gol pușcă și a cărui identitate ridică probleme.

Joop K.G. Se întoarce jalnic spre noi ca pentru a ne cere un ajutor de care are absolută nevoie.

— Vrei să insinuezi că în locul lui Alvin ai găsit alt cadavru? reușește să articuleze în cele din urmă, cu voce stinsă.

— Domnule inspector, morții au parte de somnul veșnic! Îi invidiez! Eu jinduiesc măcar după șase ore de somn. De alaltăieri n-am mai dormit. N-am timp de glume. Repet: în locul lui Alvin am dat peste un bărbat necunoscut. Vîrsta,

35-40 de ani, athletic. După indicii Yukodawa, fost sportiv. Ciclist, fondist sau săritor în lungime. Caracteristici fizionomice derutante. Chel, cu barba nerasă de cinci zile. Oamenii sînt primiți la noi cu bunăvoință!

I-am făcut autopsia. Semnele patognomonice ale morții neconcludente. Între opt și unsprezece ore, dacă luăm în considerație momentul cînd l-am invitat pe masa de disecție, adică ora unu și șase minute. Dar să mă ia naiba dacă toată știința medicală poate constata de ce-a murit ăsta! Pe cuvînt de onoare! Proces inhibant instantaneu cu aderențe subcorticale? Blocarea centrilor nervoși? Cauza, unde e cauza? Stop cardiac fără urme patologice? ... Am asaltat laboratorul, automatele cu analize peste analize. Normal peste tot. Un mort sănătos tun! Ce trec în actul de deces?

Liniștea care cade între noi e sinistră. Un gînd obscur vine tiptil, pleacă și nu se mai întoarce. Stau la pîndă ca un ogar flămînd, gata să-l înhaț. Apoi o văd pe Yvette. Sare veselă de pe un birou pe altul și-mi face semne prietenești cu mîna. Strîng din pleoape pînă cînd, din întuneric, năvălește spre mine o umbră călare pe o bicicletă. Mă aplec într-o parte și o simt cum trece ca o pală de vînt înghețat pe deasupra mea. „Insight!”⁶ îmi murmură la ureche afurisitul de gînd care mă trăsese pe sfoară cu cîteva secunde mai înainte. Inspir adînc și strig:

— George Hay!

Joop tresare, răsucindu-se uimit spre mine. Înțelege.

— Cen Li! ordonă calm, relaxîndu-se, o copie după fotografia lui George Hay cînd era în glorie la Tsunami. Doctore Clim, un moment, vă rog!

Plim-plam... Rrrrop-rrrrop! Manevrează bătrînul chinez aparatura sa diabolică. După 15 secunde se apropie de comandant și-i întinde fotografia lucioasă, 18/24. Joop se întoarce și o bagă sub privirea doctorului.

⁶ Insight (lb. engleză) = act brusc de surprindere sau înțelegere a unei relații sau situații – intuiție intelectuală (n.a.)

— Nu cumva „mortul sănătos tun” seamănă cu ăsta, domnule Clim?

Acesta privește cu atenție fotografia și exclamă în aceeași secundă:

— El e! ... De ce mi l-ați trimis atunci fără acte în regulă?

— S-a grăbit să ajungă la dumneavoastră și n-a avut unde să-și pună portofelul, remarcă Joop, malițios, azvîrlind fotografia pe birou. V-aș ruga să vă păstrați calmul, domnule Clim. Mai avem cîteva probleme de rezolvat.

— Vă stau la dispoziție!

— George Hay e în siguranță? Vreau să spun, nu poate să se facă nevăzut ca și Alvin Brüg?

— Slabe speranțe! L-am închis într-un seif de oțel la -80°! A doua oară nu mă mai păcălește nimeni. Cod și sistem de alarmă. Un mort dispărut e mai periculos decît șapte indivizi în viață!

— Avem de-a face cu profesioniști rafinați. Ochii în patru! În cercetările făcute de dumneavoastră pentru recuperarea lui Alvin v-a însoțit cineva?

— Nu. Moș Carpenter doarme dus la ora asta. Domnișoara Armande, asistenta mea, nu poate suporta frigul din catacombe.

— Perfect! Reprezentanții presei au acces în morgă?

— Gazetarii?! Nici pomeneală! De cînd cu afacerea Pake orice permis a fost anulat... Indivizi lipsiți de scrupule! Vă amintiți de moartea bătrînului Swensen? În ajunul, alegerilor a făcut un infarct suspect. L-au adus aici. Nu băgasem bisturiul în el cînd m-am trezit cu Paul Richter de la „Quo”. Catolic pînă în măduva oaselor! N-avea autorizație. „Domnule doctor – mi-a șoptit la ureche – a fost ucis! Sfîntul Anton m-a trimis la dumneavoastră. Dumnezeu e analfabet în materie de politică și de afaceri! Nu plec pînă nu-mi confirmați. Am articolul pregătit. L-am dat afară! Și-a permis să mă înșele! Gol pușcă, s-a ascuns printre morți. L-am ținut acolo o noapte întreagă. A doua zi l-am expediat direct la psihoterapie cu

urechile degerate. În palatul morții sînt singurul stăpîn! Și lui Dumnezeu îi cer permisul! Dacă nu-l are...

— Bine, bine! face nerăbdător Joop, întrerupîndu-l. Atunci unde stau reprezentanții presei?

— În sala de comunicări. Direcția le-a pus-o la dispoziție. Beau cafele, coniac și bîrfesc morții! Mi-a șoptit asistenta că sînt patru sau cinci în frunte cu o doamnă care reprezintă, dacă nu mă înșel, interesele clubului „Tsunami”. Mama defunctului și membrii din familie sînt în capelă. Au și pregătit sicriul, coroanele... Dacă-mi ordonați, le aduc la cunoștință dispariția cadavrului! Bieții oameni! Să se trezească fără mort!

— Vă rog să nu faceți nici un pas ! V-ați gîndit vreodată ce s-ar întimpla dacă n-ați mai rămîne medic legist? Stăpîn peste imperiul morților?

— Viața fără morți n-ar avea nici un farmec pentru mine, domnule inspector!

— Vă felicit, domnule Clim! Tot morții sînt mai de treabă! Dacă vreți să rămîneți medic legist, vă ordon ca din clipa asta să vă puneți lacăt la gură! Nici Dumnezeu nu trebuie să afle despre dispariția cadavrului! Sper că s-a priceput!

— Discreția ne caracterizează, domnule comandant! Nu vă cer explicații. Presiunea morală la care mă supuneți este inutilă.

— Vi le-aș oferi dacă aș găsi și eu o explicație! ... Acum, vă rog, fiți atent! Nici presa și nici familia îndurerată nu trebuie să afle ceva despre dispariția lui Alvin. După cîte am înțeles, George Hay se găsește într-o boxă specială.

— Se poate odihni acolo încă o viață!

— Pentru scurt timp nimeni nu mai pătrunde la el. Cauza morții fiind necunoscută, hotărîrea are baze legale. Cum veți proceda însă dumneavoastră. Anunțați pe reprezentanții presei și pe membrii familiei că peste o oră vor primi cele de cuviință. Presa, rezultatul cercetărilor noastre, familia, certificatul de deces și înhumare. Între timp va sosi la dumneavoastră un delegat oficial din partea poliției. Pînă aici e

totul foarte clar!

— Limpede, domnule comandant! Dar nu uitați că e vorba de George Hay, nu de Alvin Brüg Reissenauer!

— Excelent! izbucnește Joop. Mi-ați anticipat ideea! În declarația pe care o vom face împreună presei și celorlalți vom omite dispariția lui Alvin. Ne vom referi la el ca și cum n-ar fi dispărut dintre noi!

Maxilarul inferior al doctorului Clim cade cu repeziciune în jos. Revine în poziția normală cu greutate.

— Ideea dumneavoastră este... desigur, este o idee! găsește de cuviință să fie de acord, clipind nedumerit. După câte înțeleg, vă asumați toate riscurile Cauza nu poate fi decât nobilă!

— Va fi și mai nobilă dacă-mi veți acorda și în continuare neprețuitul dumneavoastră ajutor. Mi-ați fost recomandat ca un redevabil chirurg estetician!

— Chirurg da, estetician mai puțin, se grăbește să adauge cu precauție Clim, pe chipul căruia încep să alunece broboane de sudoare.

— Vă trimit urgent fotografiile lui Alvin Brüg! În cât timp credeți că-l puteți aranja pe George Hay să semene cu el? ...

— În... În... se chinuie să articuleze medicul legist, îmi cereți un lucru imposibil! Geme neputincios. Ar trebui să scalpez... Părul! George Hay are un început de chelie... E împotriva legii! Voi face contestație! ... Celelalte materiale... vreau să zic masca, epiderma necesară, tot de la mort, de la Hay... Dar culoarea ochilor? Caută o salvare.

Privesc stupefiat la cei doi bărbați. Am senzația că sînt spectator într-o sală anonimă unde se prezintă un vodevil de prost gust. „Criză profesională!” sînt gata să-l încondeiez pe Joop K.G.

— Domnule doctor, vă rog să fiți realist! În locul lui Alvin va trebui să-l înmormîntăm pe George Hay!

Pauza lungă amenință să ne zdruncine nervii. În mîna lui Marc Palladio și-a făcut apariția batista neagră. „E îngrozitor!”

Fac remarca și mi se pare că vorbesc singur.

— Vă mulțumesc! Intervine cordial Joop, ca și cum celălalt își dăduse entuziasmat consimțământul. Pînă vă sosește delegatul și fotografia puteți medita asupra operației. Dar nu mi-ați răspuns în cît timp o veți putea efectua.

— În două ore! se predă Clim, luptînd vizibil cu el însuși.

Ecranul se stinge. Mă uit la pata cenușie golită de gînduri și simt cum mă ustură ochii. Aș vrea să înjur copios.

— Stimate domnule Van Mennen! Strigă Joop, executînd o piruetă de balerin. Sublim și grotesc! ... Morții îi dăruiesc paradoxala sete de viață! Superbă antiteză! ... Mai poate fi vindecat? Dar eu? ... Nu așteaptă să-i răspund. Ce să-i răspund?... Marc! bombăne taciturn inspectorul șef, întinzîndu-se cu voluptate.

— Vă ascult, domnule comandant! răspunde calm acesta, iar batista dispare în chip miraculos.

— Actele lui Alvin sînt aici?

— Dosarul e pe biroul dumneavoastră. Precizați!

— Avem nevoie de fotografia lui Alvin. În culori. Ar fi fost excelentă una din profil.

— Din fericire sînt destule. Purta în mașină cîteva duzini.

— Cei de la parter să execute șase fotografii 18/24. Color! În zece minute să le am. Un moment! Caută prin dosar și fă-mi rost de semnătura lui Alvin.

— Am înțeles!

Marc Palladio Deuteriu înhață dosarul și dispare în vîrfurile picioarelor. Trebuie să mă mișc. Părăsesc fotoliul cu greu, rigid. Mi-e silă să mă uit la amfitrion. Trec la fereastra deschisă. Inspir profund din aerul fierbinte al nopții. Parcă au trecut secole de cînd n-am mai văzut cerul. „Clim e mai întreg la cap decît noi, zezecule!” îmi spun, și stelele mi se par desuete, palide. „Uite, nu m-am întrebat niciodată care-i steaua lui Konrad!” Asociația mi se pare ridicolă. Reușesc să descopăr un nor alb. Nu poate fi decît alb și pufos. Ce halat purta Irmy? ... Ce memorie slabă am! „Hallo, Irmy! Ce cauți în

halat alb printre stele? Pe Yvette ai lăsat-o singură?” ... Tresar. Spaima ei... Spaima lui Alvin... Va trebui să trec pe la clinică să-l văd pe Aby. Dacă spaima l-a schimonosit și pe el? Mi se face frig. Teama urcă în mine, dureroasă, îmi pipăie conștiința, aleargă după un gând tremurător care s-a ascuns în puful norului alb și Irmy va întinde mîna și-l va prinde să mi-l aducă zîmbind într-o noapte cu stele palide, desuete... Am s-o rog pe Elsa să mă ierte c-am întîrziat atîta. A trebuit s-o aștept pe Irmy...

— Hallo, Van! ... Cum poate fi convinsă o mamă iubitoare să-și îngroape cît mai repede fiul?

Mă întorc surprins, revoltat, gata să-l iau la palme. Dau peste figura chinuită a bunului meu prieten, inspector, care, în clipa asta, mi-e total antipatic, îl resping ca pe o arătare hidoasă, îl urăsc pătimaș, cu toată ființa.

— Mi-e silă! îi arunc în obraz.

— Haide, haide! mîrîie printre dinți. Și mie mi s-a făcut silă de mine, de toate astea. De la bufonada verbală pe care o afișez ca orice actor prost, pînă la modesta funcție pe care o exercit în numele adevărului și al dreptății... Adevărul despre noi înșine! Încerc să fac acest pas pentru a cunoaște chipul nevăzut al adevărului, chiar dacă acest chip e hidos, respingător, cioplit de niște oameni asemănători nouă, dar mai abjecți, mai dezumanizați. Vei înțelege altădată, dacă nu va fi prea tîrziu.

Se lasă în fotoliu, părăsit de puteri. Închide ochii, relaxîndu-se. Îi respect minutul *odihnei furate*.

— Voi evita să-ți răspund. Trecem prin fazele alienării – conștienți sau inconștienți. În faza în care mă aflu, mi-ar fi imposibil să mă declar cel mai înțelept om din oraș. De aceea și rămîn alături de tine. Îți atrag, totuși, atenția că „fiecărui prezent îi este practic cu neputință să aprecieze prezentul prin prisma viitorului și să-l înțeleagă cu adevărat”. A spus-o altul înaintea mea. Punct! ... Cît despre mamă și fiu... Din punct de vedere psihologic e o aberație! Au fost împrejurări cînd mamele n-au acceptat să-și îngroape fiii. Așa mort cum e mama vrea

să-și mai păstreze fiul lângă ea, un minut, o oră. Sau să fie îngropată în același timp cu... La naiba! E inuman... Intervenția mea e absolut necesară?

— O simplă „anestezie psihică!” Bineînțeles după șocul cauzat de lectura testamentului... Tot eu va trebui să scot din mîneacă și testamentul lui Alvin. Ceva în maniera testamentului lui Pirandello. Luigi Pirandello! ... Marele dramaturg a cerut să fie însoțit pe ultimul său drum de un cîine. Alvin va solicita prezența mamei. Numai mama va avea dreptul să asiste la înmormîntare... Soția nu contează. A fost asasinată moral. Cît despre Edith, prietena lui... Dama a refuzat să facă declarații. S-a referit la Alvin ca la un individ necunoscut. Suspectă atitudine! Am trecut-o sub observație... Deci înmormîntarea se va face discret, modest, așa cum a trăit și Alvin Brüg în cătunul din munți unde a văzut lumina zilei, îndrăgind încă din fragedă pruncie natura, oile și urșii cu care s-a luptat ca să-și dezvolte mușchii! ... Și va mai trebui să-l sculăm din pat pe Molnar Baci, avocat anonim, să-l machiem. Să-l îmbrăcăm în negru și să-l trimitem la spital ca să predea mamei îndurerate testamentul fiului ghinionist. Sub influența ta nefastă, mama va accepta să-și îngroape fiul în cursul dimineții. Presa sportivă, colegii de club, corifeii urbei vor fi încunoștiințați ulterior despre înmormîntare. N-au decît să comenteze pe larg spiritul de prevedere manifestat de acest misterios atlet dispărut în culmea gloriei... Să aibă atîta spirit de prevedere, încît să anticipeze dispariția sa, fie din cauza vitezei excesive, fie din cauza alcoolismului. Ei bine, dragă Van, n-a fost amendat niciodată pentru exces de viteză! Informații certe. Iar la locul accidentului medicul legist n-a putut constata urme de alcool. În același timp, doctorul n-a fost capabil să afirme dacă Alvin sucombese sau nu. Între moartea aparentă și moartea clinică e o... Ce-i cu tine? Ai altă părere?

Îmi caut disperat ochelarii. Fug spre ușa deschisă cu intenții nesigure. În pragul ușii mă răzgîndesc. Revin lângă

inspector cu ochelarii pe nas, uitîndu-mă curios la el, de parcă atunci l-aş descoperi acolo..

— Am cunoscut un caz asemănător, şoptesc – şi realizez că glasul îmi tremură. O fată. Yvette. Sportivă de performanţă. Aceeaşi spaimă în momentul accidentului

— Accident de natură psihică – aceeaşi moarte aparentă. A fost internată în clinica doamnei Renate Stein. Fata va fi salvată.

— Bătrîne, greu te mai laşi tras de limbă! Oftează gazda. Stimata doamnă mi-a adus la cunoştinţă cazul. În scris. A făcut-o din motive pur legale. Clinica nu funcţionează încă oficial... Yvette! Deci n-ar fi exclus ca Alvin să fi ajuns la spital în viaţă?

— Tot ce e posibil.

— Deci goana atletului pe şosea a fost urmărită şi de alţi indivizi. Băieţii noştri îl depun pe Alvin la morgă dar, (pentru a nu fi readus la viaţă... Genială substituie! Doamna Renate Stein l-a cunoscut pe George Hay?

— Discuţia noastră seamănă cu un interogatoriu!

— Nu seamănă! Este! Trebuie să controlez autenticitatea informaţiilor... Ce tango preferi! Ți-am promis că ne vom distra... Prea multe coincidențe. Cum a ajuns George Hay la Konrad?

— Să dau o fugă să-l întreb.

— Prea multe coincidențe. Deci George Hay se întâlnește întâmplător cu fiul tău, Konrad, nu scapă ocazia să-l vadă pe Alvin și reapare subit în locul acestuia. Superbă mașinație! ... Apropo, roag-o pe doamna Renate Stein să-mi facă o amplă declarație în cazul Yvette.

— Verbală?

— Nu, în scris... Mă întreb dacă nu mai sînt cumva și alte coincidențe. Tu ce crezi?

Joop se uită pe pereți. Știu că am căzut în cursă. N-am încotro.

— Ai aflat. Aby Ta-o-tou a atacat recordul mondial. L-ai

trimis la mine. Mi-a povestit cauzele eșecului. Pe traseu a avut numeroase halucinații sub forma unor amintiri din copilărie. Retrăirea acestor amintiri a fost atât de puternică, încît a pierdut controlul asupra cursei. Deși nu există nici o relație logică între fenomene, întîmplarea lui Cliff e de natură să mă pună pe gînduri. Va trebui să-i supun pe amîndoi unor profunde investigații, cu toate că sînt pe deplin convins de inutilitatea lor. Mi-e imposibil să exprim pe moment un punct de vedere.

— Tam-tarara-taram-ta-ta! — face Joop. Întreaga poveste e halucinantă. S-a declanșat brusc așa cum se declanșează o epidemie... Să mă ții la curent cu cercetările tale... Chiar nu-ți trece nimic prin cap?

— Cu capul pe care-l am la ora asta poți juca popice!

— Ce-ar fi să stăm la taclale despre viața acestei doamne Renate Stein? În cursul zilei de mîine. E important... Te rog să nu-i șoptești nimic despre rocada de la morgă. Dacă mai apar și alte cazuri, va trebui să informăm organele superioare. Hm! ... Mă tot întreb dacă Alvin Brüg ne va fi restituit așa cum s-a procedat cu George Hay. Apariția lui George Hay este bizară, are o semnificație precisă... Închipuie-ți ce s-ar întîmpla dacă Alvin Brüg ar fi expediat direct pe adresa Consiliului municipal. Prin poștă! După manevra pe care o pun la cale, aș fi destituit, aș dispărea fără urme...

— Dacă dispari, să știi că nu vreau să te mai văd niciodată! Fac pe ambițiosul. Te lași furat de imaginație. Mă rog, te privește! ... Cu mama lui Alvin cum procedăm? Sînt împotriva hipnozei. O substanță chimică va avea același efect. După lectura testamentului bătrîna va resimți un șoc. Îi voi recomanda un calmant. Pastila o va lua de la mine. Mă întreb dacă prezența mea este obligatorie.

— Este. Vei avea timp suficient să te odihnești în cursul dimineții... Joop părăsește fotoliul și începe să se miște cu pași mari prin birou. Ochii i s-au dus în fundul capului. Cen Li! strigă. Transmite! ... Ordin către Molnar Baci: în 30 de minute

te prezinți la sediu! ... Ordin către maestrul grafolog Simonide: în 30 de minute te prezinți la sediu cu cele necesare. Computer AMF 0015! Urmează dispoziții... Semnează-l pe Marc Palladio. Încheiat. Cum stăm, Marc? îl atacă pe șeful brigăzilor de urmărire care tocmai intră, purtînd în amîndouă mîinile hîrtii, dosare și cîteva mape galbene, lungi, din material plastic.

Marc Palladio nu răspunde. Pune pe birou tot ceea ce a adus.

— Aveți aici fotografiile. Sînt excelente.

Joop scoate din mape cele șase fotografii. Le scrutează cu atenție, se gîndește îndelung.

— În regulă. Le expediezi pe loc. Mașină particulară. Pe cine ai ales?

— Jos așteaptă Ronald. Bătrîn slăbănog, criză astmatică. Îl va însoți Liza Gorman, fată bătrînă, nemăritata, care-l îngrijește. Fotografiile vor ajunge la doctorul Clim prin intermediul lui Victor Fornade, medic de serviciu aflat în camera de gardă. Tot Victor va răspunde și de dispariția materialelor. Hîrtie specială. Se vor dizolva în orice cadă cu apă... Propun să se trimită numai două fotografii. În altă ordine de idei... Am dat dispozițiile necesare pentru elicopter. Va aștepta pe pista numărul opt la trei kilometri vest de spital. Bătrîna va fi condusă acolo cu mașina spitalului. Sicriul ce va purta carpul neînsuflețit al lui Alvin va ajunge în același punct pe o altă rută, simulîndu-se transportarea unui mort oarecare. În elicopter va fi transportat și modestul monument cioplit în piatră albă. Comanda o vom face meșterului Lampert, vechi colaborator. Bătrînul dispune de un adevărat muzeu de monumente funerare. Vom apela la cel mai simplu epitaf: „Aici odihnește Alvin Brüg Reissenauer, gloria, cătunului Vellemonid”. Data nașterii, data morții. Să sperăm că doamna Reissenauer nu va avea nimic împotriva. Vom adăuga zece coroane artistice din partea populației orașului, ca și din partea administrației urbei. În raportul pe care-l înaintăm astăzi vă rog să specificați și acest lucru. Elicopterul va zbura

deasupra șoselei, urmînd cu strictețe același traseu. Opt echipaje din brigada specială vor patrula în permanență pe șosea în ambele sensuri. Alte două echipaje vor participa cu discreție la înmormîntare, amestecîndu-se cu populația din cătun... Am lăsat la urmă celelalte detalii care nu sînt lipsite de importanță. Sicriul și îmbrăcămintea decedatului vor fi duse la morgă la cererea medicului legist. Oamenii de serviciu din spital vor primi alte sarcini. Îi vom înlocui cu băieții noștri. Pentru orice eventualitate, mortul va fi acoperit în întregime cu un voal negru. Ca de obicei, sicriul care va purta rămășițele pămîntești ale lui Alvin Brüg va fi readus în capelă pentru efectuarea slujbei religioase. Acest moment va fi cel mai dificil. Din informațiile primite pînă acum rezultă că printre membrii familiei aflați în capelă nu s-a rătăcit nici un străin. Am deplasat în jurul capelei și în jurul spitalului suficiente forțe pentru a depista la timpul oportun prezența oricărei persoane suspecte. După cum observați, farsa noastră a fost pusă în scenă cu destulă migală. Ne este însă imposibil să anticipăm unde, cînd și cum vor descoperi ceilalți această manevră. Nu sînt excluse nici reacțiile spontane. Undeva, pe acest traseu sinuos dintre capelă și cimitirul din Vellemonid. Va apare elementul necunoscut care ne interesează... Mai aveți ceva de adăugat?

Joop K.G. introduce în mapa galbenă fotografiile pentru spital. Pe celelalte le împinge pe colțul biroului. Închid ochii. Mă cuprinde o tainică tristețe. Îl aud pe comandant cum continuă să vorbească efervescent inepuizabil:

— Lothar Wentz e la pescuit?

— S-a întors cu buzele umflate! Ploaie și vînt. Ca pensionar își descoperă în fiecare săptămînă noi zone reumatice. Acum își tratează genunchii. E convins că bătrînețea începe de la picioare.

— Ce-ar fi să-i bagi în buzunar un cec de 5.000 de dolari și să-l expediați pînă la sir Noble-minded? Pe moșia bătrînelui există și o minunată crescătorie cu zece păstrăvi pe metru cub.

Altitudine convenabilă, soare, climă blîndă. Durerile reumatice dispar de la primul păstrăv scos cu lanseta pe mal... Sir Noble-minded a fost directorul arhivei naționale ani în șir. A avut acces pretutindeni.

Toată viața n-a ținut cont de uzanțe și prejudecăți. A tratat pe toți oamenii în mod egal. Această rară calitate, ca și funcția îndeplinită, i-au permis să atace cu curaj arhiva tribunalului suprem unde a răsfoit dosare secrete. Pe la 50 de ani nevasta i-a fugit cu un cîntăreț obscur. N-a avut copii. A înfiat un nepotel și și-a băgat în cap să-l facă milionar. Obsesia asta bolnăvicioasă a scos la iveală pragmatismul feroce care zăcea în el în stare latentă. Din încrucișarea pragmatismului cu eșecul căsătoriei a ieșit un potlogar zgîrcit care n-a mai dat doi bani nici pe viață, nici pe oameni. A făcut afaceri dubioase, șantaj, negoț cu actele arhivei. Genial cunoscător de legi, oportunist în politică, s-a strecurat cu talent și inteligență pentru a ieși la pensie milionar. Și basma curată! ... Mi-a făcut, contra cost, servicii prețioase. M-a simpatizat. A rămas convins că am stofă de escroc internațional! Din cauza zgîrceniei toată lumea îi spune „Domnul generos!”

— Sir Noble-minded! Adevăratul său nume n-are importanță... Individul se bazează pe o memorie prodigioasă. Lothar se va duce la el ca pescar sportiv, cu o recomandare din partea mea. Să nu se bazeze însă pe asta. Să-i filfiie pe la nas și cecul. Ordin pentru Lothar Wentz: să-l descoasă pe individ cu perseverență și să intre în posesia unor informații cît mai complete asupra clubului sportiv Tsunami. E expert. Să se tocmească... în fond, pentru bătrîn viața nu-i decît o negustorie ordinară. Omul, abject comerciant cu el însuși și cu ceilalți. Wentz să-l trateze de la nivelul acelorași principii filozofice... Jucăria a funcționat?

— Impecabil! Răspunse Marc Palladio taciturn, scoțînd din buzunar un aparat miniatural. Predau caseta domnului Lothar...

— Așaaa! Face Joop K.G., întinzîndu-și picioarele și

lăsîndu-se încet pe spate. Cliff, prin inteligență și înclinații, are stofă de spărgător. Marc, tu ce zici?

Marc se uită lung la comandant.

— Ipoteza dumneavoastră merită toată atenția!

— La dracu'! M-am chinuit de pomană să vă scot servilismul din cap! Cliff va ajunge cel mai bun polițist. Nu uita!

Deschid ochii și-l fixează pe Marc Palladio buimac, sub influența unui șoc emoțional profund.

— Viața orașului a ajuns să semene cu un uriaș ciclotrón, bombăne Joop, ca și cum ar purta dialogul cu el însuși. În locul nucleelor grele gonesc pe traiectorii eliptice destine omenești, conștiințe umane supuse continuu celui mai ciudat bombardament: bombardamentul cu idei! Ideile au produs în conștiințe mutații imprevizibile, au schimbat ireversibil soarta planetei... Ce ne facem însă cînd sîntem bombardați cu idei monstruoase care ne cam mutilează echilibrul moral? ... Van, ce-ar fi să te mai gîndești la problema asta? Nu, nu, poți să-mi rămii dator cu răspunsul – dacă pînă atunci nu vei călca și tu pe urmele lui Aby, sau Cliff... Apropo, Aby în ce club „se scaldă”?

— A activat în clubul Pax împreună cu Yvette, răspund monoton, nereușind să descopăr la ce s-a referit Joop. Fata se află încă sub patronaj școlar. Cît despre idei...

— Pax și Tsunami n-au excelat în relații amicale, trece Joop peste mine. Ce-ar fi s-o lăsăm baltă? Cu asemenea idei sînt în pericol să-mi prezint demisia! Concurența trusturilor sportive ne amenință liniștea... Dacă nu purtăm botniță!

— Domnule comandant, timpul trece! își permite Marc Palladio.

— Trece în favoarea noastră, băiete! Bătrîna obosește, familiștii dorm cu ochelarii pe nas, reprezentanții presei mai golesc încă o sticlă... Clim sper că și-a făcut rost de materia primă necesară operației. Perfect! Mai avem 16 minute pînă la ora patru, face Joop, aplecîndu-se peste birou și consultînd ceasul. Îmi mai odihnesc ochii, mi se adresează. Noaptea,

lentilele ochelarilor îmi produc migrene. Lumina puternică e un coșmar... Marc, în brigada specială au hibernat doi profesioniști în spargerii artistice!

— Cu viitorul preconizat lui Cliff, vom avea trei!

— Cliff va prelua comanda! ... Îi scoli, îi aduci la sediu și le prezinți schema acțiunii...

— Domnule comandant, intervine Cen Li, vi se solicită urgent prezentarea raportului cu privire la vizita efectuată în barul Puk!

— Să-mi fie prezentat la ora nouă dimineța! ... Pe Aleea Florilor mov, la numărul opt, reia discuția întreruptă Joop, se află o vilă în stil gotic, o bijuterie cu un singur etaj. În ea locuiește un anume Peter Kostrakiewicz, doctor în științe economice, specialist în manevre contabile, girant singular în tranzacțiile financiare ale companiei „Stiplex”. Compania se ocupă aparent cu finanțarea birourilor de pariuri din oraș, în special în domeniul sportiv. Domnul P.K., în vîrstă de 67 de ani, ține contabilitatea uraganelor financiare care trec prin birouri înainte și după fiecare concurs... Baza companiei o formează secția de inteligență artificială a cărei capacitate atinge 400 de creiere! Numeroși specialiști conduc această uzină-calculator, urmărind cu ambiție evoluția fiecărui sportiv de performanță. Progresul și regresul atleților, forma atinsă sînt analizate la milimetru, la secundă și banii se scurg în buzunarele lor ca apa în cadă. Domnul P.K. a atins vîrsta cînd a fi tipicar nu mai e o rușine. Registrele contabile – bloc-memorii electronice, oglinda fidelă a tranzacțiilor financiare – sînt în siguranță în propria sa casă. Vila a atins parametrii unei uzine moderne, fiind electronizată la centimetru pătrat. Sistemul de alarmă îi conferă dreptul de a se considera inexpugnabilă. În ultimii ani specialiștii noștri au studiat-o și au ajuns la concluzia că putem pătrunde la comorile secrete ale companiei „Stiplex”. Avînd încredere doar în el însuși, domnul P.K. locuiește singur. Cine îi gătește, cine îi spală lenjeria și cine îi face curățenie n-am aflat încă. Cert e

că domnul P.K. are încredere neclintită în vila-seif. Nu găsești acolo nici paznici, nici ciini și nici pisici. Grădina e o încântare. Se sapă singură, se udă singură și florile au un parfum discret. Domnul P.K. e un maniac în materie de punctualitate. La ora șapte fix mașina lui iese pe poartă, care se deschide singură și tot singură își vede de treabă... Acum doi ani cineva din brigada specială și-a cumpărat în spatele acestei proprietăți o vilă cu parc. De la el se poate ajunge în grădina domnului P.K. unde arbuștii și tufe se înalță pînă sub ferestre. La această capodoperă și-au bătut capul alți specialiști și numai neutralizarea sistemului de alarmă din grădina domnului P.K. ne-a costat o groază de bani...

Cum vor proceda băieții: șase „fantomе” vor controla aleea. Cliff le va asigura spatele. Cei doi specialiști care au studiat pe îndelete vila vor pătrunde în cazemata de la parter. Operațiunea va începe la ora șapte și douăzeci, timp în care domnul P.K. va ajunge la sediul companiei. Ce urmărim? Să aflăm cotele pariurilor impuse în ultimii ani și sumele investite. Orașul dispune de 118 cluburi sportive unde activează 1562 de atleți de performanță. Fiecare sportiv trebuie să aibă rubrica sa specială în care au fost trecute concursurile la care a participat. Oscilația cotelor de pariuri, sumele investite, câștiguri și pierderi. Sînt convins că astfel de rubrici au avut și au încă atît Aby cît și Alvin Brüg. Din analiza minuțioasă a fiecărui sportiv și a fiecărui concurs, din ultimii ani, în funcție de cotele impuse și de sumele investite, s-ar putea afla un tulburător răspuns la o și mai tulburătoare întrebare: au fost sau nu cunoscute cu anticipație eșecurile și recordurile? De exemplu: eșecul lui Aby a fost cunoscut anticipativ? Dar recordul lui Alvin? În funcție de cotele impuse și de sumele investite, ce câștiguri a realizat compania? ... Dacă au apărut câștiguri și într-un caz și în celălalt înseamnă că performanțele atleților sînt controlate! Și câștigurile sînt fabuloase! Zeci și zeci de milioane... Cum sînt controlate? Asta e altă problemă... Dragii mei, la ora asta mașinăria s-a

declanșat. Jocul se anunță periculos... Marc, bagă cutia în gură!

— Aveți în dosar o chitanță scrisă de mînă. Alvin a predat niște materiale sportive. Am găsit-o printre documentele mașinii. Avocatul și grafologul cred că s-au prezentat la ordin. Va trebui să le dau instrucțiuni precise și să trimit fotografiile la spital.

Marc Palladio Deuteriu e stană de piatră, deși apa curge șiroaie pe el. Alerg după niște gînduri care se ascund cu dibăcie. Aș fi dorit să fiu lîngă Elsa și s-o privesc cum doarme liniștită.

— Poftim! îi întinde Joop hîrtia găsită în dosar. Un moment, Marc! După întrevvedereea cu avocatul nostru, bătrîna va intra pe mîna lui Van Mennen. Convoci exact în același timp ședința de comunicări urgente cu reprezentanții presei, radio-ului și televiziunii. Voi prezenta personal comunicările. Van, caută s-o convingi pe doamna Reissenauer de necesitatea intervenției organelor de poliție pentru cercetări în legătură cu moartea fiului ei. Insinuezi cu abilitate ca în afara membrilor din familia și a unui polițist în civil nimeni să nu aibă acces în capelă. Va trebui s-o convingi în final ca înmormîntarea să aibă loc în cursul acestei dimineți conform testamentului. Găsește și tu o formulă elegantă pentru a o obliga să accepte sprijinul nostru, transmițîndu-i condoleanțe din partea oficialităților orășenești, asigurînd-o de întreaga noastră compasiune... În prima ședință voi comunica asistenței dorința expresă a doamnei Reissenauer ca poliția să întreprindă cercetări. Voi completa cu un punct de vedere foarte evaziv, exprimîndu-mi îndoiala în privința cercetărilor, natura accidentului fiind minuțios analizată iar concluzia impunîndu-se de la sine: exces de viteză. După care voi solicita celor prezenți să respecte durerea familiei, slujba religioasă și să nu tulbure atmosfera din capelă. Luați măsuri ca ordinea să fie respectată, Marc! După oficierea slujbei religioase voi organiza o a doua ședință în care le voi aduce la cunoștință

conținutul testamentului. Între timp elicopterul va decola... Sînt de acord cu planul propus. Executarea! ... Să sperăm că totul va decurge normal. Noroc!

Marc Palladio Deuteriu se înclină ușor, își ia chipiul de pe birou și dispare grăbit. Privesc în urma lui cu senzația că nimic din ce se întîmplă nu are vreo legătură cu universul în care respir.

— Evenimentele m-au depășit, îngîn, și-l caut pe inspector în speranța că observația va fi confirmată.

Cu capul dat pe spate, cu ochii închiși, Joop K.G. A alunecat într-o stare de subită somnolență. Cutele de pe frunte i s-au adîncit. Un rictus dureros i-a apărut în colțul buzelor subțiri. Barba nerasă îl îmbătrînește.

— Marc Palladio, Cliff și toți ceilalți, băieți unul și unul... Trec inimoși dintr-o acțiune în alta, își pun pielea în joc pentru ca viața să nu mai fie tulburată de excese... Puah! Nătărăii de sus vor să mă convingă că gloria îmi aparține, că acești oameni minunați sînt simple piese mecanice puse în mișcare de fantezia mea extravagantă, de voința mea inumană, de inteligența mea diabolică, de curajul meu nebunesc... Cliff a plîns într-o zi în fața unui copil ucis dintr-o eroare de calcul. S-a crezut vinovat. Eroarea nu-i aparținea. Ia spune-mi, tu cum te prezinți în fața aceluia super-ego⁷ tiranic? Te speli pe dinți înainte? Joop deschide ochii, se ghemuie în fotoliu și mă privește cu ochi sclipitori. Știi cum procedez eu? Trag pijamaua pe mine, sting lumina și vorbesc singur, în pat, în fotoliu, lângă fereastră, în baie, cu siguranța că voi fi ascultat, auzit, înțeles. În întuneric parcă-mi spulber materialitatea și mă confund cu acel ceva născut din propria-mi ființă, acel ceva ce-mi chinuie sufletul, încolăcindu-se monstruos pe fiecare gînd, gata să-mi ucidă clipa în care mai cred, simțind cum mă pierd în golul clipelor pierdute... „Cenzor scîrbos, șoptesc, tu

⁷ Super-ego = instanță psihică postulată de psihanaliză; semnifică imperativele și inhibitivele morale (n.a.)

îmi cunoști spaimele, mîlul lașității depuse în celule și oase, nu mai dai nici cinci parale pe îndoiala care-mi răpește din somn, din liniște, din bucurie, taci cînd mă mint, jubilezi cînd îi mint pe ceilalți, te faci că nu observi cît egoism mai zace în biata mea făptură supusă acelorași legi de autoapărare, zîmbești ironic atunci cînd plîng, cînd mă revolt, cînd sînt cuprins de deznădejde și-mi rîzi în nas atunci cînd vreau să fiu un om ca toți ceilalți; mă sufoci cu imperativele tale morale și nu înțelegi că șleahța ticăloșilor deghizați în ființe omenești vor să mă strîngă de gît pentru că m-au numit să le apăr dreptatea... Alo, pricepi? Dreptatea, visul neîmplinit al unor oameni care mai cred, mai speră în așa ceva. N-au cum să le intre în cap că odată ajuns aici pătrunzi în viața ascunsă a orașului, în mocirla nevăzută a oamenilor și că ajungi să nu mai sperî, să nu mai crezi..." Nu îi aud glasul. Mă lasă să mă înec în întuneric, în somn, unde nu-i mai dau de urmă. În ultima vreme crizele s-au înmulțit, Van. Ce m-aș face fără acești oameni minunați, încrezători, strînși în jurul meu? Și acum aceste fenomene neînțelese. Alte destine omenești sacrificate în convulsia generatoare de tragedii... Uite, cu puțin timp în urmă, doamna Irmgard Renate Stein mi-a făcut cadou un cec de 400 000 de dolari. Nu te speria! Nu pentru interese personale. Pentru a acoperi anumite cheltuieli cu caracter social, umanitar. A făcut însă o remarcă: „Să bagi mîna în ei numai atunci cînd vei fi convins că nu mai ești dator nimănui!" Tu ce crezi? Tare m-aș duce să-i arunc hîrtia pe birou și să-i spun: „Stimată doamnă, v-ați înșelat! Pielea mea valorează mult mai puțin în jocul ăsta murdar. Dați-mi o șansă. Am mai rămas dator față de mine însumi!" Scîrboasă treabă, bătrîne! O asemenea datorie n-o achiți cu una, cu două... În noaptea asta am cam înțeles unde vrea să ajungă... Bine, bine, văd că îți pică nasul de somn. Ațipim o jumătate de oră? Te trezesc eu. Noapte bună!

Nu s-a schimbat nimic. Strada e la fel de cenușie, plicticoasă, plopii tremurători foșnesc neauzit, gardul scund, din plăci metalice verticale, marchează stupid un spațiu al nimănui iar blocul central al clinicii se înalță murdar în lumina posacă a dimineții. Viața – neliniștita și inepuizabila viață – a pus în mișcare orașul. Oameni și mașini se scurg mereu sub imperiul aceluiași matinal impuls. Suzy se prelinge docilă prin poarta deschisă. Din obișnuință ridic mîna și răspund la salutul portarului, parchez lîngă celelalte turisme, cobor, merg, urc scările, ajung în birou. Nu știu pentru ce m-am întors și ce caut, dar îmi spun că ar trebui să fac ceva, poate să apăs pe clanța ușii pentru a mă convinge dacă Aby Ta-o-tou mai doarme încă pe covor, sau cel puțin să iau legătura cu Elsa pentru a o convinge că sînt întreg și că voi încerca să-mi văd liniștit de treburi. Voi încerca... Sînt mahmur. Indispoziția e atît de profundă, încît o simt cum mi s-a cristalizat în trup pînă la nivel celular, blocîndu-mi centrul nervoși. Stau nemișcat, golit de gînduri, mohorît, și aștept să pătrundă pînă la mine – prin transparența liniștii ce mă înconjoară – semnele firești ale unei vieți pînă mai ieri înțelese și căreia m-am supus implacabil, omenește; aștept din clipă în clipă să se audă un cuvînt, o ușă trîntită, să țîrîie aparatul, să apară demnă și fantomatică severa doamnă Turner pentru a mă întreba condescendent ce caut cu noaptea-n cap la clinică, și de ce nu m-am ras, și dacă n-aș dori să beau o cafea fierbinte, fierbinte... „Nu, mulțumesc, doamnă Turner. Poate mai tîrziu. Acum v-aș ruga să-mi faceți rost de o ploaie însoțită de descărcări electrice, cu tunete și vînt în rafale. Dacă nu vă e la îndemînă, apălați la orice zgomot posibil. Uite, v-aș sugera să vă scoateți pantoful din picior și să-l aruncați în geamul închis.” Curios gînd! Mutra mea tîmpită ar reuși s-o convingă oare pe doamna Turner că nu glumesc? „Vă înțeleg – parcă aud vocea ei melodioasă și calmă – vă înțeleg perfect. Liniștea

asta poate enerva și un rinocer. Pentru gândurile dumneavoastră dinamice e lipsită de conținut. Doriți un zgomot cu efecte vibratorii pentru a sparge starea de catalepsie intelectuală în care ați eșuat. Regret, nu vă pot face rost de o ploaie cu tunete și fulgere și e păcat să distrugem geamurile. V-aș ruga să vă mulțumiți cu un strănut...” Tresar. Pierd legătura cu doamna Turner. Cel mai apropiat fotoliu mă atrage cu forțe irezistibile. Drumul pînă la el mi se pare infernal. Mă împiedic de colțul biroului și lovitura îmi produce dureri ascuțite în picior. Mă aplec și-mi frec disperat glezna, căutînd, în același timp, să mă așez undeva. Oboseala fizică îmi apasă umerii. Îmi frînge mijlocul. Cad pe jos într-o poziție nu tocmai decentă, dar consider poziția ideală. Durerea mi-a dispărut. Inspir adînc și-mi pipăi cu palme reci fruntea încinsă, tîmplele umede. Simt sub degete pulsația neregulată a inimii. Încremenesc așa, suspendat în același vid mental, incapabil de a gândi și de a înțelege ceva. „Stare de prostrație!” se bâlbîie firav un gând apărut ca din senin. Plonjez buimac în realitate. Fac un efort și mă ridică de pe covor, clătînîndu-mă. Cad pe fotoliu cu pumnii strînși. „Protestez, Joop! Protestez!” îngîn revoltat, în timp ce pe peretele din fața mea apar ochii bătrînei doamne Reissenauer, ochii imenși, strălucitori, aburiți de tristețe. Din ei se preling lacrimi rotunde, cristaline, se rostogolesc peste pleoape, curg pe perete în jos. „Iertați-ne, stimată doamnă! Este dorința fiului dumneavoastră” aud glasul lui Joop K. G. „Dar nici o clipă nu m-am îndoit de autenticitatea acestui testament căzut ca din cer!” ... Vocea doamnei Reissenauer se stinge.

„Trebuie să dorm... să dorm”. Mă furișez prin cameră ca un hoț, apăs clanța ușii cu băgare de seamă și trec în cealaltă cameră, închizînd ușa în urma mea. Aby Ta-o-tou doarme relaxat, cu fața în sus. Îmi scot haina și alunec fericit lîngă bunul meu prieten, îndesîndu-mi haina sub cap. Pleoapele mi se lipesc instantaneu... Cerul senin strălucește în soare. Un elicopter grațios ca o libelulă zboară pe deasupra munților

împăduriți. „George Hay, să-ți fie țărîna ușoară... ușoară... ușoară!” mai apucă să murmure și ultimul gînd.

— Domnule doctor, vă rog să vă treziți!

Soapta tremură în urechea mea, se pierde în spații nedefinite și reapare subit în conștiință unde explodează bezmetic. Ies cam șifonat din mreaja somnului scurt într-un soi de letargie apatică, nu mă îndur să deschid încă ochii. Am recunoscut vocea doamnei Turner – mi-ar fi imposibil s-o confund cu alta – și realizez cu întîrziere situația penibilă în care mă aflu. Tac pentru a cîștiga timp, timp necesar pentru a-mi limpezi gîndurile. „La urma-urmei nimic nu se mai poate schimba!” îmi spun cu suficientă înțelepciune, răsucindu-mă anevoie pe covor, clipind nesigur, dornic s-o descopăr cît mai repede pe doamna Turner, singura secretară din lume capabilă să mă înțeleagă în clipa aceea, gata să-mi ofere un ajutor dezinteresat. O zăresc, în sfîrșit, lîngă birou, demnă, puțin rigidă, fixîndu-mă dojenitor din spatele ochelarilor imenși. Degetele subțiri și prelungi i se mișcă spasmodic pe mapa de serviciu strînsă în mîini.

— Bună dimineața, doamnă Turner! mormăi, sfios, căutînd un surîs. Vă cer scuze! Am căzut la datorie! Domnul Aby Ta-o-tou vă poate confirma. Amîndoi am dormit minunat!

Durerea ascuțită din umăr mă obligă să mă strîmb și să mă răsucesc pe partea cealaltă.

— Bună dimineața, domnule director! îmi răspunde impasibilă, ca și cum nimic n-ar fi fost mai normal decît să-și găsească șeful întins pe covor. Domnul Aby Ta-o-tou și-a cerut scuze înaintea dumneavoastră. A părăsit clinica la ora opt și trei minute, rugîndu-mă să vă transmit cele mai sincere mulțumiri pentru condițiile excelente oferite în timpul nopții! V-a asigurat că va lua legătura cu dumneavoastră în cursul zilei de mîine. E ora zece și unsprezece minute. Nu mi-am prezentat demisia din cauze obiective. Presa, radioul și televiziunea au relatat pe larg toată tragedia. Sărmanul Alvin! ... Atît de tînăr! A presimțit că va... Să-și facă un testament în

plină glorie sportivă! Ați avut pe cap probleme serioase. Sînt convinsă că v-ați prăbușit din picioare. Ați răbdat de foame... Am fost obligată să vă trezesc. Pentru micul dejun!

Înghit în sec și mă ridic oftînd. Doamna Turner se grăbește să pună mapa pe birou, apoi se repede să-mi ridice haina pe care o flutură prin aer ca pe o cîrpă de bucătărie.

— Vă mulțumesc!

Iau haina, o îmbrac, fac primii pași cam nesigur. Îmi aduc aminte de ochelari și-i caut nerăbdător. Nu-i găsesc. Privesc în toate părțile.

— Ce căutați?

— Ochelarii. I-am uitat dincolo, pe birou.

— Îi aveți pe nas! ... Nu vă dor coastele?

— Cine m-a înlocuit? ... Hm! în zăpăceala asta...

— Doctorul Samuel. După ce v-am descoperit pe covor, am luat măsurile cele mai drastice! Nu vă alarmați. Totul decurge normal. Doamna Elsa v-a trimis o cămașă de schimb, roșii proaspete, cornuri calde. Konrad vă sărută pe nas...

— Mda! ... E gluma lui preferată.

— Controlul tehnic al mașinii dumneavoastră s-a efectuat la ora șapte și patruzeci de minute în curtea clinicii. Negăsindu-vă acasă, technicianul s-a prezentat aici. A întors mașina pe dos. Nici o defecțiune. Chiar și pneurile schimbate de dumneavoastră în garaj sînt utilizabile. Doamna Irmgard Renate Stein v-a transmis că starea pacientei evoluează în condiții optime.

— Vă rog să-i comunicați urgent că o voi vizita la ora 16.

— Am memorat. Domnul Joop K.G. vă așteaptă în birou de peste 31 de minute. A comandat 26 de ziare. I-au sosit. E nervos. Le citește și înjură fără să-și ceară scuze. Luați micul dejun împreună?

— Comandați porții duble.. Preparați vă rog două cafele mari. Ziua abia a început... Rugați-l pe domnul Joop K.G. să înjure cît poate pînă îmi completez toaleta de dimineață. Dumneavoastră vă puneți vată în urechi. Vă mulțumesc!

Doamna Turner se încruntă maiestruoasă.

— Dar înjură oribil, feroce, cu patimă...

— Deformare profesională, stimată doamnă Turner, în poliție, un șef care nu știe să înjure nu are prestanță. Lege clasică...

Doamna Turner continuă să mă fixeze cu priviri stranii...

— Nu voi înțelege niciodată duritatea bărbaților!

— Nici eu! fac dezinvolt și mă grăbesc să mă furișez spre ușă. Probabil că nu e vorba decît de o banală criză nervoasă, adaug, cu intenția tardivă de a-l scuza pe inspector.

În clipa aceea îmi revine în minte tot coșmarul nopții trecute – într-o explozie năucitoare de imagini și vorbe neînțelese. O migrenă afurisită începe să-mi dea tîrcoale.

— Nu uitați consultațiile, intervine secretara.

— Ce caută Joop aici? strig, pipăindu-mi fruntea cu degete reci.

— Pe dumneavoastră! clipește biata femeie.

— Locul lui e la poliție!

Intru în birou gîfîind. Joop K.G., întins pe burtă pe masa mea de lucru, studiază atent un articol apărut în chenar negru pe prima pagină a cotidianului „Hidalgo”. Alte jurnale zac aruncate prin toată camera.

— Nu pot să-mi văd de treabă în liniște? fandez arțăgos, călcînd ostentativ ziarele de pe covor.

— S-a comis vreun atac terorist? îmi dă replica polițistul, răsucindu-se suplu și sărind în picioare.

Se uită la mine jovial, relaxat, de parcă a dormit zece ore neîntors. Observ în goană că e ras proaspăt și poartă cel mai dichisit costum matinal – din garderoba poliției, evident! Îi cade ca turnat.

— Ai început să mă obosești. Pe unde treci, lași în urmă numai nenorociri!

După această judicioasă afirmație încep să mă deconectez. Împăturesc gazetele împrăștiate prin cameră cu migala unui maniac.

— Ordinea și logica acțiunii! remarcă Joop. Ce-i cu tine? Nu mai duci la tăvăleală?

Strânge în mâini ziarul de pe fotoliu, îl azvîrle în sus ca pe o minge, urmărindu-i traiectoria. Mă feresc la timp.

— Cred că nu pentru asta te-ai ostenit să vii încoace! mîrii. Ia spune, în jocul tău bizar mie ce rol mi-ai rezervat?

Cîteva clipe polițistul rămîne perplex.

— Superb! exclamă apoi. Joc bizar! ... Subtilă idee!

Vreau să-i răspund. Cu un gest energic îmi face semn să tac. Trece la fereastră și își consultă ceasul de la mină. Se aude cum strănută cineva. Pe cadranul ceasului se aprinde un punct luminos.

— Inepuizabila ta mascaradă!

— Aiurezi, dragă! mă repede, parcă citindu-mi privirea întrebătoare. Ai tocmai starea potrivită unei plimbări. Ia du-te să iei puțin aer, altfel la noapte o să visezi urît. Îți chem un elicopter.

— Am consultații, nu pot! protestez, încercînd să ghicesc ce vrea să-mi spună cu semnele agitate ale miinilor.

— Le amîni.

— Și la ora patru merg la doamna...

— Renate Stein. Pînă atunci, te întorci. De altfel o să mergem împreună. Am ordin de la șefii mei să mă ocup nițel de această distinsă persoană.

— Ordin?!

— Iar tu o să-mi înlesnești intrarea acolo, ca de obicei. Vin să te iau la patru fără zece.

— Ca de obicei?!

Înșfacă teancul de ziare și iese. Doamna Turner își face apariția în prag. După compătimirea din ochii ei îmi dau seama că a auzit totul.

— Ce să-i transmit soției dumneavoastră?

— Un sărut. Consultațiile se amîină pentru ora două.

— Poate vă prinde bine o plimbare! Încearcă să-mi dea ori să-și dea curaj.

Îi zîmbesc recunoscător și ea mă răsplătește cu o pilulă calmantă – din gratuitățile rezervate personalului clinicii – suficient de amară încît să-ți taie pofta de a mai fi bolnav.

Pilula nu ajunsese încă unde trebuia cînd din plafon, din pereți, din clanța ușii sau de sub picioarele noastre răsună o voce de bărbat care mi se pare destul de cunoscută:

— Domnule doctor Van Mennen, Consiliul clubului „Tsunami” vă mulțumește pentru abnegația cu care apărați interesele instituției!

Mă înclin adînc, rămîn în poziția asta și întreb:

— Doamnă Turner, dumneavoastră ați auzit ceva?

— Domnul Yamada Hyo Toshiba e prezent peste tot! îmi răspunde senină. Atenția cu care vă înconjoară este...

Fug din birou cu spaima în suflet.

Aerul condiționat din elicopter mă înviorează. N-am chef să mă gîndesc la ceva anume. Efectul pastilei?! ...

Mă uit la pilot din obișnuință. Un tînăr imberb, prea serios pentru vîrsta lui.

— Domnule Van Mennen, aștept!

— Poftim?

— Încotro mergem?

— Indiferent.

— Vă propun o zonă împădurită. Oxigen.

Decolăm vertical. În carlinga transparentă năvălește lumina soarelui, orbitoare, insuportabilă. Închid ochii. Ascult cum toarce motorul. Mi se face somn și mă relaxez. Nu știu cît timp a trecut cînd aud vocea gravă a junelui însoțitor:

— Binevoiți să vă uitați, domnule. Pădurea Gonal.

Numeroase poiene cu flori colorate și pui de căprioară, fazani, iepuri albi. După tonul lui s-ar părea că și eu mă număr printre exemplarele acestei faune și e cazul să-mi găsesc adăpost. Aici. Profetică intuiție!

— Admirabil! mormăi în barbă.

Motorul tușește scurt. Pentru cîteva clipe aparatul cade în gol..

— Ce s-a întîmplat?

— O pană. Deloc gravă. Dar va trebui să aterizăm cît mai curînd! Pînă termin vă puteţi mişca prin împrejurimi.

Stejarii, de un verde închis, vin spre noi cu repeziciune. Elicopterul se clatină graţios pe deasupra coroanelor uriaşe şi se apropie de pajiştea acoperită cu flori albe, galbene, portocalii, roşii, sau albastre. Aterizăm uşor pe panta lină. Pilotul se grăbeşte să-mi deschidă uşa. Aerul dă năvală, aromat, rece, încărcat cu oxigen. Inspir adînc şi sar cu băgare de seamă în iarba deasă.

— În jumătate de oră sînt gata!

— Perfect! rostesc, mulţumit de întîmplare.

Mă îndepărtez, uitîndu-mă cu atenţie pe unde calc. Margarete pitice, romaniţă, bujori roşii ca sîngele şi tulipe cu petale galbene. Din cînd în cînd bîzîie cîte o albină. Cîţiva pui de căprioară fug şi dispar în pădure. Cel mai bun lucru e să mă întind pe undeva. O porţie de somn nu mi-ar strica.

În marginea pădurii văd o potecă. Mă îndrept alene spre ea. Cînd ajung în umbra stejarilor simt cum mi se închid ochii. Iarba deasă şi subţire e prea tentantă. În primul luminiiş nu mai rezist. Mă întind cu faţa în sus printre bujorii înfloriţi. Mireasma lor are asupra mea efectul celui mai pur anestezic. Adorm pe loc...

Cineva mă trage de nas.

— Prea stimat domn – aud ca de departe o voce – gata, sus! Ai dormit destul!.

Deschid ochii şi clipesc buimac, răsucindu-mă anevoie. Joop K.G. — aşezat pe iarbă lîngă mine – zîmbeşte trist. Țigara stinsă îi atîrnă în colţul gurii.

— Nici aici nu scap de prezenţa ta?!

E răcoare. Îmi trec limba peste buzele uscate.

— Ce spui de natura asta? replică el. Copleşitoare, tainică... Ne ocroteşte! Pînă şi de urechile indiscrete. Bea o gură de aici!

Scoate flaconul plat din buzunar. Îl iau şi trag două gîturi zdravene. Alcoolul îmi frige beregata. Joop bea şi el şi

introduce fiola cu coniac în buzunar.

— De ce m-ai cărat încoace? La două am consultații.

Își aprinde o țigară. Pufăie zgomotos.

— Te apuci să vorbești vrute și nevrute! Mă dojenește. Fără să ții cont unde te afli.

— Adică?

— N-ai băgat de seamă că în clinica voastră a crescut îngrijorător consumul de curent?

— Exprimă-te limpede!

— Funcționează clandestin o groază de aparate.

— Medicale?

— Nu, dragă! De transmis la distanță sunete și imagini. Mai ales din cabinetul tău.

— Prostii!

— O știu de la Maurice.

— Chevallier?

— Celălalt, electricianul. Om de încredere. De câte ori mi se ard siguranțele, pe el îl aduc să le repare. Dacă ai nevoie vreodată...

— Mă calci pe nervi, înțelegi?

— Cum să nu! Atunci să ne continuăm discuția!

— Cine dracu' să-mi fi pus microfoane și camere de luat vederi? Mint cu nerușinare.

— Hei, hei! Fără vorbe urite, dragă!

— Nu sînt „dragă” cu tine!

— Va să zică, unde rămăseseși? A, da! „Un joc bizar” ... Frumos spus, îmi place!

— Polițist de operetă! Fără pic de umor, nici de bun simț. Misterele Parisului în cabinet la mine! Auzi!

— Fericit om ești, doctore!

— Ei bine, „joc bizar”! Murdar ar fi fost mai potrivit, dar mă handicapează educația, nu pot vorbi decît pe ocolite. Mă împingi la tot felul de...

— Porcării. Așa le zice la noi, în poliție.

— Mulțumesc! Fără să mă întreb, cel puțin!

— Ceilalți te-au întrebat?

— Ceilalți?

— Patronii tăi de la Tsunami. Cum ai ajuns pe statul lor de plată?

— Foarte simplu. După ce îmi pusesem la punct metoda de testare psihologică a sportivilor mi s-a oferit un salariu substanțial și postul de șef al clinicii.

— Deci ți-ai exercitat dreptul la opțiune? Îmi râde în nas.

— Exact! răspund, ceva mai nervos decât ar fi presupus replica. Oamenii cei mai umani țin la dreptul ăsta, care exclude hazardul oricărui joc.

— Oamenii cei mai umani umplu bibliotecile și cimitirele, doctore.

— L-ai citit pe Malraux?

— În lipsă de ceva mai bun. Și tare aș vrea ca tu, unul, să rămii în bibliotecă pînă la adînci bătrînețe. Dar, apropo, sportivii pe care i-ai testat, de ce au rămas la Tsunami?

— Optzeci și cinci la sută dintre ei sînt campioni.

— Și? Nu mai există alte cluburi?

— Tsunami dispune de surse financiare uriașe.

— Deci ne-am întors la libertatea opțiunii! Bravo!

— Ești caraghios! Ai vrea să fugim de cine plătește mai bine?

— Sau cîștigă mai bine. Unii fug. Dar se opresc tocmai pe lumea cealaltă.

— George Hay...

Joop privește curios la mersul voinicesc al unei furnici pe pantalonii lui. Întinde un deget, furnica îi ajunge pe unghie și el o suflă în iarbă.

— A murit nevinovat! rostește într-un tîrziu. Merita o groapă, oricum. Iar Alvin Brüg, de acolo de unde se află, nu va reclama substituirea. Au fost, după cîte știu, prieteni buni.

— Ai trișat cu dezinvoltură.

— Am riscat enorm. Jocurile erau făcute. Și altfel n-aș fi putut cunoaște cărțile celorlalți. Mi-a venit rîndul să servesc, mi-am aranjat un care de ași. Pe masă e cea mai mare miză

strînsă vreodată și acum mă prefac abil că filez cartea și aștept să văd cine plusează. Chiar, cine va plusa?

Ridic din umeri, cu senzația că mi s-a inoculat sub țeastă un lichid fierbinte, care din clipă în clipă mă va paraliza.

— Mai avem de băut? Soptesc.

— Nu ne salvează.

Beau pînă la ultimul strop.

— Dă-mi și o țigară.

Fumăm în tăcere. Pădurea nu mai există. În pustiul din jur văd numai ochii triști ai lui Joop, dincolo de lentilele groase în care îi tremură fărîme de lumină.

— E un joc unde, pînă acum, toată lumea trișează pe toată lumea. Pînă să-l învăț, am pierdut tot – liniște, cinste, respect față de mine însumi, încredere în oameni... Din păcate, arhiva lui Callman nu mai face doi bani. Șantajul s-a anulat prin șantaj. E nevoie de altceva.

Mă simt din ce în ce mai rău și nu știu dacă medicina mea e în stare să-mi ofere vreun leac. Încerc să mă consolez că e doar oboseală, dar maladia fără nume vine din afară și mă cuprinde parcă prin ricoșeu, e reflexul unei degradări care cuprinde lumea.

— Am aruncat o momeală, continuă polițistul, și culmea e că mi-a răspuns altcineva decît mă așteptam.

— O momeală îngîn neatent.

— Înfirmîntarea lui Hay cel travestit în Brüg. N-ai văzut ziarele?

— Ziarele?

Joop K. G. Își scoate ochelarii, își masează cu delicatețe pleoapele înroșite, după care clipește îndelung, se strîmbă ca și cum lumina ar fi devenit dintr-o dată insuportabilă.

— Articolele sînt impecabile. După ce le citești îți vine să plîngi și să te duci la prima biserică. Ai impresia că Brüg nu trebuia decît să moară pentru ca gloria să se năpustească asupra lui.

Face un gest brusc, izbind iarba cu piciorul. Ridurile de pe

frunte i s-au adîncit.

— Bine că nu dai în mine! Poate o să te înduri mai tîrziu.

— Toshiba și Martin Doga au declarat că vor acoperi prăjina lui Alvin cu aur și o vor transforma în monument național. Cît despre stadionul UM 15... Începînd cu data de astăzi se numește Alvin Brüg!

— Foarte frumos!

— Băiete, în marea lor majoritate, articolele au în structură elemente comune, fie pe plan literar, fie în stil, deși poartă semnături diferite: Finks, Alejo Navarra, Petre Petrof, Spaulding... Mă rog! Le-am analizat. Îți dai seama ce ordinatoare avem. Articolele aparțin aceluiasi creier electronic, mașină cu numere de hazard sau creier uman. Azi dimineață am primit și alt raport. Toți autorii au fost plătiți din bugetul clubului Tsunami.

—Fantastic! intervin cu glas subțire. Vă trebuie un calculator ca să ajungeți la o concluzie de bun simț? E normal. Tsunami a apelat la cei mai buni ziariști.

— Atunci s-o luăm altfel. Vizita la doamna Renate Stein a rămas la aceeași oră?

— Da.

— Mergem amîndoi. Cu mașina ta.

— E cazul?

— Nu începe iar! Pe drum să-mi spui cu ce se ocupă în ultima vreme această fermecătoare doamnă. De pildă, dacă ți-a vorbit de nu mai puțin fermecătoarea soție a domnului Toshiba.

— Dolle Dinsdag?

— Erau foarte bune prietene cîndva.

Joop se trîntește înapoi în iarbă. În mîină i-a apărut o cutie metalică plată, cu reflexe albastre. Tabacheră, calculator, aparat de ras, armă lasser, talkie-walkie sau toate la un loc.

Clic! Sare capacul aparatului. Tresar. E o tabacheră. Țigările sînt înșiruite frumos. Într-un colț strălucește o brichetă minusculă, argintie.

— De ce nu apelezi chiar la serviciile doamnei Stein?

Din marginea tabacherei începe să se furișeze în sus o țigară. Joop o prinde între degete. După nici două secunde bricheta se aprinde singură. Inspectorul, cu țigara aprinsă, pufăie satisfăcut.

— Știi ce nostimă e jucăria asta? Mă distrez cu ea ca un copil... De unde fac rost și de o scrumieră? Rîde singur, ca de o glumă bună. Numai șase țigări sînt reale, continuă degajat. Celelalte au funcții tehnice, într-un dispozitiv afurisit de complex... Ai fost din plictiseală la barul lui Seel?

— La naiba! Întreci orice limită! Ce mai e și cu Seel? Nu și-a făcut rugăciunea de dimineață? ... Nu. Nu frecventez astfel de localuri. Ești mulțumit?

— Vorba vine, bar. E cea mai rafinată speluncă din oraș, continuă Joop, făcînd abstracție de răspunsul meu. Trei etaje, subsol pe două nivele, parc în stil englezesc, șase piscine, 148 de salariați, 50 de mașini la dispoziția clienților, distracții legale și ilegale, orchestră, balet, oameni de gardă, organizare perfectă. Seel nu admite scandalul, nu încurajează violența. Își achită impozitele la timp. Numeroși cetățeni onorabili trec pragul „bîlciului” cu minuni. Aparent, nu i se poate reproșa mai nimic. Dar știm, la ora actuală, că participă la tranzacții cu obiecte de artă, bijuterii, valută, că dispune de tripouri și case de toleranță în afara legii. Investește sume importante în societăți industriale. Paradoxal e că participă frecvent la viața urbei, e cunoscut ca filantrop, sprijină dezvoltarea științei și sportului, e numit în funcții politice și administrative și e simpatizat la diferite nivele de oameni influenți.

Acum trei ani am pus ochii pe un fost avocat ieșit la pensie. Să-i spunem domnul Kreek. Celibatar convins, ținută impecabilă, tip cu mult șarm, agreabil, cult. În relațiile sociale foarte precaut, însă cu evidente slăbiciuni pentru femei. Femeile l-au costat o groază de bani. Descoperind această mică fisură, l-am șantajat cu delicatețe pe domnul Kreek, propunîndu-i să ne ajute. Contra cost, bineînțeles. N-a avut

încotro. Și l-am trimis în coasta lui Seel. Ne-a dovedit că e om de caracter, consecvent cu obligațiile asumate... De două ori pe săptămînă primim informații de la el. Rapoarte verbale. Ultimul raport este tulburător. Nu vrei să-l asculți? ... Am uitat. Domnul Kreek are veleități literare. Nu suportă conciziunea unor raport oficial.

Alunec în mreaja somnului. Abia mă îndur să deschid gura.

— Nu mă interesează domnul Kreek. Nici afacerile lui Seel.

— Dragul meu, insistă Joop – al cărui glas capătă inflexiuni grave – mai află și tu ce se petrece în lume!

„Păcat! răsună o voce agreabilă din tabachera așezată în iarbă. Am la dispoziție un parc englezesc în care s-ar putea rătăci pînă și fantezia lui Walter Scott. Sînt singur. Pașii mă poartă pe alei încă pustii. Fumez. E prea devreme, nici zece seara. Băutura n-a avut încă timp să trezească din amorțeală romantismul frivol pentru a goni perechile din saloane. E o noapte care poate răscoli singurătatea unui bărbat. Doar pe banca de lîngă havuz, în lumina gălbuie a felinarului se odihnește un bătrîn scorțos, cu bust drept și fața albă ca o coală boțită de hîrtie. De brațul lui – sau de buzunarul lui, totuna – s-a agățat o femeie plinuță, cu umerii goi. Tristețea mea trece pe lîngă tristețea lor și se pierde în întuneric.

Pătrund în local. Domnul Carol Bloomfield, portar cu vechi state de serviciu, suride ceremonios – pierdut în uniformă și între pereții de cristal – se înclină și îmi cere, contrar uzanțelor, permisul. „Domnule avocat, vă cer scuze. Ordin.” Cercetează cu atenție cartonașul verde. „Aveți acces în salonul imperial. Vi s-a rezervat un loc în zona coloanei a VIII-a, în compania doctorului Pernod.” „Nu bănuiam că mă bucur de atîta apreciere”, remarc insolent. „Domnul Seel vă consideră binevenit. La ora 22 și 30 de minute ne va onora cu prezența doamna Dolle Dinsdag, domnul președinte Yamada Hyo Toshiba și domnul director adjunct Martin Doga. În cinstea acestui eveniment s-a organizat un program special. Vă doresc „amuzamente” cît mai plăcute!” ... Nu prea eram convins că

urarea lui mă va ajuta să-mi schimb starea de spirit. Contrar obiceiului promisem o dispoziție expresă: „Urmăriți cu precădere reacțiile celor prezenți în sală!” Reacții la ce? ... Prin prezența șefilor de la Tsunami seara se anunța plină de neprevăzut. M-am obișnuit să aștept evenimentele fără să-mi fac scheme antecalculate.

Pe Toshiba și Martin Doga i-am mai întâlnit cândva. Fără-ndoială, amîndoi sînt slăbiciunea domnului Seel, dar mult mai probabil că doamna Dolle Dinsdag – Marțea nebună – se bucură de cea mai înaltă apreciere. Cu ani în urmă a cîntat în același local. Succesul cîntecelor ei olandeze nu e încă uitat... Sala ovală o cunoașteți. Ambianța e cam austeră, dar plină de gust și distincție. În partea opusă a sălii se înalță un podium circular, negru, pe care orchestra lui Șteff Gruzinski tocmai atacase în surdină valsul „Povestiri din pădurea vieneză” ...

Salonul e aproape plin. Bărbați de diferite vârste și femei, multe femei tinere. Mă strecur dezinvolt spre masa unde mi s-a rezervat locul. E la marginea salonului, în dreapta. Pernod n-a sosit încă. Iau loc în așa fel, încît să pot urmări toată mișcarea dimprejur. Chelnerița se apropie cu demnitatea unei jivine de rasă. Zimbește, recunoscîndu-mă. E Norma. O privesc nu fără invidie. Fracul alb, mulat pe coapsele fine, îi scoate în evidență trupul sculptural. „Bună seara, domnule! ... Singur?”. „Bună, Norma! Singur. Ce vin îmi recomanzi în seara asta la friptura cu salată verde?” „O sticlă de Alciz-Faroum, demi-sec?” „Fie... Mulțumesc, Norma.” Se îndepărtează, legănîndu-se ușor.

Chiar în acest moment își face apariția domnul Seel în persoană. Înalt, uscățiv, distins. Se înclină ceremonios în direcția unor impozante doamne, surîde dirijorului și se retrage la fel de distins, pierind după perdelele ce cad în falduri grațioase.

La masa învecinată îl recunosc pe Jimmy, cascadorul. Seamănă cu Yves Montand în anii lui de glorie. La ora unu fix ne va părăsi pentru a coborî în saloanele din subsol. E un

pocherist incorigibil. Pipița roșcovană din fața lui e Lola Polevici. Preferă bărbații căsătoriți. Pe Jimmy îl iubește cu adevărat.

Norma se întoarce, pune sticla în frapieră. „Sifon, apă minerală?” „Apă minerală” spun, urmărindu-i mișcările elegante. Uf! ... Toarnă vin în cupa de cristal, apa în celălalt pahar, zîmbește senină și pleacă. Sorb alene. Vinul e delicios. Pernod întîrzie.

Un piccolo blond, cu pistrui pe nas, îmi aduce friptura și salata. Privesc la cele două chifle rumene și constat că nu mi-e foame. Femei tinere, superbe, în fracuri albe, trec printre mese. Nici una nu mă bagă în seamă.

Domnul Seel își face din nou apariția, traversează sala, se înclină amabil cînd în dreapta, cînd în stînga. Îmi consult ceasul. E 22 și 30.

La intrarea în salon se produce animație. Cîțiva bărbați aplaudă discret. Niște doamne s-au ridicat din fotolii. Domnul Seel, lîngă ușă, frînt din mijloc. În salon pătrunde solemn doamna Dolle Dinsdag, urmată imediat de domnul Yamada Hyo Toshiba și Martin Doga. Cu Seel în trenă, grupul triumfal se îndreaptă spre mesele libere din față. Invitații aplaudă, orchestra e în picioare, noii sosiți iau, loc, în timp ce Gruzinschi și colegii săi atacă în surdină un tango argentinian.

Dolle Dinsdag poartă o rochie lungă, albă, strînsă pe talie, fără cordon. Un decolteu decent îi scoate în evidență umerii largi de culoarea ciocolatei – și brațele lungi, fără cusur. Încheietura mîinii stîngi e strînsă cu o brățară subțire, aurie. În jurul gîtului înalt are un lanț fin și un medalion oval, prins deasupra sînilor mici. Părul conușiu, aruncat într-o parte, i se revarsă pe umeri. Chipul prelung, ars de soare, pare străin, în contrast cu ochii imenși, negri, profunzi, sclipitori și triști. Te șochează această tristețe – aș zice originală – ce se revarsă din întunecimile ochilor ei. Și, în același timp, fascinantă. E atîta simplitate, atîta lipsă de artificiu în ținuta doamnei Dolle Dinsdag, încît mă cuprinde nu știu ce tainic respect, dar și

compasiune.

Mă concentrez asupra lui Yamada Hyo Toshiba, cel care conduce cu mînă atît de sigură destinele celebrului club sportiv Tsunami. Înalt, solid, preocupat evident de propria-i formă sportivă – ce și-o menține impecabil – impune de la prima aruncătură de ochi. Degajă o forță ce nu se manifestă ostentativ, dar pe care o simți ca o iradiere ce te subjugă. Dacă nu l-ar trăda ochii ușor migdalați și pomeții obrajilor, nu i-ai putea ghici originea asiatică.

Soția pare să nu-l preocupe. Discută îndelung cu Martin Doga. Din cînd în cînd surîde domnului Seel. Buzele lui sînt ca două linii perfecte. Ce destin nesăbuit s-a jucat cu viața lor, pentru ca Dolle Dinsdag să facă parte din gloria lui Toshiba?

Norma s-a alarmat că nu beau și nu mănînc. S-a oprit lîngă masa mea, privindu-mă curioasă. Îi zîmbesc. Sorb din pahar cu sete, ca și cum mi-aș aduce aminte ce obligații am ca invitat. Pernod, dracu' să-l ia, nu-l cunosc, dar e un încurcă lume... Norma înflorește toată. Aventura m-ar amuza, deși risc să-mi trădez modestia resurselor financiare. „Doctorul Pernod va lipsi în noaptea asta”, murmură Norma. „Sînt dezolat, remarc în doi peri. Nu vrei să-mi ții companie?” „Știți că aici nu se poate”, replică ea, și felul cum accentuează adverbul sună aproape ca o promisiune... Îmi surîde echivoc și dispare. „Țap bătrîn! Așa-ți trebuie! reflectez bine dispus. Îți toacă pensia cît ai bate din palme. Iar Joop K.G. e cam zgîrcit! ...” Ah! L-am uitat pe Martin Doga... Îmi îndrept atenția asupra lui! Broboane de sudoare îi alunecă pe obraji plini, congestionați, deși instalația de aer condiționat funcționează ireproșabil. Masiv, măsliu, trădîndu-și originea sud-americană, e la vîrsta cînd metabolismul hidrocarburilor îi pune în pericol inima. Fracul alb îl incomodează vizibil. Ochii mici îi strălucesc în fundul capului. Chelia avansată îi descoperă pielea tuciurie de pe țeastă. Prea multe inele pe degetele mici.

... Cum au reușit oare acești bărbați atît de diferiți să colaboreze? Dar, în fine, nu e treaba mea.

Băieții lui Gruzinski și-au pus în cap să epuizeze tot repertoriul de tangouri clasice. Toshiba își invită soția la dans. Luminile se sting. Perechea îmbrățișată se pierde în penumbra ringului. Norma s-a lipit în treacăt de umărul meu. Sorb din vin cu plăcere. Alte câteva perechi s-au furișat pe ring. Dolle și Toshiba revin la locurile lor. Lumina se stinge și se aprinde de câteva ori. Orchestra atacă un acord final și pe podium își face apariția o fetișcană mai mult goală, care anunță cu voce melodioasă:

„Doamnelor și domnilor, în programul pregătit special pentru oaspeții noștri din această seară, Nelly vă va prezenta o mică și, sperăm, agreabilă surpriză”. Câteva aplauze anticipative și Nelly își face apariția. Este una din atracțiile localului. Seel o întreține, la propriu și la figurat, cu toată grija și e drept că, fără a avea distincția princiară a lui Dolle Dinsdag cea de altădată și nici frumusețea ei, poate fi trecută în rîndul cîntărețelor bune... Doamnelor și domnilor, începe Nelly, vă propun să fredonăm împreună un cîntec ce are șanse de a ajunge șlagăr. Orchestra va intona întii melodia, pe care vă rog să o repetați pînă vă veți obișnui, apoi eu vă voi spune cuvintele. Să nu vă fie teamă, nu e prea greu.” Aplauzele se înmulțesc, binevoitoare. Gruzinski dă semnalul; primele note se revarsă în salon. E o melodie nostalgică și simplă, ca o baladă medievală de dragoste. Mesenii o reiau cu glas scăzut și mă pregătesc să mă alătur lor, mai ales că Norma, apărută lîngă mine, cîntă cu multă convingere, fixîndu-mă provocator, dar observ o agitație neobișnuită la masa oaspeților de onoare. Toshiba se ridică nervos, privind-o parcă fascinat pe Nelly, în vreme ce Doga, strivit în scaun, are înfățișarea unui trișor prins cu o chintă roială în mîneacă. Toshiba se întoarce brusc spre el, ca mușcat de șarpe, îi strecoară o frază printre dinți, pesemne un ordin, fiindcă sud-americanul sare în picioare și se precipită spre ieșire, însă tot Toshiba îl oprește cu un „Nu! Întoarce-te!” care se aude pînă aici. Dolle, nedumerită, și mi se pare, speriată, neputincioasă, se uită pe rînd la ei. Nelly n-a

remarcat reacția invitaților, ori se aștepta la ea, fiindcă nu-i dă atenție; și cum mesenii au deprins linia melodică, oprește orchestra și se apropie de microfon. „Vă mulțumesc! Ciripește din nou. Cîntecul se cheamă *Amoeba albastră*. Iată cum sună prima strofă:

*Cînd, fermecate, valurile-și sparg
tăcerile adînci și-i Lună plină,
Amoeba-albastră unduie în larg;
năluca ei se naște din lumină.*

„Acum să cîntăm versurile!” Salonul reia, în cor, melodia. Dar strofa nu ajunge la jumătate, cînd un bătrîn scorțos, cel pe care-l văzusem mai devreme sub felinarul din parc, își răstoarnă fotoliul și încearcă, stîngaci, să sară prste el. Aproape în același timp, juna de lîngă Jimmy, Lola Palevici, scoate un țipăt strident – cascadorul s-a lansat într-o cursă cu obstacole, sărind abil peste mese, cu o viteză de necrezut și dispare, ca un meteor, pe ușa salonului; Lola îl urmează la cîțiva pași, încearcă și ea un salt, dar se împiedică de o frapieră și se lungește peste prima masă, dezvelindu-și impudic părțile cele mai picante ale trupului bine făcut. Nelly a încremenit, cu microfonul la gură, într-un gest lipsit de orice eleganță. Yamada și Doga au luat-o pe Dolle Dinsdag de subțiori și o duc afară pe sus, în momentul cînd în salon izbucnește panica. Norma apucă, în virtutea inerției, să mai emită cîteva note și îmi sare ca apucată pe genunchi, după care ne rostogolim amîndoi pe covor...”

Clic! Banda s-a terminat. Joop întinde mîna și înhață aparatul care se face nevăzut. Mi-e frig. Îmi frec genunchii cu palmele și refuz să mă mai gîndesc la ceva. Ochii îmi fug peste iarba deasă, strălucitoare.

— Cîteva amănunte! zice Joop. La ora cînd în spelunca lui Seel se petrecea pitoreasca scenă descrisă de Kreek, pe stadionul central dintr-o mare capitală a Americii Latine se

desfășura o cursă cu obstacole. Cîștigată cu detașare de Jean Mesmer, reprezentantul clubului Tsunami.

— Am înțeles! fac ursuz. În aceeași seară Alvin Brüg doboră recordul mondial și mai tîrziu se răsturna cu mașina pe... cam la ora cînd... Doar nu crezi că...

— Vezi ce băieți deștepți am ajuns? îmi rîde în nas. Ne vedem în birou la tine; n-ai uitat, sper, de consultații. Am dispoziție de la șefii mei să te asist. Și mă conformez.

Încalecă bicicleta și se pierde printre stejari. Din cealaltă direcție pilotul elicopterului îmi face semn că putem porni.

10

— Cine?

— Miguel Herrera y Garcías Solente. Reprezentant comercial. Firma „Sandopol și Remus”. Produse cosmetice – încheie doamna Turner. Cu soția, adaugă, răsufîind din răsputeri.

Cabinetul de consultații mi se pare străin, cenușiu, insuportabil. Joop K.G. – într-un uriaș halat alb ce-i atîrnă pînă la călcie – învîrtește în mîini o seringă Guillen. Sub nas și-a lipit o mustață blondă. Poartă ochelari fumurii, iar pe cap și-a îndesat o bonetă de chirurg.

— Să intre! consimt, cu voce de nerecunoscut.

Doamna Turner se prelinge imponderabilă, se face nevăzută.

Ușa e trîntită de perete și domnul Miguel Herrera pătrunde la iuțeală, împins din urmă de consoartă – femeie la 50 de ani, masivă, cu sîni impozanți, cu obraji durdulii, congestionați.

— Bonjour, domnule doctor! tună doamna, cu glas de brigadier silvic. L-am adus cu forța! Ce noroc am avut că mi s-a telefonat de la cabinetul dumneavoastră! Altfel n-aș fi apelat la vreun doctor nici în ruptul capului! N-am încredere în medici! Sînt niște escroci!

— Telefon de la... cabinetul meu?!

Privesc mohorît spre Joop, care-mi zîmbește cu inocență. M-am lămurit.

— Soțul meu a avut o criză nervoasă, adaugă doamna, împingîndu-l.

Abia acum observ că bătrînul domn Miguel are miinile legate la spate cu un șnur subțire, iar doamna și-a înfășurat pe braț celălalt capăt.

Înalt, drept, livid, Miguel Herrera inspiră milă. Se uită absent la mine și aprobă, clătinîndu-și capul. Pe chip i s-au întipărit toate renunțările vieții.

— Luați loc, vă rog!

Doamna își împinge soțul în fotoliu, după care rămîne de veghe lingă el. Joop K.G. se apropie cu un bisturiu în mînă.

— Îmi permiteți, doamnă?

Fără să aștepte răspuns taie legăturile domnului Miguel, în timp ce doamna se încruntă neliniștită.

— Să stai cuminte, dragule!

— Mulțumesc, tinere! mîriie bărbatul, masîndu-și încheieturile mîinilor. Salut, domnule doctor! Își aduce aminte și surîde trist.

— Vă rog să-mi relatați cît se poate de exact cum s-au petrecut faptele, fac nervos, în timp ce, cu un gînd revoltat la culme, îl trimit pe Joop la mama dracului!

— Azi-noapte am fost invitați la Seel. Sîntem vechi cunoștințe, prieteni chiar. La început ne-am distrat de minune. Orchestră grozavă. Dar mai tîrziu a pus-o naiba pe Nelly, diseuza, să cînte, împreună cu noi, o serenadă marinărească. O chestie cu dragoste. Miguel a început să dea semne de neliniște. Țopăia pe loc, fredona și se uita după femeii. Pe urmă a ieșit din sală, alergînd ca un sportiv. Ajunși acasă, în dormitor, în loc să-și tragă pijamaua, Miguel a rămas în chiloți, ca să mă exprim fără jenă... A fugit prin cameră, a făcut genoflexiuni și pînă la urmă a sărit peste pat, peste toaletă... Cei de la salvare i-au dat niște calmante. Dimineața mă trezesc cu un telefon de la asistentul dumneavoastră și

iată-mă! Sper să mă ajutați, dacă m-ați chemat!

— Liniștiți-vă, doamnă! intervin. O criză nervoasă trecătoare. Vă prescriu rețeta. Cinci pastile pe zi, din trei în trei ore. Regim alimentar sever. Lichide din abundență.

După o săptămână va fi... va fi în măsură să-și vadă de treburi.

Scriu rețeta, i-o întind binevoitor. Doamna o ia, o citește, dă din cap nedumerită..

— Auzi, Miguel? Cinci pastile pe zi!

Îl mîngîie. Miguel surîde la fel de trist.

— Mulțumesc, domnule doctor, șoptește.

— Vă rog!

— Să știți, dacă e adevărat, îmi schimb părerea despre medici! declară ritos doamna. Cît am de achitat?

— Nimic.

— Foarte rău! Foarte rău! Viața fără bani nu e viață...

Îl ia pe Miguel de braț și ies amîndoi însoțiți de Joop al cărui halat filfiie caraghios. Îmi trec palma peste obrajii nerași. Dumnezeule atotputernic, refuz să cred în relația dintre Amoeba-albastră și aceste puseuri! ... Re-fuz! Iar bestia îmi trimite nevinovații ăștia pe cap pentru a mă convinge...

— Agatha Mandeville, îmi atrage atenția doamna Turner din ușa larg deschisă. Specialist optician.

Agatha Mandeville intră în cabinet cu siguranța femeii care a aflat de mult ce loc privilegiat ocupă pe biata noastră planetă. Cred și eu! Tinerețea țipă în ea prin toți porii, într-o explozie de farmec și grație.

— Doamnă...

— Mulțumesc, doctore! Îmi întrerupe formula curtenitoare și se așază. Vă cer scuze! Mă aflu încă sub influența unei întâmplări enigmatice.

— Vă ascult!

Degetele nervoase, i s-au încleștat pe poșeta din poală. Cîteva clipe ochii îi fug în direcția lui Joop care, lîngă fereastră, răsucește seringă în mîini.

— Am primit aseară o invitație din partea lui Fred. Fred e căpitan în marina comercială. Sănătos, urît, curtenitor, vesel. Dar, ceea ce e mai important, e consecvent în sentimente. Mi-a propus să ne distrăm. Azi-noapte Seel a organizat un program special. Fred se dă în vînt după muzica retro. Îl adoră pe Gruzinski și orchestra lui.

Într-adevăr, tangourile și valsurile lor au fost la înălțime. Dar... Nu știu, la un moment dat cîntăreața localului, o anume Nelly, ne-a pus să fredonăm o melodie nouă, „Amoeba albastră”. Pe Fred l-a înnebunit calitatea interpretării. Și nu numai pe el. O mulțime de lume bună și-a pierdut controlul. Au fost scene grotești. O fată a încercat să se cațere pe perdele, alta a sărit în brațele unui bărbat, un bătrînel... Detaliile n-au importanță. Am hotărît să plecăm imediat. Mă cuprinsese brusc o stare euforică. Mi-ar fi imposibil să vă ofer o imagine exactă a ceea ce am simțit. Pe drum, l-am rugat pe Fred să ne oprim într-un parc... A fost straniu, pur și simplu de neînțeles! M-am cățărat în cel mai înalt copac. Fred a venit după mine. Cu forța m-a readus la sol. După puțin timp m-am smuls de lîngă el și m-am repezit să sar peste un gard într-o curte străină. Pînă la urmă Fred m-a strîns în brațe și mi-a spus bărbătește că sînt criță! Cu chiu, cu vai am acceptat să mă urc în mașină. Am avut o violentă durere de cap, o migrenă insuportabilă. Acasă am luat niște calmante. M-am trezit buimacă, fără chef. Fred plecase în port, la treabă. Pe la zece și ceva am primit un telefon de la o doamnă care s-a recomandat asistenta dumneavoastră și s-a interesat cum mă simt. Vă stau la dispoziție pentru un control mai amplu, în cazul cînd considerați că este necesar. Dacă nu, vă solicit măcar niște explicații.

Îmi scot ochelarii și-i pun cu grijă pe marginea biroului. Mă uit ca prin ceață la superba doamnă Agatha.

— Reacțiile organice, caut nesigur o formulare, sînt, în general, dificil de analizat, mai ales cînd apar sub impulsul unor manifestări de ordin psihic. La dumneavoastră, o

supratensiune nervoasă întâmplătoare a generat un surplus de energie ce trebuia consumată... Explozia temperamentală s-a reechilibrat prin efortul fizic. Asta e! Reacții subconștiente pe fond adolescentin. Vă prescriu un medicament cu efect rapid și sigur. O plimbare pe ocean, câteva zile cu Fred și totul se va încheia cu bine.

Ușa se deschide și doamna Turner se adresează inspectorului:

— Domnule doctor, o convorbire urgentă! Pofțiți la secretariat!

Joop dispare. Agatha Mandeville se ridică și-mi întinde mîna.

— Vă mulțumesc. Am fost neliniștită.

Îi strîng mîna cu plăcere. Poșeta îi alunecă de pe umăr, doamna încearcă s-o prindă și îmi lovește ochelarii care cad pe covor. Se apleacă după ei – înaintea mea – astfel că profit de ocazie și privesc pe furiș coapsele prelungi. Se ridică, îmi întinde ochelarii. Sînt cam... neatentă! Surîde încîntător. Pesemne tot din cauza...

— Nu vă faceți griji.

— Vă rămîn recunoscătoare.

— Vă rog!

O conduc politicos și o dau în primire doamnei Turner.

Revin la birou cu senzația că în cap mi s-a turnat plumb. Amoeba albastră...

—Miss Edelstrom... Claudio Salinas... Agamemnon Papanicola, își face impecabil datoria doamna Turner, invitînd pacienții în cabinet.

Același Seel, aceeași Amoebă albastră... Miss Edelstrom a încercat să sară de la etajul al doilea, Salinas a reeditat performanțele lui Tarzan în piscina din grădina casei în frac și cu papillon la gît, iar Papanicola și-a făcut rost de un arc și a colindat toată noaptea prin oraș pentru a vîna indieni...

Sînt singur, cu un uriaș gol în stomac. Pun ochelarii pe

birou și ascult liniștea ce mă învăluie. Privesc neliniștit prin cabinet. Joop nu s-a mai întors de la telefon.

— Ăștia au fost toți, șoptește doamna Turner, apărută în ușă. E îngrozitor ce se petrece în oraș, adaugă, gata-gata să plîngă.

— Ce se petrece? întreb curios, ca și cum nu mi-ar fi ajuns defilarea atîtor Amoebe...

— Vă cer scuze! Am... primit... o bună prietenă mi-a telefonat, se înroșește doamna Turner, care nu știe să spună minciuni. În oraș s-au semnalat pe neașteptate focare de gripă. O adevărată epidemie... A apărut, se pare, la Tsunami și se întinde cu repeziciune. Peste 20 000 de cazuri. Virus A 1163, Honolulu, sau Honduras, n-am înțeles.

— Epidemie? ... Gripă? Tsunami? Fac zăpăcit. Acum, în plină vară?

Cineva împinge ușa. Doamna Turner se opune demn, cu mîinile strînse pe clanță, cu ferma convingere că în felul acesta virușii nu vor năvăli în cabinet. Atacantul insistă însă, așa că doamna Turner abandonează lupta, se dă la o parte, ușa zboară de perete, Joop K.G. intră precipitat, nu-și găsește echilibrul, cade peste birou, lovindu-mi ochelarii cu mîna. Aceștia se rostogolesc prin aer, Joop face un salt acrobatic, îi prinde din zbor și-i bagă iute în buzunarul hainei. Nu e mulțumit, scoate din alt buzunar o cutiuță metalică, plată și introduce ochelarii în ea. Cutia nu prea seamănă a port-ochelari, dar Joop o strecoară satisfăcut la locul ei din haină, pentru că nu mai poartă halat și nici tichiuță.

— Scuzele mele, doamnă Turner. Eram convins că ușa s-a înțepenit.

Secretara se uită la el cu jenă, oferindu-i posibilitatea să înțeleagă că nu poate fi dusă de nas.

— În situația deplorabilă în care vă aflați, mi-am luat permisiunea să comand pentru amîndoi o masă de patru persoane. V-aș ruga să vă bărbieriți și să faceți un duș. Doamna Irmgard Renate Stein vă așteaptă abia la ora 18.

Domnule doctor, am transmis familiei dumneavoastră cele necesare. Poftă bună!

Buna, blînda și atenta doamnă Turner ne părăsește, închizînd ușa cu băgare de seamă.

— Amoeba albastră a părăsit stadiul de nălucă! intervin brutal, pentru a mă rupe din obsesia gîndurilor.

— Faci progrese, băiete! S-a materializat, dansează printre noi, bombăne inspectorul mai grav ca oricînd. Colac peste pupăză și o epidemie de gripă.

— M-a anunțat doamna Turner. Virus A 1163...

— Am făcut rost de două fiole cu vaccin. Te pricepi?

— La ce?

— La injecții, surîde el perfid.

— Încetează cu glumele proaste! zbier, încleștîndu-mă de marginea biroului; morișca din cap tinde să-mi pulverizeze orice gînd.

Joop îmi pune în față cele două fiole. N-am încotro, mă liniștesc imediat, scot aparatul din dulapul steril, introduc fiola în nișă și trec lîngă inspector.

— Mîna stîngă! ordon. Suflecă-ți mîneca, la naiba! N-ai mai făcut injecții?

Îi aplic ventuza pe braț, declanșez.

— Mulțumesc, doctore!

Repet operația pe brațul meu, arunc aparatul în dulap, revin în fotoliu și-mi masez cu gesturi energice fruntea.

— Tsunami și-a închis porțile. Carantină. Pînă la noi ordine, orice concurs a fost suspendat, orice antrenament interzis. 165 de cazuri grave. Clinica de pe coasta oceanului e arhiplină. Primăria a dispus o acțiune antiepidemică.

Joop se mișcă prin cabinet cu pași mari, adus din spate, nervos.

— E firesc, nu ți se pare? spun posomorit. Pînă una-alta am rămas fără ochelari!

— Altă pereche n-ai?

— Glumești? Ce faci cu ei?

— O mică amintire de la doamna Agatha Mandeville! Te-a păcălit! Norocul nostru e că Maurice nu poate fi dus de nas... A făcut curat și aici. Putem discuta liniștiți.

Înghit în sec. Argumentul lui Joop îmi taie respirația.

— Când s-a aplecat să mi-i ridice! fac senin, redescoperind dintr-o dată cât sînt de inteligent.

— Transmit sunete și imagini. Cutia în care sînt acum ecranează tot. Nu și prostia!

— Cine și-a permis să ne spioneze?

— Învăță jocul, bătrîne! Altfel te-ai ars! Încă nu știu... Ia spune-mi, unde e închisă fișa lui Aby? ... Concluziile testului după metoda ta.

— V-ați pierdut capul amîndoi! remarc în surdina, aducîndu-mi aminte și de dorința bunei mele prietene.

— Ți-a mai cerut-o cineva?

— Nu... Doamna Stein... pentru Yvette.

— Marile spirite se întîlnesc! Îmi faci sau nu rost de ea?

— Ce te interesează?

— Studiu. Rutină. Anumite repere biografice.

— Mai bine te-ar interesa albumul. Halucinațiile lui au fost... în ordinea fotografiilor din album. Au apărut sistematic.

— Zece, elev Van Mennen! ... Numai că bietul Aby a rămas fără album! Am răscolit cu băieții toată casa. Nici urmă.

Deschid gura și uit s-o mai închid.

—... ăăă... L-ați întrebat?

— Cine l-a mai întîlnit? S-a dus pe ocean să-și uite înfrîngerea. Abia aștept să se întoarcă. Dacă se mai întoarce.

— Exagerezi! fac ursuz, dîndu-i dreptate.

— Logica ta e bună pentru clinică. Îl cunoști pe Mayer?

— Ce legătură are Mayer cu albumul lui Aby? Cu fișa? Cu... Sîntem în relații cordiale. Ca șef al centrului antiepidemic ne-am întîlnit la numeroase ședințe... Am înțeles. Vă corelați acțiunile cu epidemia de gripă. Ce să-i cer?

— Autorizația pentru acțiunea de la Tsunami. De rest mă ocup eu.

— De rest? ... Care rest? ... întreb zăpăcit.
— Și poliția dispune de brigăzi antiepidemice. N-ai știut?
— De unde naiba să știu? ... Bine. S-a făcut. Altceva?
— Nimic. Fișele. Aby și Yvette. Vezi să nu le încurci... Hai, la treabă! Timpul trece. Ia-ți ochelarii din birou.

Trag sertarul. O pereche de ochelari identici cu ceilalți zac înăuntru. Îi iau și-i strecor la iuțeală în buzunar.

11

Clinica doamnei Irmgard Renate Stein ne întâmpină învăluită în tăcere. Poarta monumentală alunecă silențios într-o parte. Strâng mîinile pe volan, în timp ce teama izbucnește subit de undeva, urcă în mine, se împrăstie tulbure, întunecîndu-mi conștiința. Credincioasa mea Suzy bîzîie uniform. Ne strecurăm pe sub arcadele verzi și răcoroase.

Joop K. G., a cărui apatie a dispărut ca prin farmec, se uită lacom împrejur. Nu scapă ocazia să fluiere admirativ.

— Ce mai risipă! Fantezie și bani! exclamă într-un tîrziu.

— Mai bine vezi ce faci cu dosarele alea, replic posomorît. Pune-le în mapă.

Docil, inspectorul șef introduce în mapa neagră cele două dosare sustrase ilegal din clasorul clinicii și pe care le studiasese atent filă cu filă.,

Parchez mașina. Nu apucăm să coborîm și în capul scărilor, zîmbitoare, își face apariția doamna Stein. Halatul, croit impecabil, îi dă o notă de vagă austeritate.

Joop se grăbește să ajungă în fața gazdei, căreia îi sărută mîna cu politețe desăvîrșită – semn sigur că pune la cale o istorie de mare anvergură. Îmi aștept rîndul să o salut pe Irmy, dar pur și simplu nu mai pot ajunge la ea; polițistul a acaparat-o definitiv.

—Cunoștințele inegalabile în domeniul artei și gustul desăvîrșit al comanditarului au făcut din clinica

dumneavoastră un mic univers încântător! murmură Joop, în vreme ce sîntem conduși prin lungi coridoare cu ferestre spre parc și călcăm pe covorașe care înăbușă zgomotul pașilor. Irmy pare fascinată de manierele galantului vulpoi și aproape că sînt gelos – m-au uitat undeva, în urmă, ca pe unul a cărui prezență se vede cît de colo că-i incomodează. Ajungem, în sfîrșit, într-un salon plin cu mobile din stejar sculptat, grele, bogate și inutile; plafonul, din sticlă viu colorată, filtrează lumina soarelui, topind-o în nuanțe ciudate. Sîntem așezați în două fotolii gemene, în dreptul unui păienjeniș de plante tropicale în spatele căruia, am impresia, încăperea se continuă, într-o penumbră deasă, unde nu se deslușește nimic. Doamna Stein ia loc pe un al treilea fotoliu, retras cumva, într-o zonă unde bizara lumină din plafon nu ajunge, ori așa am impresia, fiindcă razele multicolore îmi cad pe față dintr-un unghi supărător. Joop și-a scos ochelarii și-i șterge meticulos cu batista, păstrîndu-și același surîs neobosit. Irmgard Renate Stein ne privește, în schimb, cu o candoare și o bunăvoință de-a dreptul penibile. Pe cele trei măsute aflate dinaintea fotoliilor noastre, printre sticle, și vase cu gheață aburesc discret cafetierele.

— Adevărată minune! murmură Joop, cu o voce învăluitoare ca un cîntec de leagăn. Personalul de aici este extrem de rapid și conștiincios.

— De ce? întrebă Irmy, curioasă.

— Cafele fierbinți și gheață netopită...

— Am cunoscut ora la care veți ajunge la clinică...

— Da? ... Cred că ați fi fost un excelent polițist.

— Glumiți, domnule inspector șef!

— Nici gînd, doamnă! Și regret nespus că nu vă pot cere concursul pentru a elucida o poveste foarte încîlcită... Va plac enigmele?

— Nu cele din specialitatea dumneavoastră.

— Păcat pentru bietul George Hay!

Privesc surprins către Joop care nici nu clipește, în vreme ce

doamna Stein schițează un zîmbet la fel de candid ca și celelalte.

— Mi-a spus Van că ar fi apărut ieri în oraș acest uitat campion. Farsa vreunui mitoman, fiindcă... poate sînteți la curent...

— Sint, doamnă! Van mi-a vorbit și mie. Un individ care pretindea că e suficient să fredonezi nu știu ce cîntec pentru a doborî toate recordurile în materie de ciclism.

— Și, dragă doctore, se întoarce spre mine gazda, după relatarea lui Konrad se pare că vagabondul chiar a oferit o demonstrație, acolo, în parc?

— Mda! Mormăi nehotărît. După relatarea lui Konrad...

Nu prea sînt în apele mele, pe semne din pricina oboselii. Lumina mă supără de-a binelea; aș vrea să-mi așez fotoliul mai într-o parte, încerc – dar nu izbutesc. Ori afurisitul are o greutate mai mare decît a mea, ori este fixat în pardoseală.

— Totuși George Hay, adevăratul George Hay a murit acum mai bine de trei ani, protestează Irmy.

— Observ, doamnă, că enigma nu vă e chiar indiferentă, deși ține de specialitatea mea. Mai bine zis enigmatul.

— Domnule Joop, chiar sînt mai multe?

— Cel puțin patru. Întoarcerea lui Hay de pe lumea cealaltă...

— Dacă n-o fi fost opera unui impostor.

— Asta adîncește misterul, doamnă!

— Nu înțeleg.

— Vă explic îndată. A doua enigmă – cîntecul oare te face campion.

— O glumă deplasată a unuia care și-a bătut joc de Konrad. Și imaginația băiatului a dat credit enormității. A treia... enigmă?

— Abordarea lui Konrad. Dintre cîți copii se învîrteau în parc cu bicicletele...

— Simplă întîmplare. Și de unde știți că povestea nu s-a repetat și cu alți puști, înainte sau după discuția cu urmașul

prietenului nostru Van Mennen?

— Mă rog... mormăi, ca să zic și eu ceva.

— Și, în fine, al patrulea mister?

— Disparația înapoi în neant a lui George Hay – să-l numim așa pînă îi vom stabili identitatea.

— Bănuiesc că nu cereți intuiției mele să răspundă pe loc atîtor nedumeriri.

— Nicidecum, doamnă, cu toate că ne-ar fi de un real folos.

Copoiul își plimbă palma pe frunte și își masează templele vreme de cîteva clipe. Ochii îi lucesc bizar, privirea i-a devenit aproape sticloasă și pe față, dincolo de expresia arogantă care te îndeamnă să-i tragi palme – și mulți ar face-o cu mare bucurie, dacă ar putea! – i se citește o încordare și parcă un triumf... Nu mai pricep nimic.

— Exagerați. Ca să-mi faceți plăcere?

— Stimată doamnă, sînt prea bătrîn să mai iau în calcul jocurile întîmplării, chiar acreditate cu atîta farmec de un om obiectiv cum sînteți dumneavoastră.

— Înseamnă că v-ați format o părere despre întîmplări?

— O întreagă teorie, doamnă.

— Sper să nu fie secretă...

— Vă interesează?

— Din curiozitate.

Joop ezită o fracțiune de secundă și iar își atinge fruntea cu mîinile; ar fi prea stupid să aibă aceleași dureri de cap ca și mine.

— Mi se pare, spune polițistul, că nu știu cine a încercat să provoace, prin intermediul bunului nostru prieten Van – surîs de circumstanță spre subsemnatul – o reacție din partea nu știu cui. Adică l-a înviat pe George Hay, în carne și oase, ori numai umbra lui, și, într-o seară, l-a pus pe ciclist sau pe impostor să-l caute în parc pe Konrad și să-i debiteze istoria cu cîntecul, ba s-o și illustreze. Mă urmăriți?

— Nu prea bine.

— Totuși o să continui. Konrad urma să-i povestească

doctorului pățania, ceea ce a și făcut, iar acesta urma, la rîndul lui, s-o povestească altcuiva.

— Ce tot spui acolo? îl întrerup, vorbind cam împleticit. N-am discutat de prostia asta decît cu nevasta mea și cu Irmy.

— M-ai omis pe mine.

— Și cu tine, poftim.

— Nu mai omiți pe nimeni?

— Încetează!

— Păcat, remarcă Irmy, îi încurci toată teoria domnului inspector șef.

— Nu mă cunoașteți. Sînt foarte greu de pus în încurcătură.

— Sună ca o provocare, domnule inspector șef!

— Se poate? Tocmai pe dumneavoastră...

— Să revenim, mai bine, la teorie.

— Doamnă, mă amuz uneori închipuindu-mi că asist la o partidă de șah și încerc să anticipez soluțiile jucătorilor. E pasionant. De pildă în cazul George Hay, am impresia că se înfruntă doi indivizi de mare clasă și pe o miză absolut formidabilă.

— Acum vă etalați dumneavoastră talentele?

— Provocatorul, oricine ar fi el, are ori a avut legături cu baza Tsunami. Altfel nu se explică de ce a folosit umbra lui Hay și de ce a recurs la doctorul Van Mennen.

— A recurs? În ce scop?

Se vede că Irmy face eforturi să înțeleagă elucubrațiile vulpoiului polițist și că, în cazul cînd înțelege ceva, nu crede o iotă.

— Vai, doamnă, e atît de greu să vă imaginați? Doctorul nostru ar fi trebuit să intre în alertă la auzul aberantei afirmații că o melodie te face campion și să povestească istoria șefilor lui de la Tsunami! Iar aceștia, avînd conștiința încărcată în privința lui Hay sau în alte privințe, ar fi trebuit să intre în panică și să ofere ceva emisarului lui Hay în schimbul tăcerii.

— A! se dumirește Irmy. Adică o încercare de șantaj?

— Întocmai. Vedeți că ați ghicit? Numai că șantajul n-a funcționat, dovadă că George Hay a dispărut fără urmă, pentru a doua oară. Ori a fost trimis pe lumea cealaltă, tot pentru a doua oară și înmormântat cu toată atenția, ca să se elimine riscul unei alte învieri.

— Asta ține tot de teoria dumneavoastră?

— Eu unul așa aș fi făcut. Ori, mai există o variantă: șefii de la Tsunami, știindu-se curați, n-au reacționat la provocare, și atunci Hay a fost retras tot de cel care îl scosese la iveală. Variantă puțin probabilă însă; șantajistul n-ar fi riscat învierea lui Hay doar de dragul unei testări de principiu. Iar dacă n-a fost Hay în carne și oase, ci numai un impostor, datele problemei rămân aceleași, doar numărul de persoane implicate se modifică, deci și amploarea operației.

—Bați cîmpii de-a binelea! mormăi greoi, cu limba răsucită. N-am suflat o vorbă la Tsunami.

— Iată și a treia variantă! Rostește zîmbind amfitrioana.

—Norocul tău, amice, ripostează Joop, că secretul profesional mă împiedică să comentez anumite lucruri; altfel ți-aș spune eu multe despre sistemul de informații al șefilor tăi.

— Atenție, domnule inspector șef! intervine Irmy. Pentru un polițist de elită, cum vă merge vorba că sînteți, vă jucați cam imprudent cu vorbele.

— Aveți și un microfon pe aici? întrebă Joop, accentuînd bine conjuncția.

— Credeți că ar fi necesar? replică, mereu zîmbitoare, gazda.

Joop ridică din umeri, deși nu-mi mai dau seama ce ar trebui să însemne asta. Mă învăluie o toropeală stupidă, care mă detașează de mine; se face că stau deoparte și că mă contemp lu moțăind imbecil în fotoliu, fără să vreau să mă mai iau în seamă.

— Nu știu mai nimic despre sistemul dumneavoastră de informații, declară inspectorul, cu o sinceritate pe care, dacă aș mai putea urmări schimbul de cuvinte al celor doi, aș găsi-o

dezarmantă.

— Domnule inspector șef, acum două ceasuri, un trecător elegant a traversat strada în dreptul împrejuririi din nord a clinicii mele. O traversare atât de hotărâtă și încununată cu atât succes, încît s-a trezit, pur și simplu, în incinta clinicii. Evident, am fost curioasă să-l întreb în ce scop a consumat o asemenea cantitate de energie. Emoția propriei performanțe îl copleșise însă, așa că nu prea găsea cuvinte să-mi explice. A fost nevoie să-l ajut cu un complex de stimuli psihologici, dealtfel absolut nevătămători. Drept mulțumire, omul a declarat sus și tare că e specialist în coduri în brigada lui Marc Palladio.

— Interesant! exclamă Joop, cu aerul unuia care află că pe nasul mumiei lui Tutankamon a fost descoperit un scarabeu încă viu.

— În acest moment, exact deasupra noastră, la cinci mii de metri altitudine, patrulează două elicoptere ale poliției avînd la bord experți în aerofotogrametrie cu aparate Goldman și peliculă Ewig-Bohm. Patru mașini, tot ale poliției, rulează împrejurul parcului, sincronizîndu-și mișcările și ținîndu-ne sub observație cu telepalpatoare Omega-Light 7706. Măsuri de pază, ori activitate de, să zicem, informare?

—Doamnă, aveți argumente pe măsura gustului dumneavoastră artistic și a reputației profesionale! rostește Joop K. G. cu admirație. Și n-am cuvinte să-mi exprim aprecierea asupra umorului de care dați dovadă. Sper că la un moment dat ne vom înțelege bine și vă rog din suflet să-mi întăriți această speranță!

Nu izbutesc să mă descurc în acest florilegiu de cuvinte alese; parcă simt cum plouă cu apă de trandafiri – și totuși, am impresia, se vorbește despre lucruri grave și, în alte situații, măcar unul dintre interlocutori ar fi trebuit să explodeze de indignare.

— Dragă Van, o aud pe Irmy adresîndu-mi-se, în mapă este dosarul domnișoarei Yvette?

— Da, spun încet, atent la migrena care mă chinuie. Domnul Joop K. G. a insistat însă și pentru Aby. Nu știu ce are de gînd.

Întind mina, iau mapa de pe masă și i-o pasez gazdei. Aceasta se cufundă în lectură fără să ne mai acorde atenție. La un moment dat intervine Joop cu o replică, Irmy îi răspunde, dar nu înțeleg nimic din discuția lor. Alunec senin, cu voluptate în somn.

Cînd mă mai dezmeticesc oarecum, constat că am plecat de mult de la clinică. Joop conduce foarte precaut. Abia ne tîrîm pe străzi, încadrați din toate părțile de mașini de escortă cu însemnele poliției.

— Admirabilă cucoana! zice inspectorul. Dată dracului, îmi place! Cum ți se pare, doctore?

Are înfățișarea unui cîine scăpat ca prin minune din lațul hingherilor – obrații i-au căzut, în cute adînci, spre bărbie, ochelarii îi atîrnă jalnic pe vîrfurile nasului deloc aristocratic, trupul lipsit de putere i se clatină moale la toate virajele, pielea i-a căpătat o nuanță pămîntie. Nu mă pot privi în nici o oglindă, dar sînt convins că starea mea e și mai jalnică, iar vorbele admirative ale copilului, atît de contrastante cu aerul nostru plouat, nu-mi stîrnesc nici un interes, nici rîsul.

— Ai căzut pe gînduri, nu? Continuă Joop cu maliție. Mde, prietena ta din tinerețe! Frumos ne-a aranjat, ce să zic!

— Adică? murmur cu un efort.

— Asta-i bună! Să nu pretinzi că n-ai habar ce înseamnă un șoc hipnotic!

— Adică Irmy...

— Dă-o dracului, doctore, faci pe prostul? Doar ești psiholog, nu zootehnician! Și eu inspector de poliție, nu călugăriță inocentă. Nu e cazul să-ți disculpi vechea dragoste...

Mînia mă cuprinde pe neașteptate, cu efectul unui duș binefăcător; gîndurile – cîte le mai am – mi se limpezesc dintr-o dată și, dacă le-aș putea preface în gloanțe, amicul ar fi mitraliat instantaneu.

— Un șoc hipnotic! Provocat de Irmy? Și în ce scop, mă rog?

— Da, iubitule, un șoc! Da dragă, de Irmy! În scopul investigării bietelor noastre conștiințe, scumpule! Și dacă în capul tău doamna trebuie să fi descoperit doar aceleași frumoase sentimente, nealterate de curgerea timpului, în ceea ce mă privește...

— Ce vrei să insinuezi? Tocmai tu vorbești, tu care ți-ai trimis gorilele să spioneze clinica? Sau nu-i adevărat?

— Ba da, firește!

— Bravo, domnule! Și la ordinul cui?

— Al patronilor, evident! Toshiba și Doga, stăpînii noștri.

— Recunoști că te-a cumpărat Tsunami?!

— Ca și pe tine. Numai că eu recunosc.

— Pe mine? Formidabil! Ești de o nerușinare fără margini.

— Ia ascultă, sîntem între noi, nu mai face pe nevinovatul! Cum dracu', toate dosarele sportivilor, pe care le întocmești cu atîta minuție servesc, crezi, la redactarea elogiilor din presă?

— Dar la ce crezi?

— Cel puțîn la nebunia sărmanei Yvette și la pierderea concursului de către Aby Ta-o-tou... Îți mai amintești ce răspunsuri a dat Yvette pe parcursul testărilor tale?

— De unde naiba...

— Unele dintre aceste răspunsuri au fost analizate și de doamna Stein. Tu dormeai tun. Nu ești curios să-ți aduc aminte despre ce e vorba?

— Dă-i drumul, te ascult.

— În text există o întrebare: „Aveți imaginație?” Iată ce a răspuns Yvette: „M-am gîndit să prind pe perete rama goală a unui tablou pentru a-mi dezvolta imaginația. După șase luni de exerciții în spațiul dintre rame au început să apară imaginile dictate de fantezia mea”.

— Poemul! șoptesc involuntar.

— Desigur, poemul, repetă Joop. În ce rubrică ai introdus analiza spiritului de observație?

— Opt, dacă nu mă înșel.

— „Tata își leagă șireturile cu nod dublu... Unchiul Mozes fumează mult. E neatent. Mama a găsit pe jos mucuri de țigară strivite, sub talpă... Mamei îi palce cafeaua amară. L-a convins și pe tata... Nu suport viața în cușca betonată a blocului...” Asta a răspuns Yvette. Memoria nu mă trădează încă.

— Poemul poate fi și un produs al imaginației.

— Numai atât? În metoda ta infailibilă mai apare undeva și întrebarea: „Pînă la ce vîrstă v-ați jucat cu jucăriile?” ... Răspunde Yvette: „Pînă la vîrsta de 15 ani. Și acum dorm cu ursulețul Shinji sub pernă!” ... Ai auzit? Ursulețul Shinji.

— Shinji? îngîn, scormonind în memorie. Pseudonimul bătrînelului din jurnalul fetei!

— Jurnalul fetei, după cum vezi „nu e chiar atât de fantezist! Interesant ar fi să aflăm prin ce miraculoase procedee i s-au transmis datele furate din fișa personală... Și știi din ce cauză?

— Ei bine, nu!

— Mai gîndește-te! Dacă o să te ducă mintea. Ah! Să nu uit! Vezi că doamna îți va trimite la Mayer niște pastile antigripale. Și mai vezi, la Centrul antiepidemic ia legătura cu unul pe nume Kid... Kid Stephenson.

12

În dimineața feerică, blîndă și reconfortantă, cu cer imaculat pierdut în albastru, Suzy aleargă voioasă, plutind parcă pe banda aleii ce șerpuiește elegant printre pinii ornamentali, conici, de un verde închis. Țipetele păsărilor se amestecă, se pierd neînțelese prin copacii maiestuoși ale căror coroane impozante domină tihna matinală a bătrînelului parc în incinta căruia se găsește reședința centrului antiepidemic.

După o noapte în care am dormit neîntors sînt într-o dispoziție excelentă. Elsa a participat neîndoios la această splendidă performanță. Liniștea ei, discreția, acel tact specific feminin – cînd cu un tainic surîs și o gingașă mîngiere m-a readus cu picioarele pe pămînt – au avut darul să-mi alunge

potera gîndurilor confuze, inhibante, tulbura aversiune declanșată de întrevvedere cu doamna Irmgard Renate Stein. Pentru că, în mod bizar, după întrevvedere ne-a cuprins o violentă convulsie afectivă, Irmy fiind în pericol să-și piardă locul ce-l ocupă în universul meu psihic și spiritual. De unde apăruse unda aceea de deprimare, teama față de imprevizibil, dorința de a mă opune vehement unei dominații străine ce mi se infiltra în conștiință? Reacția penibilă a personalității? În fond, criza mi-a dezvăluit revolta ce o am față de neașteptata alianță dintre Joop și Irmy, alianță ce m-a dezorientat prin tenebroasele ei implicații. Pînă și ideea lui Joop de a interveni în acțiunea antiepidemică de la Tsunami mi-a creat inevitabile suspiciuni. Nici acum nu înțeleg prea limpede ce a fost în capul meu cînd am acceptat să-i dau o mîină de ajutor... La naiba! Dacă mă las prins în haita asta de gînduri opace, îmi stric buna dispoziție.

În minte îmi vine pe neașteptate Konrad. Interesant! Nu-l mai preocupă „rețeta lui George Hay”. Dimineața m-arn trezit cu el pe marginea patului. Elsa, ca de obicei, era la piață. „Tată, mi-a spus plîngăreț, dispun de un aparataj științific rudimentar. Dacă vrei să mai avansezi în cercetări, fă-mi rost de un telescop mai ca lumea” ... I-am promis că-i voi cumpăra cel mai modern echipament din astrofizica mondială, vom dărîma casa, ne vom lua adio de la insuportabila viață citadină și ne vom muta pe cel mai înalt pisc din Tibet, de unde vom porni în temerara noastră aventură cosmică! Ideea i-a surîs. Mi-a promis că o va convinge și pe Elsa – singura ființă din lume capabilă să ne înțeleagă și să ne apere de iminentele pericole galactice!

Evadez cam șifonat din zona blîndelor reverii, pentru a cădea cu ușurință într-o stare de melancolie acută. Gîndindu-mă la ce mă așteaptă, îmi vine chef să-l trimit pe Joop la toți dracii, cu autorizația lui cu tot! Iar la amintirea celor 50.000 de pastile donate copiilor din oraș, și de care va trebui să mă ocup, buna dispoziție începe să mi se destrame

ca fumul.

La drept vorbind, autorizația am obținut-o nesperat de ușor. Mayer și-a exprimat în termeni gălăgioși surpriza, elogiindu-mi etica profesională, spiritul de inițiativă, conștiința civică, abnegația patriotică, strălucita ținută de cetățean lucid, eroismul și forța de sacrificiu, ca și cum epidemia, banala epidemie de gripă, ar fi echivalat cu celebra ciumă bubonică din Londra, aceea care l-a gonit pe Issac Newton afară din oraș.

„Superbă idee! A încheiat radios. Tsunami va trebui să-și deschidă cât mai curînd porțile. Marele public își cristalizează prin sport forța psihică, purificîndu-se în același timp de elementele maligne ale civilizației urbane de tip neoclasic!”

Demagog de carieră! Cu acest, prilej mi-a adus la cunoștință și ultimul raport despre efectele catastrofalei epidemii: peste 200.000 de cazuri! Cifra era în creștere, alarma oficialităților fiind pe deplin justificată. Se luaseră măsuri energice: închiderea școlilor, suspendarea oricăror întruniri publice, vacciări în masă. Uriașe cantități de medicamente urmau să fie oferite gratuit populației.

Ne-am despărțit în termeni bombastici, asigurîndu-ne reciproc că ne vom face datoria pînă la capăt, înfruntînd eroic și conștienți pericolul acestor blestemați viruși gripali.

Sediul centrului antiepidemic îmi apare în față învăluit în mirifica lumină a dimineții. E o clădire posacă, solidă, din piatră cenușie. Iederea s-a cățărat pe ziduri pînă sub streșini, estompîndu-i astfel pecetea sumbră de veche reședință de castelan burgund. Deasupra zidurilor se înalță acoperișul ascuțit pe care strălucește țigla roșie. Lucarne, turnulețe gotice, foișor pătrat cu arcade prelungi, ferestre înguste și nelipsitul orologiu ce tocmai bate ora nouă.

Opt autocisterne galbene, de mare tonaj, sînt aliniate pe peronul larg din dreapta clădirii, ca la cazarmă. Însemnele Crucii Roșii strălucesc pe fiecare mașină. Bărbați tineri, în combinzoane albe, elastice și etanșe își văd de treabă pe lîngă

aceste uriașe creații ale tehnicii moderne. Așa cum arată, par mai degrabă gata să se aventureze într-o escapadă subacvatică.

Nimeni nu mă ia în seamă. Ușa grea, din stejar masiv, se deschide lent și mă trezesc nas în nas cu un moșulică ursuz, bondoc, palid, ai cărui ochi mici mă cercetează atent, scrutător, în timp ce se chinuie să-mi zîmbească amabil, înclinîndu-se atît cît îi permitea uniforma albastră cu nasturi aurii, croită după tipare rigide, militărești.

— Să trăiți, don' doctor! Îi scirțieie glasul. Sînteți așteptat. Sala de ședințe „Richard Inimă de Leu” etaj unu prima pe stînga.

— Mulțumesc! Sănătate!

Dau să trec pe lîngă el.

— Un moment, vă rog! Mi s-a ordonat să vă predau zece colete.

— Le predați domnului director. Instrucțiunile se cunosc. O donație făcută copiilor, adaug la repezeală.

— Don' director vă cere scuze.. A fost reținut de molimă...

— Le expediați pe adresa inspectoratului școlar. Donație anonimă..

— Zău, don' doctor, se burzuluiește la mine, nu vă doare inima? Pentru copii, ce dracu'? Vă pun coletele în mașină. Treceți dumneavoastră pe la ăia și le predați.

— În regulă! accept posomorit. Du-le în mașină. Să fii sănătos!

— Ei, vezi?

Mă reped pe scări în sus. Sala e cochetă, tapisată cu velur purpuriu, cu perdele vapoaze la ferestre. Dintre fotoliile mici, elegante, de culori variate, se ridică în picioare vreo zece bărbați tineri. Sînt supli, viguroși, iar costumele albe, de scafandri autonomi, le scot în evidență umerii pătrați și piepturile bombate. Au părul tăiat scurt, sînt rași proaspăt, iar figurile lor energice îmi impun respect.

— Bună dimineața, domnilor! Sînt doctorul Van Mennen.

— Bună dimineata! răspund în cor, în poziție de drepti.

— Luați loc, băieți! Detest disciplina militară. V-aș ruga pentru cinci minute să vă comportați cît mai omenește cu putință. Dacă reușiți, vă mulțumesc anticipat!

Izbucnesc hohote de rîs, în vreme ce unii bat din palme.

— Îmi permiteți, domnule doctor? mi se adresează un tip blond, cam în vîrstă, cu chip brăzdat de riduri, a cărui piele tăbăcită a căpătat culoarea bronzului vechi.

— Dă-i drumul!

— Mă numesc Kid Stephenson. Înaintează cîtiva pași spre mine. Comand grupa care va interveni la Tsunami. Am primit instrucțiuni precise. Sper că le cunoașteți. Am în subordine și patru elicoptere care vor pulveriza deasupra stadionului lichide speciale ce conțin substanțe toxice cu un coeficient de volatilizare foarte redus. Ne puteți preciza zonele interzise din incinta complexului sportiv?

— Kid, îmi pare rău. Nu sînt în măsură să vă ofer această informație. Toshiba și Martin Doga vă vor pune la dispoziție oameni de specialitate care vă vor ajuta să vă orientați. Poftim autorizația! Vă doresc succes!

Îi întind hirtia, îi strîng mîna, le strig băieților „noroc” și șterg putina în cîteva secunde.

Coletele sînt în mașină pe bancheta din spate. Întorc, dau buzna pe alee și accelerez la maximum. Am senzația că sînt urmărit de ființe nevăzute. Obsesia asta apărută ca din senin mă îndispune profund.

La inspectoratul școlar donația anonimă provoacă senzație. Sub avalanșa de întrebări indiscrete zîmbesc inocent, bat în retragere și-mi caut salvarea numai în brațele bătrînei Suzy unde răsufli adînc, epuizat nervos. Nu sînt obișnuit cu astfel de îndeletniciri, deși îmi spun, scuizîndu-mă față de mine însumi – că viața ne oferă suficiente posibilități pentru a ne dărui serviciile chiar și acolo unde competența profesională nu mai face doi bani.

În timp ce intru pe bulevard în drum spre clinică, împotriva

voinței mele, Irmy îmi subjugă tot mai insistent gândurile, cu toate că fac tot ce-i posibil pentru a nu mă lăsa prins în capcană.

„Ești ambiguă, draga mea, ambiguă!” susură grosolan nu știu ce gând idiot, dar pe care-l consider în aceeași clipă la fel de stupid ca și persoana mea. Irmy nu-mi răspunde, ascunzându-se în tainica și nepătrunsa ei lume. „Cît despre Joop, năvălește alt gând, vă induce în eroare pe amîndoi! Jocurile au fost făcute... făcute... făcute...!”

Transpir abundent. Intensa circulație de pe bulevard îmi acaparează toată atenția. Roșu... Frînez. Verde...

Pornesc pe banda din mijloc, accelerînd în limitele vitezei legale. Privesc în oglinda retrovizoare de deasupra mea. Din spate vin în goană două mașini portocalii, două limuzine solide Verlang 2.800. Una m-a și depășit. A doua a rămas undeva în urmă. Pe banda dinspre caldarîm zăresc o altă limuzină, neagră, cu forme aerodinamice. Merge paralel cu mine, în același ritm. Profilul șoferului, ce poartă o șapcă trasă pe ochi, mi se pare cunoscut. Cliff. Lîngă el e o domnișoară brunetă, cu bluză albă, fără mîneci.

Frînez. În față mi-a apărut curba bulevardului. Limuzina portocalie din spate țîșnește brusc înainte, încercînd să mă depășească. După ea se repede însă un automobil verde, prelung, puternic, bulldozer, nu altceva! La volan, un tip în cămașă sport își tamponează de zor fruntea cu o batistă neagră. „Marc Palladio!” îmi spun, uimindu-mă cît de sigur conduce cu o singură mînă. „Cam mulți polițiști sînt astăzi pe bulevard”, remarcă gândul fugar. În aceeași secundă îmi dau seama că automobilul portocaliu a frînat insesizabil, apropiindu-se periculos de bordul din dreapta. Cu o mișcare reflexă întorc ușor volanul spre stînga și trec pe linia albă, neîntreruptă, ce marchează cele două sensuri ale bulevardului. „Ești tîmpit?” strig la tipul din mașina portocalie, individ cam la 40 de ani, a cărui fizionomie comună și cămașă viu colorată mă calcă pe nervi. Acesta e surd și orb.

Continuă să mă împingă încet și sigur pe cealaltă bandă a șoselei. În plină curbă, din sens invers, îmi apare din față un turism albastru ce vine direct spre mine. Calculez rapid, apăs pe accelerator pînă la fund și blinda mea Suzy zvicnește pe bulevard ca o nălucă, trecînd în diagonală la cîțiva centimetri de caroseria solidă a turismului albastru. În clipa aceea mai reușesc să văd o umbră neagră care în plină viteză intră în limuzina sinilie. Scrișnete de frîne, zgomote stridente și țipetele pietonilor de pe trotuare. Frînez cît pot, fiind gata-gata să mă fac praf în mașina albă din fața mea, stopată caraghios, cu botul turtit în portierele unui microbuz din alimentația publică.

Respir adînc, pentru a-mi domoli șocul emotiv. Șiroaie de apă înai curg de-a lungul obrajilor. Mîinile se preling singure de pe volan. „Mulțumesc, Suzy!” îngîn și simt cum cămașa udă, rece, mi s-a lipit de piele.

Deschid portiera cu mîna care-mi tremură, cobor și mă uit în jurul meu cam năuc. Ciudat. E o liniște incredibilă. În prima clipă îmi atrage atenția limuzina portocalie, aceea care mă împinsese pe partea stîngă a bulevardului. Zace răsturnată, cu pneurile în sus, pe jumătate distrusă. Din mașina verde, ce pare neatinsă, coboară liniștit Marc Palladio, împreună cu doi indivizi necunoscuți. Batista neagră îi atîrnă din buzunarul de la piept. Zeci de oameni se îmbulzesc în jurul lor. Siluetele unor polițiști în uniforme albe se pierd în haotica îngrămădeală de trupuri omenești și mașini oprite în poziții de necrezut. Mașina albastră pe care o evitasem în ultima secundă – proiectată în stîlpul de beton armat din marginea bulevardului – nu e altceva decît un morman de fiare strivite. Automobilul negru are parbrizul sfărîmat. Cliff și colega lui – pentru că acum nu mai am îndoieli, îi văd cum se învîrtesc pe lîngă limuzina strivită – fac fotografii, încercînd, în același timp, să împrăști lumea curioasă. În sfîrșit, urletele sirenelor sfîșie atmosfera. Ambulanțele „Salvării”!

Un grup de copii curioși m-au înconjurat din toate părțile.

Stau și se uită tăcuți la mine. Apoi cîțiva bărbați respectabili și niște femei tinere, drăguțe, în costume colorate. Toți mă măsoară din cap pînă în picioare cu acea curiozitate agresivă ce nu prevestește nimic bun.

— Domnule, păreți om serios! mi se adresează o blondă vaporeasă, cu obrajii încinși. Din cauza dumneavoastră au murit doi oameni. V-ați asigurat de o pensie la stat pe cel puțin zece ani!

— Domnișoară, asta va hotărî justiția! răspund cam nesigur, din cauza babiloniei din cap. Nu știu dacă sînt, vinovat.

— Poftim! intervine un tip cu mustață. Alt inconștient care atentează la viața noastră! Cum nu ești vinovat, zevzecule?

— Domnul Van Mennen? Aud în spatele meu o voce bărbătească, severă, cu accente cunoscute.

— Mă întorc. Joop K. G., cu o mutră gravă, turnată parcă în bronz, îmi scrutează cu atenție reacțiile. În urma lui cîțiva polițiști tineri au început să facă ordine, împrăștiind curioșii.

— Dacă nu mă înșel va trebui să dau anumite declarații, spun, ceva mai liniștit.

— Sînteți așteptat la clinică. Urgent!

— Sau să vă însoțesc, îmi văd de ale mele. În orice caz, cineva a vrut să mă omoare! Nu am îndoieli.

— Vă rugăm să vă vedeți de treabă! adaugă el, puțin nervos, ca și cum s-ar adresa unui străin. Vă vom comunica la clinică rezultatele cercetărilor noastre.

— Vă mulțumesc! Intru în joc, deși mă întreb ce i-a venit. Amenda o voi plăti...

— Șterge-o! mîriie printre dinți. L-am trimis pe Aby la... Cliff îl va urma după zece minute. Apoi tare: la ora 20 vă prezentați la sediul central pentru declarații.

— Vă salut!

Mă înclin ceremonios și urc la volan.

— Allo, Berg! Se adresează unui subofițer în uniformă. Domnul Van Mennen e liber.

— Am înțeles, domnule comandant! E liber...

Demarez lent, uitîndu-mă o vreme după silueta lui Joop care se pierde printre mașini.

13

Încă sub teroarea șocului emotiv strîng mîinile pe volan. Am palmele reci, umede. Teama s-a prăbușit undeva în subconștient. O conduc pe Suzy cu băgare de seamă printre mașini, polițiști, gură cască. Sînt nerăbdător să evaderez din îngrămădeala aceasta haotică de oameni și turisme, cu senzația oribilă a vinovăției ce năvălește în mine ca un torent. Din clipă în clipă alunec într-o profundă criză depresivă. Tragica întîmplare mi se desfășoară în minte la dimensiuni apocaliptice.

„Ai ucis doi oameni!” vine să mă chinuie nu știu ce gînd revoltat. „Individul din mașina portocalie e asasinul! Mă apără altul, căruia îi mulțumesc... Apoi în cap mi se produce un talmeș-balmeș îngrozitor. Nu se mai poate înțelege nimic. Doar emoția o simt cum palpită aritmic între buzele-mi uscate și strînse. „Am fost în pericol” îmi spun, uimit fără doar și poate de această tardivă descoperire. Observația mi se pare judicioasă, plină de bun simț. Dacă stau să analizez faptele în profunzime, pot chiar să adaug că am scăpat ca prin urechile acului, ceea ce nu e puțin lucru. La urma urmelor, cursul vieții mele viitoare se află în mîinile lui Joop K. G. El și oamenii lui îmi vor hotărî destinul. Sînt sau nu vinovat? ... Frînez brusc. Am trecut prin fața clinicii fără să-i acord nici cea mai neînsemnată atenție. Întorc pe sens interzis. O limuzină neagră mă urmează pe același traseu. „Poliția nu-și scapă prada din mîini!” remarc malițios.

Clinica strălucește în soare. Satisfacția revederii îmi inundă sufletul. Pătrund în clădire ca într-o oază a speranței, simțind cum mă relaxez pe neașteptate, cum toate spaimile curg în urma pașilor mei. Intru în birou calm. Foarte calm, alarmant

de sigur pe mine însumi. Doamna Turner rigidă, lividă, stană de piatră în giulgiu alb, mă străpunge cu priviri tăioase, reci ca lama floretei din mîna unui spadasin.

—Bună dimineața, doamnă! scandez, precaut.

—Ce se întîmplă cu dumneavoastră, domnule Van Mennen? Întrebare derutantă la care e mai înțelept să nu răspund.

—Ce programări urgente am în dimineața asta?

Mărul lui Adam se plimbă pe gîtul doamnei Turner în sus și în jos în ritm alarmant.

— Salonul doi și unsprezece, își revine, în timp ce sîngele îi năvălește în obraji. Nouă cazuri de gripă. Va trebui să semnați certificatele pentru... Sînteți palid, surmenat și arătați ca un om bolnav. Vă rog să vă luați temperatura. Gripa face ravagii.

— Vă mulțumesc, doamnă Turner! Mă voi conforma.

Intru senin în „micul meu purgatoriu” în timp ce doamna Turner strănută năpraznic.

Trec dezinvolt, exuberant, prin saloanele clinicii, împrăștiind generos printre bolnavi, medici sau asistenți numai zîmbete, recomandări, observații judicioase și mă încumet chiar să resping cu strălucitoare argumente cîte un diagnostic ce fusese pînă mai ieri acceptat de toată lumea. N-am cum să mă împotrivesc acestui flux euforic ce-mi domină universul spiritual, întregul mod de gîndire și de comportament. Sînt lucid, foarte lucid de ceea ce se petrece cu mine. Splendida vervă, afurisita asta de vervă prin care mă bălăcesc amețit, provoacă subalternilor o explicabilă jenă, obișnuiți fiind în relațiile cotidiene cu atitudinea mea ponderată iar acum îi simt ce eforturi fac pentru a participa la acest dialog profesional, furișați în detestabila rutină, abordînd zîmbete de circumstanță, orice sugestie părăindu-li-se genială, atenți să nu-mi tulbure fericita stare prin care înot. Sînt însă oameni minunați, colegi de nădejde și de aceea – prefăcîndu-mă că nu observ nimic din ce li se întîmplă – continui să discut gălăgios cu bolnavii, toți tineri sportivi, superbe, exemplare umane, scrupulozitatea și

bogăția ideilor dîndu-mi satisfacții nebănuite. N-am timp să meditez nici măcar o clipă asupra bizarei mele crize euforice, deși vag, foarte vag, mai resimt încă influența șocului emotiv declanșat de tragica busculadă de pe bulevard. Spaima, oribila spaimă s-a ghemuit în subconștient, și-mi închipui cum exală un abur cenușiu, nociv, prin care se pierd gînduri confuze.

Cînd, în cele din urmă, intru în rezerva lui Aas Toneborg – multiplu campion olimpic – lîngă mine nu se mai află decît asistenta stagiară Mabel, o fetișcană zveltă ca o trestie, cu nas cîrn, ochi limpezi și buze senzuale, răsfrînte provocător peste dinții puternici, albi, minunați. Are mania să umble în costum de baie pe sub halat, și sîinii tari, proeminenți, i se văd prin decolteul larg. Aas doarme profund, cu fața în sus. Bluza pijamalei i s-a desfăcut la piept. I se văd pectoralii dăltuiți în piatră și smocurile de păr blond, cîrlionțat. Un zîmbet senin îi plutește în colțul buzelor frumos arcuite. Mabel împrăștie o boare de parfum amețitor, subtil.

— A ieșit din criză? spun în șoaptă.

— Nu. Starea depresivă i s-a accentuat. Break-down⁸. Manifestări tipice.

Mabel e primejdios de aproape de mine. Îi simt căldura trupului. Fac o mișcare bruscă pentru a mă îndepărta.

— Cîte concursuri a pierdut în ultimul an?

— Opt. Fenomenul de plafonare la care s-a adăugat o scădere substanțială a capacității nervoase, susură fata cu moliciuni în glas, apropiindu-se iar. Cauza depresiunii nervoase...

Nu-i mai aud cuvintele. Privesc nemișcat la chipul lui Aas, simetric, bărbătesc și deodată gîndul îmi fuge la Aby Ta-o-tou, la Yvette, la George Hay. Teama, oribila teamă explodează dureros în mine, o simt cum urcă lacomă, cum se strecoară vicleană printre gînduri, cum îmi alungă liniștea și buna

⁸ Break-down = termen anglo-american ce desemnează scăderea capacității nervoase, marasme de ordin fizic, moral, derută (n.a.)

dispoziție, cum îmi a, absoarbe sîngele din obraji. Reacția organică îmi dă senzația unei prăbușiri în gol. Probabil sînt livid. Cu o mînă îmi scot ochelarii de pe nas, cu cealaltă batista și-mi șterg broboanele reci de sudoare apărute pe frunte. Mîna îmi tremură.

— Continuați același tratament, reușesc să articulez greoi, cu voce schimbată.

Domnișoara Mabel e în fața mea. Respiră iute, uitîndu-se surprinsă la chipul meu descompus. Buza inferioară îi lucește umedă, strident de roșie, răsfrîntă, dezvelindu-i dinții albi, minunați, sclipitori.

— Ce se întîmplă cu dumneavoastră, domnule doctor?

— La dracu! Ce să se întîmple?

Îi întorc spatele și ies precipitat din încăpere, trîntind zgomotos ușa.

Ajung epuizat în birou. Cad în fotoliu într-o stare de hiperemotivitate aparent nejustificată, așteptînd să se întîmple ceva, privind neclintit la ușa închisă, părăindu-mi-se că aud pași, zgomote, dar nu se întîmplă nimic, e liniște, liniște ireală, de parcă plutesc în vid, singur, nespus de singur, încît teama, oribila teamă s-a răsucit monstruos în mine, paralizîndu-mi voința, puterea de gîndire.

Pe birou zac hîrtoage peste hîrtoage. Întind mîna – gest mecanic – deschid un dosar pe care-l răsfoiesc în pripă, scot stiloul și încep să semnez actele, fără să înțeleg prea bine despre ce e vorba. Îmi revin din amorțeală tîrziu, cu senzația că am gura amară iar în loc de cap o bucată de lemn. Semnarea documentelor îmi răpește timp și-mi spun, în cele din urmă, că birocrația asta e un blestem de care specia umană nu va scăpa de-a pururi.

Videofonul zbîmîie îndelung. Zîmbitoare și calmă, Irmy îmi aduce la cunoștință că cei doi băieți, Aby și Cliff au ajuns acolo, fiind supuși unor teste minuțioase ale căror rezultate mi le va comunica personal. Nu-mi pomenește nimic despre aventura de pe bulevard, deși Cliff ar fi putut să trîncănească

în voie, consideră necesar să accentueze cît de minunat se simte Yvette, caută să mă convingă că domnul Joop K. G. este un interlocutor fascinant, nu suflă un cuvînt despre epidemia de gripă dar insistă să ştie dacă cele 50.000 de pastile au ajuns unde trebuie şi, în glumă, mă roagă să mai trec şi pe acasă, măcar pentru a participa la viaţa de familie prin prezenţa mea la masa de seară. Îi mulţumesc, îi dau explicaţii, o asigur că n-o voi neglija pe Elsa nici pe Konrad, apelez la termenii cei mai politicoşi cu putinţă însă starea de spirit mă trădează ca întotdeauna, n-am cum s-o păcălesc pe Irmy. O cută i s-a adîncit pe frunte, clipeşte repede, mascîndu-şi tristeţea din priviri, în timp ce un surîs, abia schiţat, îi apare în colţul buzelor palide.

— Hallo, Van! Ce-i cu tine? Pun pariu că de atîtea emoţii ai nasul rece...

— „Am găsit dimineata, pe birou, mîinile tale de fată”!

Ne privim în tăcere, nespus de trişti, pînă cînd imaginea ei se stinge. Tresar. Doamna Turner, monumentală, gravă, domină cu autoritate biroul. Mă simt ca un gîndac prins sub călcîi.

— Domnul Joop K. G. vă transmite...

— Ştiu, n-am uitat, o întrerup, condescendent. Ora 20. Altceva.

— Doamna Elsa...

— Elsa?!

— Nu vă speriaţi. A admis să participe ca voluntară în batalionul de fete bătrîne din cartier.

— Asta ce mai e? fac nedumerit.

— Bătălia împotriva epidemiei. Spitalele sînt arhipline. O curajoasă iniţiativă a femeilor... Găsiţi mîncarea în bucătărie. Mazăre cu pui, clătite cu dulceaţă de piersici şi cafea rece. Konrad a fost închis în dormitor cu perdele sterile la ferestre. La ora 22 doamna Elsa se va întoarce acasă pentru a urmări temperatura copilului. Ar fi de dorit să evitaţi contactele cu persoane dubioase care n-au obligaţii faţă de familie şi copii.

Doamna Turner se întrerupe, tușește ușor, strănută, își scoate batista și se șterge cu discreție la nas.

— Vă mulțumesc, doamnă!

— Cred că am febră, remarcă secretara cu demnitate.

— Vă rog să puneți un anunț la poartă. „Intrarea virușilor este strict interzisă!”

Trec posomorît prin fața ei, înclinîndu-mă curtenitor. Doamna Turner îmi aruncă o privire ucigașă, capabilă să doboare și un elefant.

Acasă e totul în ordine. Parchez mașina în garaj, îi ajut lui Konrad să evadeze din carantina la domiciliu, oferindu-i un minunat prilej să se joace prin grădină. Epidemia de gripă nu mă îngrijorează cituși de puțin, fiind un adept convins al selecției naturale. În bucătărie descopăr că pofta de mîncare nu mi-am pierdut-o, clătitele sînt delicioase iar în final sînt gata să mă împac cu toată lumea, inclusiv cu mine însumi.

Viața îmi infirmă însă aceste iluzii. Nu apuc să sorb în tihnă nici măcar prima gură de cafea și Konrad năvălește încîntat în bucătărie pentru a-mi explica zelos că a trecut clasa cu mențiune și au intrat în vacanță cu vreo zece zile mai devreme.

— Ce noroc pe capul nostru! adaugă fericit. Epidemia de gripă e în favoarea copiilor.

Zîmbesc indulgent, dau ceașca peste cap, îl sărut pe amîndoi obraji, felicitîndu-l în termeni exagerați pentru succesul obținut la școală și caut să mă retrag strategic. Un pui de somn nu mi-ar strica înainte de întîlnirca cu Joop. Cît despre celealte... Dar Konrad turuie exuberant, nestăvilit, fermecător, lucid că acum e momentul să-mi exploateze la maximum sentimentele, să-mi smulgă promisiuni, amintindu-mi inocent despre calitățile telescopului Uranus imbatabil în astrofizică – despre fenomenala bicicletă Dural sau despre ruta unei călătorii pe ocean.

Cad în pat, ochii mi se închid, spun da, accept orice, promit generos o lansare în spațiu, o excursie subacvatică și o vînătoare de urși polari... Ațipesc. Aud frînturi de cuvinte...

strada noastră... mașină... indivizi caraghioși... aparate... mustață, batistă neagră! Batista neagră filfiie ca un liliac monstruos prin conștiința mea, dispare în neant și în locul ei își face apariția chipul transpirat al lui Marc Palladio! Marc Palladio! Numai el umblă cu batiste negre!

Deschid un ochi, pe celălalt, scrutez mohorât obrajii înfierbîntați ai copilului..

— Ce e cu mașina? Întreb, cît mai indiferent.

— Nu ți-am spus? În timp ce mîncai s-a oprit pe strada noastră. Au coborît trei indivizi în salopete albastre, au scos niște cutii și au început să monteze aparatul. Cred că fac o... cum îi spune? ... o cartare. Unu' solid își șterge mereu fața cu o batistă neagră, înjură cît îl ține gura și se trage furios de mustață.

— De mustață?! ... Cum de mustață? Poartă așa ceva?

Stau în picioare, contrariat. Somnul mi-a pierit ca prin minune. „La naiba! Îmi spun, cuprins de neliniște. Joop a întrecut orice măsură. Ce caută Marc Palladio aici? Am fost pus sub urmărire? Sînt în pericol?” ... Îl mîngîi pe Konrad pe creștet, atent la ce se întîmplă pe stradă. Nu se aude nimic.

— Tată, ai o mutră comică! explodează Konrad, grav.

Ies în grădină, cercetez precaut strada pașnică. Zăresc duba albă cu însemnele serviciului de telecomunicații. Cei trei indivizi își văd liniștit de treabă chiar în fața gardului nostru, montînd pe niște suportî telescopici o mașinărie bizară. Marc Palladio se întoarce, se uită la mine ca prin sticlă, în timp ce în mină îi flutură celebra batistă cu care-și tamponează febril ceafa și...

— Domnule, nu facem zgomot. Vă puteți duce să vă odihniți. Defecțiune la un cablu subteran, dracu' să-l ia! Pe căldura asta...

Tîrziu îmi dau seama că, în fond, cu mine a vorbit. Mustața stufoasă îl face caraghios. Salopeta albastră atîrna pe el, șuie.

— Nu vă impacientați, îi răspund binevoitor. N-am obiceiul să dorm după-amiază.

Intru în casă, îl rog pe Konrad să mă trezească la ora șapte, iau o pastilă de For-fax – somnifer nevinovat – și mă arunc în pat fără să-mi scot papucii. Alunec în gol, în liniște.

14

Taciturn, în cămașă albă cu mâneci lungi, cu manșete impecabile și butoni aurii Joop străbate cu pași repezi alea pietruită din spatele sediului central al poliției fără să se mai convingă dacă îl urmez sau nu. Dispare printre copaci, tufe și flori. M-am obișnuit cu aeest tratament brutal căruia nu-i mai acord nicio importanță. Îl ajung din urmă. Ne oprim în fața unui zid din piatră cenușie, Joop deschide portița metalică, trece dincolo, aprinzându-și din mers o țigară. Parcul îmi este necunoscut. Umbrele serii s-au strîns pe sub copacii scunzi, în aer plutesc miresme nelămurite iar din cînd în cînd fluturi colorați ne dau tîrcoale.

Joop se oprește subit, aruncă țigara, se uită lung la mine. Barba țepoasă, ochii adînciți în orbite i-au schimbat fizionomia, l-au îmbătrînit cu mulți ani. Tensiunea lăuntrică pare să fi atins cota maximă.

— Farsa înhumării lui George Hay s-a soldat cu un eșec total, bombăne. Nici o reacție, nici un fir care să ne ducă undeva. Pesemne indivizii cunosc arta jocului unde nu se admit gafe. Cît despre Yvette și dragostea ei... Băieții au scotocit peste tot. Bătrînul este inexistent, Lucky la fel. Jurnalul fetei nu pare să fie altceva decît o jalnică ficțiune romantică.

— Îmi confirmi ipoteza inițială, răspund foarte calm. Resping însă ideea sugestiei străine, impusă, la care nici nu vreau să mă gîndesc.

— Cam rafinată autosugestia asta, nu crezi? mîrie, înfundîndu-și pumnii în buzunare, cu ochii în pămînt.

— E dificil să-ți argumentez. În cîteva zile doamna Stein va fi în măsură să ne lămurească asupra cazului. Ia spune-mi. Ai

avut neplăceri din cauza busculadei de pe bulevard? Presa nu mi-a pomenit numele? Nu s-a interesat nimeni de mine? ... Nici acum nu mi-e prea limpede cum s-au petrecut lucrurile. Cum s-au ivit băieții tăi acolo? ... Nu te uita chiorș. Cliff, Marc Palladio și ceilalți. De altfel am rămas cu impresia că ei s-au ciocnit cu... Ah, să nu uit! Cum a ajuns Marc Palladio pe strada mea deghizat în muncitor? În fruntea unei patrule de polițiști travestiți... M-ai pus sub urmărire?

— Stai, nu le amesteca! Vinovatul de pe bulevard s-a dus într-o lume mai bună. Nu-ți face probleme. Ești scos din afacere. Nu avem probe evidente că s-a comis un atentat la viața ta... Și chiar crezi că au urmărit să te scoată din circulație?

— Ți-am mai spus-o. Sint ferm convinși.

— Nu te gîndi prea mult la treaba asta.

Ridică ușor din umeri, perfect indiferent.

— Atunci e grav, e foarte grav, șoptesc, avînd mari îndoieli în perfecta lui indiferență, deși – curios lucru! — tragicele urmări ale accidentului nu mă afectează peste măsură.

— Din punct de vedere penal, se va deschide o anchetă, continuă el, cu chip de sfinx. Vei da o declarație. Amenda ți-am achitat-o eu. Ai ceva împotrivă?

— Cît? Nu vreau să-ți rămîn dator, îl înfrunt, posac.

— Nu e timp să ne facem socotelile. O să vină și rîndul tău să plătești. Cliff a trecut pe la doamna Renate Stein?

— Împreună cu Aby. Mîine dimineața mă voi înființa acolo. Te voi ține la curent.

— Perfect, Acasă e totul în regulă?

— Acasă? Ce ți-a venit? tresar, gîduit de emoție.

— Am hotărît să-ți asigurăm spatele. Tîrziu mi-am dat seama cît valorezi.

— Adică?

— Paza bună trece primejdia real!

Simt că mă înăbuș. Reacția este spontană, n-am cum s-o justific. O greutate uriașă îmi apasă umerii.

— Nu am dușmani. Marc Palladio și oamenii lui n-au decît sa-i păzească pe alții. Sînt destui indivizi periculoși în oraș.

— Van, nu cunoști regulile jocului. Lasă-ne pe noi să acționăm. Nu intra în panică. Te afli sub paza poliției împreună cu întreaga familie. Fă-te că nu bagi de seamă.

— Cum... și Elsa?

— Și Elsa. Dacă nu cîștigăm partida, cel puțin s-o pierdem onorabil... Hm! ... Ce mă fac cu tine? N-am încotro. Trebuie să te pocnesc mereu ca să te poți obișnui cu jocul... Cu puțin timp înainte am fost informat că Marc Palladio a transmis domnului Toshiba intențiile noastre de a afla ce s-a petrecut cu George Hay, Aby, Alvin Brüg, Yvette, Cliff și ceilalți... Patronului nu-i plac indivizii care-și bagă nasul unde nu le fierbe oala! La ce oră se întoarce Elsa acasă?

— Cam în jurul orei 20.

— În regulă!

— Bătrîne, spun cu glas stins, nu știu ce puneți la cale, nici ce rol mi-ați rezervat în povestea asta tristă. Un lucru să-ți fie limpede: ai grijă de Elsa și de Konrad. Promite-mi!

— Îți promit.

Joop pornește grăbit pe alee, adus din spate, abia reușind să-și domine oboseala din trup.

— Nu-ți amintești cînd s-a declanșat ultima dată o epidemie de gripă în plină vară? mă întreabă, cu glas neutru.

— De ce nu te adresezi centrului de statistică? Aia știu și de cîte ori a făcut Einstein pipi cînd era copil.

Joop preferă să nu-mi răspundă.

Aleea se furișează printre copacii bătrîni. Printre ierburi ce zac în întuneric. Pe neașteptate, în fața noastră apare o clădire lungă, posacă, îngropată parcă în pămînt. Mă întreb prin ce miracol pădurea n-a acoperit-o încă. Pe acoperișul orizontal se vîd tufe de gazon verde. Singurul felinar aprins din zonă împrăștie puțină lumină lăptoasă. Clădirea nu are ferestre. Coborîm cîteva trepte. Panoul metalic alunecă fără zgomot. Pe coridorul îngust lumina se tirîie pe pereți. În celălalt capăt al

coridorului încă un panou metalic glisează tăcut într-o parte. Intrăm în biroul modest, învăluiți în aceeași lumină difuză. Un bătrîn impozant, chel, în uniformă, se ridică respectuos din fotoliul larg aflat în spatele mesei de lucru.

— Vă salut, domnule comandant!

— Bună, Benjamin! Kid e la post?

— Vă așteaptă în sala de proiecție.

Joop se simte ca la el acasă, trece mahmur prin fața subalternului încremenit și așteaptă să alunece alt panou metalic. Acesta își face datoria. Străbatem repede coridorul îngust.

— Nimeni nu pătrunde aici fără dosar, bombăne Joop. În sfîrșit, ultimul panou!

Sala în care am pătruns e drapată în umbre și lumini policrome de forme geometrice precise. Lipsa ferestrelor îmi provoacă o senzație de ostilitate, ca și cum în acel spațiu închis nici gîndul n-ar îndrăzni să se exprime. În ciudata penumbră multicoloră văd cîteva fotolii joase, comode. În spatele lor un minuscul pupitru de comandă lîngă care se profilează silueta zveltă a unui bărbat. Nelipsitul podium, ca și nelipsita masă de ședințe sînt vizibile în fața fotoliilor. Deasupra podium-ului, cît tot peretele, îmi atrage atenția ecranul luminos pe care este proiectată în culori o minuțioasă schemă. Capodopera tehnică, în relief, îmi taie respirația. Imaginea este atît de fidelă, încît mi se pare că plutesc în spațiu și analizez de sus panorama prea bine cunoscută a celui mai prodigios complex sportiv din oraș: Tsunami! N-am cum să mă înșel...

— După cîte îmi amintesc, v-ați mai întîlnit, îl aud pe Joop luîndu-și în primire rolul de gazdă. Kid Stephenson, Van Mennen, face recomandările, mișcîndu-și brațul prin aer.

Kid înaintează, îi strîng mîna în tăcere, măsurîndu-l cu atenție. Fără costum, în cămașă albă, cu mîneci lungi, Kid nu-mi spune mare lucru, deși fac eforturi să pricep ce caută aici după acțiunea antiepidemică de la Tsunami.

— Kid și băieții lui au reușit astăzi o performanță remarcabilă, vorbește Joop, citindu-mi parcă gândurile. Prin procedee speciale au investigat anumite obiective din complexul sportiv Tsunami. După cum vei vedea, dragă Van, ne-au interesat, în special, zonele interzise din incinta complexului. Dacă va fi necesar, vom cere scuze domnului Toshiba pentru această grosolană încălcare de principii și legi, însă, pînă una-alta, vom rămîne recunoscători epidemiei de gripă, miliardelor de viruși gripali, onești colaboratori în și mai onesta noastră escapadă. Fără virușii gripali, posibilitatea unor investigații la baza Tsunami ar fi rămas de domeniul fanteziei. Ceea ce te rugăm, dragă Van, e să colaborezi în seara asta cu domnul Kid, personalitate științifică redutabilă, dotat cu fantezie, curaj și etică cetățenească. Altfel n-ar fi acceptat să ne ofere ajutorul. Veți analiza împreună obiectiv cu obiectiv din suita proiecțiilor. În cazul cînd vor apare și alte aspecte tulburi, aș dori să le clarifici, bazîndu-ne pe enciclopedia ta memorie. Sîntem de asemenea convinși că vei participa în mod pozitiv la elucidarea – fie și parțială – a numeroaselor lacune apărute în urma materialului studiat de Kid și ceilalți colaboratori din echipă. Vă atrag atenția că dialogul vostru va fi imprimat cuvînt cu cuvînt, pentru a fi inclus ca probă concludentă printre documentele acestei mizerabile afaceri.

Joop își aprinde țigara. Kid mă privește curios, ca pe o piesă prețioasă de muzeu. Evident, sînt clipe cînd deruta cea mai deplină se transformă în element paralizant pentru dinamica profundă a conștiinței. Fac lăudabilul efort pentru a depăși această stare confuză. Sub raport afectiv sînt gata să accept propunerea lui Joop dar, din punct de vedere moral, resping hotărît brutala intervenție efectuată împotriva... Împotriva cui? ... Toshiba? Martin Doga? De ce nu și Irmgard Renate Stein? Tendințele contrarii îmi anulează decizia. Ezit. În fond, pe cine va trebui să înfrunt? Să cred fără a fi convins în „sporovăiala” lui Joop? Să-mi trădez principiile de viață, liniștea familiei, siguranța activității profesionale pentru a

participa la un proces de demascare? Pentru a demasca ce? ... Prin amintiri trec umbre halucinante: George Hay, Yvette, Aby Ta-o-tou, Amoeba albastră... Aș vrea să mă smulg dintre ele, dar nu mai am voința necesară. „Ceea ce era mai slab în mine a învins!” remarc, nu fără amărăciune.

— De acord, Joop! șoptesc epuizat.

Joop se întoarce, îmi pune mîna pe braț, îmi caută ochii.

Țigara îi fumegă în colțul gurii. În lentilele groase ale ochelarilor apar lumini policrome ce explodează în mici curcubeie.

— Mulțumesc, Van! Rostește simplu, atît de simplu încît nici nu bag de seamă cum îi tremură vocea, cum pleoapele i se zbat neliniștite peste ochii strălucitori. Domnule Kid, se adresează brusc celuiilalt, sînt convinși că într-o bună zi lumea va trîncăni despre noi. Pînă atunci, dați-mi voie să vă strîng mîna. Transmiteți băieților profunda noastră recunoștință. Avionul va decola la ora unu noaptea. Veți zbura fără escală pînă în Noua Zeelandă. Sper că de acolo vi se va pierde urma definitiv. Cecul vă stă la dispoziție la aeroport. Van, îți văd mutra mîine dimineață!

Joop se întoarce cu o piruetă elegantă și se topește dincolo de ușa ce se închide în urma lui. Sînt trist. Senzația singurătății devine chinuitoare.

— Domnule doctor, iertați-mă, sparge tăcerea Kid, al cărui glas exprimă cea mai profundă jenă. Asupra complexului Tsunami am deținut informații vagi. După cum veți vedea, în urma investigațiilor au apărut numeroase elemente noi, a căror interpretare întîmpină dificultăți apreciabile. Vă rog, luați loc... Pentru început v-aș solicita să-mi prezentați o imagine cît mai exactă despre ceea ce știți în legătură cu universul tehnico-energetic al complexului. Vă cer scuze pentru acest „picaș în temă”, dar e foarte important de aflat în ce măsură tehnica și mijloacele energetice avansate din cadrul activității complexului pot influența o serie întreagă de performanțe sportive. Nu mă refer la amploarea și diversitatea

metodelor și mijloacelor științifice, experimentale și aplicative, convergente în complexul proces al sportului de performanță, ci la zona precis delimitată a fenomenelor neuro-psihice. Să nu mă înțelegeți greșit. Îmi este imposibil să cred că în acest uriaș laborator de performanțe sportive n-a fost aplicată din plin psihologia sportivă, după cum, tot așa, e foarte dificil de imaginat că nu dispuneți de echipamentul necesar psihologiei cibernetice, adică de instrumente ce reproduc structurile psiho-comportamentale ale omului pe modele cibernetice. Pentru exemplificare voi apela chiar la metoda dumneavoastră de selecție a viitorilor campioni mondiali. Metoda are la bază geno-tipul, ansamblul „informațiilor ereditare”, adică fondul genetic. În urma relațiilor cu mediul ajungem la fenotip, la suita de comportări mai mult sau mai puțin adaptate. Reacțiile fenotipice sînt un rezultat al „normei de reacție” a genotipului. Analiza minuțioasă a reacțiilor fiecărui sportiv, a comportamentului său în disciplina respectivă, se traduce prin coeficienții de posibilități evolutive. Fără ordinatoarele munca dumneavoastră de selecție ar dura ani îndelungați și ar da rezultate modeste. În ansamblul metodei dumneavoastră de selecție, reacțiile psihice au un rol preponderent. Să subînțelegem astfel că energia psihică, energia morală a fiecărui sportiv influențează direct performanța sportivă? Sau la aceste performanțe mai subscriu și utilaje tehnice necunoscute? Pentru că, așa cum veți înțelege mai tîrziu, în urma investigațiilor noastre, am descoperit că Tsunami dispune și de o altă formă de energie pe care nu avem cum s-o justificăm. Tace brusc.

Privesc din fotoliu la Kid și-i admir ținuta degajată, lipsa de vanitate, efortul de a se face înțeles..

— Sînteți pilot? îl întreb, pentru a cîștiga măcar cîteva clipe de gîndire.

— În rezervă. Aviața militară. Ca specialitate de bază cibernetician. M-a interesat, în special, psihologia cibernetică.

— Colaboratorii dumneavoastră au specialități apropiate?

— Și da, și nu.

— Expunerea dumneavoastră a fost cam confuză. Vă stau însă cu plăcere la dispoziție. Și, ca să înțelegeți exact starea mea de spirit, vă atrag atenția că diversitatea tehnicii moderne a atins forme monstruoase în toate domeniile. Asaltul descoperirilor științifice îmi produce o stare de alarmă spirituală, etica științifică reprezentînd – după umila mea părere – un univers foarte friabil. De aceea îmi rezerv dreptul de a mă considera numai în parte adaptat la exigențele șocante ale civilizației moderne. Această tendință comportamentală, poate fi o pașnică formă de alienare ce nu contravine supărător uzanțelor noastre sociale. Acest început pare fără nici o legătură directă cu ceea ce vă interesează, însă numai astfel aș putea justifica lipsa de interes pe care am manifestat-o față de uimitoarea evoluție a complexului Tsunami, evoluție ce include – sub raport funcțional – aplicarea celor mai avansate metode științifice în scopul realizării unor performanțe sportive neînchipuite pînă în prezent. Metodele, după cum bine știți, includ consumuri de energii specifice – substanțiale și nonsubstanțiale.

— Un moment, vă rog, intervine Kid cu glas monoton. Vă referiți la energiile specifice ale organismului uman.

— Psihicul ar reprezenta forma tipică a unor astfel de energii nesubstanțiale, deși psihologia științifică nu concepe fenomene psihice fără acel substrat substanțial. Dacă ne gîndim că organismul uman dispune de un potențial energetic moral, de energii specifice de acțiune, ca și de alte energii necesare organelor de simț, ajungem la concluzia că toate energiile intervin pentru stabilirea oricărei performanțe sportive.

— Considerați că aceste consumuri de energii specifice pot fi influențate de la distanță?

Cîteva clipe rămîn blocate.

— Îmi este imposibil să vă răspund. Nu m-am gîndit încă la așa ceva. În timpul concursului fiecare atlet își controlează cu

artă consumul de energie. N-am cum să accept ideea influențării de la distanță a acestui proces. Am fost convins că prin „universul tehnico-energetic” la care v-ați referit nu subînțelegem altceva decît modernizarea tehnică excesivă a complexului Tsunami și apariția unor noi principii științifice care au revoluționat performanțele sportive. Nu cunosc nici o altă formă de energie — cel puțin pînă în prezent — care să înlocuiască energiile specifice ale organismului uman.

— Vă mulțumesc. Prodigiosa evoluție a complexului Tsunami se datorează numai unor factori științifici, tehnici sau financiari? continuă să mă bombardeze Kid.

— Nu, ci și strălucitei competențe manifestate de două notorietăți în materie: Yamada Hyo Toshiba și Martin Doga. Nu știm încă dacă sînt biociberneticieni, electroniști, psihologi, psihiatri, matematicieni sau oameni de afaceri. Cert e că sub influența lor au căzut specialiști din toate colțurile lumii, personalități medicale, economice sau politice. Lipsiți de scrupule, geniali organizatori, au reușit să-și extindă influența asupra întregului oraș, impunînd puncte de vedere proprii, subjugînd inteligențe și conștiințe deopotrivă. Pare hazardat ceea ce afirm, domnule Kid, dar înotăm cu toții ca peștii prinși în plasa nevăzută a acestor titani ce guvernează din culise întreaga viață socială, economică și politică a orașului. Sprijiniți de forțe financiare inatacabile, Toshiba și Martin Doga au realizat din Tsunami o redută a sportului mondial, înconjurîndu-se de numeroși specialiști — în marea lor majoritate străini. Amîndoi au făcut investigații strălucite în medicina sportivă, reușind să se afirme atît pe plan teoretic cît și aplicativ. Evident, în agitata, în efervescenta viață a complexului Tsunami au apărut și destule experiențe obscure. Lipsa informațiilor exacte, controlabile, e dezarmantă. În altă ordine de idei, păstrarea secretului profesional e o lege implacabilă pentru orice salariat din complex. Nimănui nu-i este permis să se intereseze de munca celuilalt decît în limita colaborării directe. Cei care s-au abătut de la acest principiu

au fost înlăturați. Vă atrag astfel atenția că, oferindu-vă și cea mai banală informație, încalc, în fond, angajamentul asumat prin contract. Sînt în pericol să suport cele mai severe sancțiuni, să fiu exclus chiar și din corpul medical...

— Un veritabil proces de conștiință, remarcă Kid, pe al cărui chip împietrit nu descopăr nici cea mai vagă reacție afectivă.

— Cel puțin dacă mi s-ar explica unde poate duce istoria asta.

Oftez. Kid continuă să mă fixeze.

— Rămîne de văzut în ce măsura vom fi capabili să vă convingem, domnule Van Mennen, surîde, în sfîrșit, reticent.

Reacția nervoasă se manifestă în voie. Îmi scot batista, tamponîndu-mi fruntea nădușită, trecînd-o apoi pe la nas, pe după ceafă, cu senzația că fenomenul deshidratării îmi amenință viața.

— Mult mai dificil e să mă conving pe mine însumi, murmur, adunînd în pumn batista udă. Stinge lumina! găsesc, pînă la urmă, o ieșire din impas.

Kid apasă pe clapeta pupitrului de comandă. Întuneric. Ecranul fluorescent degajă o lumină spectrală. Schema se decupează cu limpezime, de parcă ar fi sculptată în plăci de cristal.

— În evoluția complexului au intervenit etape distincte? atacă el, dezinvolt.

— Mda! ... Modernizarea și diversificarea uriașei baze sportive a cerut timp, nu glumă. Peste 20 de ani. Nu pot preciza sursa impresionantelor cheltuieli financiare. Din lipsă de informații n-am cum să cuprind decît imaginativ varietatea detaliilor funcționale apărute în timp. Plutim, ca să mă exprim metaforic, între adevăr și închipuire, pentru că etapele evolutive n-au fost distincte nici pentru noi. Doar în ultimii ani, prin avalanșa de strălucite performanțe sportive, ne-am putut imagina saltul calitativ efectuat.

Desigur, schema redă minuțios o plasare în spațiu a acestui complex sportiv. Nu mă voi referi, totuși, numai la ceea ce

vedem și ceea ce cunoașteți. Să pornim metodic... La vest se conturează peninsula Nikanor, lungă de vreo șase kilometri – în formă de triunghi isoscel, după cum remarcăm. Reamenajări succesive au transformat-o într-o atractivă zonă de agrement. Asta presupune baze nautice, bazine olimpice, secții de terapie intensivă, clinici diverse, sanatorii balneare. Există chiar și centre unde se asigură eliminarea tuturor formelor de stress cotidian. Hotelul internațional, vilele pitorești sînt permanent arhipline. Cam așa sună și informațiile din ghidul turistic! Nu trebuie să ne amăgim însă! Prin peninsula Nikanor se scurg an de an sume incredibile, sportul și medicina colaborînd la prețuri pipărate...

— Cifra de afaceri trebuie să fie fabuloasă, remarcă Kid.

— Banii vin, banii se duc... Acest aspect comercial nu ne preocupă pe noi, domnule Kid. Cred că sînteți de acord.

— Evident. Cel puțin în cazul nostru.

— Ați văzut. Extremitatea vestică a peninsulei este marcată de stîncăria haotică din zona capului Lewin – un fel de diguri în ruină întreținute cu migală de specialiști pentru efecte estetice. Ce obiective v-au mai atras atenția.

— Farul Wienda, minicentrala atomo-electrică, turnul meteorologic, stația radar și, în special, cele două piramide cenușii.

— În special?

— Prezența lor a fost justificată pe plan energetic, explică Kid, monoton. Dispuneți și de alte informații?

— Informații de uz intern. În interiorul piramidelor funcționează utilaje atomice. Folosim radio-terapia în tratamentele anticancerigene... Explicația nu vă satisface?

— Vom reveni asupra acestui subiect. Continuați, vă rog!

— Singura zonă interzisă din peninsulă se întinde în preajma celor două piramide, adaug, urmărind atent, în lumina difuză, reacțiile fizionomice ale interlocutorului meu, a cărui atitudine placidă începe să-mi displace.

— N-au fost probleme, intervine Kid respectuos. Șefii ne-au

pus la dispoziție cîțiva indivizi care ne-au urmărit pas cu pas. Aparatele noastre erau însă la bordul elicopterelor. Am radiografiat nestingheriți obiectiv cu obiectiv. Voi veni cu suficiente detalii..

— Credeți că acțiunile dumneavoastră au trecut neobservate?

— Nu ne-am făcut iluzii. Important ar fi să aflăm de ce n-am fost împiedicați. Dar asta e o cu totul altă problemă.

— Atunci să continuăm, mormăi, oarecum nemulțumit. După cum ați observat, complexul Tsunami are forma unui octogon regulat. Latura vestică trasează hotarul dintre complex și peninsula Nikanor. Întregul perimetru – după cum ați văzut – iese în relief prin construirea zidului acoperit cu ceramică albastră. Fiecare latură dispune de o poartă principală de acces. Turnurile cu platforma pentru elicoptere au fost amplasate în cele opt unghiuri. Cele opt stadioane s-au construit de-a lungul fiecărei laturi, la distanțe egale și avînd capacități identice. Tehnica modernă asigură acoperirea stadioanelor pe timp nefavorabil, lumina optimă în întrecerile nocturne, ca și gama largă de instalații pentru a se retransmite lumii întregi orice întrecere sportivă, prin intermediul unor sateliți proprii. Flora ecuatorială, savant dispersată, conferă ansamblului arhitectonic o frumusețe remarcabilă. V-ați convins și singur și vă rog să apelați la imaginație pentru a completa acest sumar tablou pe care vi l-am prezentat. Dacă adăugăm la toate și prezența palatului administrativ – edificiu arhitectonic sferoidal – construit exact în centrul complexului sportiv...

— Operă arhitectonică stranie, mă întrerupe Kid. Demențială!

— Vă atrag atenția că nimic din ce există acolo n-a apărut întîmplător, fiecare detaliu avînd o riguroasă justificare.

— Îmi permiteți? mă întrerupe Kid, profitînd de pauza pe care o fac pentru a-mi ordona gîndurile haotice.

— Vă rog!, și mă ridic din fotoliu cam amorțit.

— Pentru a da viață acestui impresionant dispozitiv e necesară o structură tehnico-energetică greu de imaginat. Când m-am referit la potențialul tehnico-energetic am inclus în idee — în primul rînd — factorii energetici esențiali: energia electrică și energia termică. Pentru a le produce, Tsunami și-a construit o centrală atomo-electrică, dar și dispozitive heliotermice și eoliene. Pe de altă parte, automatizarea presupune în mod necesar dispozitive electronice complexe sau chiar bionice, existente, îmi închipui, în vasta rețea a inteligenței artificiale. Fără îndoială că Tsunami dispune de o astfel de structură complexă, diversificată pe specialități, adaptată cerințelor impuse de activitatea sportivă. De asemenea, ne este imposibil să nu admitem și existența unor utilaje ce funcționează pe baze euristice, sisteme operative deschise în continuă elaborare și modificare. Dumneavoastră v-ați referit la relația directă existentă între tehnica modernă și potențialul energetic uman. Sînt absolut de acord cu ideile dumneavoastră. Revin însă la o problemă care mă obsedează: în lunga activitate de la Tsunami nu v-au atras cumva atenția și alte forme de energie care pot influența sau chiar dirija comportamentul sportivilor, fie în perioada unor antrenamente, fie în plin concurs?

Ne fixăm îndelung din priviri. Kid are chipul rigid, cu buzele strînse. În expresia aceasta s-a strecurat o notă gravă iar în lumina difuză din sală ochii lui au nuanțe stranii, de animal la pîndă.

— Întrebarea dumneavoastră e derutantă, articulez greoi, nehotărît, în timp ce mîna mi se strînge instinctiv pe spătarul fotoliului din față. Repet: nu vă pot răspunde la întrebare. Nu cunosc o astfel de energie capabilă să influențeze comportamentul uman. În special o energie de natură biologică. Sau chiar dacă energia există, ar trebui retransmisă. Metoda presupune utilaje perfecționate, originale, imposibil de imaginat.

— La ce vă referiți? Concret.

— Cum să-mi formulez ideea? ... În ultima vreme s-au petrecut o serie de fapte inexplicabile. Sînt convins că Joop K.G. v-a, informat pe larg asupra lor. Analiza minuțioasă a acestor fapte a evidențiat apariția unor fenomene neobișnuite, tragice în esență și a căror interpretare a fost amînată din lipsă de probe. Sîntem tentați, în cele din urmă, să acceptăm ipoteza cea mai plauzibilă: influențarea comportamentului uman de la distanță.

— Exact! Șoptește Kid.

— Încă de la început am respins hotărît ipoteza, părăindu-mi-se hazardată, dacă nu hilară. Acum – din rațiuni nu prea limpezi chiar și pentru mine – vă stau la dispoziție cu întreaga mea competență științifică, sînt gata să-mi revoc poziția, dar numai în cazul cînd veți putea să-mi oferiți o probă evidentă. Nu-mi cereți alte explicații. N-aș fi capabil să vi le ofer.

— Perfect! ... De ce-ați omis din gîndurile dumneavoastră existența piramidelor construite în incinta complexului Tsunami?

Clipesc repede, ușor stînjenit.

— Vă referiți, desigur, la...

—... piramidele cenușii construite între stadioane și a căror înălțime variază de la 15 la 35 de metri.

— Pînă acum 10-12 ani le-am considerat capricii decorative. În ultimul deceniu însă au fost reutilate cu echipamente electronice, cu mici platforme radar sau cu antene de tip special, fiind incluse în sistemul de telecomunicații. Pe plan intern fac parte din structura tehnico-energetică, dacă explicația vă satisface. Pentru mine sursele informative au avut un caracter strict oficial, realitatea putînd să infirme această versiune. Trebuie să înțelegeți că foarte puțini specialiști au acces în interiorul piramidelor. Sisteme ultramoderne de securitate le fac invulnerabile. Autorizațiile sînt eliberate de Toshiba sau Martin Doga.

— Deci asta e versiunea oficială.

— Nu există decît versiuni oficiale. Disciplina fermă a fiecărui salariat exclude din principiu orice alte interpretări.

— Mulțumesc. Ce ne puteți spune despre palatul administrativ?

— Aproape nimic în plus față de ceea ce cunoașteți. Imaginea e foarte clară. O putem admira în voie. Forma sferoidală a blocului e șocantă, îndrăzneată. Cu cele 30 de etaje din beton alb, sticlă, oțel inoxidabil și aluminiu, plasat în centrul uriașului spațiu octogonal, construcția domină întreaga zonă. Palatul, în fond, este reședința oficială a celor doi magnați. Apartamentele lor sînt situate în partea superioară a clădirii, cîteva etaje care includ și o serie întreagă de laboratoare cu acces preferențial și unde Toshiba și Martin Doga își petrec cea mai mare parte din timp... Restul clădirii e formată din 450 de obiective... Mă rog, trecem peste detalii. Din anumite informații, neverificate, blocul dispune de trei nivele subterane, fiecare nivel fiind o adevărată uzină. Ca un contraechilibru paradoxal, partea superioară a palatului și subsolurile au fost declarate zone interzise. Ce să mai adaug? ... Complexitatea centrului administrativ este atît de frapantă, încît s-a transformat într-un original și fascinant univers necunoscut și care trăiește după legi proprii...

În acest univers ermetic doar fantezia mai poate dispune de cale liberă, obiectivitatea anulîndu-se de la sine.

Tac, secătuit de gînduri. Liniștea care cade între noi capătă dintr-o dată consistență, o simt cum îmi apasă umerii, cum mă strivește în fotoliu. Îl aud pe Kid mișcîndu-se prin sală cu pași repezi, neliniștiți, foșnet ce-mi provoacă o stare de repulsie organică.

— Din calculele noastre, se prelinge pe sub liniște vocea interlocutorului, așezarea piramidelor oferă posibilități maxime în structura tehnico-energetică, mai ales pentru necesitățile de tele-comandă și control. Relația radială – nucleu central, nuclee periferice – este evidentă. Acest „centru administrativ” nu e altceva decît un creier ce funcționează

într-un organism numit Tsunami..

Ridic ochii. Kid e în același loc, în aceeași atitudine, statuar. „Mi s-a părut”, reflectez în goană.

— Nimic nu e exclus, remarc, indiferent.

— Da, nimic nu e exclus, aprobă Kid, uitându-se fix la ecran.

Mîinile lui prind viață, agitîndu-se pe claviatura pupitrului de comandă. Imaginea de pe ecran dispăre, fiind înlocuită de o alta. După cîte îmi dau seama, e o piramidă al cărei contur exterior nu se distinge, pierdut în ceața luminescentă ce se degajă din interiorul ei. Ciudata imagine seamănă, mai bine spus, cu o flacără piramidală, policromă. Un nucleu fluorescent, scînteietor, de un verde pal, plutește parcă într-o spuză luminoasă, violacee, din care irup delicate jerbe trandafirii, asemănătoare celor din cromosfera solară. Un halou luminos se pierde pe margini, estompînd pereții piramidei. La baza acestui rug multicolor se disting vagi forme geometrice lineare, brune, ca într-o schiță tehnică incompletă.

— Bioluminiscentă?! mormăi, și simt cum amorțeala din trup tinde să dispară.

— Exact! face Kid satisfăcut, întorcîndu-se spre mine. Prin procedee speciale ne-am permis să pătrundem în interiorul fiecărei piramide. Vă amintiți de procedeul Kirlian?

— Asta-i bună! reacționez, jignit. Fotografia în înaltă frecvență a evidențiat un anume fenomen bioluminescent. Dar este imposibil! realizez buimac. În piramide? Aceste...

— Vă rog, liniștiți-vă! Kid se rupe de lîngă pupitru și vine în direcția mea, se mai uită o dată la imaginea de pe ecran, pentru ca, în cele din urmă, să se așeze în fotoliul cel mai la îndemînă. Scoate dintr-un buzunar de la piept o pipă pe care o aprinde tacticos cu bricheta, pufăie zîmbitor, clipind rar. Vă propun să abordăm împreună o serie întregă de idei ce ne-ar facilita ipoteza finală. De acord?

— Cu cea mai mare plăcere! intervin, și simt cum ies din apatie gata să zburd alături de Kid pe care încep să-l simpatizez fără rezerve.

— Așa! ... Fotografia în înaltă frecvență e un instrument de investigație pentru orice formă de viață din flora și fauna planetei. Vă amintiți, desigur, că imaginea ne apare ca o masă luminoasă, scînteietoare, de forma organismului investigat și pe care o înconjoară un alt halou, luminos. Acest halou luminos nu pierde decît odată cu moartea organismului respectiv. Experiențele au demonstrat că noua formă de bioenergie nu poate fi amputată, nici dezintegrată, ea supunîndu-se unei scheme energetice proprii, diferită de schema energetică a organismului, dar asemănătoare oricărui organism.

Anumiți cercetători din Uniunea Sovietică l-au numit „organism de plasmă biologică” ... După cum, tot ei, au mai admis, în fine, că bioplasma nu se confundă „cu starea electrică propriu-zisă a corpului omenesc” și că posedă „propria sa structură spațială” ... Sper că nu vă plictisesc...

— Nu, nu, vă ascult cu interes.

— Așa! strînge din buze Kid, neconvins. Ca orice organism, „organismul de bioplasmă” are procese care se supun unui plan propriu, diferit de planul celui alt organism dar – caută să ne convingă cercetătorii – cele două organisme se influențează reciproc. Această condiționare reciprocă este atît de sensibilă, de nuanțată, de subtilă, încît un gînd fugar, o emoție, sunetul, lumina, cîmpurile magnetice, vîntul solar, stările psihice, toate pot provoca tulburări ale persoanei noastre energetice și viceversa.

Corpul bioplasmatic ne-a fost dăruit de natură. El se află sub influența directă a proceselor cosmice, metamorfozele lui influențînd direct, pînă la nivelul molecular, starea organismului nostru. Unii nu s-au jenat să-l numească și corp astral. A apărut atunci o ipoteză care, pînă la proba evidentă, sîntem obligați s-o privim cu scepticism: organismul bioplasmatic e un aparat de emisie-recepție! Căror legi se supune? Receptăm semnale cosmice și emitem răspunsuri? ... Nu sînt adeptul interpretărilor fanteziste grosolane. Mă voi

referi deci la rezultatele unor experiențe realizate pe plan mondial.

Kid face o pauză. Pipa i s-a stins. O plimbă inconștient dintr-o mînă în cealaltă, ca și cum în felul acesta și-ar putea limpezi gîndurile. Deși cunosc foarte bine problema, îl urmăresc, întrebîndu-mă ce naiba l-a apucat, pentru că, în fond, ar fi trebuit să ne concentrăm atenția asupra complexului Tsunami..

— Ce ne spun aceste experiențe, reia Kid. Sensibila bioplasmă suportă modificări, reacționează sub influența unor mesaje neexprimate în cuvinte, cum ar fi mesajele telepatice, al căror suport materialo-energetic l-ar forma tot „organismul bioplasmatic”. Ni se confirmă deci că oamenii pot comunica între ei cu ajutorul acestei energii bioplasmatice și dincolo de cuvinte. Cum? Reacția bioplasmei provoacă reacția organismului propriu-zis, pentru a acționa în final asupra conștiinței umane. Unele ipoteze susțin ideea reacției organice la nivel endocrin. Mă rog, acestea sînt aspecte de strictă specialitate... Fac o paranteză. Vă amintiți, desigur, de geofizicianul din Leningrad care a avut năstrușnica ideea de a studia fotografiile lui Kirlian. După cum a declarat el, corpul omenesc emană un adevărat „carnaval de lumini, fie în cazul individului izolat, fie în procesul contactelor dintre oameni. Lumini violete prelungi, „stele roșii-portocalii” alături de „stele pitice albastre”, „depresiuni asemănătoare unor cratere” din care „în loc de lavă izbucnea o lumină rece, arctică” ... Și acum, concluzia care ne interesează pe noi sună cam așa: orice mesaj transmis prin intermediul „organismului bioplasmatic” poate fi receptat, poate ajunge în conștiința altei persoane, poate provoca reacții organice sau reacții în atitudinea, în comportamentul individului... Sînteți de acord, nu?

— Nu-mi spuneți nimic nou, mîrîi, indispus. Aspecte ale biocomunicării.

— Buun! răsuflă el zgomotos, umezindu-și buzele. Atunci să

analizăm problema din alt unghi de vedere.

Existența organismului bioplasmatic a fost descoperită și la nivelul tuturor plantelor de pe glob. Iar apelez la o paranteză - creierul omenesc, da, consumă cu 30% mai mult oxigen decât sistemul muscular. Vă reamintesc acest coeficient deoarece s-a constatat în mod surprinzător că acest bioorganism plasmatic e foarte sensibil la oxigen, reacționează chiar și la cele mai infime particule. Ei bine, materia organică din interiorul piramidelor produce oxigen în cantități impresionante.

Kid își introduce pipa stinsă între dinți și cu o mișcare sprintenă se ridică din fotoliu, trecînd la pupitru. Simt nevoia să mă urnesc din loc, dar nu fac nici un gest, urmărind mîna lui Kid care se plimbă pe claviatura aparatului. Imaginea de pe ecran dispare. În ritm sacadat pe ecran se succed alte și alte imagini ale acelorași piramide. Par identice, deși complexa paletă coloristică le diferențiază în mod evident. Ultima imagine a rămas nemișcată pe ecran. Conturul piramidei se pierde în aura luminoasă, liliachie, ce se înalță parcă deasupra ei.

— Descoperirea dumneavoastră impune clarificări, mă trezesc vorbind, cu toate că simt cum alunec în ridicol. Nu pun la îndoială existența organismului bioplasmatic. Ceea ce mă intrigă este materia organică descoperită în piramide. Ce origine are? Emanația de oxigen, după cîte am înțeles, depășește limitele cunoscute.

— Flora terestră ne oferă suficiente exemple în acest sens, îmi răspunde Kid. În cazul nostru, apelîndu-se evident la fotosinteza artificială. Dacă admitem, desigur, ca materia organică din piramide este de origine vegetală. Dar, tot atît de bine, s-ar putea să avem de-a face și cu anumite colonii de bacterii. Sau altceva...

— Altceva? repet mașinal, șocat.

— Altceva necunoscut, materie organică profilată pe fabricarea de oxigen. Important ar fi de știut la ce folosește.

- Antipoluant atmosferic, declar senin.
- Pereții piramidelor nu prezintă orificii, pori.
- Și atunci?

— Atunci ajungem la o ipoteză hazardată, absurdă, o ipoteză pe care v-o propun. Puteți s-o respingeți. Vă amintiți de inventatorul din Praga care a obținut un brevet pentru ascuțirea rapidă a lamelor de ras uzate?

- Cel cu piramida?

— Exact. Mașinăria praghezului e extrem de simplă. O piramidă de un metru înălțime, din carton, copie fidelă, la, scară redusă, a celebrei piramide a lui Keops. În centrul piramidei, pe un soclu minuscule, se pune lama uzată. „Mașinăria” se orientează pe direcția nord-sud. În cel mai scurt timp lama se va ascuți. Cum era și firesc, descoperirea a făcut vîlvă. Au urmat și alte experiențe. Vi le amintiți?

- Vag.

Kid își scoate pipa din gură și o introduce în buzunarul pantalonilor. Se întoarce apoi către mine și face câțiva pași.

— Într-o piramidă, pe același soclu din centru, a fost pus cadavrul unei pisici, respectîndu-se orientarea nord-sud. Pisica nu s-a descompus, ci s-a mumificat, ca și în cazul faraonilor îngropați în celebrele piramide egiptene. Experiența s-a repetat și cu diverse materii ușor alterabile, constatîndu-se un fenomen neobișnuit: în locul procesului de putrefacție s-a produs o deshidratare aproape completă. Întreaga evoluție – fizică, chimică, biologică – a materiei se produce într-un spațiu ale cărui însușiri variază în funcție de forma acestui spațiu. Cum se explică fenomenul? Nici pînă în ziua de azi nu s-au dat explicații. Putem constata însă că, utilizînd forme adecvate, încetinim sau accelerăm anumite procese ale materiei organice. Psihicul uman, de exemplu, se liniștește dacă ținem bolnavii în saloane sferice, piramidale sau în formă de geode. Dar asta ne interesează acum mai puțin. Prima concluzie ne apare de la sine: în piramidele complexului Tsunami materia organică și-a accelerat procesele, degajînd oxigen în cantități

ce nu se pot justifica la prima vedere. Interesant ar fi să aflăm la ce folosește acest oxigen.

Cu pași mici, gîrbovit, Kid se plimbă în jurul pupitrului. Liniștea din sală devine stridentă.

— M-ați prins pe picior greșit, declar morocănos. N-am nici o idee. Cît despre fenomenele petrecute în interiorul acestor piramide enigmatice... Dacă nu mă înșel, v-ați referit și la o ipoteză aparent absurdă.

— Ajungem la ea. V-aș ruga, mai întîi, să-mi răspundeți la o întrebare. Nu vă amintiți cumva dacă în istoria acestui oraș au avut loc experiențe cu caracter științific și ale căror rezultate au alarmat opinia publică?

Kid s-a oprit în fața mea încrucișîndu-și mîinile pe piept. Nu îi suport privirea. Gîndul mi se furișează spre trecutul îndepărtat, scormonește prin noianul de întîmplări crezute uitate. Și deodată tresar.

— „Epidemia clorofiliană” spun în șoaptă.

— Repetați, vă rog!

— Evenimentele s-au petrecut cu ani în urmă, rostesc limpede, rar, încă sub influența emoției. Totul a fost aberant.

— Precizați, vă rog!

— Cu ani și ani în urmă chimista Olivia Haller, pensionară, a sucombat din senin, în împrejurări confuze. La cîteva ore după deces pielea defunctei s-a înverzit. În zona subcutanee s-a descoperit ulterior o substanță asemănătoare clorofilei. Jean Doberman, ziarist celebru, a fantazat copios pe seama acestei întîmplări, prevestind „epidemia clorofiliană” ... La ea m-am referit. Între timp, soțul decedatei, Ludovic Haller, botanist, se prezintă la inspectoratul poliției pentru a face, cu toată discreția, o declarație senzațională. Declarația a fost imprimată în fața domnului Joop K.G. și a mea. Scurt. Pe Olivia Haller o pasionase o problemă nebunească la prima vedere. Suprafața cutanee a organismului uman s-ar putea transforma într-o uzină care să sintetizeze la nivel molecular substanțele necesare materiei cerebrale. Acest plus de

anumite substanțe ar fi înzecit forța de creație umană, declanșând în acele zone pasive ale creierului adevărate explozii de inteligență. Pentru fotosinteză plantele dispun de clorofilă. Olivia Haller descoperise o altă substanță asemănătoare. Rezultatele cercetărilor, redactate de Olivia Haller în mii de pagini, au fost distruse de soțul ei, fie din teamă, fie pentru că le considera periculoase.

Inspir adânc. Senzația oboselii mă strivește în fotoliu. Kid se află tot în fața mea, în aceeași atitudine, scrutându-mi cu ochi strălucitori chipul, așteptând încordat să mai scot un cuvânt pe care întîrzii să-l rostesc, deoarece am gura uscată, iar din întunericul memoriei erup haotic lumini și umbre ce prind anevoie contur, dispar și revin, contopindu-se în imagini străine, de neînțeles, deși încerc să le recombina pentru a le face să semene cu ceea ce cunosc. În chinuitoarea secundă timpul a dispărut. Luminile curg fluide în volume și culori variate, se contopesc încetinindu-și mișcarea, transformându-se în obiecte pe care le redescopăr acum, aici, sînt în mijlocul lor, le pot pipăi șovăielnic. E un laborator ultramodern cu mașini complexe, cu forme aerodinamice, abia vizibile în lumina obscură.

Două pete albe, informe, prind să tremure prin aer, devin curbe sinuoase prin încăperea pentru ca, apoi, să rămînă nemișcate. Fac un efort uriaș de concentrare. Gîndul cioplește în pasta albă, linie după linie. Irmy se decupează brusc din penumbra laboratorului, tolănită în fotoliu. Soarbe calmă din cafeaua fierbinte, ceșcuța din mîna ei are reflexe albastre! Într-o parte, lîngă aparatul scund, metalic, frumoasa Dolle Dinsdag fumează alene, absentă. Irmy strînge ceașca în mîini și mă privește îndelung. Buzele i se întredeschid, dar șoapta cuvintelor vibrează neînțeleasă, se pierde, revine, abia o aud, abia o înțeleg, acum abia o înțeleg... „În laboratorul unde ne aflăm stă ascunsă ideea unei descoperiri științifice îndrăznețe. Ideea îmi aparține. Ea mi-a ucis adolescența. Datorită ei am venit în institutul de psihologie. Te-am chemat să-ți propun

colaborarea, Van!” ... Șoapta se stinge, gîndul se scufundă în întuneric. Simt mîna lui Kid cum mă atinge discret.

— Ați adormit, domnule doctor?

Pleoapele mi se zbat în ritm nebunesc.

— Nu... nu sînt convins dacă există vreo legătură între descoperirea Oliviei Haller și materia organică din piramide.

— Informația dumneavoastră poate crea noi interpretări, bombăne, indispus.

Trece fantomatic, la pupitru, înfundîndu-și mîinile în buzunarele pantalonilor, zgribulindu-se deodată, ca și cum o undă de aer rece ar fi pătruns în sală. Sînt amorțit de-a binelea. Mă ridic din fotoliu cu grijă, fac patru pași în direcția lui Kid, dar rămîn pe loc simțind cum mă cuprinde amețeala. Zgomote nelămurite îmi ajung în urechi, pulsul mi se accelerează, efectele tensiunii în creștere sînt evidente. Cîteva secunde, nedefinite reacția îmi tulbură organismul. În locul oboselii tind să se acumuleze noi forțe tensionale, ca și cum m-aș trezi dintr-un somn scurt, profund, odihnitor. Sînt relaxat, voi, bine dispus. Zîmbesc amuzat, nefiind capabil să-mi explic fenomenul. Reiau discuția cu Kid.

— Vă referiți, desigur, la ideea Oliviei Haller de a produce oxigen – sau altceva – cu ajutorul unei materii organice, oxigen necesar organismului bio-plasmatic, dacă nu ne înșelăm amîndoi.

— Acestea sînt faptele..

— Nimeni nu ne împiedică să fantazăm în continuare, atac impetuos, sub influența stării euforice. A accepta ideea nu înseamnă cîtuși de puțin a rezolva și cazul Tsunami. Ipoteza dumneavoastră e îndrăzneată: influențarea de la distanță a comportamentului uman, prin intermediul energiei bioplasmatică. Prin transferarea energiei de la organism la organism... Hm!

Ipoteza vi se pare absurdă?

— Nu tocmai. Cum o argumentați însă?

— Să presupunem că materia organică din piramide este de

origine vegetală. Această materie dispune la rîndul ei de un organism bio-plasmatic. Transferul energiei nu poate fi realizat decît prin intermediul altui organism uman. Organism, ce dispune de materie cerebrală, de creier, de bio-unde dar și de organism bio-plasmatic. Să nu uităm că organismul uman este cea mai perfectă mașină pe baze chimice.

— Mă rog! ... Materia organică – gen Olivia Haller – saturează celălalt organism uman care, la rîndul său, se transformă în organism emițător. Organismele receptoare primesc comenzi codificate, comenzi ce produc mutații.

— Ajunge! — intervin cu brutalitate. Pentru realizarea acestui complicat proces este nevoie de o cunoaștere profundă a organismului uman, minuțioasă, integrală. Dirijarea energiei bio-plasmatică presupune o tehnică adecvată, mașini, computere ce trebuie să analizeze în fracțiuni le secundă procesele care intervin în dirijarea optimă a fluxului...

Fac o pauză pentru a-mi regla respirația și gîndurile.

— Metoda dumneavoastră ne oferă posibilități adecvate pentru cunoașterea organismului uman, în special a energiilor nonsubstanțiale. Cît despre aparate și metode... Toshiba și Martin Doga sînt ași în materie.

Din cîtiva pași ajung tulburat în fața lui Kid. Inima mi zvîcnește năvalnic.

— Insinuați că metoda descoperită de mine a facilitat...

—Liniștiți-vă, domnule doctor, mă întrerupe el. Perfecțiunea metodei dumneavoastră a facilitat o triere riguroasă a sportivilor. Dacă n-ar fi existat metoda dumneavoastră, experiențele de la Tsunami n-ar fi avut loc decît mult mai tîrziu, deoarece numai anumite organisme suportă șocul experiențelor...

Deschid gura, dar nu scot nici un sunet.

— Vreți să spuneți că am fost... am fost un instrument docil în mîna lui Toshiba? Îmi revin, realizînd dimensiunile situației.

—Vă rog să mă iertați! Îmi este cu neputință să vă răspund.

Din clipa asta misiunea mea s-a terminat. Vă mulțumesc!

Kid apăsă pe clapeta albă a pupitrului. Lumina din sală crește în intensitate, devine alb-albastră, calmantă, odihnitoare.

— Microfilmele rămîn aici? Articulez greoi.

— Nu. Va trebui să le predau unei persoane ce va sosi aici. În timp ce bizarul Kid scoate din pupitru caseta, ușa din perete glisează în tăcere și în deschizătura îngustă își face apariția doamna Irmgard Renate Stein! Pelerina neagră, ușoară, o acoperă în întregime. O pălărie cu boruri largi, de aceeași culoare, îi umbrește chipul palid. Face cîțiva pași spre noi.

—Bună seara, domnilor!

Vocea ei are aceleași inflexiuni limpezi, dar cuvintele par adresate unor necunoscuți întîlniți ocazional. Kid îi iese în întîmpinare și se înclină ceremonios.

—Doamnă, acesta e obiectul.

Îi întinde caseta. Irmy o ia, introducînd-o în buzunarul pelerinei. Abia acum remarc lipsa poșetei.

— Mulțumesc. Vă doresc drum bun! Nu vă voi uita... Van, scuze! N-am timp pentru explicații. Ne vom revedea curînd.

Irmy se întoarce pe loc și dispăre înainte de a reuși să mai adaug ceva. Privesc stupefiat spre cadrul gol al ușii. Cînd îmi revin, sala e pustie. Kid s-a evaporat fără urmă.

15

Plouă mărunț. Vîntul bate în rafale prelungi. Un curent de aer rece îmi șfichiue obrazii, mi se strecoară pe sub guler laolaltă cu picurii înghețați, înfiorîndu-mă. În mașină e frig. Geamul portierei e deschis. Polițistul bătrîn care m-a condus împinge în aer două degete în chip de salut, după care se grăbește să-și strîngă la gît pelerina lucioasă....

— Ești sigur că Joop K. G. nu mi-a lăsat nici o vorbă?

— Contează pe mine, șefule! caută să mă convingă, solemn.

— În regulă! Să trăiești!

Ridic geamul, întorc cheia de contact. Suzy zâcnește nervoasă înainte, mîriind indignată. În lumina puternică a farurilor mai am timp să zăresc mutra impasibilă a ofițerului de serviciu care se uită indiferent cum iau un viraj mult prea scurt, cum derapez periculos pe asfaltul lucios și cum trec razant pe lângă o limuzină a poliției burdușită cu indivizi somnoroși.

Străbat bulevardul. Ploaia fumegă în conurile de lumină, se năpustește în valuri cețoase peste artera pustie. Ștergătoarele scot foșnete enervante. Din cînd în cînd, vîntul tembel șuieră pe sub caroserie, schelălăie ca un cîine bătut. Gînduri haotice apar și dispar în aceeași secundă. Senzația tristeții mi se prelinge în conștiință. „Ce rol joacă Irmy în toată povestea asta?” vine și mă scoate din sărite un gînd. Apăs pe accelerator. Apa curge pe parbriz în șuvițe subțiri, repezi. „Vă felicit, domnule Kid! Își face loc alt gînd. Afirmatia dumneavoastră referitoare la participarea mea directă în mîrșăvia de la Tsunami este... este...” Suzy gonește cu viteză periculoasă. Frînez cît pot. Prea tîrziu! Alunec spre bordură. Suzy se clatină, își revine, pornesc mai departe. De undeva apare teama. Sentimentul unui pericol iminent îmi domină ființa. Reduc din viteză și consult ceasul de la bord. Au trecut numai șase minute! Mă supun instinctului care-mi ordonă ce să fac. N-am încotro. Cobor geamul portierei, șterg cu palma oglinda retrovizoare și văd în urma mea patru mașini albe ce vin în goană cu farurile stinse. Una accelerează și trece val-vîrtej. În fața mea reduce motorul, păstrînd distanța legală. Alte două m-au și încadrat în dreapta și stînga. Ultima rămîne în plasă, la nici zece metri distanță. Arunc o scurtă privire în dreapta, apoi în stînga. Indivizii din mașini par să nu-mi acorde nici cea mai nevinovată atenție. „Asta-i opera lui Joop! Îmi spun îmbufnat, deși exact în aceeași clipă îmi aduc aminte de accidentul de pe bulevard. Treaba lui dacă a început să vadă peste tot numai criminali”, închei acest scurt dialog cu mine însumi, hotărît să nu mai acord poliției șansa de a-mi

tulbura gîndurile... Ploaia curge pe parbriz în şuvoaie mici, strîmbe...

Fac ce fac şi iar trec în revistă etapele întrevederii cu Kid. Cum se justifică apariţia doamnei Renate Stein? Colaborează cu Joop? ... Toate îmi apar acum mai încălcite ca niciodată. Ce legătură a existat între Olivia Haller, Irmy şi Dolle Dinsdag? Cine a trădat? ... Atras de incalculabila miză, Joop o ajută pe Irmy să afle ce ascund laboratoarele lui Toshiba? ... Jocul său dublu a fost descoperit? Dar dacă cei de la Tsunami – după escapada lui Kid – s-au convins că sînt în pericol, cum vor reacţiona? ...

Mîinile mi-au îngheţat pe volan. Spaima îşi face loc în conştiinţă. „Atunci cine sînt indivizii din maşini? Oamenii lui Joop sau banda lui Toshiba?” Gîndul pustiitor îmi umezeşte fruntea cu broboane reci de sudoare. Cu un ultim efort îmi recapăt calmul. Caut să mă orientez. Sîntem pe artera nord-sud. Furtuna a golit oraşul. Ploaia continuă să cadă ca o pulbere albicioasă, vînzolită anapoda în rafale. De la întretăierea cu magistrala Copernic mai am pînă acasă cel puţin opt kilometri.

Maşina din faţă şi-a micşorat viteza. Celelalte două — din escorta laterală – ţîşnesc înainte şi dispar pe prima stradă la stînga. Surpriza manevrei nu mă descumpăneşte. Limuzina din spate păstrează aceeaşi distanţă. „Dragă Suzy, îngîn, ce-ar fi dacă ne-am încerca şansa? Ne putem strecura pe orice străduţă... La nevoie vom goni şi cu 160. Nu cred că ăştia vor avea curajul să tragă în noi... Ce zici?” În trei secunde am şi elaborat un plan al acţiunii.

În faţa noastră, lîngă complexul cu articole pentru copii, e parcat un camion lung, argintiu, ale cărui containere metalice, galbene, strălucesc în lumina becurilor. Nu apuc să trec bine pe lîngă camion şi undeva, în urmă, se produce subit o explozie năpraznică. Instinctiv, privesc în oglinda retrovizoare în timp ce suflul exploziei ne saltă de pe asfalt. Limuzina din spate s-a pulverizat, s-a descompus în aer!

Nu mă pierd cu firea. Apăs pe accelerator, răsucesc volanul la stînga și pătrund în viteză pe aleea principală din parcul Darwin. Un automat mîrîie anemic alarma, împrôșcînd după noi fascicule luminoase, roșii. A înregistrat numărul mașinii, îl va retransmite și dimineata voi achita amenda legală. Cît despre accident... În ultima decadă a acestui final de secol asemenea explozii au făcut sute de victime, fericindu-i pe cei sfîrtecați în bucăți, nu pe cei rămași în viață. Cetățean pașnic, îmi văd de treburi. Ies din parc. După nici zece secunde virez la dreapta și dau buzna în cartierul Satelor uitate. Mă pierd prin încîlceala unor străduțe acoperite cu bolovani de piatră și-mi dau seama că sînt la cîțiva kilometri de casă. Dorința de a-mi revedea familia este atît de puternică, încît ochii mi se umezesc. Suzy se prelinge morocănos pe lîngă moara cu apă a lui Hoffman – declarată monument istoric – în timp ce eu simt nevoia să mă răzbun prostește pe întreaga lume. Prin cap îmi trec tot felul de formule crude, bestiale...

Alung, în cele din urmă, gînd după gînd. Toată istoria îmi umple sufletul de amărăciune. Frînez brusc. Întunericul din fața mea e desăvîrșit. Recunosc anevoie strada pe care locuiesc. Bezna și ploaia asta afurisită, întîmplările lipsite parcă de cea mai elementară logică îmi dau o stare de chinuitoare nesiguranță, îmi provoacă instinctiv alarma, sînt încordat, numai ochi și urechi, gata să mă apăr împotriva oricărui atac. „La naiba!” mormăi, căutînd să-mi recapăt calmul și imaginîndu-mi că furtuna a produs un scurt-circuit pe undeva. Pornesc, rulez precaut. Din întuneric și din ploaia mărunță se desprind siluetele celor două mașini de pe bulevard! Sînt parcate dincolo de poarta deschisă a locuinței. Emoția îmi taie răsufierea. Oblig pe Suzy să zîcnească înainte și pătrund în curte cuprins de panică. În mijlocul curții e aruncată neglijent bicicleta lui Konrad. La fereastra dormitorului zăresc puțină lumină. Geamul de la bucătărie e spart. Lîngă garaj văd un individ înalt, în pelerină și cu gluga trasă pe frunte. Privește indiferent în direcția mea. Las lumina

aprinsă, cobor țeapăn. În contact cu pavajul din curte simt o durere atroce în genunchi. O pală nebună de vînt îmi aruncă în obraz stropii reci. Închid ochii zăpăcit.

— Vă salut, domnule doctor! aud o voce cavernoasă ce domină furtuna. Sînteți așteptat.

Deschid ochii. Momîia în pelerină îmi scrutează chipul descompus. Tremur.

— Colegii dumneavoastră... îngîn, fără puteri.

— Ni s-a comunicat. Vă mulțumesc...

Intru în casă ca un străin. Inima mi s-a strîns într-o așteptare dureroasă. Mă împiedic de covorul din hol, strîns anapoda, pipăi pereții cu mîna. Îmi aduc aminte că în bucătrie am o lanternă. Ajung acolo, scot lanternă, o aprind. Pe masă se mai văd încă resturile cinei de seară. Pe linoleum sînt împrăștiate cioburile farfuriilor sparte. Remarc un scaun răsturnat. Prin fereastra fără geam suflă vîntul. Perdeaua udă filfiie. Inspir adînc, îmi revin, raționez fulgerător: mai întîi în camera lui Konrad! Alerg. Ușa larg deschisă. Caiete și cărți zac de-a valma pe jos. Veioza țândări. Pe perete o foaie de hîrtie ruptă dintr-un repertoar, prinsă sub fotografia Elsei. „La revedere!” ... Recunosc scrisul lui Konrad. Literele strîmbe, stîngace, îmi spun că totul fusese făcut în mare grabă. Smulg hîrtiuța și o bag în buzunar.

Pe sub ușa dormitorului se strecoară puțină lumină. Dau cu piciorul în tăblia lustruită care sare în lături cu zgomot sec. Pe patul meu, îmbrăcat, cu fața în sus și cu mîinile sub cap doarme Joop K. G. Barba nerasă, cenușie îl îmbătrînește enorm. Pe noptiera scundă arde o minusculă lampă electrică. În spuza gălbejită a luminii neorînduiala din cameră iese și mai mult în evidență. Patul pe care s-a întins Joop e aplecat într-o parte din cauza piciorului rupt. Ușa de la șifonier e larg deschisă. Rochii, taioare și alte nimicuri femeiești zac aruncate grămadă pe covor. Niște sandale albe au ajuns pe biroul îngust. Fac un pas, apoi altul. Nu-mi pot dezlipi ochii de pe chipul lui Joop. Buzele sale palide prind să se miște:

— „... crainic posac, totuși profet, de ești pasăre sau drac,
Pe cerul ce peste-amîndoi se-ncovoie, pe Domnul
pe care-l iubim amîndoi, te implor,
Spune-mi dacă, în Edenul depărtat, sufletul meu
de tristeți încărcat,
Va mai îmbrățișa pe sfînta fată pe care îngerii o numesc
Lenore,
Va mai îmbrățișa zglobia fată pe care îngerii o numesc
Lenore?

Răspunde Corbul: „Nevermore”⁹

Ultimul cuvînt, rostit de inspector cu glas profund, de mare tragedian, îmi sună încă în urechi iar vibrațiile produse mă dezmeticesc de-a binelea.

— Du-te dracului! ... Ce-i asta?

Mîna mea se plimbă nehotărîtă prin aer, în toate direcțiile.

— Camuflaj! Toshiba ne-a declarat război.

Joop se înalță în capul oaselor, se strîmbă, se răsucește, pentru ca, pînă la urmă, să se așeze pe marginea patului, uitîndu-se chiorîș la mine. Sprîncenele stufoase i se ridică deasupra găvanelor tuciurii, în vreme ce fizionomia i se schimbă într-un fel de admirație mută. Neputința reacției îmi produce crampe la stomac.

— Elsa... Konrad. Unde au dispărut? Îngîn, amenințător, cu lanterna aprinsă în pumn.

— Dacă te privesc mai cu atenție, aduci cu zeul răzbunării!
... Brrrr! Prezența ta mă înfioară. Pe cine vrei să ucizi?

— Dacă nu-mi spui, îți crăp capul! urlu, cu mîna ridicată în sus.

— Binișor, binișor, băiete! Capul ăsta valorează milioane. S-ar putea să ai nevoie de el întreg... Ia spune-mi, în frigider mai e ceva de băut? Arăți îngrozitor.

⁹ Edgar Allan Poë, *Corbul* (n.a.)

Mîna îmi cade pe lîngă trup. Mă clatin. Joop sare și-mi strînge brațul cu degete tari ca niște clești.

— Iartă-mă! biigui... Sper...

— Speră și nu cerceta! Sînt în siguranță, la adăpost, întregi la minte și la corp, au unde mîncă, unde dormi, nimeni nu le va tulbura viața, nu-i va jigni, nu-i va întrista, nu le va face vreun rău... Dar stai odată în fotoliu, ce naiba! Doar n-o să te țin în brațe toată noaptea.

Îmi dă drumul. Cad în fotoliu moale ca o cîrpă. Joop dispare în pas alergător, după ce mi-a smuls lanterna din mînă. Tremur, dîrdîi cum scrie la carte. Am înghețat. Sau poate nu e decît din cauza oboselii, a tensiunii nervoase. „Acest ticălos bătrîn posedă încă, după cum se vede, vagi urme de omenie”, îmi spun, complet încrezător, deși alt gînd impertinent îmi toarnă otrava în ureche: „Curba ritmului biologic în scădere. Coeficient negativ...” „Ia mai du-te...” îi răspund grosolan, fără să-i precizeze destinația. Pentru a-mi demonstra liniștea efemeră, culeg la întîmplare niște rochii cu care-mi înfășor picioarele, pentru că, oricum, de la picioare ni se trag multe necazuri, mai ales cînd ai apă în pantofi. Din părul ud simt cum mi se preling pe obraji mici picături. Le șterg conștiincios cu mîneca hainei pînă cînd îmi cade sub ochi o pălărie neagră, cu boruri largi. O iau și mi-o îndes bine pe cap. „În fond, reflectez, liniștindu-mi temerile, indiferent de ce s-a întîmplat, Elsa și Konrad sînt la adăpost. Situația nu e chiar atît de catastrofală. Dacă săream în aer pe bulevard?”

Înțeleapta cugetare nu mă împiedică totuși să mă întreb de ce întîrzie atîta Joop. Ascult o clipă cum bate ploaia în geam și cum șuieră vîntul, cum foșnesc frunzele copacilor din grădină. Lupt împotriva somnolenței, a stării letargice ce-mi învăluie conștiința. Închid ochii. Din întuneric țîșnesc lumini policrome, alerg printre ele, le prind în mîini ca pe niște mingi diafane. Luminile îmi curg printre degete, albastre, galbene, violete, mi se preling pe trup în jos, iar stropii lor sar în lumini multicolore ce dispar în același întuneric prin care fug, fug,

fără să știu încotro. O voință străină îmi ordonă să alerg înainte. Mă supun docil forței ce-mi dictează acțiunea îmi controlez reacția organică, respir normal, sînt lucid, prizonier al acestei voințe necunoscute. Un glob opalescent mi se sparge pe chip, în timp ce din bezna uleioasă năvălește peste mine poarta principală a clubului Tsunami, uriașa arcadă albă deasupra căreia se pierde în neant un val albastru cu creasta înspumată. Sar pe deasupra porții, sparg valul, cad fără puteri pe o alee cu pietriș roșu, mărunț, zgrunțuros. Lumina galbenă de pe obraji curge în șuvițe subțiri printre fărîmele de piatră ce prind să lucească incandescent, îmi ard genunchii, pentru că am căzut în genunchi. Vreau să alerg mai departe așa cum mi se poruncește, mă desprind din arșița pietrișului, cad, hainele iau foc, sînt acum o flacăra ce aleargă, pătrunde în sfera palatului administrativ.

N-am cum să mă înșel! Sînt în biroul lui Toshiba. Ard în continuare. Flacăra mea tremură în aer, aruncă pe pereții vernil palide reflexe roșiatice, Toshiba e tolănit în fotoliu, surîde îngăduitor, amabil, deferent. Lumina strălucește pe chipul său palid, cu ten gras, iar ochii ușor migdalați îi dau un aer inofensiv.

— Vă așteptam, domnule Van Mennen! Sînteti binevenit!

— Canalie! strig, învăluindu-l în flăcări, dă-mi repede cifrul liftului care coboară în subsoluri!

Feeria luminii orbitoare explodează în juru-mi pereții fie se tolesc, pier laolaltă-n pale vîscoase, cenușii, se destramă fumegos! În același întuneric pe care-l recunosc, e al meu, îl simt cum îmi acoperă trupul cu pînze jilave ce-mi provoacă scîrbă...

Unde sînt? Îmi pipăi neîncrezător fața, pieptul, cu mîni străine, reci ca gheața. Printre degete mi se preling lumini policrome.

— Ce faci, dormi?

Deschid ochii. Joop e în fața mea, cu sticla de vodcă într-o mînă, în cealaltă cu două pahare mari. Lentilele groase ale

ochelarilor îi scot în evidență găvanele adânci scobite sub frunte.

— Am tras o raită pe la Tsunami, îngîn, nesigur, încă sub influența ciudatelor imagini din vis, sau din ce-o fi fost, pentru că n-am chef pentru analize, pentru introspecții.

Joop împinge între noi, cu piciorul, noptiera scundă, toarnă în pahare cu atenție, pune sticla pe covor și se lasă istovit pe marginea patului.

— Am încheiat un armistițiu cu potera lui Toshiba!

Ne-au dat răgaz pînă dimineța pe la cinci. Au primit ordin să se poarte ca domnișoarele în grădina publică. Fără violențe, fără amenințări. Grija asta părintească e mai perfidă decît îți închipui.

Joop înjură copios. Ridică paharul și-l golește fără să clipească. Îl imit. Alcoolul îmi arde beregata. Tușesc, ghemuindu-mă în fotoliu.

— Treci la detalii, mormăi, privindu-l amenințător. Nu pricep mare lucru. Ce naiba, te joci cu nervii mei? Joop surîde. Mai bine spus, zîmbetul îi strîmbă linia impecabilă a buzelor, schimonosindu-i fața mototolită.

— Cine înțelege degradarea personalității umane, cap sec ce ești? ... Marc Palladio a trîncănit. Tip abject. A încasat pentru delațiune cel puțin 100.000. A șters putina împreună cu oamenii lui, nu înainte de a trage prin toată casa un french-cancan în compania unor indivizi căzuți ca din senin: banda doamnei Irmgard Renate Stein! Acest înger salvator a aplicat ca la carte tactica surprizei: atac direct, prea puțin previzibil. În panica produsă, nevinovata pradă se convinge de perspectiva unei vacanțe plină de farmec. Elsa și Konrad au preferat aripa ocrotitoare a nobilei doamne. Confort, liniște, securitate. Adresa neschimbată. Eu am picat aici în plin spectacol, ca orice cetățean pașnic, independent, sub influența principiilor democratice, dar fără profesiune. Pentru că, în jurul orei 22 fusesem destituit din funcția de inspector șef și pus la dispoziția procuraturii pentru cercetări. Ședința

n-a avut istoric. Președintele comisiei municipale, Tep, ăla cu chelie și mustăți albe, mi-a trântit sub nas un dosar doldora cu probe elocvente. Au apelat la legea 27 din deceniul nouă: profilaxia socială. Individ cu antecedente morale dubioase, imixtiuni în cercurile de afaceri, corupție, șantaj... Numele lui Toshiba n-a fost pomenit. Pînă la noi ordine n-am voie să părăsesc orașul. În timpul ședinței n-am scos un cuvînt. Am rîs în barbă, apreciindu-mi șansele de supraviețuire. Cont la bancă peste patru milioane. „Dacă vanitatea nu mă va îngropa în complexe, mi-am spus, iată unica șansă pentru a ieși la pensie cu pielea întreagă, neciuruită sau făcută barem harcea-parcea sub roțile unei mașini în viteză !” Cît despre o eventuală condamnare, mai va! Sper că la ora asta șefii mei direcți au suficiente motive să nu stingă lumina cînd dorm. Îi am la mînă cum nici prin cap nu-ți trece... La dracu! Vodca e delicioasă! Încă un păhărel nu strică.

Ochii mi s-au împăienjenit. Îl văd pe Joop ca prin ceață. Stupefiat, fixează sticla din mîna inspectorului șef.

— Irmy?! ... De unde pînă unde, Irmy? Întreb solemn și întind mîna după paharul pe care-l golesc lacom.

— Crede și nu cerceta! miluiește Joop cam nazal, prăbușindu-se cu fața în sus pe pat. În poliție mai am încă oameni credincioși, nu-mi fac probleme. Dimineața voi preda funcția lui Ramirez, manechin umplut cu paie... Apropo, știi cine mi-a adus la cunoștință „figura” lui Marc Palladio? ... Cliff! ... Păcat! Băiatul ăsta are inteligență, caracter și-și ratează cariera din cauza... Deci am dat fuga încoace. Singur, în casa goală, am analizat metodic situația. Eliminarea mea din joc o prevăzusem. Toshiba e vulpoi bătrîn. A admis în mod tacit să mă sprijine în acțiune, atîta timp cît prin intermediul tău ar fi reușit să descopere intențiile misterioasei doamne Stein. Dar tu, dobitoc cum ești, în profunda și incredibila ta naivitate, ai respins posibilitatea de a colabora cu mult stimata noastră doamnă, imaginîndu-ți că nobila ta profesie e mai presus de nu știu ce experiențe periculoase, criminale, iar

doamna Renate Stein este total dezinteresată de a participa la acțiune... Tîmpit mai ești! Lipsa ta de opinie în viața socială și în politică e scandaluasă! Crezi că așa vom salva sufletele din iad, contemplînd visători, pasivi, toate mizeriile vieții? ...

— Ce te-a apucat? îl întrerup, fără să-i iau în seamă ce spune. Vezi că te amenință o criză care se poate transforma în delir.

— Delir? face vioi, răsucindu-se. N-ai să-mi spui că nu ne bălăcim în același smîrc pe care istoria l-a dichisit cu alte iluzii. Ne place să generalizăm: personalitatea umană! ... Poftim! Asaltul informaticii, al microprocesoarelor, educația, bătălia pentru cunoaștere au schimbat soarta planetei, viața miliardelor de înfometați. Dar ce s-a schimbat din uimitoarea mașinărie a caracterului uman? ... Nu-mi răspunzi pentru că n-ai argumente... Cînd vom reuși să nu mai fim ucigași, trădători, lași, perfizi, josnici? ... Cînd? ... Iar acum, ideea influențării comportamentului uman de la distanță! Un odios atentat la adresa acestei personalități umane.

— Te contrazic! îmi revin din amorțeală. Așa au răsucit-o potlogarii de la Tsunami. Ideea, în sine, e foarte prețioasă. Pusă la punct, ne va ajuta... Pentru a nu mai fi ucigași, perfizi, josnici.

— Excelent! Dar pînă atunci, după cum vedem, pe plan social, metoda pusă la punct produce dezastre. Imaginează-ți ce înseamnă să influențezi politicieni, comandanți militari sau chiar armate. Poți să fii convins, clanul de la Tsunami nu aspiră la pacifism. Puterea orbește în egală măsură ca și banul strîns în pungă, în bănci, în forturi inexpugnabile.

— Ai milioane depuse în bănci și porți ochelari. Ești mai orb decît orbii! E drept, te-ai salvat de la înec prin forța ta spirituală. Vezi să nu ți se înfunde la mal!

— Slabe speranțe! Și voi încerca să vă salvez și pe voi... Ia spune-mi, știi de ce ți-a propus Renate Stein colaborarea?

— Ce vrei să insinuezi?

— S-a gîndit, în primul rînd, la șansa ce i s-ar putea oferi de

a afla în ce măsură ești implicat în dubioasa, în tragica epopee științifică mai sus pomenită, dar și din rațiuni strategice: slăbirea frontului Tsunami. Prezența ta în acest front era prețuită, metoda ta nefiind altceva decât metoda achiziționării de materie primă pentru experiențe, pentru fabuloasele câștiguri realizate pe stadioane.

— La asta s-a referit și Kid. V-ați înțeles să-mi băgați bine în cap... ideea vinovăției? Până la obsesie? ... La naiba! Metoda nu este decât o performanță științifică. Ceilalți sînt vinovații...

— Calm, bătrîne, calm... Îți aduci aminte de Sir Noble-minded? Ne-a furnizat probe inatacabile. În evoluția clubului Tsunami au intervenit anonime capitaluri străine. Interese economice financiare, politice – inclusiv unele fenomene de ordin militar – s-au corelat în timp, aparent fără nici o legătură directă.

– Și trebuia să-i trag de urechi sau să-i bat la... fese?

— Un spirit clarvăzător ca al tău nu putea trece pe lângă adevăr fără să se împiedice de el. Nu-mi vinde gogoși! N-ai fost nici măcar curios?

— N-am avut curiozități decât pentru activitatea profesională. Poate din lașitate, sau din prostie, n-am dorit să aflu ce se ascunde sub suprafața înșelătoare a schimbării, a evoluției. Pasiunea muncii științifice m-a pus la adăpost de toate murdăriile existente în viața noastră socială.

— Vezi dacă nu lovești javra, la timp peste bot? Ți-a făcut figura! ... Lașitate... Strașnic! Dar un amărit de polițist ca mine a fost obligat toată viața să vîneze adevărul, adevărul, bătrîne, iluzia asta șugubeață pentru care a meritat să mă tăvălesc în noroi, să-mi vînd sufletul, să mă număr printre ticăloșii de prestigiu. Și ce crezi că aflu?

Același sportiv care participase la fel de fel de concursuri, indiferent dacă intra în posesia medaliei sau pierdea, indiferent dacă se număra printre campionii mondiali sau printre ratați, turna sume uriașe în buzunarele acelorași indivizi reușiți sub blînda conducere a prea înțeleptului

nipon... Concursuri controlate anticipat! Ideea nu e nouă, metoda însă... Ehe, metoda, bătrîne! Îți aduci aminte cum răsăreau campionii la Tsunami? Ca ciupercile... O, *témpora*... Frumoși ani. Încântători. Puteam rămîne cu gura căscată pînă la adînci bătrînețe, gudurîndu-ne în patru labe pe lîngă zeii din Tsunami, cerșind cîte un ciolan gros, temători să nu fim auziți cum lătrăm noaptea la lună așezați pe coadă... Paznici credincioși, surzi și orbi lîngă ordinari avizi după glorie, bani și femei frumoase, funcții, sau, pur și simplu, naivi, cochetînd cu prostia, lași, pentru care planeta nu e decît o hazna ce duhnește a plăceri nepermise. Condiția umană? ... Specia e tributară genezei, bătrîne! Generație după generație o ia mereu de la capăt, într-un veșnic început. Frumusețile din noi tînjesc după liniște, după pace, pentru a străluci în lumina soarelui, sub stele, sub pămînt, sub oceane sau în spațiul cosmic. Nu indivizii izolați, prin exemple eroice vor salva specia umană de la degradare, ci milioanele care s-au convins că numai prin lupta cu noi înșine vom dărui planetei tăria și generozitatea de a ne întinde mîinile pretutindeni, încrezători în destinul Pămîntului care e al nostru... Hei, vodca asta mi-a dezlegat bine limba! Iartă-mă, bătrîne! Ești primul om în care am încredere... Peste cîteva ore nu știu pe ce drumuri apuc. Nu sînt fatalist. Nu-l uita, totuși, pe nătărăul de Joop, veșnic în contradicție cu el însuși, om întreg la bine și la rău, gata să-și vîndă și sufletul pentru o clipă de adevăr. Nu mă confunda cu un erou. Nu sînt decît o jalnica ființă omenească.

Joop închide ochii și tace, tace pînă cînd aud emoția cum urcă în mine din adînc, o simt cum îmi încălzește inima, cum tremură temătoare, aburindu-mi ochii pe sub pleoape. Oboseala mi-a dispărut.

- Îți mulțumesc, Joop, pentru încredere, fac, plin de amărăciune. Crezi că o merit? ... Viața mi-a dat o lecție dureroasă... Ce să-ți răspund? Jocurile erau făcute, Joop, erau făcute, știi foarte bine. Nimeni și nimic nu le putea schimba cursul. Noi am devenit spectatori pasivi ai unor

evenimente împotriva cărora nu puteam acționa decît cu riscuri necunoscute, chiar cu riscul vieții. Cîți sînt gata să-și sacrifice viața pentru o idee sau alta? Cîți? Eu nu am această tărie morală. Singura rugăminte ce o am e să-mi spui ce să fac.

— Ce trebuie să facem, accentuează el. De cînd fantoma lui George Hay a bîntuit prin oraș, Marele Stăpîn, Doga și onorata lor companie au intrat în alarmă. După ce doamna Renate Stein s-a întors în oraș, dispozițiile primite de la Toshiba s-au înmulțit. Nu numai că trebuia să aflu ce intenții are doamna, dar trebuia s-o împiedic să intre în acțiune. Acest șnapan mă strînge acum de gît, intuind incapacitatea mea de a acționa, ba, și mai rău, din neîncredere în omul care cunoaște prea multe. Sînt ca un dulău jigărit care așteaptă să i se tragă un glonte în țeastă... Afurisit bătrîn! Noroc de lovitura cu Amoeba albastră din barul lui Seel. Cine a pus-o la cale a fost genial. Asta l-a derutat. A apărut o forță egală cu a lui. Cîntecul reprezintă codul metodei de influențare. Sper că ești lucid, nu? Alvin Brüg a fost neutralizat pentru trădarea lui. Noi l-am fi însoțit în pașnica lume a veșniciei dacă doamna Renate Stein n-ar fi pentru toți un mare semn de întrebare. Aici e aici! Tu ai fost menajat pentru că ești singurul care ai acces în fortăreața ei. Yvette scapă cu viață transformîndu-se în cea mai parșivă probă juridică sub raport strict științific. Aby e alt cap de acuzare. Sub paza severă a poliției din brigada secretă, pe care o conduc, și-a salvat pielea. Cliff scapă ca prin urechile acului. Cucoana i-a cules pe toți trei de pe potecile primejdioase, iar la ora asta dorm liniștiți în bîrlogul ursoaicei. Toshiba ne cheamă ca de obicei la ordine, pentru a pune la cale cine știe ce plan odios. E limpede însă că tu vei trece pe post de cal troian. Eu, destituit, va trebui să le cer umilit iertare.

— Slabă speranță, intervin hotărît.

— Bătrîne, e rîndul meu să-ți mulțumesc. Joop sare din pat cu puteri nebănuite, se întinde cu frenezie, cască, ia sticla și-și umple paharul. Deci metodele dure n-au avut nici un efect asupra ta.

— Ce metode? fac surprins.

— Accidentul de pe bulevard n-a fost, în fond, decît un atentat elegant prin care Toshiba te atenționa în termeni bărbătești. Oricum, băieții mei au intervenit la momentul oportun, profitînd din plin de acest prilej căzut ca din cer. Anumite polițe se plătesc fără menajamente. Doi indivizi au fost scoși din arenă pentru totdeauna... Hm! Și am pretenția stupidă că te cunosc.

— Bei singur? îl întreb văzîndu-l cum golește paharul.

— Iartă-mă! Am crezut că vrei să-ți păstrezi capul limpede pentru dialogul cu zeii de la Tsunami.

Toarnă. Beau cu înghițituri mici, dornic să nu-mi trădez emoția pustiitoare ce-mi tulbură conștiința.

— Elsa și Konrad urmau să fie luați ostateci? Întreb calm, foarte calm, atent dacă-mi tremură sau nu mîna.

— Acțiune riscantă cu efecte de ordin psihologic. Pe scurt, presiuni, șantaj moral. Marc Palladio urma să-i facă nevăzuți sub stricta supraveghere a celor de la Tsunami... Furtuna s-a mai domolit. Vezi ce înseamnă să fii celibatar? N-ai de unde să fii strîns cu ușa.

Joop se trîntește la loc în pat.

— După cîte înțeleg, Toshiba a fost informat despre toate acțiunile noastre, sau și-a cules informațiile cu mijloace proprii.

— Și da, și nu. O parte din informații i le-am furnizat chiar eu.

— Ești un ticălos!

— Ce vrei?! Cîine în lanț. În jocul ăsta perfid, cînd ajungi în patru labe te poți considera salvat... Trebuia să-l oblig pe Toshiba să-ți acorde timpul necesar pentru a reuși să vezi în ce ape se scaldă doamna Renate Stein.

Îmi prind capul în mîini, amețit.

— Și pe asta ai divulgat-o?

— Nu mi s-a mai acordat încredere... morală! Undeva, în joc, s-a produs un fault grosolan, nesancționat la timp de arbitru.

Martin Doga și ciracii lui... Păcătoasă profesiune, bătrîne. Alerg nebunește după un detaliu care-mi scapă. Doamna Irmgard Renate Stein câștigă timp. Printr-o manevră diabolică se cercetează la fața locului nu știu ce probleme tehnice sau... Concluziile lui Kid le cunoști?

— Nu, răspund fără să ezit. Probele au fost înmînate doamnei Stein personal.

„Iartă-mă, Joop!” îmi calmez conștiința.

— Așa ne-am înțeles. Frumoasă mișcare. Dacă a intrat în posesia probelor, îi prevăd lui Toshiba o bătrînețe zbuciumată. Există o ipoteză destul de fragilă. Dacă șnapanii s-au prins... Nu, e imposibil. Atîta fler nu a avut decît Maigret, din fericire!

— Ia spune-mi, îmi trece deodată prin cap, pe-aici n-au fost instalate microfoane?

— Slabă speranță! Oamenii doamnei au făcut o demonstrație superbă. Gloria mea nu i-a impresionat cîtuși de puțin. M-au întors pe dos. Mi-au descoperit în rotula piciorului drept șase miligrame de plumb, colesterolul mărit și arme secrete în barbă! ...

Cît despre băieții lui Toshiba... Au ordin să te predea viu și nevătămat la destinație... Ia stai! Toshiba cunoaște eșecul lui Marc Palladio. Intervenția în plină cursă a doamnei Irmgard Renate Stein este o sfidare la adresa puterii absolute din oraș. Dar și o hotărîtă luare de poziție ce se poate justifica pe plan afectiv avîndu-se în vedere și trecutele voastre relații sentimentale... Asta-i bună! Cucoana îl înfruntă pe Toshiba în văzul lumii, îi dă cu tifla, cîinește. Fără menajamente, cu un scop precis. Bătrîne... „Slavă ție, stea curată!”, scandează triumfător fostul inspector șef. Șansa noastră se numește Irmgard Renate Stein! Ești o pușlama sadică!

— Eu? Cum îți trece prin cap?

— Ești o pușlama scîrboasă, continuă să-mi tragă palme. Spune-mi repede, care-i următoarea mișcare? Extraordinar! Cucoana asta îmi oferă o strălucită lecție de strategie!

— Ai înnebunit? Habar n-am. Pe cuvînt!

— Bine, bine, te cred, mîrîie, frecîndu-și cu amîndouă mîinile fruntea, tîmplele, atent să nu-i cadă ochelarii de pe nas. Nu știu ce am. După vizita din fortăreața doamnei parcă-mi pocnește ceva în cap, din oră în oră. E drept, mă simt ca la 40 de ani, în plină vigoare. În timpul crizelor, care durează cîteva clipe, văd numai piramide și atleți care-mi dau șuturi în fund.

— Vîrsta, insinuez malițios.

„Piramide?” trece un gînd tulbure, căruia nu-i acord atenție.

— Naiba știe ce s-a întîmplat! Am alt ritm biologic, metabolic... Uite, mi-a trecut. Cu tine nu se petrece nimic?

— Ba da. Cînd te-ai dus după sticla cu vodcă mi s-a năzărit că m-am transformat în flacără și m-am dus să-l pîrjolesc pe Toshiba. Mi-au cedat nervii. Obsesii halucinante pe fondul tensiunii nervoase.

— Cum ai spus? Pe fondul tensiunii nervoase? ... Nu prea cred, adaugă el gînditor. Prea înțelepte vraci, punct! Vom lăsa evenimentele să curgă singure... În jocul ăsta monstruos logica operează cu elemente absurde. Nimic nu este evident, fiind posibil orice. Îți imaginezi ce s-ar întîmpla cu noi dacă zeii din Tsunami ne-ar subordona voinței lor?

— Ar fi o experiență interesantă, remarc mucalit. Joop și Van, două speranțe ale senectuții pe arena sportului mondial! Ce disciplină sportivă ți-ai alege? Pescuitul?

— Nu glumi, bătrîne! Nici iubita noastră maestră nu s-ar da în lături de la o astfel de experiență. Ai însă noroc, îi e teamă să nu-i cazi în genunchi pentru a-i cere iertare,.. Zău, Van, cum naiba n-ați rămas împreună?

— Ești respingător! Treci de la o idee la alta ca un saltimbanc. Spune-mi, mai bine, cu Elsa s-ar putea lua legătura?

— Elsa? ... Hm! La ora asta ne crede dăunători echilibrului ecologic. Chiar dacă aș ceda intențiilor tale, mi-ar fi imposibil să te ajut. Sîntem prizonieri, izolați într-o casă abandonată, cu aparatele scoase din uz, fără lumină electrică, fără

speranțe...

— Biata Elsa! oftez, înțepenit în fotoliu. Ce-ți pasă? Ești celibatar. Universul tău afectiv sună ca o doagă uscată.

— Nu vorbi prostii! În profesiunea noastră viața sentimentală ne chinuie conștiința, ne tulbură somnul și veghea, ne ciuruie caracterul în așa hal, încît mulți și l-au agățat la uscat în podul speranțelor! Van, imbecilul de lîngă tine a scormonit în anii adolescenței prin colbul Ideilor pentru a căuta un limpede înțeles asupra condiției umane, asupra frumuseții omenești. Pe atunci îl descoperisem pe Elytis, Odysseus Elytis, unul dintre slăviții nebuni care m-a convins că moartea poate fi învinsă prin permanența iubirii, prin frumusețe, prin inefabil... Ha, ha, inefabilul! ...

— Pălăvrăgești cam mult la beție...

Joop sare din pat, se apleacă spre mine șoptindu-mi:

— „a) două frumoase mîini de femeie (sau de bărbat) care să se fi familiarizat cu turturelele...” Pricepi?

— Ce te-a apucat? îngîn, și lupt cu somnolența chinuitoare.

— Ești prozaic! strigă Joop, așezîndu-se la locul lui. Nu te interesează cum am ajuns celibatar?

— Dacă-ți face plăcere...

— Fata din colț vindea flori. În triumfătoare ei tinerețe era fermecătoare. Îi cumpăram florile dimineța, cînd mai purtam încă sub pleoape imagini din visul despre dragoste al nopții. Norma mi le oferea cu grația unei zîne ce dăruie generoasă iluziile colorate. După trei săptămîni am convins-o să evadăm din oraș, singuri, în sfîrșit, singuri... Lacul din munți semăna cu o lacrimă albastră. Am alergat goi prin soare, ne-am iubit în umbra stîncilor fierbinți iar seara am cules stele... A doua zi a călcat-o o mașină...

Așa am cunoscut prima spaimă a morții. Ani și ani dragostea am cumpărat-o cu bani, pentru că Norma se întorcea pe malul lacului unde mă chema stăruitor...

Absolvisem strălucit școala de ofițeri. Uniforme, ifose, idealuri, cutezanță, farmecul vieții care mă arunca din tentație

în tentatie. Într-o zi dragostea s-a numit Cella, douăzeci și cinci de primăveri, frumoasă, cu tată și mamă, cont la bancă, gambe lungi, tumultoasă ca un ocean în furtună. Noaptea ne-am jurat iubire veșnică, dimineața ne-am dus la părinții fetei. Perspectiva fericirii alături de un polițist i-a îngrozit. Eu am fost exilat aici, cu dosar în regulă.

Pentru Dooly, mulatră, medic pediatru într-o clinică din cartierul de sud, am făcut cea mai gravă pasiune. Am dus-o acasă, unde mă aștepta în fiecare seară plîngînd. Își imagina că nu mă pot întoarce decît cu țeasta sfărîmată, ciuruit de gloanțe, călcat de mașini. N-am rezistat decît patru săptămîni pentru că începuse să mă implore să-mi dau demisia...

Nomy-no, la 30 de ani, mai purta încă în grațioasa ei făptură toate tainele rafinate ale dragostei zămislite de generații de femei în insulele orientului încă nepătruns și tentant. Împletise, sucise, răsucise mințile bărbaților la viața ei și naiba știe cum mi-a căzut în brațe, cum i-am cumpărat o vilă, mi-am cam golit buzunarele. Am zăvorît-o ca pe o taină a inimii mele acolo, am descoperit între timp cum te chinuie gelozia, am cunoscut amețitoarea, tardiva etapă a trufiei masculine, iluzia fericirii împlinite... După șase ani pleca spre patrie.

Van, bătrîne, alerg din cînd în cînd pe malul lacului albastru, lacul din munți unde mai păstrez ca pe o comoară prima iubire... Norma a fost singura fată de treabă.

Am doi băieți născuți din trecătoare iubiri. Sînt oameni întregi. Le-am asigurat viața... Nu i-am întrebat niciodată dacă nu le e rușine cu tatăl lor... Dormi?

Simt mîna lui pe umăr. I-o strîng cu delicatețe, dar nu îndrăznesc să-l privesc în față. Tăcem amîndoi. E o liniște ireală. Tristă, cenușie, lumina umedă a zorilor urcă pe geam. Joop se întoarce cu spatele la mine, cu umerii căzuți. Trag de rochiile înfășurate pe picioare, le arunc una peste alta, mă ridic amortit din fotoliu, îmi caut pantofii căzuți, îi încalț.

— Plecăm? întreb morocănos.

Joop se întoarce. Arată jalnic, istovit.

— Iartă-mă, bătrine. Am bătut cîmpii... Curaj!

— One way ticket¹⁰, îngîn stîngaci. Cum ai reușit să-i convingi pe băieți să ne lase în pace?

— Simplu. Cu un cec. Armistițiul, în fond, nu reprezintă decît o tactică de ordin psihologic. Orice intervenție a autorităților sau a altor persoane ne-ar fi agravat situația. Așa ni s-a oferit un răgaz pentru a medita. Ne predăm benevol, fără gălăgie.

— Este imposibil ca vecinii să nu fi observat întîmplarea.

— Vecinii? Glumești! Nu îndrăznește nimeni să sufle cînd e vorba de Toshiba... Vezi, dacă mă vor închide ca pe un șobolan în cușcă, să-mi aduci cașcaval proaspăt!

— Îți promit... Cu o condiție. Răspunde-mi pe loc: pentru ce dai cu piciorul la tot ce ai clădit în viață?

— Țasta e jocul! N-am încotro. Încerc să-mi răscumpăr măcar o parte din suflet.

Cădem unul în brațele celuiilalt.

16

Joop se face nevăzut dincolo de ușa pe care a închis-o fără să mai privească în urma lui. Ascult o vreme și nu înțeleg de ce nu-i aud pașii. Pesemne starea în care mă aflu... Oboseala îndelung acumulată îmi apasă umerii, îmi spulberă gînd după gînd. Am amorțit. Stau nemișcat, adus de spate, în mijlocul casei goale, părăsită acum pînă și de tristeți. Știu că ar trebui să fac ceva, să mă întorc poate la mine însumi, dar n-am acest curaj. Tot ceea ce simt nu-i decît o uriașă, o nepermisă indiferență. „A avut dreptate, Joop. Tîrfa aia s-a dus să se culce după ce am plesnit-o peste bot!” reflectez cu amărăciune, lipsit de puteri.

Lumina cenușie a zorilor se tîrîie jengoasă în jurul meu,

¹⁰ Un bilet numai pentru dus (n.a.)

murdărește pereții, mobila. Greața îmi întoarce stomacul pe dos, de parcă vodca băută ar fi conținut otravă. Reușesc să-mi controlez reacțiile neplăcute, îmi aduc aminte că trebuie să fiu punctual și mă smulg din loc fără să știu prea bine încotro îmi îndrept pașii. Sting lampa electrică, trec țeapăn din cameră în cameră – nu mă atrage nimic – închid ușă după ușă. În bucătărie iau o linguriță de zahăr, o arunc într-o cană, storc deasupra o lămâie și dau cana pe gît.

În curte nu mai e nici țipenie. Individul de lîngă garaj a dispărut. Introduc în mașină bicicleta lui Konrad – biata mea Suzy! ... Controlez portierele dacă sînt închise perfect, trag poarta mare la locul ei și întorc cheia în broască. Cheia o bag în buzunar.

Limuzina prelungă, puternică, neagră, rulează încet pînă în dreptul meu. Portiera se deschide violent. O voce gravă de bărbat răsună din semiîntuneric:

— Poftiți, domnule Van Mennen. E timpul s-o ștergem.

În mașină miroase îngrozitor a fum de țigară, a tutun prost, ordinar. Individul care m-a poftit e un tînăr solid, la nici 30 de ani, cu chip agreabil, cu mustață, îmbrăcat civil, cu părul blond căzut în neorînduială pe frunte. Îmi face loc lîngă el.

— Salut! mormăi, și-mi dau seama cît sînt de șifonat.

— Noroc! îmi răspunde celălalt, de la volan, un tip cu păr cărunț, cu mutră de academician – cam stilat pentru profesiunea lui – și care are înfiptă între dinți o pipă roasă pe jumătate.

Amîndoi se uită la mine cîteva secunde cam dezamăgiți.

— Domnilor, sînt la dispoziția dumneavoastră! declar solemn, politicoș cît îmi cere momentul și calm. Foarte calm.

— He, he, he! reacționează tipul de la volan, și nu înțeleg dacă a rîs sau dacă a vrut să mă încurajeze.

Mașina pornește brusc, aruncîndu-mă pe spate. Îmi caut o poziție cît mai comodă și scrutez prin parbriz strada pustie. Nu mai plouă. Lumina dimineții se înalță ca un abur. Rulăm cu

viteză din ce în ce mai mare, ieșim pe bulevardul Amazoanelor, îndreptându-ne direct spre Tsunami. Cel de la volan trebuie să fie as în materie, nici nu se simte când ia curbele, deși a atins, cred, 140... Ciudat. Sînt calm. Gîndul îmi fuge la Konrad și la Elsa. „Oare cum au dormit prin străini?” mă întreb în mod firesc, fără să-l mai iau în serios pe domnul Yamada Hyo Toshiba spre care mă duc val-vîrtej.

— Domnule Van Mennen, îmi atrage atenția tînărul de lîngă mine, cred că e mai nimerit să vă găsiți un loc între fotolii, jos, aici, la picioarele mele. Din urma noastră vin niște indivizi cu care va trebui să am un schimb cam păcătos de amabilități. Nu vă faceți griji. Asta a noastră e blindată!

În plină viteză mașina ia o curbă periculoasă la stînga, iar eu mă rostogolesc între fotolii înainte ca să pricep la ce se referise tipul. Ridic ochii spre el. Ține în mîini o armă cu țeava scurtă, cu încărcător – nici carabină, nici revolver.

— Cine sînt indivizii? întreb, fără să-mi pierd firea.

— Colegi... Trebuiau să ne asigure spatele. Ne-am gîndit să le tragem clapa. Altfel nu ajungem teferi la doamna Irmgard Renate Stein... Charlie, se adresează celui de la volan, din kilometru în kilometru rulează, te rog, în linie dreaptă. Vezi, cinci, zece secunde, nu mai mult.

Informația e de natură să-mi blocheze căile respiratorii.

— Vă rog să nu comiteți imprudențe! îmi revin. Sînt așteptat urgent de domnul Toshiba în persoană.

— He, he, he! îl aud pe Charlie.

Tînărul nu se prea sinchisește la auzul spuselor mele. Pe geamul din spate al mașinii cade o perdea vișinie pe care acesta o dă binișor la o parte. În dreapta geamului se află o clapetă rotundă, metalică. O împinge cu vîrfui unui deget și prin orificiul circular introduce țeava armei. Poziția lui e foarte incomodă. Îmi imaginez că ceilalți indivizi fac poate același lucru.

— Gata, Fred! Strigă Charlie.

Nu se aud decît niște zgomote seci, ca și cum cineva ar fi

aruncat pe carcasa limuzinei boabe de struguri.

— Ratat! Bombăne Fred, căutîndu-și altă poziție.

Sînt azvîrlit dintr-o parte în alta și trebuie să fiu atent să nu-l incomodez pe băiat.

— Acum! mîrîie din nou Charlie.

Arma lui Fred alunecă lîngă mine. Îl văd cum se face ghem și cade ușor pe banchetă. Întind mîna, răsucindu-i cu băgare de seamă capul. Deasupra ochiului stîng are o mică pată roșie, cu un mic orificiu la mijloc și din care se prelinge o singură picătură roșie.

— He, he, he! scui pă Charlie. Și doar i-am spus ieri să schimbe placa de cristal... E rănit?

— A sucombat instantaneu.

— Dumnezeu să-l ierte! A fost un camarad bun. Domnule, regret. În situația asta va trebui să vă predau patronului. Ce naiba raportez doamnei Dolle?

— Doamnei Dolle Dinsdag? fac zăpăcit.

— Ne-a împins 100 000 și ne-a ordonat să vă predăm în carne și oase doamnei Stein. Oricum, nu mai dau doi bani pe pielea mea.

— Iar voi l-ați dus de nas și pe inspector?

— He, he, he!

Imposibil să-mi explic de ce sînt calm. În timp record am analizat ce șanse mai am în perspectivă.

— Continuăm cursa! declar hotărît, făcîndu-mi loc cu arma în mîna lîngă Fred. Unde am ajuns?

— Mergem paralel cu parcul Violetelor.

— Rulezi pînă la capătul parcului. Acolo e o poartă din sîrmă. Treci direct prin ea. Redu din viteză. Mergi drept. Cum funcționează arma?.

— Apăsați pe clama roșie. Ochiți sub parbriz, la mijloc. Baftă!

Introduc țeava armei prin orificiul rotund. Deasupra e un triunghi prin care zăresc mașina galbenă ce se apropie în goană.

— Gata! Strigă Charlie.

Iau linia de ochire așa cum mi s-a indicat. Apăs pe clama roșie. Limuzina din spate își pierde direcția, alunecă în zig-zag, se oprește. Din ea sar trei indivizi cu armele în mâini. Apăs calm pe clama roșie. Doi dintre ei se rostogolesc pe asfalt. Mașina se înclină amenințător, cad într-o parte cu arma în mână. Urmează o izbitură puternică și când mă uit pe geam răsuflu ușurat. Gonim printre copacii parcului. Fred s-a prăvălit între fotolii.

— Felicitări! scui pă entuziasmat Charlie. Cum evadăm din parc? adaugă, tăind în diagonală un strat multicolor. Singura ieșire e închisă pînă la ora nouă.

— Îl asediem pe paznic, îl luăm la bătaie, n-are importanță. Ce traseu propui în continuare?

— Ocolim serpentinele de pe colina Urșilor pe artera G.M.L. 45, trecem podețul lui Ferdinand și ne înfundăm în grădina cu stejari bătrîni, proprietatea celor de la Asigurările sociale. Dacă avem ghinion, soțioarele noastre tot de acolo vor veni să ne ridice primele, fiți convinși!

— Ne înfundăm? Cum vine asta?

— Stimate domn, îmi explică politicoș Charlie, mutîndu-și ciotul din gură, în acest moment brigada specială de intervenții cu baza la Tsunami a intrat în alarmă. Avem metode mai rafinate ca ale poliției. De obicei se apelează la un mic elicopter silențios. Tipii de la bord au buzunarele pline cu „bomboane”, niște mici grenade cu raza de acțiune 20 de metri. Nu lasă urme. Au intrat în arsenalul nostru pentru situații excepționale... Avem noroc! Uite-l pe paznic. E bătrîn. Deci înțelept. Coborîți calm din mașină cu arma sub braț. Așa cum arătați nu trebuie să-i spuneți decît: bună dimineța!

Charlie oprește lîngă bătrîn. Deschid portiera și cobor cu demnitate. Paznicul, în cămașă albă, cu o greblă în mână, se holbează la mine, aruncă grebla, aleargă la poarta masivă de fier, trage niște zăvoare, răsucesce clanța uriașă și ne deschide larg drumul spre bulevard.

— Mulțumesc! strig înainte de a sări la locul meu, alături de Fred cel liniștit pentru vecie.

Am zărit elicopterul tocmai cînd ne pierdeam urma pe sub stejarii bătrîni, ale căror uriașe coroane formau deasupra noastră un zid verde de nepătruns.

Aparatul zbura la mică înălțime, îndreptîndu-se direct spre noi. Aleea făcea o buclă largă spre dreapta și se pierdea în semiîntineric. Charlie apasă pînă la refuz pe accelerator, dar după nici patru sute de metri frînează scurt, părăsește aleea, face un adevărat slalom printre arbori și cu viteză redusă intră în trunchiul celui mai falnic stejar!

- Repede... După mine! Nu uitați arma.

Deschid portiera și alerg după el. Cam la o sută de metri ne oprim. Gîfii puțin. Arma din mînă e grea, foarte grea pentru puterile mele. Charlie se uită în sus. Ascultă cu atenție. Nu aud nimic limpede. Doar un fișuit monoton ce pare că se rotește deasupra noastră.

Ei sînt?

Charlie nu-mi răspunde.

Aparenta liniște de deasupra pădurii e sfișiată subit de cîteva şuierături stridente, scurte. Apoi auzim zgomotul caracteristic al unui obiect greu ce cade, izbindu-se de pămînt..

Charlie scoate dintr-o sacoșă mică de piele, prinsă pe umăr, o hartă împăturită frumos, o desface, analizînd-o calm, meticulos. Strecoară harta în buzunar și-mi face semn să-l urmez. Ne pierdem amîndoi prin pădure. După un timp Charlie îmi spune la ureche:

— Pe aici pe undeva e o bisericuță străveche din lemn.

După cîteva minute vedem biserica. E atît de mică, încît pare făcută doar pentru copii. Ocolim prevăzători lăcașul sfînt și ne convingem că opera de artă e închisă pentru public – după indicațiile scrise pe tăblița prinsă pe arcada gotică de la intrare. Charlie își consultă ceasul în tăcere, ridică din umeri cam alarmat, scoate bricheta din buzunar și-și aprinde pipa.

Tocmai atunci, din întunericul pădurii își face apariția un bărbat înalt, cu ochelari de pilot, ce se îndreaptă în goană spre noi. Combinezonul albastru, închis pînă sub bărbie, plin de pete de ulei și vopsea albă mă obligă să cred că e muncitor mecanic. A ajuns la cîțiva pași cînd figura lui necioplită, țărănească și barba nerasă îmi aduc aminte de...

— Ben Ossoli! Fac surprins, nevenindu-mi să-mi cred ochilor.

— Salut, domnule Van Mennen! Mulțumesc, Charlie. Ai fost la înălțime! Hai! Explicațiile pe parcurs.

Gonim prin pădure minute în șir. Într-un luminiș dăm peste o limuzină verde de toată frumusețea.

— Charlie, treci la volan! comandă Ben, scrutînd la repezeală cerul de deasupra noastră. Pe alea din dreapta. Platforma pentru elicoptere e la doi kilometri de aici. Am un Foll-Fy de o să rămîneți cu gura căscată! Doamna Irmgard Renate Stein vă transmite că Elsa și Konrad sînt la adăpost și vă așteaptă.

În elicopter e cald. Am căzut în fotoliu cu Charlie lîngă mine. Acesta înjură crunt că și-a uitat tutunul în mașină și se tot caută prin buzunare nervos. Zburăm la mică înălțime direct spre reședința doamnei Irmgard Renate Stein. Pe cer a apărut o spuză portocalie. Sub noi, văd cum șerpuiește pe vale panglica îngustă de apă a nesecatului Moulon cel Leneș. Sînt încă ursuz, nelămurit asupra celor întîmplate, nu realizez prin ce-am trecut și nici nu vreau să aflu ce se va mai întîmpla. Cumplita oboseală mi-a șters din memorie tot. Nu vreau decît să dorm, să dorm cu Elsa lîngă mine... Konrad, cînd mă voi trezi, o să-mi aducă papucii și o să-l rog să lase dracului bicicleta și să nu mai viseze la Amoeba albastră... Amoeba lui George Hay.

— Domnule doctor, îl aud pe Charlie, sînteți puțin atent? Ca să trădez am primit un cec de 100.000. Ben a fost intermediar. Ruta a fost studiată chiar de doamna Dolle Dinsdag în persoană. Bietul Fred! Visa o căsuță la munte...

— Da, da, o căsuță, repet.

Pleoapele îmi cad grele peste ochii care mă dor. Afurisita asta de migrenă nu-mi dă pace.

— Domnule Van Mennen! E cazul să visăm cu ochii deschiși! Îl aud pe Charlie cum îmi șoptește la ureche.

Zburăm la mică înălțime pe deasupra unor pavilioane de diferite culori. Prin pereții transparenți ai aparatului imaginile sînt limpezi și cunoscute. Ocolim blocul galben, pătrat, cu șase etaje, coborîm în pantă lină printre plopii înalți, cu frunze tremurătoare. Cînd aparatul se oprește cuminte, sub noi e o poiană cu iarbă moale și deasă. Bordura din piatră albă – ce o delimitează precis – sclipește în soare. Coborîm lent, pe verticală, în timp ce din marginea pistei aleargă spre aparat un băiețandru blond, care ne face semne cu amîndouă mîinile. E Konrad!

Cobor nesigur. Konrad sare de gîtul meu. Îl strîng în brațe pînă simt cum inima și-a reluat pulsul normal.

— Cum te-ai descurcat? Ți-a fost frică? îi aud vocea caldă ce-mi mîngîie sub ureche pielea gîtului.

— Unde e mama? Îmi tremură glasul...

— Am lăsat-o cu doamna Renate Stein. Vin amîndouă, nu-ți face griji. Domnul Aby și cu domnul Cliff m-au rugat să-ți transmit numai atît: „O.K!, Van”

Konrad mă ia de mînă, sau eu pe el, în timp ce din spate o aud pe Elsa cum strigă:

— Van! Să-ți fie rușine! De noi ai uitat? ... Mă întorc. Elsa și Irmy, una lîngă alta, stau nemișcate, uitîndu-se în direcția noastră. Au chipurile palide.

— Arma asta de unde o ai? întrebă Konrad. Ai cumpărat-o pentru mine?

Lumina intensă din tavan se revarsă în șuvițe strălucitoare peste trupurile noastre goale. Plăcuta senzație termică îmi

provoacă o dulce toropeală în care mă scufund cu toată ființa. Stau întins pe canapeaua roșie cu mâinile sub cap dar nu reușesc să închid ochii, nici să mă las ademinit de fascinanta somnolență. Baia de lumină are asupra mea un efect liniștitor, relaxant și pe care nici să mi-l explic nu mai încerc. Evenimentele nopții s-au volatilizat, șocul tensiunii nervoase diminuându-se pînă la pragul zero. În cabinet e liniște. Aud cum Aby respiră profund, întors cu fața în jos și cum se răsucesce Cliff, cînd pe o parte, cînd pe alta, mormăind cuvinte neînțelese. Îmi trec mîna prin barba nerasă și realizez că am transpirat.

— Cît a spus că mai stăm aici? întreabă Cliff, răsucindu-se spre mine.

— Încă... Aproximativ douăzeci de minute, îi răspund indiferent.

— Ce metodă e asta?

— Metodă? fac la fel de molcom, fără nuanțe în glas. Mijloc modern de terapie neuro-psihică în sofisticata tehnologie a acestei clinici minune.

Cliff nu se lasă convins. Se uită pe pereții goi, imaculați și albi, cu aceeași nedisimulată ostilitate. Trupul lui athletic e atît de negru, încît pare cioplit din lemn ars. Smocuri dese de păr îi acoperă pieptul larg.

— Întreaga noapte doamna Irmgard Renate Stein ne-a plimbat din laborator în laborator, ne-a trecut prin fel de fel de aparate, am fost bombardați, intoxicați cu raze invizibile. Mă simt într-adevăr, minunat. Nu mi-e foame, nu mi-e sete...

— Investigații necesare după...

— Pe la unu și douăzeci am ațipit într-o minge de aluminiu pe ai cărei pereți atîrnau rezistențe electrice incandescente. La început era cald. Ulterior am avut senzația frigului polar. Știi, aluneci într-o stare de somnolență pînă îți dai rendez-vous cu eternitatea. În acest somn... cataleptic, domnule Van, mi s-a năzărit, că am ajuns arheolog. Nu glumesc! În palmă purtam un minuscule contor Geiger și mă învîrteam foarte curios în

jurul unei piramide cenușii, cu pereți de piatră. O piramidă ca asta am văzut la Tsunami. Pesemne căutam să intru în piramidă. Am găsit niște pietre cu hieroglife egiptene, le-am dat la o parte și, spre stupoarea mea, am constatat că piramida era goală pe dinăuntru, dar luminată... Cum să vă spun, pe pereți atârnav niște plante asemănătoare cu mușchiul de pe copaci. Mușchiul iradia o lumină fluorescentă, în mijlocul piramidei, pe un podium, un sarcofag cu pereții din cel mai fin cristal, lipsiți de ornamentații. În sarcofag un faraon în slip roșu. Pielea faraonului era verde. Zău, dacă vă mint! Verde cu reflexe uleioase, îmi amintesc vag că mirosea a ozon, a oxigen în... La dracu! Nu-mi vine în minte. Faraonul purta pe cap o cască metalică, ceva cam în genul căștilor pentru astronauți. Mumia cu ochii închiși parcă se culcase în sarcofag cu o zi înainte. Trup athletic, mușchi frumos reliefati sub piele. Cu cine credeți că semăna faraonul?

— Sper că nu semăna cu Joop K.G.? spun într-o doară, amintindu-mi foarte confuz de epidemia clorofiliană și de experiențele doamnei Olivia Haller.

— Nu. Cu Alvin Brüg.

— Asociația relevantă după...

— Relevantă, nerelevantă dar mie mi s-a făcut părul măciucă! În somn, firește. Fug repede din piramidă și afară dau peste un individ în haine albe pe care l-am cunoscut nu de mult, nu știu pe unde. „Îmi permiteți, domnule Cliff? Sînt Martin Doga. Unde vă este permisul? În clipa aia a explodat o lumină orbitoare. M-am trezit cu doamna Irmgard Renate Stein care mi-a întins mîna și m-a scos. Din sferă... Se uita la mine cu ochi sticloși. Avea ochii ca două diamante și surîsul ei... Nu, nu mă puteți convinge că facem plaja asta ca să ne bronzăm!

Cliff se ridică de pe canapea și se uită circumspect împrejur.

— Liniștiți-vă, domnule Cliff. Doamna Renate Stein este un specialist de talie internațională. Visul dumneavoastră e... a... un... ăă... fac golit de gînduri.

— Ați terminat? intervine foarte reverențios Aby, întorcându-se cu fața în sus.

— Eu? ... Da, desigur. Dar n-am încredere în metodele... Cred, mai degrabă... Nu, nu mai cred. De când cu... lasă Cliff ideea în suspensie.

— La unu și douăzeci m-a prins somnul, începe ex abrupto Aby. M-am trezit într-un lift cilindric. Urcam încet. Am ajuns într-un hol sferic albastru... În hol...

— Să nu ne spui că te așteptau niște papuci și un kimono.

— Ba da. Chiar asta doream să vă spun. Dar tu de unde știi? mi se adresează.

— Mi-am... mi-am imaginat. Continuă.

— Am intrat într-un fel de sală în stil japonez, cu saltele colorate pe jos.

— Nu te-a primit o femeie tânără?

— Ce femeie? Nu m-a primit nimeni. Lasă-mă să povestesc. Pe peretele din fundul sălii era o firidă prelungă, în firidă niște plăcuțe de lemn și o pictură în ulei. O femeie și un bărbat cu barbă neagră. Amîndoi purtau pe ei niște pleduri.

— Pleduri? Nu pînze? întreb iar, din ce în ce mai alarmat.

— Pleduri, ca la hotel. Colorate, în dungii. Să nu-mi spui că și pe tipii ăia din pictură îi cunoști...

— Nikonoma Kami! zic cu glas stins. Izanami și Izanaghi! ...

— Poftim? Se ridică în capul oaselor Aby, uitîndu-se bănuitor la mine.

— Sînt niște zeități! Nu știu ce analogie am făcut. Iartă-mă!

— Mda! ... M-a cuprins subit furia. Eu nu mă... nu-mi ies din fire cu una, cu două! Întind mîna, trag pînza din firidă, o rup, o... M-am trezit cu doamna Irmgard Renate Stein lîngă mine. Mi-a surîs și m-a întrebat dacă nu doresc să gust ceva... Asta e tot. Și eu sînt de acord că... N-am cum să...

— Băieți, nu credeți că e cazul să facem dușul, să ne îmbrăcăm și să cerem păpică? Mi s-a făcut foame! Oftez, fără să mai iau în seamă visul lui Aby.

— Van, de când n-ai mîncat? întreabă Aby.

— De ieri. Am băut numai vodcă.

Cliff și Aby fac ochii mari.

— Unde vrei să ne radem? întrebă Aby după o pauză lungă.

18

Domnișoara Senkova – care a preluat rolul gazdei – se uită zîmbitoare la noi. Părul blond îi cade în șuvițe mătăsoase pe umeri scoțîndu-i în relief frumusețea tulburătoare, de origine slavă. Cliff o privește admirativ.

— Domnilor, sînteți amabili să mă urmați?

— Am mîncat pentru două zile, remarcă anapoda Cliff, golind încă un pahar cu suc.

— Sergent, intervine Aby. N-ai auzit ce am fost rugați?

— La ordinele dumneavoastră, sir! Sare tînărul pe verticală.

— Pe loc repaus! comandă Aby zîmbind. Domnișoară, sîntem gata să vă urmăm, adaugă, ridicîndu-se din fotoliu.

Privesc la toți cu îngăduință. Atmosfera aceasta optimistă are asupra mea un efect liniștitor, relaxant. Migrena care m-a sîcîit mereu a cedat. Ca și ceilalți mă simt bine dispus. Somnul mi-a dispărut.

— Gata, băieți! Să mergem! spun și eu, înclinîndu-mă în direcția domnișoarei Senkova.

Urcăm la etaj, coborîm, străbatem un coridor plin cu plante ornamentale și domnișoara Senkova ne deschide o ușă capitonată, invîtîndu-ne în tăcere să intrăm.

Sala rotundă, de dimensiuni modeste, e drapată cu perdele vișinii ce cad în falduri din plafon pînă jos. Cîteva fotolii adînci ne stau la dispoziție. Lumina molcomă se revarsă asupra noastră din tavan, prin niște lentile ovale. Ceea ce îmi atrage atenția este biroul alb, masiv, cu reflexe metalice, ușor curbat, ce seamănă mai degrabă cu un pupitru de comandă. Pe suprafața lui zac aparate de forme și culori diferite.

— Doamna Irmgard Renate Stein vă roagă s-o așteptați, ni se adresează domnișoara Senkova, înclinîndu-se politicoasă și

trăgînd uşa după ea.

Cădem satisfăcuţi în fotolii.

— Zău, dacă nu sînt gata să susţin un meci de box, declară Cliff uitîndu-se la Aby Ta-o-tou cu ochi nevinovaţi.

— Nu-mi place! Bombăne Aby, fără veste. Nu spui nimic, Van?

— Ce să spun? Ridic din umeri. S-o aşteptăm pe doamna Stein.

Băieţii tac. Gîndul îmi zboară la Joop K.G. Îl revăd cum pleca gîrbovit şi mă întreb în fugă dacă va reuşi să se descurce. Fişiiitul perdelelor care alunecă într-o parte şi alta mă obligă să-l părăsesc pe inspector cu păreri de rău.

În dreapta şi în stînga biroului, în pereţi, sînt două ecrane mari, ovale, cenuşii, fără imagine. Între ele, pe alt ecran, dreptunghiular, pluteşte în lumina albastră opera lui G. Hunt, „Construcţia eroică”.

— Ce spectacol urmează? întrebă Aby, posomorît.

— Nu poţi să taci? îl iau la rost, fără să mă pot controla.

O nelinişte vagă mi se furişază în conştiinţă, o simt cum se zbate neputincioasă, cum se urcă tiptil după gîndul care tace speriat.

Uşa se deschide şi în sală intră agale Joop K. G. Se uită posac la noi, împinge uşa cu piciorul, îşi pipăie ochelarii, pentru a se convinge parcă de existenţa lor, ridică sprîncenele a nedumerire.

— Aici eraţi? bombăne cu voce stinsă.

Neras, cu buza inferioară umflată, plesnită, cu ochii adînciţi în orbite şi hainele murdare poate fi pus alături de orice vagabond din oraş.

Îmi revin, sar din fotoliu şi îl împing cu forţa în locul meu.

— Ce s-a întîmplat?

— Ce să se întîmple? Băieţii doamnei Irmgard Renate Stein au considerat că nu mai am ce căuta la sediul poliţiei. M-am despărţit greu de foştii mei colegi. Ne-am strîns în braţe, ne-am mîngîiat drăgăstoşi... Nu se vede?

Rînjește ca un lup, arătîndu-și colții.

— Vrei să bei ceva?-

— Unde e doamna? face curios, măsurîndu-ne pe rînd, ca pe niște străini incomozi.

— Sint la dispoziția dumneavoastră, domnule Joop K.G. răsună vocea doamnei Renate Stein.

Ne întoarcem. Irmy stă în picioare, în spatele pupitrului. Rochia neagră, strînsă la gît cu o eșarfă vaporosă, îi scoate în relief paliditatea neobișnuită a obrazilor. Ne scrutează cu priviri tăioase, semn al unei detașări afective totale.

— Vă mulțumesc pentru opera de binefacere! o întîmpină fostul inspector șef, cu glas ironic.

- Luați loc, vă rog, domnule Van Mennen!

Invitația, făcută cu ton glacial, mă indispune. Nu-mi desprind ochii de la ea, cad în brațele lui Aby care mă împinge binevoitor într-un fotoliu gol.

— Vă... vă mulțumesc! găsesc singurele cuvinte.

— Domnule Joop K.G. — fost inspector șef al poliției – nu avem timp pentru introduceri. Recunoașteți că l-ați ucis pe George Hay?

Glasul severei amfitrioane este metalic.

— Sper că agreabila noastră discuție va fi transmisă și posterității, face acesta în cea mai deplină liniște.

— Obligație morală, domnule Joop K. G.

— Am ajuns în parcul Anthurium cu șase minute înaintea...

— Precizați! Îl întrerupe ea.

— Patrula lui Toshiba... După cum ați fost admirabil informată, George Hay a luat legătura cu fiul bunului nostru prieten Van Mannen. De ce? Pentru a atrage atenția asupra unei melodii: Amoeba albastră. Nu am descoperit ce rol joacă această melodie în complicata metodă a influențării comportamentului uman de la distanță. E o problemă pentru specialiști. Povestea lui Konrad l-a neliniștit pe Van care mi-a relatat-o ca și dumneavoastră de altfel. Paranteza este admisă?

— Vă rog!

— Insolita apariție a fostului ciclist a coincis cu declanșarea în oraș a unor fenomene neînțelese, fenomene ce s-au petrecut numai printre sportivi: Yvette, Aby Ta-o-tou, Alvin Brüg etc. Reacția lui Van Mennen ne-a dovedit că era în necunoștință de cauză, atît în privința experiențelor efectuate la Tsunami cît și asupra importanței esențiale pe care o avea metoda sa de testare. Sîntem astfel obligați să recunoaștem un fapt: nu întîmplător a luat George Hay legătura cu fiul lui Van Mennen, ci pentru a vă convinge, stimată doamnă Irmgard Renate Stein, că Van este în afara jocului... Revenind însă la ideea anterioară, vă precizez: l-am informat pe patron despre apariția lui George Hay în oraș. Am primit ordin să-l scot din joc, nu să-l ucid. Dar, paralel cu cercetările poliției, a fost pusă în alarmă și brigada secretă a clubului Tsunami. După cum v-am spus, am ajuns înaintea lor cu șase minute... Nu are importanță la ce argumente am apelat pentru a-l convinge pe George Hay să spună adevărul. În orice caz, nu am apelat la pistol...

— Aveți și probe?

— Discul video.

Joop scoate din buzunar un minuscul aparat de forma unei capsule cilindrice îl pune în palmă și-l ridică în aer.

— Considerați necesar să dezvăluim și declarația lui George Hay?

— Declarația dumneavoastră verbală, vă rog!

— Fie, se supune Joop, strîngînd în pumn jucăria metalică. Dolle Dinsdag l-a convins pe George Hay să părăsească pentru totdeauna cariera sportivă contra sumei de 500.000 donați unicului său copil în viață Richard, dar și pentru a trece sub tutela doamnei Renate Stein... L-ați trimis pe George Hay pentru a lua legătura cu fiul lui Van... L-ați sacrificat astfel într-un joc monstruos. Hay și-a dorit pe planeta asta minunată cel mai frumos mormînt. Promisiunea o voi duce la îndeplinire în cel mai scurt timp.

În liniștea care cade, umbre nelămurite curg pe perdele în jos. Migrena zvîcnește dureroasă sub frunte. Cu gesturi reflexe îmi masez tîmpla stîngă.

— Ce-ați urmărit prin excluderea lui George Hay din joc? întreabă Irmy, la fel de nepătrunsă.

— Patronii v-ar fi aflat intențiile, intenții încă neclare pentru umila mea persoană. În același timp, le-am oferit o strălucită dovadă a buneii credințe. După cum bine știți, pentru Toshiba, Martin Doga și alții, George Hay reprezenta un permanent pericol, elementul care proba, fără doar și poate, existența experiențelor la Tsunami. Disparația lui anula acest pericol. A apărut însă *experiența Alvin Brüg*, experiență care în final demonstra aceleași consecințe ca și în cazul Yvette. Prin intervenția dumneavoastră Yvette n-a putut fi recuperată de specialiștii lui Toshiba. Necesitatea recuperării lui Alvin Brüg s-a impus astfel în mod fatal. Perfidia jocului m-a obligat să apelez la tragica rocadă din morgă. Nu știu dacă Alvin Brüg se mai afla în viață în clipa cînd oamenii lui Martin Doga au pus mîna pe el pentru cercetări științifice...

— Ideea spionajului efectuat în această clinică vă aparține?!

— Patronul m-a împins în citadela dumneavoastră, nefiind capabil să-i descopăr intențiile. N-am reușit să-mi formulez o părere mai clară decît în momentul cînd Amoeba albastră exploda în primă audiție în bar la Seel. Fenomenele declanșate, relația cu povestea lui Konrad erau evidente. Deruta lui Toshiba – cînd comite cea mai gravă eroare prin declanșarea epidemiei cu viruși gripali – nu se justifica la prima vedere decît prin ceea ce însemna Amoeba albastră în tot mecanismul experiențelor: cod esențial ce asigura relația dintre centrul de comandă și sportivi. Nefiind specialist, mi-au lipsit argumentele. Am contraatacat atunci prin Kid Stephenson pentru a intra în posesia unor probe cît mai obiective. Materialul cules l-am pus la dispoziția lui Van a cărui conștiință mai oscila încă între idealul științific și etica socială... Sînteți acum încredințată că sînt alături de

dumneavoastră?

— M-ați convins, domnule Joop K. G. Cecul pe care vi l-am pus la dispoziție cîndva rămîne în posesia dumneavoastră. Dacă am înțeles exact, conștiința vă îndeamnă să vă prezentați cît mai curînd la prima bancă din oraș!

— Cred și eu! Tîrfa aia mi-a făcut zile fripte. Van, bătrîne, ți-l dăruiesc! Îl meriți. Fără tine Amoeba albastră nu m-ar fi luat de gît... Van, nu te strîmba. Banii n-au miros. Îi dai lui Konrad.

— Domnule Joop K.G., vă declarați satisfăcut?

— Nu. Care este intenția dumneavoastră filială? Din calcul nu reiese valoarea mizei pusă în joc.

— 51% din acțiunile clubului Tsunami și un cec la purtător în valoare de 50.000.000.

— Modestă pretenție! face Joop, absolut neconvins.

— N-am terminat. Cum stați cu dosarele? Sînt gata?

— Probe evidente în 280 de cazuri. Pe lîngă ăștia vor mai înfunda pușcăria încă cel puțin 572.

— Cui îi veți încredința această misiune? Ați fost anihilat.

— Analiza jocului mi-a impus să mă gîndesc la o persoană care va accepta, sînt convins, riscul operației. Persoana în cauză va primi la timp cifrul seif-ului și alte complicate repere de unde va reuși să intre în posesia probelor.

— Mulțumesc!

— Doamnă, nu mai încape îndoială că jocurile au fost făcute, continuă cu tristețe în glas, bătrînul polițist. Nu m-ați informat însă cum veți obține acțiunile și banii de la Tsunami.

— Simplu. În schimbul dumneavoastră. Toți patru valorăți măcar tot atîta, nu? Pentru Tsunami sînteți prețioși ca o mină auriferă... Domnule Van Mennen – mi se adresează cu ton sec, Dolle Dinsdag a trădat ideea unei descoperiri științifice ce mi-a aparținut. Experiențele domnului Toshiba au devenit periculoase. Te acuz că ai participat direct, conștient sau inconștient, la desăvîrșirea metodelor pentru influențarea comportamentului uman de la distanță. Eventualul proces de conștiință e prea tardiv. Vă promit că Elsa și Konrad vor primi

și în continuare tot sprijinul meu financiar, omenesc. Domnul Aby Ta-o-tou și domnul Oldmund Cliff sînt probe esențiale în eventualitatea unei confruntări juridice. Nu vă cer scuze. Conștiința are legile ei. Vă predau pentru că..., vorba domnului Joop K.G., „jocurile au fost făcute”! Hotărîrea mea este irevocabilă.

Nici nu clilesc. Situația mi se pare atît de firească, încît sînt gata să admit că soarta îmi oferă ceea ce trebuie. Ceilalți par la fel de liniștiți. Chipurile lor exprimă indiferență.

— Doamnă, vă cer scuze, iau cuvîntul cît mai degajat posibil. Mi se admite o scurtă întrevvedere cu membrii familiei?

— Nu avem timp! mi-o retează sec.

E o liniște scandaloasă. Doamna Stein trece la pupitru. Ecranele se aprind. Cîteva imagini luminoase curg anapoda, pentru ca, în cele din urmă, chipurile domnilor Yamada Hyo Toshiba și Martin Doga să apară în prim plan. Stau alături, în fotolii. Zîmbesc amabil în direcția noastră. Pe chipul domnului Toshiba se preling mici broboane de sudoare.

— Stimată doamnă Irmgard Renate Stein, glăsuiește el politicos, grav, vă așteptam decizia. Vă stau la dispoziție. Cecul a fost remis băncii „Alicante” din Elveția. Cunoașteți procedura. La sfîrșitul operațiilor în curs sînteți în posesia celor 51% din acțiuni. În felul acesta ați devenit membră în consiliul de administrație.

— Domnilor, după cum vedeți, ostatecii sînt prezenți, în 60 de minute vor sosi în incinta complexului Tsunami la bordul unui elicopter. Pilot, Ben Ossoli. După cum am căzut de acord, platforma etajului șase. Condițiile predării vă sînt cunoscute.

Imaginile dispar. Ceva, ca un curent de aer rece, străin, îmi răcorește fruntea, se prelinge de-a lungul întregului corp și o ciudată senzație de relaxare îmi domină ființa. Sînt calm. O aud pe doamna Stein cum strigă aplecată peste pupitru:

— Domnule Ben Ossoli, vă rog!

O perdea se dă într-o parte și Ben Ossoli, îmbrăcat în costum de pilot, intră în salon. E grav. Nu ne aruncă nici o

privire măcar.

— Doamnă, aștept dispozițiile.

— Ben. Cîte aparate vor decola?

— Opt. Sînt toate de același tip, Vor zbura deasupra centrului administrativ în tot timpul operației. Aparatul lui Jeff va ateriza pe platformă cu 38 de secunde înaintea noastră. Toți membrii echipajului au primit instrucțiunile necesare.

— Aparatul poartă același număr, fiind dublura ta?

— Evident. În cazul cînd ne vor înfrunta, vom aplica Tc 11.

— Succes, băieți! ... Domnilor, sînteți la dispoziția lui Ben.

Ne ridicăm tăcuți din fotolii.

19

Plutim deasupra platformei de la etajul șase. Aparatul lui Jeff a decolat cu puțin timp înaintea noastră. Aterizăm în careu. Ben Ossoli se întoarce tăcut spre noi, ne privește într-un fel anume, nici indiferent, dar nici prea binevoitor, și ridică în aer degetul butucănos de la mîna dreaptă. Nimeni nu reacționează. Sîntem posaci iar Joop K.G. deschide portiera carlingii, invitîndu-ne cu un gest scurt să ne continuăm treaba. Coborîm în liniște unul după celălalt. Lumina soarelui îmi provoacă reacții dureroase pe retină. Clipesc descumpănit, dau peste Joop care ne așteaptă calm să ne strîngem în jurul lui, ne scrutează pe rînd ca pe niște necunoscuți și mormăie ca pentru sine:

— Noroc!

Se întoarce, ne luăm după el și pătrundem în sala spațioasă prin ai cărei pereți de sticlă alb-albastră se filtrează umbre amenințătoare.

În prima clipă îmi atrag atenția cei patru indivizi în combinezoane cenușii de zbor, așezați în cele patru colțuri ale încăperii. Cu picioarele desfăcute, neclintiți, stau și privesc spre centrul salonului la un grup format din Yamada Hyo Toshiba, Martin Doga și Dolle Dinsdag. Ceea ce mi se pare

curios este că au în mîini arme de un format ciudat, îndreptate în aceeași direcție. Patronii ne privesc în tăcere cum ne apropiem, cum ne oprim respectuoși, dar hotărîți. Doamna Dolle Dinsdag poartă o rochie lungă, strînsă la gît, de un ultra-marin satinat. E covîrșitor de tristă, demnă de cea mai profundă compătimire. Cearcăne adînci îi umbresc ochii mari, strălucitori. Clipește rar, privind fix înainte.

Domnul Yamada Hyo Toshiba, în costum alb, excesiv de alb, cu papion portocaliu, își păstrează sîngele rece. Ne privește disprețuitor, distant, în timp ce mîna i se strecoară în buzunarul hainei de unde scoate o batistă albastră, pe care, pînă la urmă, o pune la loc.

Martin Doga pare cel mai nestăpînit. Buzele i s-au strîns ca două linii. E furios la culme. Privirile lui tăioase trec prin noi ca niște lame ascuțite. Hainele largi, din tweed bej, sînt pătate la piept și sub brațe de transpirația ce curge de pe el din abundență. Are pumnii strînși.

— Stimată doamnă, domnilor, rostește Joop K.G., înclinîndu-se elegant, vă stau la dispoziție.

Toshiba se încruntă amenințător. Martin Doga ne întoarce ostentativ spatele și scuipă pe covor.

— Domnule Joop K.G., face Dolle Dinsdag, la fel de absentă în tristețea ei. Nu mai este necesar. După cum vedeți, *noi* vă stăm la dispoziție. Sîntem prizonierii dumneavoastră.

Acel suflu răcoros îmi umple ființa cu neînțelese armonii. Un gînd neașteptat îmi susură la ureche... Firida pentru defuncți de la etajul XXIV! ... Aby Ta-o-tou te va însoți! Acționează rapid! ... De unde a apărut acest gînd căruia mă supun instantaneu? Nu am timp să reflectez. Alerg cu Aby lîngă mine. Îl aud din urmă pe Joop care strigă:

— Sergent Cliff! în carlinga elicopterului sînt fuzee... piramidele... executați ordin...

Liftul urcă rapid, silențios, într-o lume a tăcerii depline... Salonul în stil japonez e pustiu. În lumina discretă zărim pe peretele din fața noastră firida pentru defuncți. Tainice irizații

o decupează perfect în ambianța salonului. Am ajuns în câteva clipe lângă fîridă. De pe pînză, din pașnica lor lume, Izanami și Izanaghi ne privesc indiferenți. Aby smulge pînza cu un gest sigur. Sub pînză a apărut panoul cenușiu, îngust, din metal, al cărui minuscul mecanism sclipește. Aby atinge ușor plăcuța rotundă și murmură:

F... I... O... M... V 412...009-B15... Așa!

Placa alunecă într-o parte. Sub panou sînt trei butoane mari, albe. Aby le apasă pe rînd, cu satisfacție.

— Acum ce facem? întrebă posomorît, uitîndu-se în ochii mei. Dăm o raită prin subsol?

— Ai ghicit! Avem drum liber!

Planul acțiunii mi se desfășoară riguros în minte, limpede, ca și cum l-aș fi studiat săptămîni la rînd.

Liftul cade cu viteză maximă.

Ușa s-a deschis fără zgomot. În fața noastră a apărut suprafața zidului fumuriu. Aby se apleacă, degetele lui pipăie cu dexteritate placa netedă de beton și, în clipa următoare, blocul masiv se rotește lent, în timp ce lumina fluorescentă ne învăluie pe amîndoi. Trecem prin deschiderea din perete, ne strecurăm pe platforma metalică – a cărei balustradă ondulează în adîncime, de-a lungul unei scărițe din bare rotunjite – coborîm atenți treptele și iată-ne pe un coridor cilindric ce se continuă în curbe largi în dreapta și stînga noastră.

— La stînga! abia aud șoapta lui Aby.

Înaintăm în pas alergător prin acest tub uriaș, cu pereți metalici, pe care gonesc reflexe albastrii. Din loc în loc descoperim lentile concave, circulare, ce ne permit să vedem în profunzime aceeași imagine: o serie de discuri convexe, argintii, dispus riguros printre aparatele necunoscute, de forme ciudate.

După puțin timp calea ne este barată de prima piramidă cenușie. Blocuri de piatră ideal șlefuite se înalță pînă în tavan. Cîteva hieroglife sînt vizibile în baza piramidei. Aby pipăie

semnele pînă cînd o parte din suprafața construcției alunecă în jos. Urcăm cîteva trepte învăluiți în lumina aceea galben-verzuie, dar ne oprim surprinși. Exact în centrul din spațiul bazei se află un podium dreptunghiular de marmoră albă. Pe podium – în sfera de cristal pur – se vede o substanță vîscoasă, alb-cenușie, ca a materiei cerebrale. Ne apropiem timizi. Substanța se află într-o continuă și lentă mișcare, din interior spre suprafața exterioară. Mii și mii de minuscule bule negricioase apar mereu din pasta vîscoasă și se sparg, atingînd marginile sferei de cristal. Atunci substanța pare că radiază efluvii luminiscente. Îl ating pe Aby care se întoarce foarte stăpîn pe el însuși.

— Visul! șoptește. Parcă trebuia să fie și un corp omenesc...

— Ce obiectiv trebuie să atingem? îl întrerup.

— Centrala piramidelor.

Ne întoarcem în tunel. Continuăm să alergăm spre ținta noastră. Respir tot mai greu, obligîndu-l pe Aby să-și mai domolească goana. Din plafon încep să se reverse peste noi jeturi de lumini albe care ne orbesc două secunde apoi dispar. Fenomenul se repetă la intervale regulate de timp.

— Nu simți nimic? întrebă Aby.

— Ba da. După fiecare duș cu raze albe, presiunea tensiunii sanguine îmi provoacă reacții dureroase.

— Reziști?

— N-am încotro!

În sfîrșit, tunelul face o buclă strînsă la dreapta. În fața ochilor noștri uimiți se înalță o uriașă carcasă emisferică din sticlă sau material plastic perfect transparent. În centrul calotei sferice se profilează o nouă piramidă prin al cărei portal se revarsă fascicule de lumini galben-verzui. Nu avem timp să admirăm fascinanta construcție. Alergăm în jurul carcasei pînă găsim intrarea pe unde pătrundeam în acest univers halucinant.

Peste tot – în interiorul piramidei – sînt bazine largi, circulare, cu aceiași pereți transparenți. Plante filiforme,

fosforescente, plutesc într-un fel de lichid dens, uleios, se revarsă peste marginile bazinelor, se cațără pe pereți pînă sus, acolo unde, sub lentila poroasă, strălucitoare, se văd sfere mici, negre, ca niște mărgelile ce plutesc în aer. Din cînd în cînd, aceste minuscule bule își schimbă poziția și atunci lumina plantelor crește subit, ca o imaterială erupție vulcanică.

— E foarte mult oxigen aici, declară Aby, repezindu-se suplu în direcția pupitrului de comandă reliefat între bazine.

Pe pupitrul vertical au fost montate opt ecrane ovale, stinse acum. Sub fiecare ecran se află patru butoane albe, iar în mijlocul lor o clapetă neagră, lungă, lucioasă. Îl dau pe Aby la o parte și apăs pe ea. Lumina începe să descrească. Numai plantele par să-și continue procesul lor luminiscent.

— Gata! E periculos. S-o ștergem, Van!

În tunel e aproape întuneric. În lumina difuză, radiată din pereții circulari, înaintăm cu prudență.

— Undeva pe aici e o scară ce duce la etajul superior, îmi aduc foarte bine aminte.

În clipa aceea Aby se oprește brusc, se întoarce, ascultă. Din zona piramidei rămase în urmă se aud zgomote neînțelese pe moment, dar cu cît se scurg secunde, aceste zgomote se transformă în ceva amenințător, năvalnic, ceva ce seamănă perfect cu zgomotul unei cascade. Un val de aer fierbinte, cu miros chimic, ne dă peste cap, înainte de a pricepe ce se întîmplă. Aby mă ajută să mă ridic.

— Nu ai nimic? Ești întreg? îmi șuieră în ureche, și simt cum mă ridică pe umerii săi.

— Nu am nimic, ce te-a apucat? îi strig neputincios.

— Taci! îmi răspunde, alergînd sprinten. Printre măsurile de securitate ale acestei construcții s-a inclus și silicoprenul. Păcătos sistem... Pe unde crezi că este trapa de evacuare?,.

Tac speriat. Silicopren? Substanță chimică lichidă, de culoare lăptoasă, care se solidifică după 30 de minute în contact cu aerul. Duritatea cremenei... Coeficient coroziv:

68%... Se dizolvă și în apă.

— Stai! îmi revin. Aici este trapa de evacuare, *simt* că aici trebuie să fie.

Aby mă depune teafăr lângă el.

— Repede...

Văd scara îngustă, prinsă pe peretele din stînga. Mă cațăr cu mișcări de marinar versat, cu Aby pe urmele mele. Sub noi începe să clocotească ceva și în nări simt mirosul sufocant al substanței, chimice. Pipăi cu mîna prin aer, caut bara metalică pe care nu o găsesc, fac eforturi să-mi amintesc ceva, imaginea peretelui curb se luminează subit și văd în închipuire clapeta metalică din dreapta scăriței. Apăs cu toată forța. Lumina de la nivelul superior se prăvale peste noi prin orificiul deschis, rotund. Trec dincolo, îi întind mîna lui Aby care se preface că n-o vede. În clipa următoare sîntem alături, privind în jos. Lichidul alb urcă spre noi cu repeziciune, clocotitor. Aburi lăptoși se degajă din apa amestecată cu substanță chimică.

— Ce facem? Întreb amețit.

— Simt că trebuie să lăsăm trapa deschisă.

— Bine, dar... Am înțeles. O lăsăm deschisă.

— Liftul a rămas jos, îmi atrage atenția Aby, trăgîndu-mă după el în fugă. Ce scară de evacuare mai avem? ...

Luminile s-au stins pe neașteptate. Am dureri violente de cap. Respir tot mai greu.

— Nu mai avem aer, îngîn, la capătul puterilor.

— Rezistă! Îmi strigă Aby.

Bijbîim prin întuneric. La un moment dat bunul meu camarad mă împinge în sus cu puteri nebănuite.

Cu degete încleștate apuc bară după bară și urc mereu, urc inconștient. Simt aerul curat cum năvălește peste mine laolaltă cu spuza luminii ce se strecoară prin trapa deschisă. Ajung pe carcasa metalică a celuiilalt tunel lipsit de puteri. Mă rostogolesc pe suprafața lucioasă, încerc să mă pun pe picioare, dar cad cu fața în jos. Îl mai simt pe Aby cum mă ia în

brațe și-mi pierd cunoștința.

După scurt timp îmi dau seama că atîrn pe umărul lui Aby care gonește neobosit.

— Lasă-mă...

— Haide, haide, Van! Mai rabdă puțin... Nu-mi duce grija. Rezist..

Nu trec nici două minute cînd „Fiul credincios al oceanului” mă depune teafăr lîngă el.

— Aici e scara. Poți să te cațeri singur?

Nu-i răspund. Urc anevoie. Trapa e dată la o parte. În camera în care intru mă izbește în față lumina puternică a zilei. Prin fereastra largă din perete pătrund voioase razele soarelui. Alături de mine văd un scaun. Îl apuc, îl ridic și-l arunc furios în geamurile care se fac țandări. Alerg la fereastră unde inspir profund, lacom, din aerul curat.

Cînd întorc, ochii îl văd pe Aby întins pe jos.

— Ce faci? Întreb zăpăcit.

— Lasă-mă să-mi termin rugăciunea! Zece minute. Nu uita să închizi trapa asta...

Se răsuțește, își pune brațul sub cap și adoarme pe loc.

Durerea de cap a devenit insuportabilă. Sînt indispus, prea indispus pentru a mai căuta explicații. „Voi afla pesemne altădată din ce cauză am ajuns aici. Important e că sînt întreg – atît cît pot să mai fiu întreg. Pentru viața care s-a încheiat ieri sau azi sînt tocmai bun.

Gîndul a rămas spînzurat în aer. „Ce naiba mi-a spus Aby? După zece minute? ... Încotro plecăm după zece minute? La ora asta doamna Turner e la clinică. Poate plînge închisă în birou. Domnul Van Mennen a dispărut cu toată familia! ... Va trebui să iau legătura cu doamna Turner, s-o liniștesc. Altceva? ... Mai există altceva? ... Konrad și Elsa...

— Van, îți aduci aminte ce dispoziții am mai primit de la doamna Irmgard Renate Stein?

Aby. E în picioare, posomorît, uitîndu-se atent prin camera străină.

—Ce dispoziții?

— N-ai închis trapa?

Se duce și privește insistent prin deschiderea îngustă, ca și cum ar trebui să se convingă dacă n-au mai rămas oameni pe acolo, dacă nu i se cere ajutor.

— Ce mai aștepti? Apasă pe clapeta din zid, îi ordon brutal, sub îndemnul nerăbdării.

— Ce taine rămîn îngropate aici? Mormăie fără să-mi ia în seama cuvintele.

— De asta îți arde acum?

Se uită lung la mine, grav, după cum mi se pare, sau poate numai cu părere de rău, însă brusc altceva îi atrage atenția. Scrutează din nou întunericul de sub el, se apleacă, ascultă. Pînă să-l mai întreb ce se întîmplă a și dispărut cu mișcări suple.

Din cîțiva pași sînt în marginea trapei deschise. În lumina cenușie – ce se pierde de-a lungul treptelor subțiri – mai apuc să-l văd pe Aby cum se topește în bezna tunelului.

— Ce vrei să faci? strig după el.

Aștept neliniștit să-mi răspundă. Pînă la urmă încep să cobor pe urmele lui. Un curent de aer fierbinte, sufocant, mă obligă să stau pe loc. Strîng mîinile pe balustrada metalică, nemișcat, cu ochii fixați în întuneric. Zăresc totuși o formă omenească ce prinde să se miște lent prin această beznă amenințătoare. Se apropie. Îl recunosc pe Aby care se clatină. În brațe poartă un trup inert. Caut o gură de aer curat, inspir adînc și alunec repede pe scări în jos. Iau trupul din brațele lui Aby. Realizez instantaneu că este o femeie! Urc în neștire treaptă după treaptă, sînt în cameră, cad cu povara lîngă perete.

— Apasă pe clapeta din zid, strig spre Aby care a apărut tîrîndu-se amețit.

Îl urmăresc pînă ajunge acolo și cum declanșează mecanismul trapei. Blocul masiv alunecă fără zgomot.

— Am auzit cînd a strigat, murmură Aby. Cînd am luat-o în

brațe și-a pierdut cunoștința.

Femeia e lângă mine, căzută cu fața în jos. Poartă un combinezon special, albastru, mulat pe corp, cu centură neagră. Casca transparentă de pe cap îi strânge părul cărunț. Reușesc să mă scol în picioare. Cu băgare de seamă întorc trupul inert. Tresar violent. Surpriza este totală.

— Dolle... Dinsdag! Abia articulez, fixîndu-i obrazul palid.

Casca îi acoperă doar fruntea. Buzele i-au rămas întredeschise. Îi aud respirația intermitentă, zgomotoasă, urmărindu-i ochii închiși cu pleoape tremurătoare.

— Trăiește? Îl aud pe Aby.

— Da, spun absent, în timp ce dureri ascuțite, insuportabile, năvălesc sub frunte.

— Cum te simți? intervine Aby, observînd reacția mea.

— Poți să-mi spui cum a ajuns aici?

— Trebuie s-o ducem sus... Are nevoie de îngrijiri medicale... Nici tu nu mai ești capabil să...

— Cum a ajuns aici? repet, obsedat de idee.

— Hai, poate ne ajută doamna Renate Stein.

— Nu cred că... nu mai este necesar, auzim șoapta ei.

Dolle ne privește pe rînd cu ochi limpezi, strălucitori.

E prea calmă, dezarmant de calmă. Cu mîna schițează un gest nesigur, căutînd parcă ceva prin aer.

— Doamnă, încearcă Aby, stînjedit, cu ce vă putem ajuta?

— Van... dă-mi, te rog..., mîna, abia îi aud șoapta.

Mă ghemui lângă ea, strecurîndu-i cu gingășie, în palmă, mîna rece cu degete rigide.

— Mulțumesc... Van! ... Trebuia să vă asigur... retra... retragerea... Martin Doga... sisteme periculoase... altfel... Am riscat.... Van. Roag-o pe Irmy... pe Irmy... să mă ierte... Promite-mi!

— Îți promit, spun cît pot mai repede, fiind convins că Dolle Dinsdag n-a mai avut timp să înțeleagă.

Capul i-a alunecat spre umăr. Ochii, larg deschiși, i-au rămas fixați pe fereastra cu geamuri sparte prin care razele

soarelui pătrund peste noi.

— Nu mai e nimic de făcut? întreabă Aby, lăsându-se în genunchi..

— Dumnezeu s-o odihnească în pace! murmur, lipsit de puteri, cu fruntea plecată.

Aby își face semnul crucii, bolborosind cuvinte neînțelese în limba lui strămoșească. După câteva minute de adîncă tăcere tot el o ia pe Dolle în brațe, îndreptîndu-se spre ușa pe care i-o deschid precipitat. Trecem prin coridoare pustii, urcăm niște scări și nimerim în liftul gol apărut ca prin minune.

Cînd intrăm în sala etajului șase, toți cei prezenți se întorc surprinși în direcția noastră. Toshiba se ridică greoi din fotoliul unde stătea, urmărindu-l stupefiat pe Aby cum așează direct pe covor trupul inert al fostei sale soții. Martin Doga este impenetrabil. S-a convin pe loc de cruda realitate, vine grăbit lîngă Aby, scotocindu-se prin buzunare, căutînd pesemne o batistă. Aby, după ce încrucișează mîinile defunctei pe piept, se întoarce calm spre el, plasîndu-i un pumn direct sub bărbie. Martin Doga se clatină, vrea să reacționeze, dar nu mai apucă. Al doilea pumn îl face k.o. Cade pe covor fără cunoștință, cu fața în sus, cu brațele larg desfăcute. Între timp, Yamada Hyo Toshiba și-a revenit. E din nou stăpîn pe el însuși, calm, hotărît, încercînd să nu-și trădeze emoția dureroasă ce-l domină. Cu pași repezi se apropie de fosta lui soție, scoate o batistă albă, acoperindu-i chipul. După aceea îngenunchiază pios, fără sa mai țină cont de prezența noastră.

Paznicii înarmați par niște statui. Pe Joop K.G. și pe Cliff îi descopăr lîngă ușa larg deschisă. Fumează amîndoi, morocănoși, urmărind cu discreție tragică desfășurare a evenimentelor. Cliff ridică mîna în semn de salut.

— Vă cerem scuze, ia cuvîntul pe neașteptate Aby. V-am rămas datori cu anumite explicații. Doamna Dolle Dinsdag a pierit într-un accident confuz, în împrejurări necunoscute. Ne-a fost imposibil s-o salvăm. Autorul moral al acestui accident se află printre noi. Domnule Joop K.G., Van Mennen

acuză violente dureri de cap. Vă...

— Ce te-a apucat? îl întrerup grosolan.

— Consider că ai nevoie de asistență medicală urgentă. Nu-mi place cum arăți. Vă rugăm – se adresează din nou polițistului – s-o anunțați pe doamna Renate Stein.

— Doamna Renate Stein va sosi din clipă în clipă, îl liniștește Joop, aruncându-mi o scurtă privire.

Deși fac tot ce-i posibil sa nu-mi trădez cumplita oboseală ce m-a cuprins, n-am cum să lupt împotriva slăbiciunii fizice și nervoase. Caut din priviri un fotoliu spre care mă îndrept nesigur. Sub blînda intervenție a bunului și credinciosului Aby cad între pernele moi. Mai apuc să-l văd pe Martin Doga cum se ridică de pe covor – frecîndu-și insistent bărbia – și cum îngenunchiază apoi lîngă corpul neînsuflețit. Închid ochii neputincios. Din cauza durerilor atroce mîinile mi se strîng convulsiv.

Clipe lungi se scurg în tăcere. Cineva tușește ușor. Fac eforturi să-mi aduc aminte unde am pus cheia de la poarta locuinței. Nu reușesc... De ce a încurcat jocul Irmy? De ce? ... De ce?

Zgomote vagi îmi atrag atenția și printre gene o văd pe doamna Renate Stein cum intră în salon cu pași repezi. Yamada Hyo Toshiba se ridică politicos în picioare. Pe chipul său urmele emoției au dispărut. Rece, distant, o înfruntă din priviri pe noua venită, reușind să imprime momentului nota demnității tragice. Martin Doga se înclină scurt, expeditiv, fără să-și schimbe poziția. Irmy nu le acordă nici cea mai mică atenție. Se duce direct la corpul neînsuflețit, luîndu-i batista de pe obraz. Păstrează cîteva momente de reculegere, pentru ca apoi să cadă încet în genunchi lîngă fosta ei prietenă din tinerețe.

— Te-am iertat, Dolle, buna mea Dolle, șoptește Irmy, pe al cărei chip nu apare nimic din profundul șoc emotiv. Am primit ultimul tău mesaj telepatic... N-am putut interveni... Te-am iertat, Dolle, înțelegîndu-ți întreaga vinovăție. N-am avut

puterea să te condamne. N-am fost și nu sînt judecătorul tău. Ai răspuns în fața propriei tale conștiințe... Te-am iertat. Dolle, pentru că l-ai convins pe George Hay să se sacrifice după ce ai descoperit în arhiva soțului un document care proba că Martin Doga luase legătura cu anumite congrese aflate sub patronaj militar... Nu numai noi îți vom rămîne recunoscători. Știam acum că ai neutralizat toate sistemele de apărare din Tsunami, inclusiv brigada de intervenție rapidă. În fond, ne-ai predat pe principalii vinovați... Odihnește-te în pace, Dolle! Metoda influențării comportamentului uman de la distanță va fi întrebuintată în folosul oamenilor, nu împotriva lor... Adio, Dolle!

Irmy îi așează batista pe chip și se ridică în picioare.

— Îmi permiteți? intervine Toshiba. Van și Aby au fost supuși în centrala subterană unor radiații periculoase. Vă rugăm să le acordați cît mai repede asistența medicală necesară.

— Mulțumesc, domnule Toshiba! se încruntă ușor Irmy, precipitîndu-se. Nu aveți ce să-mi reproșați, dacă am înțeles bine. Pe toți acești buni prieteni i-am inclus în acțiune pentru că trebuia să le salvez conștiința, implicîndu-i cu violență în joc... Dar e timpul să încheiem conturile. În urma intervenției anumitor organe oficiale, Yamada Hyo Toshiba și Martin Doga vor avea, începînd cu data de azi, domiciliu forțat pe toată durata cercetărilor în curs. Sergent Cliff, preiei comanda! Vei primi actele corespunzătoare.

— Am înțeles! Preiau comanda, răspunse Cliff, surprins.

— Domnule Toshiba, primiți, vă rugăm, condoleanțele noastre. Vom participa la înmormîntarea soției dumneavoastră.

Irmy se întoarce, îndrepîndu-se spre noi.

— Cum te simți, Van? Tu, Aby?

Îmi caută neliniștită privirile. Teama din ochii ei îmi umple sufletul de o bucurie imensă, devastatoare. Clipesc descumpănit, sub influența emoției, în timp ce migrena de

care uitasem îmi săgetează tîmplele. O văd pe Irmy cum îi face semn lui Joop să se apropie. Ceva, ca o ceață policromă îmi acoperă ochii. Durerea stridentă de sub frunte s-a amplificat la maximum. Scot un țipăt pe care îl aud numai eu. Joop e la cîteva pași, pot înțelege ce spune.

— ... conform planului... Piramidele... neutralizate...

Documentația integrală a experiențelor ne-a fost predată prin intermediul... probe evidente...

Vocea lui Joop se întrerupse. Irmy îi răspunde sau strigă ceva în clipa cînd mă prăvălesc în întuneric, în tăcere.

20

Mai întii îmi dau seama că stau întins cu fața în sus iar salteaua e tare, sănătoasă. Perna moale de sub cap nu-mi aparține, e străină. Nu mi-au plăcut niciodată pernele umplute cu fulgi – după formula moștenită din moși-strămoși. În schimb, recunosc pledul călduros tras pînă sub bărbie. De undeva pătrunde în cameră un curent de aer rece, bogat în oxigen, înviorător. Miroase a levănțică. Departate latră un cîine. Deci nu sînt acasă și fereastra e larg deschisă, pentru că aud glasul lui Konrad care strigă la cîine să tacă. Aștept, în speranța că voi auzi și vocea Elsei...

Deschid ochii. Fixez plafonul înalt, din bîrne paralele de lemn, puse cu meșteșug una lîngă alta. Din plafon coboară lustra metalică, argintie. Privirile îmi fug pe pereții construiți tot din bîrne și peste care au fost prinse covorașe de lînă în culori vii, lucrate manual, în stil popular. Mobila simplă se compune dintr-o masă și cîteva scaune cu spătar, toate din lemn închis la culoare. Așadar, sînt într-o cabană! Pe masă se află și fotografia Elsei! Dacă nu mă înșel am mai văzut-o și în clinica doamnei Renate Stein, sau poate e aceeași. Alături, în vaza mică, din argilă roșie, sînt cîteva fire de levănțică și o crenguță subțire de brad. Lîngă vază descopăr ochelarii mei, o carte deschisă, poșeta Elsei.

În continuarea patului e chiuveta din faianță albă, cu prosoape flaușate prinse pe suportul special. Deasupra chiuvetei o oglindă ovală, cu rama din lemn fumuriu.

Într-adevăr, fereastra e larg deschisă, pătrată, cu cercevele solide, geluite cu măiestrie. Cred că este încă dimineață. Prin transparența aerului pur văd cerul albastru prin care vîslesc alene păsări mari, cu aripi prelungi, cafenii. Nu departe, pe orizont, lumina puternică a zilei reliefează grupuri de nori albi, pufoși... Ciudat! Nu-mi aduc aminte cum am ajuns aici.

Arunc nerăbdător pledul de pe mine. Pijamaua groasă, în dungi albastre și albe, nu-mi spune nimic, deși sînt convins că n-am cumpărat-o personal și nici n-am primit-o cadou.

Stau pe marginea patului, puțin amețit. Pardoseala camerei e acoperită cu un covor gros. Din lînă naturală. La îndemînă sînt papucii noi, căptușiți cu blană. Mă scol cam rigid, iau papucii în picioare și trec la oglindă. Am chipul palid, obrajii supti, barba lungă, neîngrijită, cărunță, de misionar hăituit. Parcă și părul e mai coliliu... „Am fost bolnav” îmi spun cu amărăciune, atent la nota tristeții ce se degajă din privirile mele obosite. Cearcăne adînci mi-au apărut sub ochi și cînd încerc să zîmbesc batrînului din oglindă, simt cum mă învăluie, dureroasă, emoția. Cînd s-au întîmplat toate astea, cînd? ... Atunci, la Tsunami? Golul imens de sub frunte mă înfioară. Strîng pijamaua pe mine și trec zgribulit la fereastră, aplecîndu-mă peste pervaz. Cabana, de dimensiuni modeste, e fără pretenții, în stil clasic. A fost construită, pesemne, în grabă, pe postamentul înalt din bolovani informi, culeși din cine știe ce rîu de munte. „Nu-i lipsește, probabil nici acoperișul ascuțit sau lucarnele” completez, cu un gînd fugar. Cîteva trepte de lemn coboară în curtea largă, înconjurată de trunchiuri solide de copaci, înfipite direct în pămînt – un adevărat parapet. În grădina frumos îngrijită sînt numai legume: ceapă, usturoi, salată verde, tomate. Roșiile s-au copt. Flori puține. Cîțiva nuci bătrîni își profilează coroanele uriașe din loc în loc.

Pînă în marginea pădurii ce se pierde printre dealuri nu sînt nici o sută de metri. Prin iarba deasă pasc mai multe oi cu blana lungă, păzite de un băiețandru întins pe jos, învelit într-o șubă țărănească. Un ogar sprinten, cafeniu, aleargă jucăuș de colo pînă colo. Amîndoi sînt învăluiți în lumina puternică a soarelui matinal ce a răsărit din cealaltă parte a cabanei.

Bărbatul care tocmai iese din pădure are pălăria cu boruri largi trasă pe ochi iar arma de vînătoare o strînge sub braț. Barba cărunță, tăiată scurt, costumul din piele, cizmele militărești, înalte, îi dau acel aer binecunoscut de provincial, de fermier bine înfipt în viața asta cam monotună după cît se pare. Îl urmăresc distrat cum se apropie de copil, suplu, obișnuit să meargă pe jos și ceva din mersul său îmi aduce aminte... Îmi aduce aminte...

— Bună dimineța, domnule Joop!

— Bună, Konrad! Azi am fost ghinionist... Stai cuminte, Bell! strigă la cîine, care alunecă pe iarbă și se întinde pe burtă cu limba scoasă și urechile ciulite.

Mă retrag de la fereastră. Inima îmi pulsează năvalnic în piept. „Dumnezeule! ... Joop! Nici aici n-am scăpat de el?”

— Van, treci înapoi în pat! E încă răcoare.

Mă întorc speriat.

— Elsa! scot o șoaptă. Elsa, draga mea, cînd ai sosit?

Alerg spre ea, o strîng în brațe și rămînem așa, emoționați amîndoi, incapabili să mai rostim cuvinte.

Elsa se desface din strînsoare și o văd cum clipește nedumerită, cum încearcă să zîmbească, să spună ceva, pentru ca, pînă la urmă să-și lase capul pe pieptul meu, izbucnind în plîns. Îi mîngîi timid umerii slabi, o iau de mijloc.

— Van, au trecut patru luni de cînd am plecat din oraș, îi aud murmurul cald, sfîos.

— N-am rezistat șocului? întreb, înțelegînd imediat ce se petrece cu ea. Hai, nu te speria, sînt în apele mele.

— Nu... Pînă acum... pînă azi...

— Liniștește-te, draga mea. Am depășit criza. Cine... cine mi-a făcut în tot acest timp... tratamentul?

— Doamna Irmgard Renate Stein. Ea ne-a construit cabana. Konrad s-a adaptat admirabil. Nici n-am crezut că...

— Joop și-a dat demisia sau e în vizită? L-am văzut. E... Împreună cu... Deci Konrad e ciobănașul?

— Joop? ... În vizită? ... Ah! N-ai cum să știi. Uit mereu că... Tratamentul tău din clinica doamnei Renate Stein a durat aproape trei luni. În tot acest timp n-am avut voie să te vizităm... Irmy și cu Joop K.G. au fost foarte ocupați cu... Pe scurt, experiențele de la Tsunami – privind influențarea comportamentului uman de la distanță – au fost divulgate pe diferite căi opiniei publice mondiale, provocînd senzație. În urma presiunilor s-a constituit un tribunal internațional format din specialiști. Guvernul țării noastre a acceptat ideea. Dezbaterile sînt în curs... Toshiba și Martin Doga sînt arestați... Cît despre Joop... Nu mai este în poliție. Și-a deschis o agenție particulară de juriști, detectivi și... mă rog, o agenție modestă care se ocupă cu... O să-ți explice el. Ce e cu tine. Repede, în pat!

— Nu... nu te alarma. Unde sîntem aici?

— În munți. Cam la 300 de kilometri de oraș. Proprietatea ne aparține. Ne-a fost dăruită de Joop K.G. .

Am mîncat cu poftă tot ce mi-a adus Elsa, apoi am trecut docil sub pled. Ne uităm tulburați unul la altul, abia reușind să ne ascundem bucuria că sîntem alături, în viață, și că nimeni nu ne mai poate despărți. Elsa vine și se așează pe marginea patului, căutîndu-mi mîna. I-o mîngîi ușor, fericit.

— Konrad a învățat să tragă cu fel de fel de arme. La început mi-a fost tare teamă. Vrea să ajungă cel mai celebru vînător...

— Mai întîi să-și ia bacalaureatul, spun tandru, fără să mă gîndesc la ceva anume. Un vînător analfabet e o aberație!

— Aby îl va iniția în tainele înotului subacvatic... Nu știu ce să mă fac! Joop îi predă logica. Are ce are el cu logica asta. Curs intensiv, metode proprii, tratat nepublicat încă.

— Logica? fac visător. Lui Konrad îi mai trebuie minte, nu glumă, pentru logica predată de maestrul Joop... Cine a propus să venim aici, în munți?

— Army. Reintegrarea în universul copilăriei tale.

— Metodă terapeutică eficientă, completez gânditor.

— Nu înțeleg cum a reușit Joop să convingă oficialitățile. A cumpărat bucata asta de pământ cu păduri cu tot. 14 hectare... A mai adus oi, ciini, vaci cu lapte și ne-a propus să înființăm o crescătorie de urși, turuie fără să obosească Elsa.

— Cum s-ar spune, adio profesiune, adio civilizație!

— Asta s-o crezi tu! Ferma va dispune de clădiri, laboratoare, utilaje moderne, șosele asfaltate... Cît despre tine... Ai fost numit director în clinica doamnei Renate Stein.

— Onorabilă perspectivă!

O privesc pe Elsa neîncrezător. E atât de entuziasmată, încît obrajii i s-au încins.

— Te rog! Fără ironii, mi-o reteză Elsa, încruntându-se. Army ți-a redat viața, viața, înțelegi? ... Ești insuportabil!

— Bine, bine, caut s-o liniștesc, nu voi refuza nimic, nu vă voi contrazice cu nimic, nu voi comenta nimic. Ești mulțumită?

— Van, să nu crezi că am ajuns o pisăloagă. Începem însă o viață nouă. Va trebui să fii la înălțimea acestei nobile misiuni.

— Da, da, viața... cu nobila ei misiune, remarc în doi peri. Habitat, biocenoză... Cu problemele „echilibrului ecologic” ai reușit să te descurci?

— Am impus drastice măsuri organizatorice. Dispunem acum de opt organisme oficiale, însumînd largă adeziune a maselor...

Ușa se deschide și în pragul ei se profilează silueta „vînătorului” Joop K.G. Aruncă pălăria pe jos, sprijină arma de perete, își scoate ochelarii pe care-i șterge cu marginea feței de masă, proțâpindu-se apoi lîngă pat, cercetîndu-mă ca pe o relicvă adusă la lumină din măruntaiele pământului. Miroase a tutun prost. Ochii îi strălucesc în spatele lentilelor groase.

— Am auzit că ți-au zburat toți fluturii din cap! bombăne, în chip de salut, cu cea mai vie satisfacție.

— Bătrîne, dacă nu te strâng în brațe, te arunc pe fereastră! strig, sărind de sub pled.

Ne îmbrățișăm pînă îmi pierd răsufarea.

— Ăsta zic și eu miracol! exclamă, bine dispus. Doamna Renate Stein merită primul monument din partea noastră. Pe al doilea n-ai decît să-l comanzi tu.

Rîdem în hohote, în timp ce Elsa trece la fereastră.

— Dar ce-i aici? auzim deodată glasul doamnei Renate Stein. Clubul entuziaștilor?

Îl dau pe Joop binișor la o parte și-i ies în întîmpinare.

— Irmy, după cum vezi...

— Ce să văd? Nu văd nimic, ripostează cu cel mai desăvîrșit calm, ascunzîndu-și cu artă emoția. Îmi dai voie să-ți iau pulsul? Îmi strînge mîna cu delicatețe. Mă aplec și o sărut pe amîndoi obraji, în timp ce camera se clatină dintr-o parte în alta.

— Dă-l dracului de puls! Sînt întreg, la minte și la trup. Ce importanță mai are pulsul? ... Îți mulțumesc.

Ne privim în tăcere.

— N-am încă certitudini, zîmbește, binevoitoare. Metoda...

— Catharsis? o întrerup, simțind unda tristeții ce-mi tulbură conștiința. Am avut noroc. O parte din evenimente le cunoșteai...

— Da. Te-am obligat să retrăiești toată suita evenimentelor. Prin hipnoză, flux telepatic și alte procedee tehnice, ți-am reintrodus în cîmpul conștiinței experiențe pe care le credeai pierdute. Ai retrăit aceste amintiri cu mare intensitate dramatică... Timp de trei luni ai fost singurul interpret și propriul tău spectator. Ești în afara oricărui pericol... Iartă-mă! Ți-am răscolit amintirile vieții pentru a te readuce la echilibrul psiho-somatic inițial.

Nu îndrăznesc să mă uit în ochii ei. Îi caut mîna pe care i-o sărut sfios, tandru, așa cum se cuvine în relațiile dintre doi

buni prieteni care nu mai au ce să-și ascundă și care știu că nu se vor despărți niciodată.

Absent, sprijinit de pervazul ferestrei deschise, Joop și-a aprins altă țigară din care trage cu nesaț. Aby s-a retras într-un colț, tăcut ca de obicei, avînd intenția de a nu-și face simțită prezența. Cliff s-a întins direct pe covor, urmărindu-l pe Ben Ossoli cum își caută neliniștit un scaun pe măsura lui. Ben e pătat de ulei din cap pînă în picioare, convingîndu-ne din plin că elicopterele aflate în dotarea viitoarei ferme sînt gata să asigure permanent legătura cu orașul. Neras, cu barba vîlvoi. Arată groaznic, sălbăticit. Faptul îl incomodează vizibil. De aceea renunță să mai caute și trece lingă Aby care-l împinge pe un scaun din apropiere. Elsa nu s-a mișcat de pe marginea patului. Se uită din cînd în cînd în ochii mei pentru a se convinge parcă dacă sînt sau nu apt pentru acest dialog neprevăzut.

Doamna Renate Stein meditează în tăcere. Pauza mi se pare interminabilă, greu de suportat.

— Dragii mei, se hotărăște Irmy să vorbească, după chinuitoare confruntări cu el însuși, prietenul nostru comun Van Mennen a revenit la un echilibru stabil. Acest eveniment are pentru noi profunde semnificații morale, afective, omenеști. Pentru liniștea conștiinței lui, dacă vreți, voi încerca astăzi să completez anumite lacune din tragedia la care ați participat cu toți. Domnule Joop K.G., va trebui să-mi dați o mîna de ajutor.

— Oricînd la dispoziția dumneavoastră! se înclină sobru, cu eleganță, fostul inspector șef.

— Van, ai ceva împotrivă? continuă Irmy cu glas domol.

— Nu am nimic, ce să am?

— Să începem atunci... Mama Emiliei Krestel – sau Dolle Dinsdag, cum a rămas pentru noi – a visat toată viața că fiica ei va cuceri titlul de campioană în complexa disciplină a patinajului artistic. Starea obsesivă s-a manifestat prin cruzimea cu care a educat-o în această direcție.

Ideea influențării comportamentului uman de la distanță s-a cristalizat încă din primii mei ani de studenție. Studiile asupra organismului bio-plasmatic m-au fascinat, mi-au oferit șansa de a descoperi noi procedee în universul incredibil al biocomunicării. Ca instrument terapeutic în sfera maladiilor psihice se anunța mai mult decît salutar, metoda avînd o importanță covîrșitoare, numeroși oameni infirmi putînd fi în felul acesta redați societății.

Pentru a trece însă la complicatele experiențe aveam nevoie de sisteme electronice evolute, tehnica influențării fiind dependentă de acești analizatori hipersensibili. Fantezia științifică a Emiliei Krestel ne-a dus – după îndelungi cercetări – la un strălucit succes. Noul aparat, îmbunătățit substanțial, ne-a fost pus la dispoziție chiar de tata și specialiștii lui. Pe mama Emiliei o interesau experiențele noastre. Între timp, raporturile bătrînei cu Toshiba și Martin Doga au evoluat. Pentru a face din fiică o stea a patinajului artistic mondial, mama trădează clubului Tsunami Ideea. Atrasă de perspectiva incalculabilă a aplicării metodei în sport, Emilia acceptă tragicul compromis cu Yamada Hyo Toshiba, devenind astfel prima eroină a primelor experiențe. Martin Doga, ilustru cibernetician, descoperă noi principii și reușește să adapteze la sistem geniala „substanță clorofiliană” a Oliviei Haller. Chimista a fost asasinată cu sînge rece prin procese chimice ce imitau substanța în cauză. Nobilul ei vis – de regenerare a forței de creație umană cu ajutorul „clorofilei” – ajungea astfel cel mai impresionant rezervor de energie pentru organismul bio-plasmatic uman.

Supus unor presiuni dure, bătrînul Haller a predat arhiva secretă a soției pentru a-și salva viața. Sub efectul dezastrului moral am părăsit orașul. Diploma am obținut-o într-un institut din America de Nord. Paralel cu activitatea profesională am studiat ani îndelungați. În tot acest timp la baza sportivă Tsunami seria experiențelor a continuat. Ce ne puteți spune, domnule Joop K.G.?

— Nu prea mai am ce să vă spun, bombăne el, ca pentru sine. Performanțele sportive au fost întotdeauna comentate în fel și chip. Recordurile clubului Tsunami n-au făcut excepție. Printre comentatori s-au numărat și personalități științifice. Într-un strălucit studiu, semnat de Malinon Cent, o remarcă dubioasă m-a pus în stare de alarmă. Am apelat la concluziile unor specialiști străini. Răspunsul l-am primit după trei ani. Ei bine, n-ai cum să reacționezi cînd afli cu stupefacție că la nivelul capacității organismului uman anumite performanțe sportive sînt cu neputință de admis! A trebuit atunci să-mi concentrez atenția asupra fabuloaselor cîștiguri realizate de patronii clubului Tsunami. După ani și ani am ajuns la concluzia nebunească pe care o cunoașteți. Toate concursurile interne și externe fuseseră controlate printr-un calcul anticipat, indiferent dacă atleții pierdeau sau cîștigau. Extravaganta idee a influențării comportamentului uman de la distanță mi s-a părut pe atunci prea absurdă pentru a o lua în serios.

Construirea unei clinici de psihiatrie în cartierul de est – finanțată integral de doamna Renate Stein – a reintrodus în joc taina „epidemiei clorofilene”, pistă pe care alunecasem încă de la plecarea bătrînului Haller. Mi-am băgat nasul în afacere... Primul suspect a fost chiar Van Mennen în persoană. Metoda sa de a recomanda pe viitorii campioni mondiali era șocantă. În același timp, relația Van Mennen – Renate Stein – Dolle Dinsdag crea dificultăți apreciabile, chiar și la cea mai sumară analiză. Ceea ce mi-a răsturnat însă optica asupra intențiilor dumneavoastră, doamnă Renate Stein, a fost apariția în acțiune a unui fenomen care deranja logica. Ori de cîte ori ați trecut prin oraș, anumiți indivizi de la Tsunami s-au încapățînat să vă urmărească pas cu pas. Filaj discret a cărui rafinată structură s-au inclus obiective ambițioase; cu ce persoane intrați în contact, conținutul discuțiilor, activitatea științifică, ce se petrece în clinica dumneavoastră de psihiatrie și altele. Acest discret filaj m-a pus pe gînduri. Nu este

obligatoriu să fii copoi cu diplomă pentru a da de urma vinatului. Ceea ce era mai important se rezuma la o singură idee: ce miză ascunde jocul. Am trăit, după cum bine știți, din punga generoasă a domnului Toshiba. Mulți au apelat la punga asta, cu voie sau fără voie. În cazul meu trebuia să mă pretez la un joc dublu, riscant. Am riscat nu numai din plăcerea strict subiectivă de a afla adevărul. Am riscat descoperind cu modestie că fac parte din conștiința universală, experiențele de la Tsunami nefiind altceva decât un atentat împotriva umanității... Puteți continua, doamnă Stein.

— Mulțumesc... Dolle Dinsdag a trecut printr-un chinuitor proces de conștiință, reluă Irmy. Convinsă fiind că Martin Doga și soțul ei au noi obiective în perspectivă, îngrozită la ideea folosirii acestora pe plan militar, îl convinge pe George Hay să evadeze. În urma unei scrisori anonime, l-am cules pe Hay dintr-o clinică obscură. Conștient sau inconștient acesta mi-a divulgat aspectele esențiale ale problemei... Trebuie să vă fie limpede că nu orice organism uman suportă supratensiunile generate de experiențe. Iată de ce metoda lui Van Mennen a adus o contribuție impresionantă în complexitatea problematicii științifice. Totodată e cazul să vă mai precizez că pentru organismul uman energia bio-plasmatică are funcții încă insuficient studiate. Experiențele în curs au scos, totuși, în evidență, o trăsătură caracteristică a acestei energii: capacitatea ei de a transforma organismul într-un aparat viu de emisie și recepție al cărui nucleu central îl formează materia cenușie – structura cerebrală.

Amoeba albastră reprezenta un cod care prin ritm și linie melodică declanșa intrarea în contact a subiectului cu baza resurselor energetice, condiționându-se astfel reciproc. Aceste contacte se puteau realiza între orice puncte de pe suprafața planetei. Ca o observație strict particulară, vă atrag atenția că subiectul putea trece sub directul control al centrului de comandă-emisie fără a se apela la cod. Konrad și Van Mennen

n-au intrat în recepție nefiind programați, deși unele tulburări au apărut din întâmplare sau din cauze care nu mai au importanță. În schimb Yvette, Aby, Cliff și Alvin sînt exemple concludente ale acestei arme periculoase. Toshiba și Martin Doga au descoperit în „energia clorofiliană” acel rezervor inepuizabil ce alimenta permanent „foamea de oxigen” a organismului bio-plasmatic. În acest scop au fost construite piramidele cenușii, paravan pentru flora obținută prin mutații genetice. Un uimitor sistem cibernetic controla în fiecare clipă transferul de energii și fidelitatea reacțiilor. Deși prin acțiunea noastră piramidele au fost neutralizate, descoperirea va intra în patrimoniul culturii științifice mondiale, avînd multiple întrebuințări... Elsa. Cred că va trebui să-mi completezi ideea. Te rog!

— Ce să vă spun? face Elsa, profund emoționată. Flora descoperită la Tsunami, pe baza cercetărilor întreprinse de Olivia Haller, a și atras atenția unor organisme științifice internaționale. La propunerea noastră a luat ființă un consiliu care va pune în aplicare așa numita „Operațiune oxigen”... În viitorii 20 de ani se vor construi 400 de stații care vor debita în atmosferă cantități impresionante de oxigen. Efectele dezastruoase ale defrișării unor păduri din zona tropicală și subtropicală vor putea fi astfel limitate. Cam atît pentru astăzi!

Zîmbesc amuzat, imaginîndu-mi cît de fericită trebuie să fie Elsa în bătălia asta pe plan ecologic...

— Doamnă, primiți felicitările noastre! intervine Joop, prietenos și galant în același timp. Vă dorim succes! ... Dar, pentru a nu ne întrerupe șirul ideilor, aș dori să vă pun o întrebare, se adresează doamnei Renate Stein.

— Vă rog!

— Cu ce intenții ați construit clinica din oraș?

— Clinica din oraș am construit-o nu numai ca bază de atac, răspunde fără să clipească. Metoda influențării comportamentului uman de la distanță – în viziunea mea și a colaboratorilor mei – necesită încă cercetări minuțioase,

dificile. Clinica ne oferă aceste posibilități, în același timp, am creat și primul model care va activa pentru găsirea de soluții optime pentru eradicarea maladiilor neuro-psihiice. Astfel de modele au și început să fie construite în Asia, America de Sud și Africa... Desigur, clinica mi-a permis să condiționez cu exactitate pe cei care au intervenit la Tsunami, în acțiunea finală.

Ostilitățile le-am declanșat pe neașteptate, în momentul cînd Yvette devenea prima victimă a noilor experiențe. „Cea mai bună apărare este atacul” ... Nu mai încapă îndoială că revenirea mea în oraș fusese semnalată la Tsunami, obligîndu-i pe cei în cauză să intre în alarmă. Nefiind convinși că voi interveni, au continuat experiențele.

— Iartă-mă că te întrerup, intru în discuție. Deci invitația lui Toshiba din perioada revenirii tale în oraș n-a urmărit altceva decît să mă oblige să intru în contact cu tine?

— Exact, dragă Van. Spera să-l informezi asupra intențiilor mele. Să nu-l subestimăm pe Toshiba.

— Rafinate metode! mormăie Cliff.

— Să continuăm, dragii mei. Prin „experiența Yvette” se demonstra monstruoasa capacitate de intervenție asupra universului afectiv uman. „Experiența Aby” demonstra eficacitatea metodei în mediul subacvatic. „Experiența Alvin” a demonstrat transformarea metodei într-o periculoasă armă de distrugere.

Pentru a controla dacă Van Mennen a participat sau nu la experiențe, l-am scos pe George Hay din anonim, obligîndu-l, în același timp, pe Joop să intre în joc. Recunosc în fața dumneavoastră că am deținut vaste informații privind activitatea domnului Joop K.G. Și, mai ales, esența raporturilor sale cu cei de la Tsunami. Vă felicit, stimate domn, pentru inteligența cu care ați reușit să mă convingeți asupra intențiilor dumneavoastră. Cum stăm cu „epopeea dosarelor?”

- Peste 300 de indivizi au și fost arestați, declară Joop cu

seninătate. Consiliul municipal trece din surpriză în surpriză. Numeroase organizații politice și obștești sînt de partea noastră. Nu trebuie să ne facem însă iluzii. În oraș au mai rămas încă suficiente forțe care pot să ne încurce socotelile, în special în poliție. Cadrele superioare sînt în derută, oscilante, supuse presiunilor exercitate de potențații financiari. E cazul să strecurăm în locul meu un om de încredere. Dacă vine inspector șef Rafael Revignol ne-am ars. Țasta e o superbă canalie.

— Domnule Joop, nu vă faceți griji, îl temperează Irmy. S-a intervenit unde trebuie cu metode nu tocmai ortodoxe, dar eficiente. Domnule Cliff, ați fost avansat inspector șef. Vă rog, nu intrați în panică... Veți colabora discret cu fostul inspector șef, prezent în fața noastră. Sîntem obligați să aplicăm aceeași tactică ingenioasă ca și a dușmanilor noștri.

— Stimată... doamnă..., se cam încurcă bietul Cliff, privindu-ne pe rînd, surprins, la ordinele dumneavoastră!

Sare de pe covor în poziție regulamentară.

— Vezi, băiețaș? îl bate pe umăr Joop K. G. Ai învățat lecția cum scrie la carte! Amîndoi o să facem treabă bună.

— Vă dorim succes! suride Irmy, în ale cărei priviri a apărut duioșia.. Vom găsi timp să mai discutăm.

— Pe loc repaus! comandă Joop, mai vesel ca niciodată, împingîndu-l pe Cliff la locul său.

— Unde am rămas? Reia discuția buna noastră prietenă. Da... George Hay și Alvin Brüg au dispărut în chip tragic. Lansînd în public Amoeba albastră am provocat derută. Intervențiile fostului inspector șef mi-au fost de un real folos. Între timp, Dolle Dinsdag mi-a transmis telepatic, sau pe alte căi, schema instalațiilor tehnice din incinta complexului Tsunami.

Difil, extrem de difil a fost procesul vostru de conștiință. Pentru a nu rata ultima acțiune v-am trecut sub influența complexelor sisteme din clinică. Ritmurile rapide ale adaptării la aceste supratensiuni v-au provocat reacții organice. Datele

primite de la Dolle Dinsdag vi le-am imprimat pe scoarța cerebrală. În acțiunea finală Aby Ta-o-tou și Van Mennen au fost ajutați direct de Dolle Dinsdag. La intervenția ei, sistemele de securitate fiind distruse, ați reușit să vă salvați viața... Sacrificându-se conștient, Dolle Dinsdag va rămîne pentru noi un splendid exemplu de eroism pe care nu-l vom uita niciodată.,. Din punct de vedere moral am fost obligată să denunț opiniei publice mondiale caracterul monstruos al unor astfel de experiențe care au încălcat în mod tragic etica științifică.

Pauza care urmează mi se pare fără sfîrșit.

— Doamnă, intervine sobru Joop K. G., experiența pe care am trăit-o ne conferă dreptul de a ne considera sclavii propriei noastre conștiințe. Iar dacă reușim să ajungem mai dreپți, mai buni, mai obiectivi, n-avem decît să ne considerăm eroi în bătălia cu noi înșine. Există eroism și în lupta pentru idei.

— Atît ne mai lipsește! Să fim confundați cu niște eroi! remarc malițios, în timp ce Elsa se strînge lîngă mine.

— Dragii mei, ce-ar fi să lăsăm disputa asta posterității? Nu de alta, dar mai avem și noi treburi... serioase! Ben, ți s-a comunicat rezultatul concursului de la Tsunami?

— Da, doamnă, răspunde uriașul, ridicîndu-se greoi în picioare. Din 86 de campioni mondiali 74 n-au reușit să egaleze recordurile din ultimii ani.

— Strălucită probă împotriva scepticilor din oraș! Declară radioasă Irmey. A, să nu uit! Am făcut comanda pentru încă două elicoptere.

— Vă mulțumesc. Pista va fi gata peste o săptămînă.

— Aby, continuă Irmey hotărîtă. Sper că vei accepta să preiei funcția de antrenor general?

— Nu sînt împotrivă, declară monoton. Cu o singură condiție: să-l rugați pe domnul Van Mennen să mi-l încredințeze pe Konrad.

— Bine, bine, accept și fără presiuni, mă burzuluiesc la el. Dar cu două condiții: să nu ajungă campion mondial și s-o

înveți pe Elsa să înoate! Pentru echilibru „ecologic” în familie...
Aby nici nu clipește.

— Sînteți martori, se întoarce spre ceilalți. Îți atrag atenția că vacanțele le vom petrece într-o stațiune subacvatică..

Irmy suride relaxată.

— Băieți, vă mulțumesc! Sînteți liberi... Ce e cu tine, Van?

— Unde e Konrad?

— Konrad! strigă Joop de la fereastră. Vino să-l săruți pe tata! Și mai lasă șuba aia, că te sufoci!

Elsa îmi strînge mîna cu afecțiune în timp ce.. „băieții” părăsesc în tăcere camera, înclinîndu-se politicoși. Joop își aprinde altă țigară, Irmy ne învăluie cu priviri calde.

Konrad intră furtunos, cu un caiet în mînă, oprindu-se timid în fața mea. E zvelt, ars de soare, maturizat pentru vîrsta lui, sau așa îmi place să cred.

— Bună dimineă, tată! Cum te simți?

— Excelent! Nu mă săruți?

Ne strîngem voinicește în brațe. Îl îndepărtez, privindu-l satisfăcut. Flanela îi scoate în relief umerii largi, rotunzi.

— Tată, îmi dai voie să discut ceva cu domnul Joop?

— Te rog!

— Domnule Joop, problema pe care mi-ați dat-o este illogică. Vînătorul nu poate să-și împuște cîinele. L-a iubit, au vînat împreună ani îndelungați. Analiza presupune, în primul rînd, relația afectivă dintre om și cîine.

Joop îl scrutează pe Konrad cu atenție, impasibil, grav.

— Băiete, de cîte ori ți-am spus pînă acum...

— Arta de a supraviețui? ... Nu, n-am uitat. „Rațiunea înainte de toate” ... Dar, vă atrag atenția, domnule Joop, că în logica dumneavoastră sentimentele omenești sînt... Nu, invers. Sentimentele omenești nu sînt luate în considerație.

— Poftim! se întoarce fostul inspector șef către noi, făcîndu-ne cu ochiul. Tineretul își caută sentimentele! ... În regulă, Konrad, în regulă! Lecția viitoare vom discuta despre sentimente.

Un cîine latră sub fereastră.

— Bell, strigă Konrad. Mai așteaptă puțin... Tată, e ora cînd mă antrenez cu Bell. 5.000 de metri în pas alergător. Bell fuge mai bine decît mine. Astăzi mi-am propui să-l înving... La revedere ! Mamă, voi fi la masă la ora fixată. Pa!

Fuge din cameră fără să se mai uite înapoi.

E liniște. Îmi îndrept ochii spre fereastra deschisă. Pe cerul albastru, luminos, prin transparența aerului pur vîslesc păsări mari, cafenii, cu aripi prelungi.

Lector: LUCIAN HANU
Tehnoredactor: MARIANA ȘTEFAN

Bun de tipar 19.VIII.1983 Apărut 1983,
Comanda nr. 1637. Coli de lipar 18.

Comanda nr. 30 303
Combinatul poligrafic „Casa Scînteii”
București – Piața Scînteii **nr. 1**
Republica Socialista România